

Phù Sinh Mộng Chi Bích Lạc

Contents

Phù Sinh Mộng Chi Bích Lạc	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	11
4. Quyển 1 - Chương 4	15
5. Quyển 1 - Chương 5	19
6. Quyển 1 - Chương 6	24
7. Quyển 1 - Chương 7	28
8. Quyển 1 - Chương 8	33
9. Quyển 1 - Chương 9	40
10. Quyển 1 - Chương 10	45
11. Quyển 1 - Chương 11	50
12. Quyển 1 - Chương 12	55
13. Quyển 1 - Chương 13	60
14. Quyển 1 - Chương 14-1	64
15. Quyển 1 - Chương 14-2	68
16. Quyển 1 - Chương 15	72
17. Quyển 1 - Chương 16-1	77
18. Quyển 1 - Chương 16-2	81
19. Quyển 1 - Chương 17	84
20. Quyển 1 - Chương 18	89
21. Quyển 2 - Chương 19	94
22. Quyển 2 - Chương 20	99
23. Quyển 2 - Chương 21	104
24. Quyển 2 - Chương 22	109
25. Quyển 2 - Chương 23	114
26. Quyển 2 - Chương 24	121
27. Quyển 2 - Chương 25	125
28. Quyển 2 - Chương 26	131
29. Quyển 2 - Chương 27-1	137
30. Quyển 2 - Chương 27-2	140
31. Quyển 2 - Chương 28	144
32. Quyển 2 - Chương 29	150
33. Quyển 2 - Chương 30	156
34. Quyển 2 - Chương 31	160
35. Quyển 2 - Chương 32	164
36. Quyển 2 - Chương 33: Vĩ Thanh	171

Phù Sinh Mộng Chi Bích Lạc

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, ngược luyến. Editor: HanamyBeta Reader: Ami (Chương 1). Y tự mình cảm thấy y sinh ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong-chi-bich-lac>

1. Quyển 1 - Chương 1

“Đùng” một tiếng, đám gỗ trong chậu than bùng cháy mãnh liệt. Ngọn lửa xanh ngùn ngụt bốc lên, trên vách tường in bóng hình ảnh ba người đang chiến đấu hỗn loạn.

“Hay lắm —” tử y nam nhân nhanh chóng vươn tay, rút ra vài cây ngân châm đâm vào sau cổ của thiếu niên ở cách đó không xa, từng đường tơ máu thuận thế chảy xuống một cách chậm rãi. Màu xanh thẫm kỳ dị rơi trên bờ cổ trắng nõn của thiếu niên trông đặc biệt chói mắt.

Khẽ nhấc tay lau mồ hôi, tử y nam nhân quay sang một trung niên văn sĩ đang yên lặng đứng bên cạnh, cười đắc ý: “Thế nào? Yến Nam Quy, ta đã nói không cần đến một canh giờ, ta có thể tự mình giải á huyết bị phong kín của y, khiến cho y có thể nói chuyện bình thường, người lại cứ khẳng khẳng không tin, muốn đánh cược với ta. Ha ha...”. Hắn vỗ vào vai thiếu niên: “Này, người nói gì đi, để họ Yến kia biết một chút bản lĩnh của Tử Minh ta —”.

Mỗi thiếu niên khê động, nhưng vẫn chưa kịp lên tiếng thì khóe mắt Yến Nam Quy đã dần cau lại: “Bản lĩnh của thiếu chủ đúng là làm cho ta phải thán phục, nếu ta đã thua cuộc, vậy cơm nước trong một tháng này của người liền do ta tự mình bồi lấy vậy”.

Tử Minh liền chấp hai tay, cười nói: “Hay lắm, hay lắm, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi khổ ải, ta mà tự mình nấu thì thế nào cơm cũng cháy xém, rau cũng nát vụn hết cả. Hắc hắc...” Nghĩ đến trù nghệ tinh xảo của Yến Nam Quy, tâm tình hắn cũng trở nên tốt hơn, quay đầu nhìn thiếu niên dung mạo diễm lệ đang đứng dưới ánh lửa mờ ảo: “Đúng rồi, ta còn chưa biết người tên là gì? Haa..., Mà đã đem người từ Phong Nhã Lâu về tới Miêu Cương rồi”.

Khuôn mặt diễm lệ thoáng bối rối, thiếu niên chăm chú nhìn ngọn lửa bất định đang cháy sáng, chậm rãi mở miệng, vì mấy tháng chưa hề nói chuyện nên thanh âm hơi đình trệ.

“Ta..., tên của ta sao? ...”

Khóe miệng hơi lộ ra bộ dáng tươi cười có chút méo mó, suy nghĩ lại giống như đã thuận theo ngọn lửa, tùy ý bay lượn, nhảy múa —

.....

“... Y tên gì?” Nam tử mặc một thân sam y thêu hoa lụa mỹ lệ đang dựa trên tháp trúc tinh xảo, thấp giọng hỏi đôi phu phụ nhà quê hiền lành nhút nhát trước mặt, đôi tay thanh tú nhỏ nhắn, móng tay tô điểm nước sơn màu chu sa diễm lệ, trong tay là quyển sách phong lưu tình ái, bàn tay còn lại đang vuốt ve trên khuôn mặt trắng nõn, anh tuấn của tiểu nam hài: “Chín tuổi à? Haa..., nhìn không ra các người cũng có thể sinh được một nhi tử xinh xắn đến thế này...” hắn chợt ngồi dậy mím môi cười khê.

Nam hài mở to đôi mắt, trong đồng tử là một tia hắc bạch phân minh, cho tới bây giờ cũng chẳng nghĩ ra, làm sao một người nam tử lại có thể cười đến mức quyến rũ như vậy, đôi phu phụ nọ lại càng nhìn đến không chớp mắt, mắt nửa ngày mới nhớ tới phải trả lời, lắp bắp nói: “Các, Các chủ, hắc sinh ra vào mùa thu, gọi là Tiểu Thu Nhi...”

Nam tử nhíu nhíu mày, lộ rõ vẻ mặt không vừa ý, nhưng lại nghĩ đến cặp phu phụ nông gia quê mùa này còn có thể đặt ra cái tên nào đó hay ho hơn sao, không gọi A Miêu, A Cầu đã là rất tốt rồi. Miễn cưỡng nhắc đầu vai lên một cái: “Ta ở Túy Mộng Các này buôn bán cái gì, các người cũng nên hiểu rõ, thế nhưng nếu muốn rõ ràng, sau khi để tên vào khế bán thân, thì hẳn với các người sẽ không còn nữa điểm liên hệ, ta không muốn thấy sau này có người tới đây khóc trời gọi đất đòi nhi tử”.

Cúi đầu, phu phụ hai người đồng thanh nhiều lần nói không dám, nam tử giơ tay xua đi, gọi tùy tùng ở phía sau mang phu phụ hai người đi đến trưởng phòng nhận ngân lượng.

Tiểu Thu Nhi cắn môi, vẫn đứng trong phòng không hề nhút nhích, nhưng khóe mắt vẫn nhìn chăm chú về hướng bóng lưng song thân đang rời đi, mãi cho đến lúc không còn nhìn thấy nữa. Y yên lặng hạ tầm mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nét thâm trầm, hơi hợt hơn so với những hài đồng cùng tuổi, y biết rõ, y sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại song thân hai người nữa, y cũng không thể chào tạm biệt các huynh đệ tỷ muội xanh xao vàng vọt vì thiếu ăn một lần cuối. Bất quá, ngân lượng bán y có thể giúp họ sống được một năm tốt đẹp.

Hơi thoáng kinh ngạc khi nhìn vào đôi mắt của nam hài, dù thế nào cũng không giống như những đứa trẻ trước đây, vừa khóc vừa nháo. Nam tử nhẹ nhàng nâng cằm y lên, hai mắt thâm thúy chăm chú nhìn y, chậm chậm thở dài: “Thật là một đứa ngốc...”

Tiểu Thu Nhi khó hiểu nhìn hắn, nam tử bộ dạng uể oải nằm xuống, nhắm nghiền sách lên —

“... Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, Lưỡng xử mang mang giai bất kiến... Haa, đã như vậy rồi, sinh tử hai bờ cách biệt, còn có thể gặp lại sao? Thiên hạ thế nào lại có nhiều người si ngốc như thế? ...” Sóng mắt lưu chuyển nhìn về hướng Tiểu Thu Nhi, hắn đột nhiên cười: “Từ nay về sau, người liền gọi là Bích Lạc đi —”

“Bích Lạc?”

“Cây văn trúc ở bệ cửa sổ kia có màu xanh ngọc bích, khi nó lay động sẽ phát ra tiếng Lạc...” Nam tử biết y không biết chữ, liền mỉm cười giải thích: “Bích Lạc là chỉ bầu trời —”

“Bầu trời?” Tiểu Thu Nhi vừa nhìn ngoài cửa sổ vừa nói: “Bầu trời không phải màu ngọc bích, cũng sẽ không lay động, vì cái gì lại gọi là Bích Lạc?”

Nam tử lười biếng ngồi dậy: “Việc thế gian vốn có nhiều giải thích mơ hồ, hà có gì phải đòi hỏi mọi thứ rõ ràng? Người sau này ít có chấp một chút, thì có thể vui sướng nhiều một chút...”

Tiểu Thu Nhi bị hắn ôm lấy, nói nhiều điều khiến y cảm thấy mơ hồ: “Nhớ kỹ, ở nơi này của ta, người có thể sống mơ mơ màng màng, nhưng tuyệt đối không thể si tình...”

“... Ta nghe không hiểu...”

Đuôi mắt xao động phát ra nhu tình mị hoặc, nam tử không chút vết tích mà cởi ra y phục của Tiểu Thu Nhi, một mặt cười nhẹ: “Ta sẽ dạy cho người một chút... có cái gì không rõ người bất cứ lúc nào cũng có thể đến hỏi ta... Ta là Hoàng Tuyền, Lệ Hoàng Tuyền.”

...

“Aa — a ân —” Tiếng khóc la vang vọng khắp trong phòng.

Thân thể nhỏ gầy trắng nõn dưới thân nam tử đang không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn chảy đầy từng dòng nước mắt.

Chế trụ cánh móng nhỏ nhắn của y, hai tay hắn đem đùi y tách dần ra, nam tử tận lực làm chậm lại tốc độ, tại nụ hoa non mềm chậm rãi ra vào, trên khuôn mặt mỹ lệ nhiễm một tầng dục vọng càng yêu mị động nhân đến nói không nên lời, nhưng ánh mắt lại phi thường bình tĩnh —

“Thả lỏng một chút, người sẽ không quá đau đớn như vậy... Từ từ rồi sẽ quen thôi...”

“Đừng chỉ biết khóc, phải học cách cười, mới có thể làm cho khách nhân vui vẻ... Cũng để chính mình ít đau đớn một chút...”

Hoàng Tuyền hồ hững cười, nhưng lại không che đậy được đôi mắt chán chường, khinh mạn không chứa đựng bất luận thứ gì, ngón tay xinh đẹp lật lên mái tóc đen của Tiểu Thu Nhi đang bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm: “Cười a...”

Thân thể dường như đã mệt mỏi rồi, một chút máu bắn dây ra trên giường, Tiểu Thu Nhi đau đến không nói được gì, nhưng vẫn cố lộ ra vẻ tươi cười — Có đúng hay không nếu ta cười, thì sẽ không thống khổ như thế? ...

Chăm chú nhìn nụ cười gượng ép đó, Hoàng Tuyền trầm lặng thở dài tựa như thanh âm từ nơi xa xôi truyền đến: “Đúng, nhất định phải cười, chỉ khi ở một mình thì mới có thể khóc, hiểu chưa? Bích Lạc...”

.....

“Bích Lạc đâu? Ta chờ hắn đã hai canh giờ rồi, sao còn chưa thấy người đâu, muốn ra về với bản công tử chắc? Ta phi! Gọi hắn đến đây...” Nam tử một thân đầy sẹo xấu xí, vành mặt hướng về phía người quản gia nọ hét to.

“Hồ công tử, ngài đừng nóng giận, tiểu nhân đã phái người thúc giục y rồi, ngài cứ uống trước một chén trà để thuận khí đi ạ...” Quản gia khuôn mặt hồ hởi không ngừng chấp tay thi lễ, ngoài mặt cười ha ha, trong bụng cũng đã đem nam tử béo phệ trước mặt này mắng chửi qua một lần: Người ý mình có cha là Tri phủ đại nhân, suốt ngày đến Túy Mộng Các tìm hoa văn liễu thì cũng được đi, cứ nhiên lại còn chẳng bao giờ trả lấy một phân ngân lượng, nếu không phải Các chủ đã phân phó ta không được hành động thiếu suy nghĩ, ta đã đuổi người ra khỏi đây từ lâu.

Hồ công tử thở phì phì, nâng chung trà lên uống một ngụm, chẳng mấy chốc đã ném nó xuống mặt đất, căm ghét nói: “Trà gì khó uống muốn chết, thổi rửa như thế này mà cũng dám lừa bản công tử uống...”

Nước trà bắn tung tóe trên mặt đất, mọi người xung quanh đều cố lánh ra xa một chút. Hắn không để ý hành động của mình vô lại đến mức nào, vẫn đứng đĩnh đạc mà ngồi, thấy mọi người tránh hết ra một bên, càng tỏ vẻ cực kỳ đắc ý, mấy tên nha đinh phía sau vội vàng thay hắn quạt và lau mồ hôi.

“Đây chính là hương hồn trà đến từ Nguyệt quốc, giá tám lượng bạc một cân, cộng thêm cái chén sứ mà ngài đập bể, Hồ công tử, ngài phải nhớ kỹ bồi thường tiền a —”.

Tiếng cười chế giễu thanh thúy vừa cất lên, một thân ảnh mặc sam y màu ngọc bích đang chậm rãi bước xuống lầu các, mái tóc dài đen như mực rối tung được buộc ở thắt lưng, khuôn mặt diễm lệ trắng như tuyết, thấp thoáng lộ ra dáng vẻ một thiếu niên chừng mười bốn, mười lăm tuổi, khóe môi khẽ nở một tia cười quyến rũ, nhưng lại ẩn giấu nét giả dối, làn thu thủy uyển chuyển nhìn về phía vị Hồ công tử nọ.

Bị đôi mắt mị hoặc như thế nhìn, xương cốt toàn thân của Hồ công tử ngay lập tức như chịu không thấu, hắn lập tức bật người đứng dậy, trở mặt ra, giơ tay ôm lấy thắt lưng của thiếu niên sam y ngọc bích: “Đương nhiên phải đền, phải đền chứ —”.

Thiếu niên nhẹ nhàng tránh né một chút, mỉm cười vươn tay: “Lấy ra”.

Hồ công tử ôm huyệt vào khoảng không, tâm tình chợt trở nên khó chịu, nghe vậy liền ngẩn ngơ: “Cái gì?”

“Bạc a, tính luôn cả chén trà hết thấy là mười hai lượng, trước tiên lấy ra đi, miễn cho Hồ công tử ngài là quý nhân hay quên chuyện”. Bích Lạc dịu dàng cười nhưng đáy mắt lại hàm chứa vẻ nhạo báng, chế giễu, y đã sớm nghe nói thời gian gần đây tên họ Hồ này luôn ăn không trả tiền, xuất môn cũng không đem theo ngân lượng, thật muốn xem hắn kết thúc việc này như thế nào.

“Bích Lạc người, —” Hồ công tử mặt đã đỏ, trướng lên lại càng giống lợn hơn, những người xung quanh vừa nghe thấy một màn như vậy đều là bộ dạng muốn cười lại không dám cười, hắn thẹn quá thành giận, dùng sức vỗ bàn: “Người rõ ràng cố ý giỡn cợt bản công tử, người có biết cha ta là ai hay không —”

Bích Lạc mỉm môi cười một cái, đáp lời hắn: “Ta chỉ biết làm vợ đồ đạc của người khác đương nhiên phải bồi thường, Aaa, Hồ công tử, chẳng lẽ ngài thân không mang bạc mà đến nơi này tìm hoan mua vui sao? Ai nha, làm khó cho ngài rồi”. Đôi mi đen lầy, dài mảnh chợt nhú một cái, y giả làm bộ dạng thờ dài, móc ra tấm ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn: “Hi hi, hoàn hảo ta có mang theo một chút ngân lượng trong người, không bằng trước hết cho Hồ công tử ngài mượn để đi trướng phòng bồi thường tiền vậy, ngày sau trả lại cho ta cũng không muộn a...”

Hồ công tử người đầy thịt mỡ tức giận đến run rẩy không ngừng, muốn cho Bích Lạc một cái bạt tay. Nụ cười trên mặt Bích Lạc trầm xuống, y giáng một cái tát thật mạnh vào trước mặt hắn, khuôn mặt Hồ công

tử vốn đã đầy đặn nay lại còn bị sưng lên, làm cho ngay cả con mắt cũng không thấy đâu, hấn chỉ vào trước mặt Bích Lạc rống to: “Người, con mẹ nó, thằng nhãi ranh, dám đánh ta —“

Bích Lạc gạt tay hấn xuống, trong mắt y chợt lóe lên một chút tối tăm, nhưng lại một lần nữa lộ ra bộ dáng tươi cười đầy quyến rũ: “Chúng ta thân phận là gì, không cần làm phiền Hồ công tử người tới nhắc nhở, bất quá ta phải nhắc nhở người, lần tới đến tìm vui phải nhớ mang theo ngân lượng a, Haha, Túy Mộng Các cũng không muốn cho người nợ đâu, người nếu không có tiền thì đừng có đến tự làm mất thể diện của mình, tránh để lộ ra ngoài, ngay cả cha người cũng không có mặt mũi mà nhìn người khác —“

“A Ha haa, nói hay lắm...” Tiếng nói vừa vang lên, mọi người đang đem Hồ công tử cùng Hồ phủ chửi rửa một trận huyên náo liền im bật, nhao nhao quay đầu nhìn lại, không biết từ bao giờ tại góc phía Đông trong sảnh phòng tụ tập một đám hán tử khôi y (áo xám), mỗi người thân hình đều là nhanh nhẹn dũng mãnh, vẻ mặt cung kính vây quanh một nam tử cầm y tuần nhã.

“Người là có ý gì? Dám chê cười bản công tử, không muốn sống nữa?” Hồ công tử nghiêng răng nghiêng lợi tiến về phía vị nam tử đang cười đến vân đạm phong khinh nọ.

Trên khuôn mặt tuần nhã bỗng nhiên thoáng qua một chút trầm mặc, nam tử khẽ mỉm cười, trong nháy mắt chỉ tay vào một người khôi y bên trái: “Vân Thương, tên nhãi này ồn ào quá mức, mau kêu hấn chó quấy nhiễu bầu không khí nơi này”.

Gật đầu một cái, Vân Thương nhún vai nhảy lên phía trước, hàn quang chợt lóe, bất thành linh trước mặt mọi người huyết vũ bắn tung tóe khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết còn chưa phát ra được phân nửa, Hồ công tử đã bị chém thành hai đoạn.

Mọi người chưa bao giờ gặp qua tình cảnh đáng sợ thế này, lập tức thét chói tai, chen chúc nhau chạy về phía cửa, có mấy kẻ nhát gan còn chưa ra tới cửa đã bị hù dọa đến hôn mê bất tỉnh, mấy tên gia đình thấy tình thế không ổn cũng đồng loạt chạy theo, chỉ trong khoảnh khắc sảnh phòng liền không còn được mấy người.

Mùi máu tanh xông thẳng vào mũi, Bích Lạc che miệng lại lùi về phía sau từng bước, nhìn chằm chằm vào người nam tử đang cười đến tuần nhã kia, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, y tuyệt đối không tin người này chỉ cười một cái liền có thể đoạt đi mạng người. Kinh hãi qua đi, không hiểu sao y lại sinh ra một chút ái mộ —

Ánh mắt liếc qua khuôn mặt diễm lệ của thiếu niên, nam tử cảm thấy thật hứng thú mà nhếch mi một cái: “Người thế nào không trốn? Ha Ha, không sợ ta giết người sao?”

Bích Lạc vô thức lắc đầu, y nhìn bộ dáng tươi cười tao nhã của nam tử đến không chớp mắt —

Nụ cười ôn hòa, nhưng đồng thời cũng vô tình, tàn nhẫn, có thể đùa giỡn sự sống và cái chết trong lòng bàn tay, đây là một nam tử như thế ... Bỗng nhiên một trận run rẩy truyền khắp toàn thân Bích Lạc, trong chớp mắt máu dường như sôi trào — Đúng, y chính là muốn được giống như vậy, có thể thoải mái làm chuyện y muốn làm, có thể giết kẻ mà y căm hận, không cần phải miễn cưỡng tươi cười vui vẻ, không cần phải nịnh hót kẻ làm y căm thấy chán ghét, buồn nôn.

Đôi mắt sáng như làn thu thủy đang mê muội dừng trên người nam tử, lại vô pháp di chuyển tầm nhìn.

Nam tử cúi đầu cười hai tiếng, di chuyển đến trước mặt Bích Lạc, xoa nhẹ gương mặt xinh đẹp của y: “Ha ha, người cũng có hứng thú... thích nhìn ta đến vậy sao?” Hấn cúi đầu, chiếm lấy cánh môi hồng nhuận, non nớt.

Hơi thở cuồng nhiệt như thiêu đốt chui vào trong miệng, Bích Lạc hai mắt vô cùng kinh ngạc nhưng rất nhanh liền kề sát vào tiếp xúc, thân thể y sớm đã quen với mùi vị tình dục, đầu lưỡi chủ động luồn vào trong miệng nam tử, mặc cho hấn liếm mát. Mùi cơ thể nam tử tràn ngập vào miệng vào mũi y, nhưng không làm y căm ghét và buồn nôn như dĩ vãng — y giống hệt như hải đồng ngây ngô, vô tri ngày đó khi cùng Lệ Hoàng Tuyền lần đầu đụng chạm, người trước mặt là người thứ nhất trong suốt sáu năm qua không làm y cảm thấy chán ghét.

Lại một lần nữa mút lấy đầu lưỡi trơn nhẵn tinh tế, nam tử buông ra bờ môi bị hôn đến sưng tấy, cười nói: “Quả nhiên có chút thú vị, Aa, người gọi là Bích Lạc sao? Thảo nào danh tiếng của Túy Mộng Các lại lan

xa đến như thế, ha ha ha...” Ngẩng đầu cười lớn, hần nhìn về phía nam tử mỹ lệ đang đứng ở phía cuối lầu các: “Nếu Mạnh mẽ không nhìn lầm, các hạ hẳn là chủ nhân của nơi đây – Lệ Hoàng Tuyền, thật thất lễ rồi”.

Đưa tay khê vén tóc, ánh mắt đảo qua thi thể trên mặt đất, nét mặt Lệ Hoàng Tuyền vẫn mỹ lệ như trước nhưng lại nổi lên một chút bất đắc dĩ: “Vị Mạnh công tử này, người người giết là con trai độc nhất của Tri phủ đại nhân, việc này liên lụy đến Túc Mộng Các của ta”.

“Ha ha, ta Mạnh Thiên Dương đã nhiều lần được nghe, người của Hoàng Tuyền Lộ vô cùng tài giỏi, rốt cuộc lại sợ quan phủ đến thế sao? Thật là buồn cười —”

Sóng mắt quẩn rũ bất thành hình nổi lên một chút trầm mặc, sắc nhọn như mũi tên, mạnh mẽ bắn về phía nam tử tuấn nhã, Lệ Hoàng Tuyền mặt đầy hàn ý: “Mạnh Thiên Dương, không ngờ tin tức của người chính xác và nhanh nhẹn như vậy, chỉ là Hoàng Tuyền Lộ ta cùng Phong Nhã Lâu của người xưa nay vốn không liên quan, người tới chỗ này làm cái gì?”

2. Quyển 1 - Chương 2

Sợi tóc đen nhánh không có gió cũng tự lay động, vẻ mặt tuy lười biếng nhưng đầy mỹ lệ trong nháy mắt trở nên sắc sảo bức người, sát khí vô hình làm cho nhóm hán tử áo xám nọ bị co rúm lại. Bích Lạc mở to hai mắt, giật mình nhìn một Lệ Hoàng Tuyền hoàn toàn bất đồng so với ngày xưa.

Mạnh Thiên Dương bước về phía trước từng bước một, như cũ mỉm cười: “Hoàng Tuyền Lộ từ trước đến nay là nơi buôn bán người, đương nhiên cùng Phong Nhã Lâu của ta không quan hệ. Đáng tiếc, mấy ngày trước đây ta có nghe được một tin đồn, kẻ thù không đội trời chung của cha ta ở trong triều đang định dùng một số tiền lớn thuê sát thủ, hẳn tìm cao thủ của Hoàng Tuyền Lộ để ám sát cha ta. Haa, ta không thể làm gì khác hơn là tới đây, trước hết là gặp mặt, sau đó thỉnh Lệ huynh dừng tiếp nhận vụ buôn bán này, miễn cho làm tổn thương hòa khí, Ha ha...”

Mạnh Thiên Dương khách khí nói, nhưng lại lộ ra ý tứ uy hiếp dày đặc, sắc mặt Lệ Hoàng Tuyền càng thêm một tầng lạnh lẽo, chậm rãi bước xuống lầu, hần đảo mắt qua nhóm người tùy tùng bên cạnh Mạnh Thiên Dương, bỗng chốc mỉm cười một cái: “Thế nào, người trong Phong Nhã Lâu của người nhiều như thế, còn sợ không bảo hộ được lệnh tôn hay sao?” Đuôi mắt thâm thúy nhẹ vênh lên câu dẫn ra vô hạn xinh đẹp mỉa mai, hần che miệng khẽ cười nói: “Người muốn chặn mất việc buôn bán của người khác như vậy, thật là làm khó ta—”

“Lệ huynh nói quá lời, Mạnh mẽ đâu phải người không biết điều như vậy, người mua ra bao nhiêu ngân lượng, ta đương nhiên trả gấp bội —” Ánh mắt Mạnh Thiên Dương tinh tường lướt qua vẻ mặt lạnh lùng, mỹ lệ của Lệ Hoàng Tuyền, mỉm cười: “Huống hồ, Lệ huynh tạo dựng Hoàng Tuyền Lộ này đơn giản là muốn đổi phò với người kia, lẽ nào thật sự vì kiếm tiền? —”

“Câm miệng!” Lệ Hoàng Tuyền lạnh lùng quát một tiếng, sát khí trong mắt lúc ẩn lúc hiện: “Mạnh Thiên Dương, chuyện người biết quá nhiều rồi đấy!”

Hần nhẹ nhàng nhún vai một cái: “Mạnh mẽ nếu đã tìm Lệ huynh thương lượng, đương nhiên phải dò hỏi rõ ràng rồi. Bất quá Lệ huynh cứ yên tâm, Mạnh mẽ tuyệt đối không ở trước mặt người nọ nói chuyện thị phi, ha ha...”

Lệ Hoàng Tuyền chăm chú nhìn hần cả nửa ngày, sát khí trong mắt cũng dần dần tán đi, gật đầu nói: “Như vậy là tốt rồi...” Hần tiến đến gần thi thể của Hồ công tử bên cạnh, lạnh nhạt nhìn rồi lắc đầu: “Người một đao chém hẳn dễ dàng như vậy, Túc Mộng Các của ta có thể không mở cửa được nữa...”

Hần thở hắt ra một hơi, quay đầu lại nói: “Ta đáp ứng người sẽ không làm khó dễ lệnh tôn, nhưng nếu chuyện của ta có nửa điểm truyền đến tai người nọ, Hừ, Mạnh Thiên Dương, đến lúc đó đừng trách ta —”

“Ha ha, đó là chuyện riêng của Lệ huynh và người nọ, Mạnh mẽ sao có thể nhiều lời”. Mạnh Thiên Dương cười đến tao nhã.

Lệ Hoàng Tuyền liếc mắt trừng hấn một cái, rồi lại nhìn hướng về phía Bích Lạc còn đang ngẩn người, tầm mắt chăm chú chỉ trong chốc lát, thở dài nói: “Thật là một đứa ngốc, thấy người lãnh huyết vô tình như thế cũng không biết tránh đi sao? ...”

Bích Lạc khẽ run lên, mi mắt rũ xuống, Mạnh Thiên Dương cười ha ha đứng lên: “Y chính là thích nhìn ta, còn có thể thế nào chứ?”

Lệ Hoàng Tuyền không nói gì, cuối cùng yếu ớt thở dài bước lên lầu, thanh âm ôn nhu mà nhẹ nhàng truyền xuống: “Ngày mai, Túy Mộng Các này liền tiêu tan thành mây khói ... Bích Lạc, người nếu muốn cùng hấn rời đi, ta cũng không ngăn cản, nhưng phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể si tình...”

Bóng lưng thon dài tiêu thất phía sau lối rẽ, Bích Lạc vẫn đang suy ngẫm dư âm trong lời nói của Lệ Hoàng Tuyền, bỗng dừng một nổi bi thương nhàn nhạt dâng lên trong lòng. Vừa nhắc đầu lên đã thấy Mạnh Thiên Dương đang tràn đầy hứng thú mà nhìn y, cười nói: “Thế nào? Muốn theo ta cùng đi sao? Vậy tới đây”. Hấn thấy tay áo một cái, đám người áo xám phía sau nghênh ngang rời đi.

Giật mình, Bích Lạc cắn chặt bờ môi đỏ mọng, bước nhanh về phía trước đuổi theo bóng người tuần nhã nọ.

.....

“Người thật đúng là một đứa ngốc, ngay cả ta là người như thế nào cũng không biết, mà đã đi theo, haa!” Mạnh Thiên Dương ném cái khăn vải ẩm ướt xuống, thân thể xích lõa mới vừa tắm gội xong dưới ánh sáng mờ mờ hiện ra màu đồng nhạt, hấn bước lên giường, ngắm thân thể gầy nhỏ trắng nõn của Bích Lạc, khoe miệng mang theo một chút nghiền ngẫm, người thiếu niên trước mắt này thật sự làm người khác phải ngạc nhiên, khi y trêu chọc tên Hồ công tử kia, vẻ mặt tinh quái, xảo quyệt đầy cay nghiệt như thế, ai ngờ y nhìn hấn thì say mê, si ngốc giống như thấy chuyện kỳ dị, hấn vậy mà cùng y một đường trở lại Phong Nhã Lâu.

Thân thể Bích Lạc vừa mềm mại lại vừa co dãn mười phần, Mạnh Thiên Dương xoa nhẹ cánh móng tròn nhỏ nhắn của y, đậm nhiên cười: “Theo ta về rồi thì chớ có hối hận, ha ha, bất quá, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho người sống thư thư phục phục (yên ổn), chung quy so với sống ở Túy Mộng Các vẫn tốt hơn —”

Hối hận sao? Bích Lạc nhìn thẳng vào nam tử xa lạ nhưng gần trong gang tấc kia, khuôn mặt tuần nhã tiêm nhiễm một tầng dục vọng mà y cực kỳ quen thuộc, nhưng không làm y có cảm giác chán ghét buồn nôn, hai tay không tự chủ được vươn tới ôm lấy cổ Mạnh Thiên Dương, đầu khẽ lay động: “Ta sẽ không hối hận, aa a —”

Không hề báo trước mà đột nhiên tiến nhập làm cho Bích Lạc ngửa đầu lên, cổ họng phát ra vài tiếng rên rỉ tán vụn, không ngờ nam tử tao nhã như thế này lại hành động quá thô bạo!

“Đau không? Aa, không nghĩ ra người lại chặt như thế này...” Nụ cười chế nhạo cùng với khí tức nóng rực không ngừng phun vào hai bên tai Bích Lạc, Mạnh Thiên Dương nâng hông y lên cao, đem dục vọng đang căng cứng chôn càng sâu vào thân thể y, không để ý tới Bích Lạc đang cố nén thần sắc đau đớn, hấn nghĩ: Chẳng qua chỉ là một nam sủng mới mà thôi, tuy rằng so với mấy người trước đây càng kiêu mị hơn, nhưng vẫn lộ ra một chút kỳ lạ.

Y thở hổn hển, mười ngón tay nắm chặt trên tấm lưng rắn chắc của nam tử, đôi mắt Bích Lạc thoáng hiện một làn hơi nước, trên khuôn mặt lại là bộ dáng tươi cười đến mị hoặc — thích xem ta cười sao?

“Ha ha, người thật là hiểu được cách làm người khác vui a...”

Mạnh Thiên Dương bị nụ cười quyến rũ như vậy trêu chọc, dục vọng càng ngày càng dâng cao, cúi đầu cắn vào cánh môi ướt át tươi đẹp của y, bắt đầu điên cuồng tiến nhập.

Tiếng rên rỉ vang vọng mãi không dứt, hai chân Bích Lạc chủ động quấn chặt thắt lưng Mạnh Thiên Dương, thừa nhận mỗi lần hấn thâm nhập vào thân thể y, xỏ xuyên qua đến tận cùng, dường như ngay cả linh hồn cũng bị xuyên thấu đến run rẩy —

Không có dơ bẩn! Không có chán ghét! Không có thống hận!

Rất đau, cũng rất khoái hoạt! Đúng vậy, từ trước tới nay không có sảng khoái đến như vậy! Ta cuối cùng cũng có thể thoải mái làm chuyện bản thân muốn làm! Ta không hối hận vì đã rời khỏi Túy Mộng Các, không hối hận theo một người xa lạ như ngươi, bởi vì đây là lần đầu tiên ta có thể dựa theo tâm ý của chính mình làm một việc, chọn một người!

Ta chờ đợi ngày này, đã lâu rồi...

.....

Ánh mặt trời nhàn nhạt rơi trên hai vai, Bích Lạc đi theo phía sau Vân Thương, bước vào tiểu viện.

Sau đêm hoan ái hôm đó, Mạnh Thiên Dương tựa hồ đối với y cực kỳ thỏa mãn, mỗi đêm trên đường quay về tổng đường đều ngủ cùng với y. Ở chung lâu ngày, Bích Lạc hay lén chú ý chào hỏi nhóm người tùy tùng áo xám nọ, dần dần cũng nghe được đại khái vài chuyện, Mạnh Thiên Dương là chủ nhân của Phong Nhã Lâu, được cho là bá chủ đại giang nam bắc, thảo nào thủ đoạn hành sự thật ngoan độc...

Y suy nghĩ đến xuất thần, chân đã theo Vân Thương đi tới một gian phòng trong tiểu viện, mở cửa phòng, bên trong sáng sủa sạch sẽ, cho thấy trước đó đã có người đến quét tước dọn dẹp. Vân Thương đối y nhẹ khom người một cái: “Lâu chủ đã phân phó qua, từ nay về sau Thất thiếu gia ở nơi này, nếu có thiếu thứ gì, cứ bảo tôi tớ trong nội đường đi làm là được”.

Bích Lạc gật đầu, đột nhiên sững sốt: “Ngươi vừa mới gọi cái gì Thất thiếu gia?”

“Ở tiểu viện này vẫn còn sáu vị thiếu gia khác, lâu chủ ngại tên gọi phiền phức, mọi người đều là dùng thứ bậc để xưng hô”. Vân Thương trái lại không hề thấy phiền mà giải thích cho y: Thiếu niên xinh đẹp điểm lệ này tương đối được lâu chủ yêu thích, không thể đắc tội.

Ngây người một chút, Bích Lạc cũng không nói lời nào, Vân Thương đặt xuống một rương y phục và đồ dùng hằng ngày, thi lễ xin cáo lui.

Bích Lạc lẳng lặng ngồi ở mép giường đến nửa ngày, đứng dậy mở cái rương, bên trong đầy tơ lụa, đều là chất liệu cực kỳ thượng hạng, y thuận tay nhắc lên một bộ sam y màu ngọc bích, được cắt may thủ công vô cùng vừa vặn, thớ dài, đem sam y tơ tằm ném về trong rương, lẳng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt nở một nụ cười —

“... Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho ngươi được sống thư thả phục phục, chung quy so với sống ở Túy Mộng Các vẫn tốt hơn...”

Tiếng cười chế nhạo của Mạnh Thiên Dương quanh quẩn bên tai, đôi mắt tựa làn thu thủy dường như hơi nhắm lại — ngoan ngoãn vâng lời sao? ...

Thì ra còn có sáu người đang ngoan ngoãn nghe lời... Mạnh Thiên Dương...

Y bỗng nhiên mở mắt, cầm lấy gương đồng — thiếu niên kiêu mỹ trong gương đang nhìn y, trong đôi mắt thu ba trong trẻo mang theo ai oán nói không nên lời, bên môi hàm chứa một chút đắng chát —

Ném gương đồng sang một bên, Bích Lạc hít một hơi thật sâu, nét mặt một lần nữa lộ ra bộ dáng tươi cười mềm mại đáng yêu: Ta sao lại khiến cho bản thân mình có loại biểu tình này? Như thế này làm sao khiến Mạnh Thiên Dương vui vẻ?

— Sáu người kia a... Nếu là tới trước khi ta đến đây, ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng ta tuyệt đối muốn thành người cuối cùng, ta không muốn lúc ngươi có ta còn đem ánh mắt ném đến trên người những kẻ khác, bởi vì ngươi là người mà chính ta đã lựa chọn, ta không muốn ngươi lại thích kẻ khác.

Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi, hảo hảo làm cho ngươi vui, khiến ngươi không thể thích kẻ nào khác ngoài ta!

Nhất định sẽ làm được...

.....

Phần hận, đổ ky, ánh mắt đầy ai oán... Bích Lạc đột nhiên đưa tay tới chỗ gương đồng trên mặt đất, đập vỡ tung tóe, mặt khác lại cắn vào mu bàn tay, không cho chính mình khóc thành tiếng, hai vai thế mà không ngừng run rẩy —

Tại sao có thể như vậy?! Người thế nào lại đưa người mới về?!

... “Thất thiếu gia, vị này chính là Ti công tử mà lâu chủ mới mang về từ Giang Nam, trước đây ở phòng sát bên cạnh lâu chủ, ngày hôm nay chính là lần đầu tiên đến tiểu viện” ...

Lời Vân Thương vừa nói giống như kim châm lại một lần nữa đâm vào hai tai, Bích Lạc cố sức cắn môi, đầu lưỡi đã mơ hồ cảm thấy vị máu tươi trào ra, y chán nản ngã ngồi trên mặt đất, cổ họng phát ra vài tiếng gọi khàn khàn, trầm thấp, dường như là khóc lại dường như là cười.

Mạnh Thiên Dương đã dẫn theo người mới trở về, sau bốn năm, rốt cuộc hắn cũng dẫn theo người khác trở về!

Bốn năm qua, ta hết thấy đều cố làm người vui, vẫn như cũ vô ích sao? Bích lạc gắt gao nắm chặt tay, mới vừa rồi tại tiểu viện, ở trước mặt Ti công tử cùng vài thiếu niên khác làm ra bộ dạng bình tĩnh mạnh mẽ mà từ lâu đã không còn tồn tại, y đưa tay nhặt lên tấm gương đã bị vỡ —

Thiếu niên trong gương vẫn giống bốn năm trước quyen rũ diễm lệ như vậy, thậm chí phong tình càng đạt dào hơn ngày xưa...

— Ta thay đổi sao? Ta không ngoan ngoãn nghe lời người sao? Vì có gì người còn muốn mang kẻ khác quay về? Còn ở sách vách phòng người?

Ti công tử kia! Bệnh đến hữu khí vô lực như vậy, người gầy trơ cả xương, có thể làm cho người lưu tâm sao? Không phải người từ xưa đến nay yêu thích mỹ mạo à (dung mạo xinh đẹp), vì sao lại thích một người bệnh nặng có bộ dáng tầm thường như vậy?

Ta không hiểu!

Chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm vào thiếu niên trong tấm gương đồng đã bị vỡ — dung mạo bị bóp méo đến vô cùng cảm phần...

Ném gương xuống đất, oán hận mà giẫm lên rồi nghiền nát nó, trong lòng ngực tựa hồ có một trận hỏa nhiệt đang điên cuồng thiêu đốt —

Ta thực hận! Rõ ràng người yêu cầu bất cứ thứ gì, ta đều làm được, vì sao cuối cùng lại như thế này? Vì sao người có thể thích kẻ khác?

Đúng vậy, ta biết người thích hắn! Người đối xử với hắn không giống bất kỳ ai trong những người trước đây! Bằng không, người làm thế nào có thái độ khác thường, lưu ý một người bệnh không có gì xuất chúng!

Ta đối với người thật sự không cam lòng! Ta thực hận! Là ta gặp được người trước, lựa chọn người, hắn dựa vào cái gì đem người từ bên người ta cướp đi?

Thực hận...

.....

“Là kẻ nào làm?” Âm thanh đầy hàn khí làm kẻ khác phải sởn gai óc, từng chữ một phát ra từ miệng của Mạnh Thiên Dương, khuôn mặt tuấn nhã giận dữ như quỷ mị, ánh mắt tràn ngập sát khí chậm rãi xẹt qua một đám thiếu niên đang sợ đến mức từ lâu trên mặt đã không còn chút máu.

Mạnh Thiên Dương toàn thân phát ra khí chất vô cùng tàn bạo, Vân Thương không chịu nổi, rung mình một cái, trong trí nhớ của hắn, lâu chủ từ trước đến nay cho dù giết người cũng luôn tươi cười, đã bao lâu không có biểu hiện thất thổ như vậy? Điều là vì người tên Ti Phi Tình mà lâu chủ mang về từ Hàng Châu kia... Thật không rõ lâu chủ vì cái gì, đổi một tên thư sinh ốm yếu nhu nhược cố chấp như vậy, trong mười ngày này, vì muốn dẫn Lăng Tiêu thành chủ lãnh ngạo tuyệt luân trong lời đồn đến đây chữa bệnh cho Ti Phi Tình, lâu chủ cứ nhiên cùng Mạo Lăng Tiêu liên tục khiêu khích mười đại bang phái gần đại giang nam bắc, giết người nhiều đến mức tay của Vân Thương hằn nhão cả ra. Vậy mà mới vừa quay về tổng đường,

chợt nghe thầy thuốc nói Ti Phi Tình kia ở tiểu viện bị người khác bắt nạt, sau đó thổ huyết hôn mê, đến nay vẫn chưa tỉnh lại.

“Ta hỏi lại một lần nữa, đến tột cùng là ai làm?” Mạnh Thiên Dương chậm rãi đến gần, lạnh lẽo cười: “Không ai sao? Haa, nếu vậy ta buộc lòng phải đem hết thầy bầy người các người giết đi —”

Các thiếu niên tứ bề kinh sợ, Vân Thương toàn thân phát động lãnh khí.

“Là ta” Thiếu niên sam y màu ngọc bích bình tĩnh đến dị thường đứng dậy, đột nhiên nhìn thẳng vào Mạnh Thiên Dương, thấy trong ánh mắt hắn là hàn khí âm ngoan tới cực điểm.

Cầm hận đến như vậy, nhân thần lại tựa như thanh đao sắc bén muốn đem từng tắc thịt trên người y róc xuống... Bích Lạc hít một hơi thật dài, giữa căn cổ trắng nõn lên trời: “Chính là ta làm, người có thể giết ta...”

Y mím môi một cái, cuối cùng nở một nụ cười cực kỳ quyến rũ, chính bản thân Bích Lạc cũng không dám tin tưởng, y cư nhiên còn có thể cười được như thế này! Có lẽ đúng như tam thiếu gia ngày đó đã nói, y là diên rồi.

— Ta đúng là thật sự diên rồi, thật diên rồi. Ta muốn xé nát hắn, kẻ trên người sạch sẽ không hề nhiễm một hạt bụi, muốn hắn trở nên dơ bẩn ti tiện giống như ta... Như vậy, người còn có thể thích hắn sao?

Mạnh Thiên Dương, trong bốn năm qua, người bắt quả chỉ đem ta trở thành một món đồ chơi của người mà thôi. Cũng đúng, người sao có thể thích một người xuất thân dơ tiện giống như ta. Nhưng là ta đối với người, vẫn không muốn rời xa, ta tìm mọi cách lấy lòng người, đơn giản vì người là người mà ta đã chọn! Ta không muốn làm cho chính mình phải hối hận!

Ta không hối hận vì đã chọn người! ta chỉ hận vì không có cách nào khiến người yêu ta! ...

“Giết ta đi ...”

Mạnh Thiên Dương cứng đờ nhìn chăm chăm vào khóe môi đang cười quyến rũ của y, tựa hồ muốn dùng ánh mắt đem y đi lãng trì, hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, lập tức liền mở ra, lạnh lạnh cười nói: “Người đến giờ khắc này còn có thể cười đến yêu mị như thế, Aa, thật là bản tính khó sửa, ha ha, người muốn chết sao? Nào có chuyện tiện nghi như vậy?”

“Bản tính khó sửa” bốn chữ lọt vào tai, tức thì trên mặt Bích Lạc không còn chút máu, lão đảo lui về phía sau hai bước.

Mạnh Thiên Dương cũng xoay người lại, lạnh giọng nói: “Vân Thương, người dẫn hắn ra ngoại đường, bảo là ta thưởng cho chúng, chỉ cần lưu lại cho hắn một hơi thở, tùy bọn người muốn ngoạn (chơi đùa TT_TT) thế nào cũng được —”

Bích Lạc cứng đờ cả người, ngoảnh đầu nhìn bóng lưng thẳng đứng của hắn. Mạnh Thiên Dương nham hiểm cười một cái: “Người không phải rất biết cách làm người khác vui vẻ sao? Ngoại đường có một trăm nam nhân, người hảo hảo đến hầu hạ đi, Haa, đó là nghề sinh sống của người, hắn là người phải rất thích a”.

“... Mạnh Thiên Dương...” Đầu ngón tay Bích Lạc lạnh lẽo một mảnh, run giọng nói: “Không muốn...”.

— Ta thà rằng người giết ta, cũng không muốn người dùng ánh mắt hèn mọn như vậy nhìn ta, không muốn nhớ lại cái loại chuyện làm cho ta cảm thấy càng thêm buồn nôn, chán ghét. Ta chính là thích người, mới có thể lấy lòng người, người cuối cùng lại cho rằng bản tính của ta là như thế sao? ...

“Người giết ta đi! Vì có gì không giết ta?” Nhìn Mạnh Thiên Dương đang muốn rời đi, Bích Lạc đột nhiên xông về phía trước, muốn nắm lại ống tay áo của hắn, lại bị Vân Thương ngăn lại.

“Mạnh Thiên Dương... Người giết ta đi, ta không muốn đến ngoại đường, ta không muốn đến ngoại đường aa...” Bích Lạc liếc mình giãy giụa, muốn vùng thoát khỏi sự kiềm chế của Vân Thương, nhưng căn bản không thể mảy may động đậy, thấy Mạnh Thiên Dương đi càng xa, tâm trạng y càng sợ hãi hét to: “Ta cầu người, ta cầu người giết ta đi, đừng đưa ta đến ngoại đường —”

Tiếng hét đột nhiên dừng lại, Bích Lạc kinh ngạc nhìn Mạnh Thiên Dương quay đầu, nhưng sau một khắc tâm trạng y liền mạnh mẽ chìm vào đáy cốc.

Mạnh Thiên Dương trong mắt không có đến một tia cảm tình, bình tĩnh nhìn y, không nói một lời nào.

“... Mạnh Thiên Dương, ta cầu ngươi...” Cố gắng lộ ra vẻ tươi cười, cổ họng Bích Lạc khô khốc đến mức hầu như không thể phát ra tiếng: “Ta, ta không muốn... không muốn đến ngoại đường...”

Đôi mắt sáng như làn thu thủy mang theo kinh hoàng vô tận cùng chờ mong nhìn về phía người đã cùng chung sống hơn bốn năm, từng có vô số lần da thịt kề cận —

Mạnh Thiên Dương! Ngươi nói gì đi! Ta biết ngươi lãnh huyết vô tình, thế nhưng lẽ nào bốn năm qua, ngươi đối với ta ngay cả một chút tình ý cũng không có sao? Ta không tin! Ngươi chính là người ta đã chọn, sao lại có thể như thế?

Ta không tin!

Cầm y khẽ động, nhưng là hướng về phía ngoại viện mà đi, lời nói lạnh lùng xuyên thẳng vào tai: “Vân Thương, dẫn y đi đi”.

Một góc nào đó nơi đáy lòng chợt tan vỡ... y cắn môi một cái, tơ máu chảy xuống chiếc cằm trắng nõn, Bích Lạc khép mi mắt lại — Mạnh Thiên Dương...

3. Quyển 1 - Chương 3

Hai mắt nhắm chặt lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống đôi gò má diễm lệ, lại tỏa ra hỏa quang trong suốt biến ảo —

“Đừng chỉ biết khóc, phải học cách cười, mới có thể làm cho khách nhân vui vẻ... Cũng để chính mình ít đau đớn một chút...”

“Đúng, nhất định phải cười, chỉ khi ở một mình thì mới có thể khóc, hiểu chưa? Bích Lạc...”

— Ta ở trước mặt ngươi vẫn một mực cười, làm cho ngươi vui vẻ, nhưng tại sao ta lại cảm thấy thống khổ? Ta cũng chưa từng ở trước mặt ngươi rơi một giọt nước mắt, vì sao ngươi lại chán ghét ta như thế?

Ta đơn giản chỉ làm người ngươi yêu quý bị thương, ngươi đúng là quá tuyệt tình...

Biết rõ ngươi đối với ta vô tình bạc bẽo, nhưng vẫn vọng tưởng ở trong lòng ngươi có ta, ta ngày đêm khổ luyện học tập, muốn viết thật đẹp tên của ngươi, liệu chết muốn ngươi thu hồi tơ tưởng đối với Ti Phi Tình...

Ta có đúng hay không thật sự là một kẻ ngốc, quá cố chấp?

“...Ngươi sau này ít cố chấp một chút, thì có thể vui sướng nhiều một chút...”

“... Bích Lạc, ngươi nếu muốn cùng hắn rời đi, ta cũng không ngăn cản, nhưng phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể si tình...”

Không thể si tình sao? ... Nước mắt cứ liên tục chảy qua khóe môi, thấm dần vào miệng, trong lòng một mặt đau đớn — Hoàng Tuyền, ngươi chỉ nhắc nhở ta phải nhớ rõ không được si tình, nhưng ngươi đã quên nói cho ta biết, nếu đã lỡ si tình rồi thì làm thế nào mới có thể giải thoát? ... ngươi chưa từng nói, hay là chính ngươi cũng không biết? ...

Ta bỗng nhiên rất muốn quên người tên Ti Phi Tình kia, quên tất cả mọi thứ về Phong Nhã Lâu, về Mạnh Thiên Dương... Tuy rằng sống trong mộng có chút mơ hồ, nhưng là có thể vui vẻ a.

“Uy, ngươi thế nào lại khóc? ...” Tử Minh tay chân có chút luống cuống, một đường từ Phong Nhã Lâu quay về, thiếu niên này từ đầu đến cuối thủy chung chưa hề cười, cứ tưởng rằng thay y giải á huyết, y sẽ vô cùng vui mừng, rốt cuộc so với khi còn ở Phong Nhã Lâu nước mắt rơi còn nhiều hơn, nhất thời không có biện pháp, ngoảnh mặt nhìn về hướng Yên Nam Quy, đã thấy hắn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, nhìn thiếu niên dung mạo mỹ lệ đang khóc, khuôn mặt hai người nhìn ngày đại giống nhau.

Hai tên gốc tử này! Tử Minh đảo cặp mắt trắng dã, hướng về phía thiếu niên rống to một tiếng: “Người không nhớ nổi tên mình gọi là gì sao? Cũng không cần khóc thành như vậy a, ta sắp bị chết chìm trong nước mắt của người rồi —”

“Thiếu chủ —” tiếng rống to làm Yến Nam Quy phục hồi tinh thần lại, Tử Minh trừng mắt liếc hắt một cái: “Người còn nhận ra được ta là thiếu chủ a? Còn tưởng rằng người nhìn y đến mê muội rồi a”

Yến Nam Quy khuôn mặt nho nhã nhẹ phiếm một tia ửng hồng, nhất thời lúng ta lúng túng không nói gì.

Thiếu niên nâng tay áo lau nước mắt, lộ ra đôi mắt còn phảng phất vài giọt lệ tựa sương mù, khoe môi thiếu niên khẽ nhếch lên một nụ cười câu hồn lạc phách: “Ta là Bích Lạc...”

— Trên đời này đã không còn Thất tiểu gia của Phong Nhã Lâu, ta bắt quá chỉ là một người nằm mộng suốt bốn năm... Hôm nay tỉnh mộng, ta có thể là Bích Lạc sống mơ mơ màng màng, nhưng tuyệt đối không thể làm một Bích Lạc si tình. Như vậy, ta có thể vui vẻ nhiều một chút hay không...

Đôi mắt như thu thủy rưng rưng lưu chuyển, y mỉm cười mềm mại đáng yêu đến mê người... Tử Minh sững sờ mở to miệng, bỗng dưng vỗ vào bả vai Yến Nam Quy một cái, người mà tâm tư từ sớm đã trở nên ngơ ngẩn: “Người nói bộ dạng y, cùng với mẫu thân ta lúc còn sống giống nhau, thật là như vậy sao? Mẫu thân ta cười rộ lên cũng nhìn đẹp đến như vậy sao? ...”

“... Đúng vậy...” Yến Nam Quy chăm chú nhìn thật sâu bộ dáng tươi cười quyến rũ của Bích Lạc — thực sự rất giống nhau, nhưng lại hoàn toàn không giống! Nữ nhân kia sẽ không ở trước mặt ta mà mỉm cười, cũng sẽ không ở trước mặt ta mà rơi lệ, hết thấy biểu tình của nàng chỉ phơi bày trước mặt chủ công, y không giống...

.....

Vài tia sáng chiếu rọi vào giữa khe hở của trúc ốc, trong kẽ nắng điểm vài hạt bụi đang nhẹ nhàng khiêu vũ, gió lướt qua mang theo không khí ẩm thấp của Miêu Cương luồn vào trong song cửa sổ, khiến vài trang sách bay phấp phới.

Yến Nam Quy ngồi xếp bằng bên cạnh bàn nhỏ, nhìn Bích Lạc đang tập trung tinh thần cúi đầu tập viết, nét mặt không nhận được lộ ra một nụ cười nhạt: Biết được thiếu niên xinh đẹp, mị hoặc này không biết chữ, hẳn vừa giật mình lại vừa có cảm giác tiếc hận thương xót, liền xung phong nhận dạy y, thiếu niên này nhưng lại rất thông minh, cũng rất chăm chỉ, mới hơn mười ngày đã có thể chép lại không ít các bài thơ ca đơn giản.

“Bài sao chép này có được không?” Bích Lạc đặt bút xuống, nhu thuận xoa nhẹ cổ tay có chút đau nhức, cầm trang giấy đưa cho Yến Nam Quy.

“... Thượng cùng Bích Lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến...”

Tầm mắt kinh ngạc nhìn vào trang giấy, Yến Nam Quy khẽ giật mình: “...Sao lại viết những lời này? ...”

Trong lòng hắn xẹt qua một trận cay đắng — thiếu niên gọi là Bích Lạc này mỗi khi sao chép thi tập đều hết sức thống khổ... khuôn mặt xinh đẹp thủy chung luôn tươi cười kia, đến tột cùng là ẩn chứa bao nhiêu nước mắt? ...

Bình tĩnh nhìn Yến Nam Quy thần tình nho nhã kín đáo, Bích Lạc đột nhiên cười một cái: “Bi thương quá sao? Ta sau này sẽ không viết những thứ này nữa...”

Cười nhận lấy trang giấy, y nhìn sắc trời: “Đã giữa trưa rồi, ta giúp người làm cơm”.

“Cũng được” Yến Nam Quy đứng lên, mấy ngày này Bích Lạc đều cùng hắn xuống bếp, hơn nữa y cứ nhiên có thể nấu đồ ăn rất ngon, làm thiếu chủ khen ngợi không dứt lời. Hắn thuận miệng cười nói: “Nhìn không ra người còn nhỏ tuổi, nhưng trù nghệ quả thật rất tài giỏi”.

Bích Lạc khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng: “Trước đây ở nhà thường giúp đỡ song thân đã tập thành thói quen rồi, đến Túy Mộng Các, càng nhất định phải học a...”

“Túy Mộng Các? Là địa phương nào?”

“... Thanh lâu, bắt quá là thanh lâu chuyên nuôi dưỡng thiếu niên...” Bích Lạc đôi mắt thu thủy dịu dàng đảo qua khuôn mặt kinh ngạc của Yến Nam Quy, cười lại càng thêm đẹp: “Không nghĩ tới sao, cùng nữ nhân kia có dung mạo tương tự, nhưng ta chính là loại người ti tiện như vậy”.

Yến Nam Quy chấn động: “Người nói cái gì?”

Bích Lạc khẽ hạ đôi mắt, giọng hơi mỉa mai nói: “Không phải bởi vì bộ dạng ta giống chủ mẫu của người, người mới bảo Tử Minh mang ta quay về hay sao? ... Ta xem cái loại ánh mắt này của người... Aa, không lẽ được ai đâu”.

Tâm tình giấu kín nhiều năm nay đột nhiên bị khơi gợi ra, ngực Yến Nam Quy nổi lên trăm mối tư vị, cũng không biết nên nói cái gì, nửa ngày trời mới than khẽ một tiếng, thần sắc cực kỳ phức tạp, không dự liệu trước được tâm tư thiếu niên cư nhiên lại tinh tế đến vậy.

Nhìn thấy hắc tim đập mạnh và loạn nhịp đến xuất thần, Bích Lạc cười khúc khích, y lười biếng đứng lên: “Người yên tâm, ta sẽ không nói với Tử Minh, Haa, không biết là hắc có biết không a? ...”

“Bích Lạc...” Dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp lại có chút lười nhác khiến Yến Nam Quy thoáng ngẩn người, bất tri bất giác đã vươn tay, xoa nhẹ lên dung mạo diễm lệ, đầu ngón tay chạm vào da thịt thanh khiết của Bích Lạc, tim không khỏi đập nhanh một trận, nhưng nhìn thấy khóe miệng y một mặt châm biếm nhàn nhạt, hắc chợt dừng lại.

“Ta không phải là nữ nhân mà người thích...” Bích Lạc đẩy tay hắc ra, cười nói: “Thế nào? Người thật sự để ý năng như vậy, ta có khuôn mặt giống nàng, vậy nên người yêu ai yêu cả đường đi sao? Haha —”

Lời lẽ giễu cợt phát ra từ cánh môi hồng nhuận khiến lồng ngực Yến Nam Quy co cứng lại, hắc vô thức đem Bích Lạc ôm vào trong ngực, cúi đầu phong bế nét vui đùa còn chưa dứt của y —

Hơi thở ấm áp bắt đầu lan ra, Bích Lạc hơi sững sốt, khó có thể tin một Yến Nam Quy nhìn đôn hậu chừng chặc lại kích động như vậy, y mở to hai mắt, nhất thời quên mất phải né tránh.

Vừa mới chạm vào bờ môi non mềm, khoái cảm Yến Nam Quy liền xông thẳng vào trong óc, tuy rằng hiểu rõ hắc và thiếu niên trước mặt này quen biết chưa bao lâu, cũng không phải ngày đêm đều tưởng nhớ nữ nhân đã mất từ lâu kia, rốt cuộc không muốn buông tay, lại nhẹ nhàng ma sát, do dự một chút, lưỡi hắc đẩy ra bờ môi của Bích Lạc chui vào trong khoang miệng ẩm ướt, nóng ấm.

Lưỡi hắc lướt qua, kích thích hàm trên của y, cảm giác tê dại mà quen thuộc, Bích Lạc như ở trong mộng mới tỉnh, đẩy mạnh Yến Nam Quy ra: “Làm cái gì?” Nhắc tay lên lau miệng, khóe môi lại tràn ra một đường tơ thủy, hung hăng trừng mắt nhìn hắc: Yến Nam Quy này, lúc bình thường dầu gì cũng là một người tao nhã, hữu lễ giống như một uyên bác chi sĩ a... (người có trí thức uyên bác)

Yến Nam Quy lập tức thanh tỉnh, nhìn vẻ mặt Bích Lạc đang cực kỳ hung ác, nhin không được cười khổ, hắc từ trước đến nay đối nam sắc không hứng thú, vậy mà trước mặt thiếu niên này lại liên tiếp thất thố, lắc đầu áy náy nói: “Là ta thất lễ”.

Bích Lạc hừ một tiếng, vừa định mắng hắc hai câu, chợt cánh tay Yến Nam Quy duỗi ra, kéo y tiếp cận trước ngực hắc.

“Yến Nam Quy, người —” Bích Lạc giận dữ cực điểm, y một cước mạnh bạo giẫm lên chân hắc. Chân mày Yến Nam Quy một chút cũng không nhăn, hắc đỡ lấy hai vai y, nghiêm mặt nói: “Ta biết người không phải nữ nhân”.

Hắc nói một câu không đầu không đuôi làm Bích Lạc ngẩn ngơ, y khẽ đảo mắt: “Thế nào? Ngụ ý là người muốn cùng ta ngoạn sao? Hi hi, người trở mặt cũng nhanh quá đó, ta còn tưởng người là một kẻ si tình... Ha ha..”

Yến Nam Quy nhìn chăm chú bộ dáng tươi cười của y, vừa quỵn rũ lại hàm chứa châm biếm, cuối cùng thở dài: “Người sau này cười nhạo ta thì không sao, nhưng không nên tự sỉ nhục, hạ thấp chính mình...”

Ý cười Bích Lạc nhất thời đông cứng lại trên môi, Yến Nam Quy xoa nhẹ vai y, cũng không thềm nhắc lại.

Đang trong lúc yên lặng, một tử ảnh đột nhiên xông vào trúc ốc.

“Uy, ta đã trở về, ngày hôm nay ăn cái gì, cái gì —” Cực kỳ hứng thú hô to một tiếng rồi đột nhiên tắc nghẹn, Tử Minh cảm thấy bầu không khí ám muội, sững sờ một trận, đột nhiên nghiêm mặt quát: “Yến Nam Quy, người thích ai ta cũng không đến quản người, bất quá người dù sao cũng phải đem cơm nước chuẩn bị cho tốt a, người muốn thiếu chủ ta chết đói hả?”

.....

Hạ bút, đem mấy bản thi tập đã sao chép xếp ngay ngắn thành một chồng, Bích Lạc lười biếng đuổi nhẹ thắt lưng một cái, đến gần bên cửa sổ, nhìn về phía bóng người đã đứng lặng hồi lâu dưới gốc cây đại thụ, y bẽn lẽn một cái, khẽ nhún vai.

Kể từ sau vụ hôn bất ngờ ngày hôm đó, Yến Nam Quy không hề có động tĩnh gì, trái lại đối với y càng thêm nhượng bộ, ngay cả lúc tập viết chữ cũng đứng ở ngoài phòng chờ người ra, lúc xuống bếp lại càng không tập trung, vài ngày trước hẳn suýt chút nữa đem trù phòng đốt trụi, khiến cho Tử Minh tức giận nổi trận lôi đình, cũng may Bích Lạc đã làm một bàn thức ăn đặc sắc ngăn chặn cái miệng của hắn.

Nghĩ đến bộ dáng khi ăn của Tử Minh xấu xí, khó coi đến không gì sánh được, Bích Lạc không khỏi cảm thấy buồn cười, Tử Minh này so với y hẳn là lớn hơn vài tuổi đi, nhưng có lúc tính nết thật sự giống tiểu hài tử, không biết Yến Nam Quy làm sao đem Tử Minh cha mẹ đều mất hết nuôi dạy thành người? Rõ ràng chính hắn một thân hào hoa phong nhã, làm sao lại dạy dỗ ra một tên thiếu chủ cẩu thả, luộm thuộm như thế này?

Tiếng cười nhẹ nhàng truyền ra bên ngoài, Yến Nam Quy quay đầu lại, không lên tiếng nhìn Bích Lạc.

“Ta luyện viết chữ xong rồi, có muốn ta nấu gì cho người ăn không?” Bích Lạc đi ra khỏi trúc ốc, một bên nhẹ vén ống tay áo, sau khi trù phòng bị cháy, y liền đem việc nấu ăn ôm đồm nhận hết, thực sợ cái tên Yến Nam Quy mất hồn mất vía này.

“Không cần nấu”.

Nghe Yến Nam Quy đột nhiên nói ra một câu, Bích Lạc ngạc nhiên nói: “Như vậy sao được? Tử Minh luyện kiếm trở về không phải lại muốn la hét cả nửa ngày à?”.

Yến Nam Quy lắc đầu một cái: “Thiếu chủ hai canh giờ trước đã đi kinh thành rồi, nói là muốn đi lấy đầu tên họ Long kia, thật là —” thở một hơi thật dài, biểu cảm trên mặt khó có thể giấu được.

Họ Long? Là Long Diễn Diệu đã gặp qua ở Phong Nhã Lâu sao? Bích Lạc cũng thở dài một tiếng, y còn chưa kịp mở miệng, Yến Nam Quy đã cuộn tay áo lại, xách bao quần áo dưới chân lên nói: “Đi thôi”.

“Đi đâu?” Bích Lạc hơi thoáng ngẩng ra, rồi không tự chủ mà đuổi theo thân ảnh Yến Nam Quy.

“Đương nhiên là kinh thành, thiếu chủ võ nghệ mặc dù cao cường, nhưng cũng không hẳn là đối thủ của họ Long... Ta vốn định đi một mình, bất quá lại lo lắng người một mình ở tại chỗ này”.

Giọng nói bình thản tỏa ra phiến muộn nhàn nhạt, Bích Lạc buông mắt xuống miễn cưỡng cười: “Vậy người nên gọi ta sớm một chút mới phải, hiện tại sợ rằng đuổi theo Tử Minh không kịp đâu”.

Yến Nam Quy cước bộ có hơi ngừng một chút, nhưng không có quay đầu lại: “Ta không muốn quấy rầy người luyện chữ”.

Trống ngực đập dồn dập, Bích Lạc mãi miết nhìn bóng lưng dày rộng ở phía trước — trong cuộc đời y, lần đầu tiên được người khác coi trọng, Bích Lạc cảm giác khóe mắt có hơi cay cay.

Thân hình nhẹ nhàng dao động, Yến Nam Quy lướt qua bên cạnh Bích Lạc, mỉm cười nói: “Người đi chậm quá, ta công người một đoạn”. Lời vừa nói ra, đã nâng Bích Lạc trên lưng.

“Yến Nam Quy? ...”

Không có tiếng trả lời, chợt kinh phong lướt qua mặt, Bích Lạc thần thờ một lúc lâu, vươn tay ôm sát cần cổ ấm áp của Yến Nam Quy, y nhẹ nhàng thở hắt ra, trong nháy mắt tiếng thở dài liền bị tán đi trong gió.

4. Quyển 1 - Chương 4

“Đây là gian phòng hảo hạng, yên tĩnh nhất trong tiểu điểm, hai vị thỉnh” Tiểu nhị vẻ mặt niềm nở dẫn đường cho hai người khách phía sau vào phòng, hẩn khom người thi lễ rồi lui xuống, cửa phòng khép lại, dư quang trong khóe mắt hẩn lần thứ hai lén ngấm nhìn thiếu niên sam y màu ngọc bích bên cạnh, âm thầm chặc lưỡi: “Thật là xinh đẹp hơn người”, hẩn đã từng nghênh đón không biết bao nhiêu khách nhân vãng lai tới kinh thành, nhưng đây là lần đầu tiên gặp nhân vật thanh tú như vậy.

Bích Lạc ngã người lên chiếc giường mềm mại, thoải mái mà thở hắt ra, di chuyển hơn nửa tháng rốt cuộc cũng đến kinh thành.

“Mệt không? Ta đi gọi người mang nước nóng đến tắm rửa, người trước hết ngủ một giấc đi a” Yến Nam Quy buông bọc quần áo xuống, nhìn Bích Lạc đã leo đến trên giường, không khỏi cười một cái.

“Được...” Bích Lạc nhỏ giọng lẩm bẩm, mí mắt đều nhanh chóng không mở ra được nữa, Yến Nam Quy thay y cởi hài, kéo qua đệm chăn đắp lên người y rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Quần chặt chần bông, Bích Lạc xoa xoa hai chân đang trướng đau, khẽ lay động đầu, nguyên lai cười ky mã thật sự mệt như vậy.

Ban đầu từ Miêu Cương khởi hành là đi theo sơn đạo, khi đó có Yến Nam Quy công y, nửa điểm cũng không cảm thấy mệt. Nhưng khi tới phía Bắc, càng lúc càng đông người, Yến Nam Quy chung quy không thể giữa ban ngày công y mà thi triển khinh công, nên liền mua ngựa, biết Bích Lạc không quen cưỡi ngựa, vốn là muốn cùng y cưỡi chung một con, nhưng Bích Lạc tâm huyết dâng trào, nhất quyết yêu cầu mua thêm một con ngựa, Yến Nam Quy cũng đành chiều y. Kết quả là dọc đường Bích Lạc bị quăng ngã không biết bao nhiêu lần, nói chung gần đến kinh thành y cuối cùng cũng ra dáng cưỡi ngựa được một tí, nhưng vì thế mà trì hoãn không ít thời gian, trước sau không kịp đuổi theo Tử Minh.

Y đang xoa bóp chân, Yến Nam Quy bảo tiểu nhị đem bồn tắm vào, đợi tiểu nhị gài cửa đi rồi, hẩn một tay ôm Bích Lạc ra khỏi chăn bông, cởi ra y phục của Bích Lạc, nhìn bắp đùi trắng nõn bị yên ngựa ma sát đến sưng đỏ, liền chau mày: “Sao so với hôm qua còn sưng dữ dội hơn? Người cũng không nói ra” Mười ngón tay nhẹ nhàng miết trên đùi y, giúp y nói lỏng cơ thể.

“Quay về bộ dáng quân tử nhanh như vậy, một chút cũng không giống quá khứ a” Bích Lạc nhắm hai mắt lại chậm rì rì nói, Yến Nam Quy hạ xuống chân y một ít lực đạo, toàn thân đang đau nhức dần dần biến mất, bên môi y hơi lộ ra tiểu ý, ngày đó Yến Nam Quy lần đầu nói muốn thay y xoa bóp, y thật là có chút lo sợ, nhưng hơn mười ngày sau đó, đều được Yến Nam Quy hầu hạ cẩn thận. Bích Lạc trước tới giờ chỉ có lấy lòng người khác, chưa từng được người khác tận tâm tận lực hầu hạ qua, có chút cảm động, tâm tình cũng triệt để thả lỏng, thường ngày y đối với Yến Nam Quy có phần làm nũng đùa giỡn một chút, lộ ra không ít tính khí trẻ con, Yến Nam Quy chỉ là cười trừ.

Thu hồi tay, Yến Nam Quy vắt khăn nóng giúp y lau chùi thân thể. Nơi lau qua, liền cảm thấy thư thái hẳn, Bích Lạc thích ý cuộn mình, ôm lấy đầu Yến Nam Quy.

Thân thể Yến Nam Quy bỗng nhiên cứng đờ, dừng động tác lại, nhìn tấm lưng trần trụi của Bích Lạc, mái tóc đen rối tung mềm mại như tơ phủ trước ngực, làm làn da càng thêm trắng nõn, ánh mắt kìm lòng không đành mà rơi xuống xương quai xanh.

“Làm sao vậy?” Thật lâu không có động tĩnh gì, Bích Lạc kinh ngạc mở mắt, chợt quay đầu đi, trong hai mắt Yến Nam Quy biểu lộ đầy ham muốn —

“... Bích... Lạc...”

Thấp giọng nỉ non, Yến Nam Quy chần chờ vươn tay, cẩn cẩn dục dục (cẩn thận từng li từng tí) xoa nhẹ thân thể trơn láng, trắng như tuyết của thiếu niên: “Bích lạc...”

Yến Nam Quy! Làn thu thủy (đôi mắt) sáng lên, ngưng chú nhìn trước mặt nam tử, nhưng không có kinh ngạc — mấy ngày liền sớm chiều ở chung, Bích Lạc sao không biết Yến Nam Quy đối với y đầy mê luyến? Chỉ là...

Mặc dù lúc này người đang gọi tên ta, nhưng người mà người thật sự nhìn thấy chính là ta sao? Hay chỉ là một người cùng nữ tử kia có dung mạo tương tự? Nếu ta không có hình dạng như vậy, người còn có thể lưu ý ta sao? ... Bỗng nhiên cắn chặt môi một cái, thân thể run nhè nhẹ đứng lên — Bích Lạc a Bích Lạc, người như thế nào lại bắt đầu si ngốc rồi? ...

Bàn tay nóng hổi chậm rãi dời về phía bờ hông nhỏ gọn, Bích lạc đột nhiên nghiêng người, quỳn rũ cười nói “Yến Nam Quy, người nhìn cho rõ, ta cũng không phải nữ tử”.

“... Ta biết...” Yến Nam Quy ngừng một lát, đầu ngón tay vuốt ve chỗ bắp đùi bị trầy da của Bích lạc, giọng nói ôn hòa cất lên vài phần trầm thấp: “Ta chính là muốn ôm người... Bích Lạc, không được sao? ...”

Bích Lạc bình tĩnh nhìn hấn, Yến Nam Quy đợi không được y trả lời, trong mắt hiện lên một tia mất mát: “Xin lỗi, ta quá đường đột rồi” Đảo qua khuôn mặt diễm lệ của Bích Lạc, tự giấu cười nói: “Ta gần đây tại sao hành sự càng lúc càng lỗ mãng? Còn không phải giống một lão già hồ đồ? A, bất quá luận niên kỷ, ta quả thực cũng có thể làm phụ thân người...”

Nhẹ nhàng thở dài, Yến Nam Quy đang muốn đứng dậy lại bị Bích Lạc ôm chặt thắt lưng.

“Bích Lạc? ...”

Nhìn hai mắt Yến Nam Quy vừa kinh ngạc lại vừa tràn đầy ham muốn, khóe môi Bích Lạc câu dẫn ra một bộ dáng tươi cười mềm mại đáng yêu tới cực điểm, phút chốc cách lớp y phục cầm lấy dục vọng đã bùng bùng phần chần của hấn, cúi đầu một cái, đem môi đến gần tinh tế ma sát —

Yến Nam Quy nặng nề thở dốc, nâng khuôn mặt của Bích Lạc lên, thanh âm khàn khàn ám muội: “Người làm cái gì vậy?”

Bích Lạc cười khúc khích, từ chân mày tới khóe mắt lộ ra bộ dạng vô cùng xinh đẹp: “Người không phải muốn ta làm như vậy sao? Ha, kỳ thực người cũng không giống lão già a, ta năm mươi ba tuổi đã từng tiếp nhận một người khách đáng gọi là lão, đều đã đi không vững, còn muốn tìm vui. Aa, hấn đương nhiên là tên vô dụng, còn cầm theo quả trứng (gây của mấy ông già) tới —

Lời còn chưa nói xong miệng đã bị phủ kín, Yến Nam Quy ghì lấy đôi môi đỏ mọng của Bích Lạc, thấp giọng nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa...”

Ngón tay chậm rãi di chuyển vào trong mái tóc đen bóng, Yến Nam Quy ngưng mắt quan sát thiếu niên xinh đẹp trước mặt, y vẫn như cũ im lặng cười quỳn rũ, một lát, khe hôn một cái ngay trên trán Bích Lạc.

Xúc cảm mềm mại như lông vũ, cảm giác ấm áp chưa bao giờ trải qua lan truyền toàn thân... Bích Lạc nhắm mắt lại, trong tâm lại là một trận co thắt — Yến Nam Quy, người không nên đối với ta quá dịu dàng, làm ta tin tưởng ôn nhu như vậy là dành cho ta.

Ta thà rằng người đối với ta chỉ có dục vọng, không có tình ý, ta sẽ không phải lo lắng lại lần thứ hai si ngốc... Bởi vì ta tuyệt đối không thể si tình...

“Bích Lạc...” Một âm thanh dịu dàng tràn đầy yêu thương khiến cả người Bích Lạc run lên, đôi mắt thu thủy sáng nhìn Yến Nam Quy chăm chăm, rồi y đột nhiên ôm lấy cổ hấn, hôn xuống xương quai xanh của hấn, khóe miệng nhếch lên cười khổ — vì sao người đối với ta như vậy? Làm ta vô pháp chống lại nhu tình của người, lại càng mong đợi nhiều hơn... Là bởi vì ta giống nữ tử kia? Bởi vì ta có thể làm thể thân của nàng? Hay bởi vì người thích ta? ...

Ta đã chọn sai một lần, ta không muốn lại sai lần thứ hai! Đối với người, ta lại nhịn không được, ta muốn có người chân chính lưu ý ta, thích ta! Nhịn không được liền muốn sa vào trong nhu tình của người!

Cũng được, coi như người là một người trong mộng của ta, giấc mộng về một người ôn nhu...

Ta thật vất vả vừa mới từ trong mộng của Mạnh Thiên Dương tỉnh lại, nhưng nhanh như vậy lại rơi vào mộng của người... Ta, thật đúng là sống mơ mơ màng màng a...

Đôi tay y linh hoạt mà ra quần áo của nam tử, tiếp tục dao động trên bờ ngực rắn chắc của hấn, thuần thực mà khơi mào ngọn lửa ham muốn.

“Haa a... Bích Lạc...” Cho dù dưới đáy lòng hấn đối với một Bích Lạc nhiệt tình câu dẫn vẫn tồn tại một chút nghi ngờ, nhưng chạm đến nụ cười tươi đẹp như quỳnh hoa của y, Yến Nam Quy lý trí nhất thời bị dục hỏa bao phủ, ôm chặt lấy y, trong mắt đã bị thiếu niên hoàn toàn hấp dẫn. Dục vọng nóng hổi đang ngất cao đầu đường hoàng kề sát hậu huyết chặt chẽ của y, cố sức đẩy mạnh vào.

“A ách —” Từ đôi môi hồng nhuận của Bích Lạc phát ra một tiếng thét chói tai, mặc dù đã đem hai chân mở lớn hết cỡ, nhưng cơ thể đã lâu không tiếp nhận qua ngoại vật, hậu huyết chặt chẽ không thể thích ứng mà chống cự lại sự xâm nhập, mi mắt mảnh dài đen láy cay chặt lại, y khó chịu há mồm thở dốc.

“Rất khó chịu sao? Bích Lạc...” Trên thái dương Yến Nam Quy cũng toát đầy mồ hôi, trước đây mặc dù chưa từng chạm qua nam sắc, nhưng nhiều ít cũng có nghe thấy, có người nói so với nữ tử càng thêm tiêu hồn lạc phách... Thật không phải là giả. Chỉ là, Bích Lạc vẻ mặt hết sức khổ sở —

Đau đớn do nhiệt độ rút ra mà tiêu thất, Bích Lạc kinh ngạc ngẩng đầu, cái cổ lập tức căng ra, từ trong yết hầu phát ra vài tiếng khàn khàn, ngón tay liền Yến Nam Quy chui vào giữa hai đùi y.

“Làm vậy có thoải mái hơn tí nào không? ...” Yến Nam Quy chậm rãi vuốt ve mấy vết ngân tích sưng tấy bên trong đùi y, lưỡi tinh tế liếm qua dục vọng dần thức tỉnh của Bích Lạc, không có mấy may cảm giác bài xích, không có mùi tanh nồng thông thường của nam nhân, trái lại mang theo mùi vị ngây ngô đặc biệt của thiếu niên... Khóe mắt cười hiện ra vài nếp nhăn, hấn ngậm vào toàn bộ dục vọng của y, dùng lưỡi nhẹ nhàng âu yếm —

“Yến Nam Quy! Aa —” Bắp đùi trắng như tuyết nguyên trước đây chưa từng có kinh qua khoái cảm mãnh liệt như vậy, Bích Lạc khó có thể kìm nén mà nâng thất lưng lên, dục vọng nóng bỏng trong miệng Yến Nam Quy nhẹ nhàng co rúm, đôi mắt làn thu thủy nhắm lại ẩn hiện sắc thái tình dục — thì ra, thì ra được người khác âu yếm cảm giác đúng là tuyệt vời như vậy...

Chưa từng nghĩ qua, cư nhiên có người nguyện ý làm như vậy vì ta! Căn bản luôn luôn là ta thỏa mãn cho kẻ khác! Yến Nam Quy...

Khoái cảm thoải mái đến ngay cả tủy não đều bị tê liệt, Bích Lạc rướn người lên, run rẩy tiết ra trong miệng ẩm áp của nam tử —

Nâng hai chân vô lực của Bích Lạc xuống thấp, Yến Nam Quy hôn lên kẽ hở giữa nụ hoa cúc hồng nhuận, lưỡi liếm vào bên trong, Bích Lạc mới vừa phóng thích dục vọng, nếp uốn sát chặt phía sau tùy ý khép mở, tay hấn nhẹ nhàng dùng sức, đem nụ hoa phía sau nhẹ nhàng tạo ra một khe hở, đầu lưỡi trong chớp mắt đem chất dịch khi này tiến vào bên trong.

“Ngô... Aha...” Bích Lạc thất thần mà mở to hai mắt, cảm giác then cùng khoan khoái, lưỡi Yến Nam Quy tại nội bích của y nhúc nhích xoay tròn làm y cả người phiêu phiêu bay bổng như đang ở giữa không trung.

Đúng là đang nằm mơ... thất lưng khẽ vận vẹo, nắm chặt đôi vai dày rộng của nam tử: “Yến... Yến Nam Quy, đủ, đủ rồi... Có thể rồi...”

Như y đã dự liệu, vật thể cứng rắn thẳng tiến xuyên vào, cảm giác nóng bỏng dường như muốn đem y bốc cháy lên, thoáng cái đỉnh tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể... Y rên rỉ, tay bầu vúi trên cổ nam tử, hai chân vòng lên kẹp chặt thất lưng hấn, theo luật động quen thuộc mà mở rộng ra.

Rất khoái hoạt! Được người khác âu yếm vô yê như thế này làm ta vui sướng đến tận cùng... Hạnh phúc này, làm cho ta gần như choáng váng, hoa mắt... Ôn nhu này, khiến ta muốn khóc lên vì vui sướng...

Không thể tin được, ta cũng có thể được hạnh phúc như thế này! Hay bởi vì... ta chẳng qua chỉ là một kẻ đang nằm mộng?

Cho dù là mộng, xin đừng cho ta tỉnh lại quá nhanh...

.....

Đèn hoa rực rỡ thấp lên, người qua lại nhiều như thủy triều, kinh thành trong đêm càng thêm sênh ca mạn vũ (uyển chuyển mềm mại như tiếng chim hót), một cảnh tượng vô cùng phồn thịnh.

Bích Lạc cầm cái chong chóng giấy mới mua, chen chen chút chút trong chợ đêm đông nghịt người, lần đầu tiên đến kinh thành, y cảm thấy mọi thứ đều mới lạ, không khỏi hoa cả mắt, khoe môi khê nhếch: So với quê nhà của y, Túy Mộng Các, Phong Nhã Lâu, Lăng Tiêu Thành phải náo nhiệt hơn không biết bao nhiêu lần...

“Cẩn thận đường, coi chừng đi lạc...” Yến Nam Quy kéo tay y, đẩy mắt mỉm cười — nhìn bộ dạng vui vẻ của Bích Lạc, hẳn cảm thấy dẫn y đi dạo phố ban đêm quả là không sai chút nào, nói cho cùng y vẫn còn tâm tính tiểu hài tử, cho dù so với kẻ khác có phần thâm trầm hơn.

Cảm giác ấm áp dưới bàn tay truyền vào trong lòng, Bích Lạc nhìn nam tử trước mắt đang mỉm cười nho nhã, quang cảnh triền miên tại khách điểm lúc trước hiện ra trong đầu, y không khỏi đỏ mặt: Trăm triệu lần thật không ngờ, Yến Nam Quy này bề ngoài nho nhã lễ độ, trên giường cư nhiên lại làm ra hành động ngay cả y cũng nghĩ là quá mức kích thích, hại y rốt cuộc không khống chế được vừa muốn khóc lại vừa muốn cười...

“Đang nghĩ cái gì?” Bích Lạc thần tình ngượng ngùng khó thấy làm Yến Nam Quy nhin không được buồn cười, kề bên tai y: “Nghĩ gì thế? ...”

Mí mắt đều đỏ bừng, Bích Lạc cúi đầu xuống, khoe môi lại cong lên đáng tươi cười, thấp giọng nói: “Thật là giống như đang nằm mộng...”

Bàn tay nắm lấy tay y thật chặt, Yến Nam Quy khê thở dài, lập tức cười nói: “Người nếu thích, ta sau này đều cùng người nằm mơ là được rồi —”

“... Yến Nam Quy...” Bích Lạc ngẩng đầu nhìn hẳn chăm chú, thật lâu không dời mắt —

Bên cạnh người qua kẻ lại, nhưng y chỉ nhìn thấy duy nhất khuôn mặt Yến Nam Quy, bên tai tiếng cười nói sôi nổi, cũng chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp của một mình hắn...

“Ngây người ra làm gì, bên kia còn có nhiều thứ thú vị để xem...” Yến Nam Quy cười, kéo Bích Lạc hướng gánh hàng rong phía trước đi đến.

—
“Yến Nam Quy, ta vào trong trước xem người kia đang nhào bột như thế nào” Nhìn về hướng Yến Nam Quy đang vì y chọn ti đái (dây buộc tóc), Bích Lạc xoay người lại, chen vào đám đông cách đó không xa, mọi người đang vây xem người nhào bột kia.

Bích Lạc này! Yến Nam Quy bộ dáng sùng nịch mà lắc đầu, tiếp tục xem xét các loại ti đái trăm màu trăm vẻ khác nhau.

Đôi mắt trong vắt khê cười, Bích Lạc hứng thú nhìn trộm người sư phó nhào nặn bột. Đang xem say mê, đột nhiên đầu vai bị vỗ nhẹ một cái —

“Yến Nam Quy, a?” Quay đầu lại, nhưng là một hán tử xa lạ, Bích Lạc ngẩn người, còn chưa kịp hỏi, một bàn tay vô thanh vô tức từ phía sau y vươn ra, đem một khối khăn lụa phủ lên miệng mũi y. Hương thơm ngọt ngào lan vào trong não, Bích Lạc choáng váng quay cuồng rồi rơi vào giấc ngủ.

“Đi mau!” Người phía sau đỡ lấy thân thể mềm mại của Bích Lạc, cùng đồng bạn nhanh chóng biến mất trong đám người —

.....

“Cổ sư gia, người làm cái gì?” Giọng nam tử thuần hậu, thâm trầm mơ hồ tiến vào tai.

“...”

Người nào đang nói chuyện? Đầu cảm thấy rất choáng váng... Bích Lạc nghĩ muốn cử động một chút, nhưng phát hiện toàn thân vô lực. Y cả kinh, nhưng ngay lập tức thanh tỉnh, chậm rãi nhớ lại tình hình trước khi hôn mê — không phải mới vừa rồi còn ở chợ đêm sao? Hiện tại đang ở nơi nào?

Thân thể mềm nhũn nằm ở trên giường, Bích Lạc len lén hé mắt —

Đập vào mi mắt là bóng lưng một nam tử ăn mặc hoa lệ, tuy rằng hắn chỉ đứng chấp tay tùy ý, lại như thâm sâu khó dò, khí độ bức nhân, trước mặt hắn còn một nho sinh dáng dấp trung niên đang đứng cung kính, chắc chắn là Cổ sư gia gì đó.

Bích Lạc trong lòng khẽ động, y mơ hồ cảm thấy thân ảnh nam tử trước mặt dường như đã gặp qua ở nơi nào đó, còn có, giọng nói kia có chút quen tai, chỉ là trong nhất thời nghĩ không ra. Đang âm thầm tự đánh giá, lại nghe Cổ sư gia nom nóp lo sợ nói: “Chủ tử, ty chúc có một diệu kế, có thể đối phó vị kia, nên đã tự ý đem y bắt về, là ty chúc sơ suất, không hướng chủ tử bẩm báo trước”.

“Nga, diệu kế gì? Tôi nói ta nghe một chút”.

“Được” Cổ sư gia thấy hắn không trách tội, nhất thời tinh thần tỉnh táo, cười nói: “Chủ tử ngài cũng biết, vị kia thích nhất thiếu niên có khuôn mặt xinh đẹp, hì hì, ty chúc đã nghĩ nên xem xét chọn một người thích hợp, hạ độc vật lên người y, rồi đem tặng vị kia. Đến lúc đó, hai người cùng chết trên giường, thì, thì...”

Giọng nói càng ngày càng thấp, Bích Lạc nhìn không thấy thần sắc trên mặt hắn, nhưng thấy y bào trên người hắn khẽ run rẩy, lộ vẻ vô cùng sợ sệt.

“Nói xong chưa” Nam tử ung dung nói, tựa như vẫn mang theo tiểu ý, Cổ sư gia run rẩy càng lợi hại, đột nhiên bổ nhào về phía trước quỳ xuống: “Chủ tử thứ tội”.

“Aa, Cổ sư gia, người cư nhiên có khả năng nghĩ ra loại diệu kế này, ngay cả ta cũng phải bội phục người” Nam tử giọng mỉa mai cười lớn.

“Người cho rằng kẻ kia ngu ngốc sao? Không duyên cớ tự nhiên tặng người qua, hắn cũng muốn sao? Tưởng hắn là người à? Thấy mỹ thiếu niên thì đã đánh mất thất hồn lục phách? Nếu không vì người đi theo ta nhiều năm, haa —”

“Đúng, đúng, ty chúc đa tạ chủ tử ân đức không giết”. Cổ sư gia nghe hắn ngữ khí buông lỏng, vội vàng nói không ngớt.

“Nhớ kỹ, sau này nếu ta không chỉ thị, không được tự hành động thiếu suy nghĩ, phá hỏng đại sự của ta”.

“Ty chúc đã hiểu” Cổ sư gia đứng lên, âm thầm lau mồ hôi, lúng túng nói: “Chủ tử, thiếu niên này phải xử trí như thế nào? Hay là ty chúc phái người đưa hắn tống đi, không cần giết hắn diệt khẩu —” Len lén mắt nhìn thân ảnh trên tháp, một thiếu niên diễm lệ như thế, một đao giết chết thực sự đáng tiếc, không bằng âm thầm mang về nhà —

Nam tử đập bàn một cái, đột nhiên cười “Hắn đều đã nghe hết cả buổi, còn muốn sống đi ra ngoài sao?”

Lời vừa nói ra, trong ngực Bích Lạc thành thịch đập loạn một tiếng, y vẫn cố gắng bình ổn hô hấp, không ngờ nam tử từ lâu đã phát hiện y tĩnh lại, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Người cũng nghe thấy rồi, còn giả bộ ngủ?” Nam tử xoay người lại, thản nhiên châm biếm —

Dây buộc tóc phát ra ánh sáng màu vàng kim, dưới ánh nền tỏa ra càng thêm rực rỡ, đôi mắt đen láy nhìn quanh phong mang (sắc sảo) bắn ra bốn phía, lợi hại như chim ưng.

“Nguyên lai là người!” Bích Lạc đột nhiên nói.

Này còn không phải Long Diễn Diệu từng gặp qua tại Phong Nhã Lâu sao? Là kẻ mà Tử Minh cố ý đến kinh để hạ thủ!

Mi gương lên, Long Diễn Diệu đôi mắt sắc nhọn nhìn một lượt nét mặt của Bích Lạc: “Là người”.

5. Quyển 1 - Chương 5

Sao có thể? Thiếu niên trước mặt cùng chủ tử có quen biết sao? Cổ sư gia lại bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh, thấy Long Diễn Diệu vung tay lên, hắn vội vàng thi lễ cáo lui.

“Haiz, không nghĩ tới tên ngốc nghếch đó cứ nhiên đem người bắt về, đúng là chó ngáp phải ruồi” Long Diễn Diệu đi tới bên tháp, từ trên cao nhìn xuống về mặt đề phòng của Bích Lạc: “Có người trong tay, không lo Tử Minh không tới tìm ta, ha ha!”

Dù cho không bắt được ta, Tử Minh cũng sẽ tới giết người! Bích Lạc âm thầm khinh khỉnh, đột nhiên lại hoài nghi — Y theo Tử Minh về Miêu Cương sinh sống, Long Diễn Diệu tách khỏi Phong Nhã Lâu, hẳn làm thế nào biết y và Tử Minh có liên hệ?

Long Diễn Diệu ưng mâu (mắt sáng như chim ưng) chợt lóe, đem hết nghi ngờ của y thu hết vào đáy mắt, ngạo nghễ cười nói: “Ta Long Diễn Diệu muốn người nào, tất nắm rõ nhất cử nhất động mọi việc xảy ra xung quanh hẳn? Tử Minh vài ngày trước đã tới kinh thành, nhưng vẫn không có đến gặp ta, có chút ngược lại những gì ta đã dự liệu. Bất quá, người đã rơi vào trong tay ta, chỉ cần để thủ hạ đi gieo chút tin đồn là xong, ha —”

Bích Lạc trừng mắt nhìn bộ dáng hân hoan tươi cười ngạo mạn, trong nhất thời không nói nên lời, Long Diễn Diệu liếc xéo y: “Xem như người may mắn, tha cho người sống thêm mấy ngày”. Một tay hân nắm lấy vạt áo Bích Lạc, nâng y lên vai.

“Đi đâu?” Bích Lạc vừa giận vừa sợ, mê được dần dần tiêu tán, khí lực y cũng khôi phục không ít, liền muốn gạt tay Long Diễn Diệu ra, nhưng thân thể lại như chuồn chuồn lắc lư, trong lòng ảo não cực kỳ: Lúc còn ở Miêu Cương, nên cùng Yến Nam Quy học một chút võ nghệ mới phải. Y khê cần đòi hỏi hồng nhuận: “Thả ta xuống! Aa—”

Long Diễn Diệu nhẹ buông tay, Bích Lạc té thẳng xuống dưới, ngã đến cả người đau nhức, y oán hận ngẩng đầu, đã thấy Long Diễn Diệu xoay người lại, cứ như vậy hướng ra ngoài cửa mà đi: “Người có thể tự đi thì tốt, nhưng đừng có ý định chạy trốn, hắc”.

Trong phòng lớn, ngọn đèn dầu phát ra ánh sáng xanh vàng rực rỡ như ban ngày, tiếng sáo êm tai, một đám vũ cơ xinh đẹp tay áo dài nhẹ nhàng tung bay tỏa hương thơm mát, hơn mười cặp mắt xinh đẹp thảnh thơi liếc về phía nam tử hoa lệ ngồi trên vị trí chủ tọa, ra sức quyến rũ.

Tên họ Long này thật là phô trương! Bích Lạc lười biếng mà dựa trên ghế, ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt. Cả tiểu đội ca vũ, cộng thêm hơn mười tôi tớ và thị nữ yên lặng qua lại, chỉ vì hầu hạ một mình Long Diễn Diệu, chẳng biết hẳn đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Bích Lạc rầu rĩ gắp một miếng chim trả hà cầu bỏ vào miệng, y chống tay nâng cằm, không khỏi thở dài — Tử Minh sao lại chọc vào cái tên Long Diễn Diệu này? Hại y chịu trận, bị ép đi cùng hẳn xem ca vũ. Y thậm nghĩ muốn tìm một chỗ để ngủ, lấy lại thể lực bị Yến Nam Quy làm tiêu hao lúc ban ngày...

Y đột nhiên mất tích, Yến Nam Quy lúc này nhất định lòng nóng như lửa đốt a...

Mí mắt càng ngày càng sụp xuống, Bích Lạc nhẹ nhàng che miệng ngáp một cái, đẩy đĩa thức ăn trên bàn ngọc qua một bên, liền nằm úp sấp xuống bàn, mặc kệ mọi chuyện —

Long Diễn Diệu phẩy tay, ca vũ bỗng nhiên dừng lại, hẳn cau mày nói: “Thế nào? Nghệ nhân trong phủ của ta kém cỏi như vậy sao? Khiến người mệt mỏi muốn ngủ.”

Bích Lạc mơ mơ màng màng khê ư ư vài tiếng, cả đoàn hát nhạc công vũ cơ trong nháy mắt mặt không còn chút máu, đồng loạt quỳ xuống đất.

Trong sảnh bỗng nhiên yên ắng dị thường làm Bích Lạc thanh tỉnh trở lại, y loạng choạng đứng lên: “Kết thúc rồi sao? Ta ngủ ở chỗ nào đây?”

“Người đúng là rất thoải mái, vừa ăn lại vừa ngủ, không biết tính mệnh người khác đang gặp nguy hiểm sao? Long Diễn Diệu cảm thấy thú vị, thiếu niên này thân là tù nhân, cứ nhiên có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh như vậy, thật làm hắn ngạc nhiên.

Đôi mắt thu thủy của Bích Lạc tựa như hơi chớp, y một mắt đuổi thắt lưng một cái, bỗng nhiên cười quyến rũ: “Không có biện pháp a, người không thả ta đi, chẳng lẽ muốn ta một khúc hai nháo ba đôi thắt cổ sao? Hừ, người đã nói qua vài ngày nữa sẽ giết ta, ta đương nhiên càng không thể bạc đãi chính mình”.

Long Diễm Diệu nhìn khoe môi y lộ ra bộ dáng tươi cười mỉa hoặc, hắt ngấn ra một lúc rồi cao giọng cười lớn: “Nói có lý, ha ha, có ý tứ. Aha ha ha —”

Bích Lạc nhếch môi, sóng mắt khẽ lưu chuyển: “Nếu ta nói có đạo lý, vậy có thể cho ta đi nghỉ ngơi được chưa a?”

Long Diễm Diệu đứng dậy cười to, hất tay áo: “Theo ta quay về phòng ngủ”.

.....

Đã là ngày thứ ba! Bích Lạc nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đèn cầy đang lay động trong phòng sách, mạn bất kinh tâm (thờ ơ) mà chọc chọc mấy quân cờ vây trong chén đá nhỏ — không ngờ bất tri bất giác đã đợi trong phủ ba ngày, Long Diễm Diệu cũng không làm khó y, chỉ là muốn y lúc nào cũng phải theo bên cạnh hần...

Y khẽ cau mày, ngoảnh đầu lại nhìn nam tử cao quý trước mặt, hần bộ dáng nghiêm túc đang dựa trên bàn viết viết vẽ vẽ, Bích Lạc nhún vai: Không hiểu Long Diễm Diệu đang bận bịu cái gì, sáng nào cũng ở thư phòng phê công văn, y ngồi một bên cảm thấy rất buồn chán.

Y chán đến chết, đem quân cờ hết ấn lại đẩy làm phát ra âm thanh cộp cộp, không ngừng thở vắn than dài. “Đừng nháo!”

Bích Lạc bĩu môi: “Người còn muốn ta đợi trong thư phòng bao lâu? Ta buồn bức sắp chết rồi, có thể cho ta về phòng trước để nghỉ ngơi không?”

“Người nói gì a!” Long Diễm Diệu ném công văn trên tay xuống, hai hàng lông mày cao gầy dạt dào hứng thú, mấy ngày nay ở chung, biết thiếu niên gọi là Bích Lạc này lúc nào cũng thuận theo hần, có chút thú vị, còn không thì y lại phát ngôn ra một hai câu kinh người như vừa nãy, làm hần cười cả buổi sáng.

Bích Lạc một tay chống cằm, lưỡi biếng nói: “Cũng đã qua ba ngày rồi, rõ ràng không ai đến, xem ra thủ hạ của người làm việc qua loa đại khái, lan tin đồn bị thất bại rồi”.

Long Diễm Diệu sắc mặt hơi trầm xuống: “Người biết cái gì? Nơi này của ta canh phòng nghiêm ngặt, Tử Minh nhất định là không dám làm bừa, chắc đang suy nghĩ kế sách nào đó. Ha ha, bất quá, chỉ cần hần tới đây, thì đừng nghĩ có thể thoát được ra ngoài”.

Bích Lạc nghiêng đầu nhìn trộm hần một cái, cười khúc khích nói: “Hần không thích người, người cưỡng cầu thì có lợi ích gì?”

Long Diễm Diệu hừ một tiếng, con ngươi đen láy lợi hại như chim ưng xẹt qua hần ý: “Người tuổi còn nhỏ, có thể hiểu được ái tình là cái gì sao? Không được nói lung tung”.

“Vậy thì người hoàn toàn sai rồi” Bích Lạc tặc tặc hai tiếng lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Chuyện khác thì ta không dám nói, nhưng mà chuyện này, ta vốn xuất thân từ thanh lâu, người nói thử xem ta hiểu hay không? Hi hi...”

Y chỉ là thuận miệng đề cập đến, cơ bản chẳng hề để ý nhiều, còn cười đến cực kỳ xinh đẹp. Long Diễm Diệu thoáng ngẩn ngơ, bỗng nhiên hần cười to, gật đầu nói: “Được, được lắm, người quả thật không giống người thường”. Hần đến gần bên cạnh Bích Lạc ngồi xuống, xoa nhẹ gương mặt khuôn mặt trắng nõn của y, mỉm cười nói: “Người như người, ta chính là lần đầu tiên nhìn thấy, ha ha, rất thú vị”.

“... Người không cảm thấy ta dơ bẩn sao?” Bích Lạc nhưng lại có chút ngây người, vốn tưởng Long Diễm Diệu chắc chán chán ghét, đem y đuổi ra khỏi thư phòng, rồi cuộc hần chẳng thêm để ý chút nào.

Long Diễm Diệu hai hàng lông mày phẫn chấn mà cười hắc hắc: “Người cho rằng bên ngoài thanh lâu thì sạch sẽ hơn sao? Hừ, người quang minh chính đại bán rẻ tiếng cười mưu sinh, thì có cái quái gì mà không được? Trái lại có một số kẻ giả nhân giả nghĩa, làm ra vẻ đạo mạo, lại lén lút lút lút nam xướng nữ đạo, mới gọi là dơ bẩn”.

Loại chuyện chưa bao giờ nghe thấy này làm đầu óc Bích Lạc một mảnh hỗn loạn, không thể tưởng tượng nổi, y ngơ ngác mở rộng miệng, cũng không biết phải trả lời thế nào cho tốt.

Nhìn thiếu niên tinh quái trước mặt đang ngậy ra như phồng, Long Diễn Diệu cười nhẹ vài tiếng, nén chặt tâm tư, tay hắn bắt lấy hàm dưới của y, cúi đầu, cái lưỡi gian xảo đã tiến vào trong miệng Bích Lạc quần lấy đầu lưỡi của y —

Aa?! Cảm giác tê dại ầm ụt khiến Bích Lạc đột nhiên giật mình, y phút chốc hoàn hồn lại, không cần nghĩ ngợi liền hướng trên mặt Long Diễn Diệu đánh một quyền.

Long Diễn Diệu dễ dàng nắm lấy tay y, lông mày hất lên càng cao: “Không ngờ người động thủ lại nhanh nhẹn thế, thực là càng ngày càng thú vị, Ha ha!”

“Thú vị cái rắm!” Bích Lạc chán nản, nện một quyền khác vào ngực hắn: “Vương bát dẫn, buông tay — a nha —”

Nắm tay như đấm vào thiết bản, Bích Lạc đau đến mức liên tục vung vẩy, Long Diễn Diệu cười thỏa mãn: “Thật là có ý tứ, ha ha, ta ngược lại có chút không muốn giết người”.

Nâng khuôn mặt diễm lệ của Bích Lạc lên cao, Long Diễn Diệu tại mũi y nhẹ nhàng búng một cái, cười nói: “Đường như lưu người lại để nói chuyện giải sầu cũng không tệ”.

Bích Lạc hừ một tiếng khinh miệt, đem y xem như tiểu miêu tiểu cẩu nuôi để giải sầu sao? Y một cước đá tới, cả giận nói: “Cút ngay!”

Chân vừa nhấc, đã bị Long Diễn Diệu dễ dàng tóm lấy vặn một cái, đem Bích Lạc quăng ngã xuống đất, cũng không để ý y đang chửi bậy, đem toàn thân áp xuống người y, tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nói: “Người điêu hoa kiêu ngạo như vậy, đối với chủ nhân gia ta cũng dám động thủ, ha ha, xem ra ta phải giáo huấn người một chút mới được”. Hắn bắt lấy đôi môi hồng nhuận của y bắt đầu hôn cắn.

Bích Lạc bị hắn ép tới vô pháp nhúc nhích, trong lòng đã đem tổ tông mười tám đời của Long Diễn Diệu ra mắng hết một lần. Phát hiện đầu lưỡi trơn trượt đang dao động trên môi định vói vào trong miệng, y trừng mắt rồi đưa lưỡi chủ động cùng Long Diễn Diệu dây dưa quần nhiễu —

Không ngờ tới Bích Lạc lại hòa theo làm Long Diễn Diệu hết sức sung sướng, lưỡi Bích Lạc đã luồn vào trong miệng hắn, tinh tế liếm qua hàm trên, kỹ xảo vô cùng thành thạo đảo qua đảo lại vài cái, Long Diễn Diệu chỉ cảm thấy bụng dưới nóng lên, dục hỏa dâng trào, hô hấp trở nên cấp bách hơn, hắn dồn sức ngồi dậy, trầm giọng nói: “Người làm cái gì?” Sắc mặt thật khó coi, hắn vốn chỉ muốn đùa thiếu niên bướng bỉnh trước mặt một chút, vậy mà lại bị Bích Lạc dễ dàng khơi mào dục vọng, không khỏi có chút thẹn quá thành giận.

Bích Lạc hì hì cười, chậm rãi khởi động thân thể, khoe miệng hiện lên giọng mỉa mai: “Người không phải thích Tử Minh sao? Sao lại dễ dàng động tình với người khác như vậy, ha, thật buồn cười! E rằng người cũng không thực sự để ý hắn a!”

Bộ dáng tươi cười xinh đẹp hàm chứa vô vàn trào phúng, dưới ánh nến càng thêm cực kỳ mỹ hoặc, ánh mắt Long Diễn Diệu tối sầm lại, chậm rãi lộ ra vài phần tà khí: “Người nói nghe cũng có lý, hắc hắc, bất quá, người đã làm cho ta động tình, cũng đừng có trách ta —”

Bích Lạc trong lòng thầm kêu không ổn, còn chưa kịp đứng dậy, thân thể cao to của Long Diễn Diệu đã bao phủ lên người y, tay không thành thật mà tiến vào trong y phục —

“Buông ra!”

Vuốt ve thắt lưng mịn màng tinh tế của Bích Lạc, Long Diễn Diệu cười khẩy nói: “Chính người muốn đùa với lửa, còn sợ gì chứ?” Ngón tay nhằm hướng nhũ tiem y mà vờ vờ chà xát, Bích Lạc không nhịn được run lên, thân thể rất quen thuộc tình dục cực kỳ mãnh cảm, ngay lập tức liền bất chấp lý trí mà mềm nhũn ra, y giận dữ nhìn Long Diễn Diệu: “Mau buông tay, ha — aa—”

Dục vọng đột nhiên bị một bàn tay kịch liệt nắm lấy, Bích Lạc dồn sức phản kháng, thân thể lại không chịu nổi sự khống chế của Long Diễn Diệu mà tùy ý vặn vẹo, hai mắt đã nhắm một tầng hơi nước mờ nhạt, nhưng vẫn không ngừng mắng chửi: “Người, con rùa Vương Bát Dẫn này, a — buông, buông ra —”

“Người như thế này đúng là mê hoặc lòng người a!” Long Diễn Diệu bị dáng vẻ mỹ hoặc của y làm cho dục hỏa càng ngày càng tăng vọt, xoay tay lại liền cỡi y phục chính mình.

“Muốn chạy trốn sao? Ha hả — người không chạy thoát được đâu” Long Diễn Diệu nhìn Bích Lạc bộ dạng phần nộ kinh hoảng, thiếu niên này vậy mà có thể làm hắn không thể không chế được, đêm nay hắn mà không hung hăng yêu thương y một phen thì đúng là có lỗi với chính mình.

Đang cười đến tà mị, ngoài cửa sổ lại vang lên một tiếng quát to: “Họ Long kia, đừng có quá phận —” thanh âm dồn nén tới cực thấp, nhưng vẫn tràn ngập tức giận như xưa.

“Yến Nam Quy —” Bích Lạc vừa mừng vừa sợ nhìn nam tử vừa từ cửa sổ nhảy vào, dùng sức đập một cước, Long Diễn Diệu không đề phòng bị ngã sang một bên, Bích Lạc vội vàng chạy vội tới bên cạnh Yến Nam Quy.

“Thiếu chủ của người đâu?” Long Diễn Diệu nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ.

“Thiếu chủ không có rồi rồi cùng người đây đưa đâu? Cáo từ!” Yến Nam Quy đỡ lấy Bích Lạc rồi nhanh chóng phóng ra ngoài, chỉ nghe Long Diễn Diệu ha ha cười, cũng không đuổi theo.

Chạy như bay một mạch ra khỏi thư phòng, không thấy lấy nửa tên thị vệ, Yến Nam Quy sắc mặt thâm trầm, lẩm bẩm: “Họ Long này đang làm cái quỷ gì? Cả vương phủ to như vậy lại không có đến một người trực đêm?”

“Ách, vương phủ cái gì?”

Bích Lạc vừa phân tâm, dưới chân vấp một cái suýt nữa té ngã, Yến Nam Quy vội vàng nâng y: “Người không biết sao? Hắn chính là vị hoàng đệ nhỏ tuổi nhất trong hoàng gia”.

A?! Bích Lạc nhất thời mở to miệng không biết nói gì, tên Long Diễn Diệu kia tuy rằng khí thế bức người, nhưng lúc này cợt nhả đùa y như vậy có điểm nào tương tự một vị hoàng gia?

“Bích Lạc? ...” Thấy y ngơ ngác dừng bước, Yến Nam Quy chau mày, vừa định tới công y lên, bỗng một ánh mắt hàn quang lóe lên, sáng như lưỡi dao rơi ập xuống đầu —

Kéo mạnh Bích Lạc thối lui hai bước, bả vai Yến Nam Quy đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức, máu phút chốc loang ra ống tay áo, Bích Lạc sắp buộc miệng kinh hô, hắn vội lấy tay che miệng y lại, từ chỗ tối có hai người đi ra, con người Yến Nam Quy hơi co rút lại —

Hai người tướng mạo giống nhau như đúc, từ thân hình đến quần áo. Con mắt bạch đa hắc thiếu (nhiều màu trắng ít màu đen) lạnh lùng lãnh mạc, đồng dạng không hề tức giận, điểm khác biệt duy nhất là thanh đao trong tay hai người, một người cầm bên tay trái, một người cầm bên tay phải.

“Các người không được đi —”

“Trở lại thư phòng —”

Hai người mỗi người lần lượt nói một câu, ngay cả thanh âm cũng thập phần tương tự, Bích Lạc chớp mắt quan sát, nếu như nhầm hai mắt lại, y sẽ tưởng chỉ có một người đang nói chuyện.

“... Nguyên lai là Dạ La Sát thuộc hạ của Vô Song công tử” Yến Nam Quy xưa nay gương mặt trầm ổn cũng không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc, đem Bích Lạc che chở ở phía sau: “Hong Trần giáo khi nào cùng triều đình có liên hệ?”

Dạ La Sát hai người mặt vô biểu tình nhìn hắn, Yến Nam Quy âm thầm thở dài, hắn quá sơ suất, sớm biết có người của ma giáo ẩn nấp trong vương phủ, đã nói phải đợi đến khi tìm được thiếu chủ sẽ cùng đến đây cứu người, thế mà lúc này lại —

“Yến Nam Quy, người tốt nhất nên thúc thủ chịu trời đi, miễn cho liên lụy người bên cạnh người”.

Long Diễn Diệu nhẹ nhàng phất tay áo, ngạo nghễ bước đến, Dạ La Sát đối hắn đồng loạt khom người sau đó nhanh chóng ẩn vào trong màn đêm, tựa như quỷ mị.

Bích Lạc đôi ngươi sáng như làn thu thủy trừng mắt nhìn hắn, Long Diễn Diệu hướng y cười tà mị: “Ta đã nói người không chạy thoát được đâu, hắc hắc!”

Vương bát dẫn! Bích Lạc đang định chửi ầm lên, đột nhiên bên hông tê rần, y bị điểm huyết ngưu, lập tức ngã vào trong lòng Yến Nam Quy.

“Xem ra lúc trước thiếu chủ nói không sai, người quả thực cùng ma giáo cầu kết, là muốn trừ khử thái tử soán vị sao? Khó trách người đối với thiếu chủ nhà ta dây dưa không rõ, ta xem người chính là muốn giết người diệt khẩu” Yên Nam Quy nhẹ nhàng thở dài.

Long Diễn Diệu nhếch mày: “Thiếu chủ nhà người bằng lòng cho ta lợi dụng, ta đương nhiên sẽ không giết hấn” Đôi ưng mâu lợi hại đảo qua Bích Lạc đang được Yên Nam quy ôm chặt trong lòng, hấn cười nói: “Người đối với y rất quan tâm, điểm thụ huyết (huyết ngũ) của y, sợ y biết nhiều mà mất mạng sao? Ha ha, người yên tâm, người kỳ lạ thú vị như y ta thật không nỡ giết, Aha ha —“

Tiếng cười ngạo mạn vang vọng khắp bầu trời đêm, Yên Nam Quy lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

6. Quyển 1 - Chương 6

“Tên vương bát đản họ Long? Mau gọi hấn tới gặp ta!” Bích Lạc hung dữ xách cái gối ở đầu giường thuận tay ném ra ngoài, lúc trước không hiểu tại sao lại hôn mê bất tỉnh, tỉnh dậy thì đã nằm trong phòng ngủ của Long Diễn Diệu, còn bị một đám thị nữ cường áp đi tắm rửa, không khỏi tức giận đến sôi người.

Lần đầu nghe có người nhục mạ hoàng gia như vậy, bọn họ hai mặt nhìn nhau, ngốc thành một mảnh.

Âm thầm phỉ nhổ một ngụm, Bích Lạc nhanh chóng nhảy xuống giường thẳng hướng cửa phóng đi, đám thị nữ chưa kịp phản ứng, không một ai ngăn cản y. Bích Lạc trong lòng thâm kinh hãi, một cước mạnh mẽ bước ra khỏi phòng, nhưng lại đâm vào trong ngực một người.

Tiếng kêu đau nhức cùng giọng cười to đồng thời vang lên, Bích Lạc phải lão đảo vài bước mới có thể đứng vững, y xoa xoa chóp mũi, cảm tức mà nhìn Long Diễn Diệu.

“Người vội vàng thế là muốn đi đâu? Aa” Đám thị nữ thối lui, Long Diễn Diệu nhẹ nhàng nắm lấy Bích Lạc ném lại trên giường, không đợi y đứng dậy liền áp người tới.

Bích Lạc hơi đỏ mặt, nhưng cũng không hề quỳen đâm cước đá như trước, đánh vào người Long Diễn Diệu cũng giống như đánh vào thiết bản, trái lại y còn đau hơn, quên đi, tiết kiệm sức lực một chút. Đôi mi thanh tú, tinh xảo cau chặt: “Người không cảm thấy mình rất vô lại sao? Tốt xấu gì người cũng là một hoàng gia a”.

Đôi ưng mâu Long Diễn Diệu híp lại: “Người biết là tốt rồi, ngoan ngoãn nghe lời, để tránh chịu khổ” Hấn cúi đầu cắn lên cái cổ trắng nõn trơn mềm của y.

Một câu “ngoan ngoãn nghe lời” như đâm thẳng vào tai, Bích Lạc cả người cứng đờ, trong mắt bỗng nhiên trở nên tối tăm, nhìn chằm chằm người đang cắn gáy y, đột ngột hướng mặt Long Diễn Diệu tát một cái.

“Người thật to gan —” Long Diễn Diệu nhanh tay lẹ mắt, một tay bắt được cổ tay Bích Lạc, sắc mặt chuyển lạnh: “Tưởng ta thật sự không dám giết người sao? Hừ, còn làm ta tức giận, sẽ đem người cùng Yên Nam Quy đồng loạt tống xuống âm tào địa phủ, cho dù là thi thể hay người sống, Tử Minh cũng sẽ đến như nhau”.

Bích Lạc nghe thấy khẩu khí của Long Diễn Diệu cũng yên tâm được một chút, Yên Nam Quy hiện giờ dường như bình an vô sự —

Ánh mắt Long Diễn Diệu nhìn y một hồi, đột nhiên chìa tay đem y phục của Bích Lạc xé làm hai, toàn thân phát ra hàn khí, Bích Lạc khẽ rung mình một cái, không nói gì, thần sắc trên mặt thản nhiên đến hờ hững.

“Sao không nói gì?” Long Diễn Diệu ngắt nhũ tiêm đồ hồng một cái, mi mắt dần giương cao: “Người cho là làm bộ dạng Mộc đầu nhân (kẻ ngốc), thì có thể tránh được sao? Không muốn cùng ta đấu khí? Hắc”

Hấn đột nhiên dùng sức véo mạnh, Bích Lạc nhịn không được đau đón liền kêu lên một tiếng.

“Chủ, chủ tử, ty chức có chuyện quan trọng bẩm báo...” Cổ sư gia ở ngoài cửa ập a ập ứng nói, lau mồ hôi, nghe ngóng động tĩnh bên trong, hấn hình như tới không đúng lúc.

“Vào đi!”

Cổ sư gia nhìn không chớp mắt mà đi vào, khoe mắt lướt qua thân thể thiếu niên trắng tuyết trên giường, đầu càng cúi xuống thấp —

“Chuyện gì, đừng ngại cứ nói đi” Long Diễn Diệu ngồi ở mép giường, khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra nửa phần hổ nộ.

“Là tin tức từ phía Đông, nghe nói vị kia đã mời người của Nhạc Dương Phong Môn đến trợ giúp, hôm qua vừa đến xong”.

“Nga, Phong Môn luôn không thích cùng ngoại nhân qua lại, tiểu tử này lại có thể may mắn thỉnh được, thật là có chút bản lĩnh...” Long Diễn Diệu hơi trầm xuống: “Việc này ta tự có chủ trương, người tiếp tục lưu ý nhất cử nhất động của hắn đi”.

Long Diễn Diệu mâu quang lạnh lẽo, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, đột nhiên chuyển hướng nhìn về phía Bích Lạc, cười hắc hắc nói: “Ta đã nói Tử Minh sao lại không hiện thân, ra là đi liên kết với đối thủ một mất một còn của ta. Hừ, đã vậy, ta cũng không cần cho hắn ung dung tự tại như thế nữa”.

“Người muốn giết hắn?” Bích Lạc ngồi dậy nhìn đôi mắt nham hiểm hung ác của Long Diễn Diệu, nhún vai: “Ta đã nói người không thực sự để ý hắn... A, người nếu chân chính thích một người, có sao lại làm tổn thương hắn? ...”

Đạo lý này, ta đã sớm hiểu rõ...

“Làm càn, người chỉ là một tên nam sủng thấp kém, sao lại dám cùng chủ tử nói bừa” Cổ sư gia ngẩng đầu mắng y, thấy Long Diễn Diệu cư nhiên bất động thanh sắc, hắn thất kinh, chủ tử từ bao giờ tính tình trở nên tốt như thế?

Đôi mắt chậm rãi nhìn về phía Cổ sư gia, Bích Lạc bỗng lộ ra bộ dáng tươi cười châm chọc — tên này từ lúc vào phòng đều một mực nhìn lên y, tưởng rằng y không biết sao?

Sóng mắt vừa chuyển, y liền ôm lấy cổ Long Diễn Diệu, đuôi lông mày Bích Lạc lay động, dáng vẻ phong tình mị hoặc hướng về phía Cổ sư gia đang nhìn đến ngây ngốc, mỉm cười: “Chủ tử nhà người còn chưa có mở miệng, người ở chỗ này dài dòng cái gì?”

Dáng tươi cười xinh đẹp đầy quyến rũ, thân thể trắng như tuyết nhìn đến chói mắt, cổ sư gia toàn thân rung động, vẻ mặt sung huyết trở nên đỏ bừng, thiếu chút nữa phun ra máu mũi, còn có thể nói gì được nữa.

Thấy dáng vẻ quần bách của hắn, Bích Lạc cười đến run rẩy cả người, Cổ sư gia rốt cuộc chống đỡ không nổi, hai hàng máu mũi nổi đuôi nhau chảy xuống—

“Còn không mau rút đi!” Long Diễn Diệu quát lớn một tiếng, Cổ sư gia như được đại xá vội chạy thoát thân, nếu còn không đi, hắn sẽ thổ huyết ngay tại chỗ.

“Không cho cười” Chế trụ hai cổ tay Bích Lạc, Long Diễn Diệu nổi giận một trận, thiếu niên này dám giả trò cầu dẫn nam nhân trước mặt hắn, quả thực không đem hắn để vào mắt.

Bích Lạc nghiêm mặt lại, ngay lập tức thu lại vẻ tươi cười.

Long Diễn Diệu kinh ngạc nhìn y một cái, một lần nữa đem y áp chặt trên giường, đưa tay sờ soạng trên thắt lưng mềm dẻo: “Người hiện tại chịu nghe lời rồi hả, Ha ha”.

Bàn tay thuận theo thắt lưng trượt xuống, cởi bỏ mảnh quần áo cuối cùng che đậy thân thể trên người y, Long Diễn Diệu tách hai cánh mỏng tròn tròn vênh vênh ra hai bên, đầu ngón tay đặt tại lõi vào nhẹ nhàng vân vê, ấn chặt, một mặt hôn lên đôi môi hồng nhuận của Bích Lạc.

“Haa, người thật chặt...” Long Diễn Diệu buông đôi môi bị hôn đến sưng tấy ra, chuyển qua liếm lộng trên vành tai khéo léo, vùi ngón tay vào sâu bên trong nội xích chà xát, cố gắng mở rộng nơi đang siết chặt của y.

Thân thể cứng ngắt không hề đáp lại... Bỗng nhiên hắn xoay người ngồi dậy, Long Diễn Diệu tức giận mà nhìn Bích Lạc thần tình chờ đợi dẫn dắt hắn thao túng: “Người đây là ý tứ gì?”

“Người không phải muốn ta ngoan ngoãn nghe lời sao? Ta hiện tại tùy ý người muốn đùa thể nào cũng được, đắc tội người sao?” Bích Lạc nhìn chằm chằm hắn, không nhanh không chậm mà nói.

“Người — ” Long Diễn Diệu sắc mặt tái mét, gần như muốn bóp cổ Bích Lạc, rồi đột nhiên kinh sợ, làm sao hắn có thể dễ dàng bị thiếu niên này tác động tâm tình như thế? Hắn hít một hơi thật sâu nén lửa giận xuống: “Người không làm ta tức giận thì không cam tâm hả? Hắc, người cũng biết có bao nhiêu người mong chờ được ta sủng ái?”

Bích Lạc yên lặng nhìn hắn, đột nhiên cười: “Ta không muốn sủng ái của người a, hì, người nếu thực sự chịu không được, ta thay người đi gọi một vũ cơ đến, nếu chưa đủ, gọi thêm hai ba người cũng được —”

Trừng mắt nhìn y cười quỵn rũ đến mê người, Long Diễn Diệu thực là nghĩ không ra tại sao thiếu niên này kỳ lạ đến vậy, hồi lâu hắn thở hắt ra một hơi thật dài, nằm xoay người lại: “Ngủ”.

Bích Lạc cầm quần áo và đồ dùng hằng ngày muốn đi ra giường nhỏ ở gian ngoài ngủ, vừa bước một chân xuống đất đã bị Long Diễn Diệu kéo trở về.

“Ai cho người đi?” Long Diễn Diệu ôm chặt Bích Lạc vào lòng, cảm thấy được y còn đang giãy giụa, hắn ghé vào lỗ tai y cảnh cáo nói: “Người đừng lộn xộn nữa, ta thực sự là tên vô lại đó”.

Bích Lạc bủi môi một cái, cũng không muốn tiếp tục uống phí khí lực, lẩn qua lẩn lại nửa ngày, y từ lâu đã cực kỳ mệt mỏi, lẩm bẩm vài tiếng rớt cuộc lẩn ra ngủ mất.

Cư nhiên cứ như vậy mà ngủ! Long Diễn Diệu đẩy vài lọn tóc vướng trên cổ y sang hai bên, cũng không biết nên giận hay nên cười.

.....

Con rùa vương bát đản! Bích Lạc đá một chân vào thạch tử (ghế đá), âm thầm chửi bới — hôm trước bị Long Diễn Diệu ôm ngủ một đêm, tên vương bát đản này dường như ôm thành nghiện, liên tục hai ngày đều nhất định phải ôm y cùng ngủ, ban ngày cũng bị hắn siết sao dán chặt, hại y không thể làm gì khác hơn là lợi dụng cơ hội đi mao xí một mình để hít thở chút không khí. Muốn dò hỏi tung tích của Yến Nam Quy càng khó hơn lên trời.

Y buồn bã, ỉu xiu mà đến chỗ mao xí, vừa định đẩy cửa đi vào, đột nhiên có người lén đến bên cạnh, đem một tờ giấy bị vo tròn nhét vào trong tay y —

“Đừng nói!” Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, Bích Lạc mở to hai mắt, trước mặt đứng là Tử Minh đã nhiều ngày không gặp.

Tử Minh kề sát vào lỗ tai Bích Lạc, vừa nhẹ nhàng vừa khoái trá cười nói: “Chiều theo những gì ta viết trên giấy mà làm, ta còn phải đi xem Yến Nam Quy bị nhốt ở nơi nào, đi trước đây” Tử y chợt lóe, đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bích Lạc đứng ngẩn ngơ, lập tức nhìn lại bốn bề vắng lặng, cấp tốc chạy vào nhà xí, mở tờ giấy, bên trong còn chứa hai viên dược hoàn màu đỏ thẫm —

.....

Vuốt ve cánh môi hồng nhuận ướt át, Bích Lạc nhìn thần sắc ngưng trọng của Long Diễn Diệu đang ngồi sau án thư, lại nhìn sa lậu (đồng hồ cát) — thời cơ sắp đến rồi a? ...

Ban ngày Tử Minh cho y hai viên đan dược, một viên là mê dược có dược tính rất mạnh, viên còn lại là giải dược, muốn y nghĩ cách mê hoặc Long Diễn Diệu khoảng hai canh giờ, Tử Minh sẽ đến vương phủ cứu y cùng Yến Nam Quy ra ngoài. Chỉ là...

Bích Lạc chợt than thở, Tử Minh cũng quá liều mạng đi, tưởng là ném cho y hai viên dược thì có thể đem Long Diễn Diệu giải quyết? Tên vương bát đản này làm sao dễ dàng trúng kế như vậy, ngoan ngoãn ăn dược à? Nếu đem trộn trong thức ăn của hắn, càng không thể, căn bản là không thể qua mặt hắn!

Thật nhức đầu... Lần thứ hai yếu ớt thở dài, y hơi nheo mắt lại, nhìn Long Diễn Diệu không chớp mắt.

“Hôm nay không nháo nữa à?” Long Diễn Diệu hai hàng lông mày phẩn chấn hắn, cực kỳ hứng thú mà ném công văn trong tay đi — bóng nền khe dao động trên màn hình đỏ, Bích Lạc mị nhãn như tơ ngồi dựa ở đối diện hắn... Thiếu niên gian trá xảo quyệt này lại muốn đùa giỡn kiểu gì đây?

Ngón tay trắng như tuyết cuốn lấy một lọn tóc đen, đuôi mắt Bích Lạc khơi gợi một tia mềm mại đáng yêu, y nhẹ nhàng cười: “Haa, nghĩ không ra nhìn người lâu ngày, cũng coi như thuận mắt a”.

Ứng mâu nguy hiểm hơi nheo lại, Long Diễn Diệu nghiêng đầu liếc y một cái: “Hiếm khi người nói một câu ra hồn, hừ, đang không có việc gì, lại muốn đánh chủ ý gì đây?”

Bích Lạc nháy mắt, trên mặt lộ ra biểu tình ủy khuất: “Khen người một tiếng thì không được sao? Quên đi, đương lúc ta còn chưa nói quá”.

Khóe miệng y khẽ nhếch, nét mặt như trước cười hì hì, định xoay người rời đi. Đôi môi cân xứng mang theo nụ cười quả trách ánh vào trong mắt Long Diễn Diệu đẹp đến chói mắt, dường như muốn nghênh đón lại như muốn kháng cự, hần một tay kéo Bích Lạc vào trong lòng, ôm trọn y, quấn lấy mái tóc dài của y, hần ngẩng đầu lên, hừ nói: “Người rốt cuộc đang muốn câu dẫn ta sao?”

Bích Lạc đứng dậy cười khanh khách, hầu kết mảnh khảnh khẽ dao động một trận: “Ta không có ý tứ này, bất quá nếu người nghĩ như vậy, ta cũng không có biện pháp, a nha —”

Long Diễn Diệu cắn hầu kết y một cái, liếm lộng khắp cổ, hần thấp giọng cười nói: “Coi như người thức thời” Hần mấy ngày nay, mỗi đêm đều ôm Bích Lạc cùng ngủ, từ lâu đã nhẫn nhịn đến cực khổ, lúc này nhìn Bích Lạc liêu nhân mị thái, không khỏi làm dục vọng lan tràn, tuy biết thiếu niên này nhất định có điều kỳ lạ, nhưng hần một thân võ nghệ, còn sợ Bích Lạc – ngay cả một chút võ thuật cũng không có gì đẹp mắt.

Bích Lạc bị hần liếm đến nổi vừa ngứa vừa khó chịu, cười càng thêm diễm lệ, cổ y rời khỏi Long Diễn Diệu, liền hướng khóe môi hần hôn tới.

Bộ dáng y chủ động yêu thương, ôm ấp mị hoặc đến cực điểm, phúc hạ Long Diễn Diệu như bùng nổ, cũng không thể kiềm chế được nữa, hần ngậm lấy cánh môi hồng ướt át, non nớt của y ra sức cắn mút, tinh tế liếm từng chút một trên bờ môi ngọt ngào, dục vọng điên cuồng, trong đầu lại nổi lên một chút choáng voảng, hoa mắt —

Chính là choáng voảng... Long Diễn Diệu phút chốc đẩy Bích Lạc ra, ấn chặt huyết Thái Dương, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ tươi trơn bóng của y.

“Người, trên môi là bôi cái gì?” Long Diễn Diệu hung hăng nói, thân thể bỗng nhiên có hơi dao động.

Bích Lạc mím môi, đứng thẳng lên: “Là mê dược a” Đôi mắt xoay động, xem ra dược của Tử Minh quả nhiên lợi hại, hòa tan trong nước trà rồi bôi lên môi, không ngờ lại phát tác nhanh đến vậy. May là y trước đó đã uống giải dược, nếu không, dám chắc lúc này y cũng bất tỉnh luôn rồi.

Long Diễn Diệu dữ tợn mà nhìn vẻ mặt mỉm cười của Bích Lạc, hai bàn tay nắm chặt lại đến trắng bệch, hần cư nhiên đánh giá thiếu niên này quá thấp.

“Không cần dùng bộ dạng hung ác như vậy nhìn ta, là tại người quá đần độn thôi. Biết rõ ta là kẻ mưu ma chước quỷ, còn dăng mồi tận cửa, hi ...”

Bích Lạc lười biếng duỗi thắt lưng một cái, thoáng nhìn sa lậu (đồng hồ) —

Long Diễn Diệu đột nhiên nhảy dựng lên, chế trụ cổ Bích Lạc, lạnh giọng nói: “Ta đã xem thường người, hừ, bất quá, trước khi ta té xỉu, vẫn còn đủ sức lực để giết người”.

Tay hần ra sức nắm chặt, sắc mặt Bích Lạc lập tức lộ ra tím tái, nhưng y vẫn gượng gạo nở một nụ cười quyền rũ — Vương Bát Đản này làm thế nào còn nhiều sức lực như vậy?...

Vậy mà còn có thể cười! Long Diễn Diệu trừng mắt nhìn y, trong đầu lại một trận lờ mờ, tay dần dần buông lỏng —

“Bích Lạc!”

Song cửa sổ vang lên một tiếng lộp cộp, bóng hai người nhẹ nhàng nhảy vọt vào trong thư phòng. Tử Minh bước dài về phía trước một cái, kéo Long Diễn Diệu đã hôn mê ra, Yên Nam Quy vội ôm lấy Bích Lạc, vỗ nhẹ phía sau lưng giúp y thuận khí.

Thở dốc một hồi, Bích Lạc cuối cùng cũng lấy lại nhịp thở bình thường, sờ sờ trên cổ thấy vết ngón sừng phũ khá rõ ràng, y một cước giẫm mạnh vào Long Diễn Diệu đang nằm bất tỉnh trên mặt đất: “Vương Bát Đản!”

Không hẹn mà gặp, Tử Minh cũng giống y xuất ra một cước hướng Long Diễn Diệu mà giẫm xuống. Nhìn quần áo hằn đầy dấu giày của hai người, Bích Lạc cùng Tử Minh nhìn nhau, nhin không được cười ha ha.

“Nơi đây không thích hợp ở lâu, đi mau!” Yến Nam Quy kéo Bích Lạc phóng ra ngoài, Tử Minh nhún vai một cái theo ở phía sau, cười nói: “Ta còn muốn tiện thể cắt đầu hần a! Quên đi, sau này hãy nói —“

“E là không dễ dàng như vậy” Một tiếng cười chợt cắt ngang không gian yên tĩnh.

Thanh âm trong suốt như thủy tinh, ngữ điệu ôn hòa tựa tiếng bạn bè đang cùng nói chuyện phiếm, nhàn nhã thanh tao. Bích Lạc tâm rung động, y chưa từng nghe qua âm thanh nào êm tai, động nhân như thế.

“Là ai?”

Tử Minh cùng Yến Nam Quy sắc mặt chợt căng thẳng, nhìn ra bóng đêm xung quanh, rốt cuộc không nghe ra thanh âm là từ chỗ nào truyền đến.

Ánh đao chợt lóe, Dạ La Sát hai người tựa quỷ mị hiện ra từ phía sau tấm màn đen, chậm rãi đến gần ba người. Thanh âm tựa thủy tinh thông thả bay tới: “Muốn ly khai vương phủ, trước hết phải qua cửa của ta”.

Tim không nén được mà đập mạnh một cái, Bích Lạc dè lại lồng ngực, thanh âm động nhân dường như muốn đem tâm của y từ trong lồng ra ngoài.

Đang khó chịu thì một bàn tay ấm áp choàng qua lưng, luồng nhiệt ngay lập tức lưu chuyển thoải mái khắp người, Bích Lạc cảm kích quay đầu nhìn Yến Nam Quy đang ôn nhu tươi cười.

“Nhiếp phách ma âm...” Tử Minh trên khuôn mặt nhả nhặn chợt hiện ra vẻ nghiêm túc khó gặp, chậm rãi rút hàn kiếm trong tay áo ra: “Nguyên lai ngay cả Vô Song công tử cũng trần thủ trong phủ, ta thật là sơ sót —“

Cổ tay đột nhiên lay động, kiếm như long trời lở đất, quét ngang qua Dạ La Sát. Hai người đồng thời kêu lên một tiếng, bị bức lui về sau hơn một trượng (10 thước).

“Yến Nam Quy, người dẫn y ra ngoài thành Mai Sơn trước, ta ở lại cản phía sau” Thấp giọng nói một câu, sau đó thân ảnh Tử Minh nhoáng lên, ánh đao lóe lên đầy trời băng ngang qua Dạ La Sát hai người, chém thẳng vào đêm đen phía sau: “Vô Song công tử, ra đây mau!”

Yến Nam Quy ôm lấy Bích Lạc, mũi chân điểm nhẹ lên tường phóng ra ngoài. Có Bích Lạc ở đây, cho dù hần lưu lại, cũng không giúp được thiếu chủ, trái lại còn là gánh nặng làm thiếu chủ phân tâm.

7. Quyển 1 - Chương 7

“Tối rồi” Nghe được thanh âm ôn thuận từ trên đỉnh đầu truyền xuống, Bích Lạc đang nằm trong lòng Yến Nam Quy khẽ xoay đầu lại, mở to mắt. Từ vương phủ phi một đường ra tới đây, kinh phong tạt mạnh làm mắt y đau buốt, ngay cả mắt đều không mở ra được, chỉ mơ hồ cảm thấy Yến Nam Quy ôm y liên tục hướng chỗ cao mà đi, có lẽ chính là Mai Sơn mà Tử Minh đã nói.

Thân thể được nhẹ nhàng đặt xuống đất, hỏa quang chợt lóe, Yến Nam Quy vừa châm lửa ngọn nến. Trước mắt Bích Lạc đột nhiên sáng lên, y không kịp thích ứng, “a” lên một tiếng, đúng là đang ở trong một gian nhà tranh, gia sản trong nhà tuy rằng đơn sơ nhưng cũng đầy đủ mọi thứ, chỉ là tất cả đều phủ một tầng bụi dày.

“Một năm trước ta cùng thiếu chủ đến kinh thành xử lý công sự, do dừng lâu ngày, thiếu chủ lại bị tên họ Long nọ dây dưa đưa đưa, ở khách điểm bình dân cũng không được yên ổn, nên ở trên Mai Sơn này xây một gian phòng nhỏ. Chưa từng có người ngoài tới đây, có lẽ tạm thời người trong ma giáo sẽ không tìm được nơi này” Yến Nam Quy mở cửa sổ ra để gió đêm thổi vào, xuy tán mùi ẩm mốc trong phòng, xách cái thùng nước trong góc tường lên: “Ta đi lấy một chút nước suối tới lau rửa, người đừng ra ngoài”.

Bích Lạc gật đầu, đứng trong phòng một hồi, thấy trên giường lẩn sa trướng (màn) đều bị bụi bặm bám đầy, y liền đem xuống xem, mùi ẩm mốc trên sàng và chăn bông làm gay mũi, đương nhiên không thể nào dùng, y gom hết lại ôm ra ngoài, đợi ngày mai khi mặt trời lên phải hảo hảo phơi nắng một phen mới được.

Đang dọn dẹp đến hăng say thì Yến Nam Quy đem theo thùng nước trở về, nhìn Bích Lạc một thân bụi bặm, không khỏi buồn cười: “Người không cần động tay, từ trước đến nay gian phòng này đều là ta dọn dẹp”.

Cuốn ống tay áo lên, Bích Lạc và Yến Nam Quy cùng nhau lau dọn đồ đạc, y cười nói: “Ta cũng không phải cậu ấm được nuông chiều từ bé, trước đây khi còn ở nhà, trong trong ngoài ngoài đều là ta quét dọn, làm thành thói quen rồi —”

Tuy là buộc miệng nói ra, tâm lại có chút đau đớn — nhớ khi đó y còn là một hài đồng nho nhỏ đã làm cơm, nấu nước, chiếu cố một đám huynh đệ tỷ muội, tay chân hơi chậm cha mẹ liền đến chỉ dẫn, hoàn toàn không giống đối đãi với những đứa con cái khác được thương yêu, chiều chuộng.

“Bích Lạc? Làm sao vậy?” Yến Nam Quy kinh ngạc vỗ vai y, sao đột nhiên lại ngẩn ra?

Bích Lạc cả kinh hoàn hồn, lắc đầu: Còn suy nghĩ chuyện này làm cái gì? Từ ngày cha mẹ đem y đưa đến Túy Mộng các, y đã không còn là nhi tử của bọn họ, không còn là Tiểu Thu Nhi nữa...

Y nhún vai cười: “Không có việc gì. Được rồi, Tử Minh ở lại đó một mình có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Không sợ, thiếu chủ nhất định có diệu kế thoát thân, nói không chừng hiện tại đang chạy tới nơi này” Yến Nam Quy an ủi Bích Lạc nhưng trong lòng mơ hồ lo lắng: Nghe đồn Vô Song công tử trong ma giáo chính là một đại nhân vật dưới một người, trên vạn người, mưu trí vô song, tài hoa vô song, ma giáo mấy năm gần đây uy chấn vô lâm, hơn phân nửa là do hắn bày mưu nghĩ kế, còn giáo chủ chân chính trái lại chưa hề nghe nói có hành động gì kinh người. Không biết Long Diễn Diệu dùng biện pháp gì có thể lay chuyển được kỳ nhân như hắn.

Yến Nam Quy lắc đầu, cũng không suy nghĩ nhiều. Hai người hợp lực chưa cần đến nửa canh giờ đã đem gian phòng quét dọn sạch sẽ hẳn lên, Yến Nam Quy lại đun một ít nước nóng giúp Bích Lạc tẩy thân.

Gột sạch một thân bụi bặm, Bích Lạc dễ chịu không ít, y ngồi ở đầu giường lau mái tóc còn ẩm ướt. Vô ý giương mắt, kinh ngạc, chỉ vào Yến Nam Quy đang một thân xích lô: “Tại sao có thể như vậy?”

Dưới ánh nến tối tăm, trên đầu vai Yến Nam Quy là một đạo vết thương thật sâu, chắc là ngày đó lúc che chở Bích Lạc thì bị Dạ La Sát chém trúng, trước ngực càng có nhiều vết roi đan xen, da thịt bên ngoài đảo lộn, trông cực kỳ đáng sợ.

Vắt khăn lau đi vết thương còn đang rướm máu, Yến Nam Quy thản nhiên nở nụ cười: “Không sao, chỉ là mấy ngày bị nhốt chịu một chút hình phạt, đều là vết thương nhỏ, qua vài ngày liền thành sẹo hết thôi”.

“Yến Nam Quy...” Bích Lạc cảm thấy vừa hoảng sợ lại vừa thẹn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, nếu như không phải vì cứu y, Yến Nam Quy sao lại bị hành hạ như vậy.

Yến Nam Quy chớp động khóe mắt, chẳng biết Bích Lạc nghĩ gì, mặc áo che lại vết thương cười nói: “Dù cho không đi cứu người thì ngày nào đó ta cũng rơi vào tay tên họ Long, như nhau thôi, người không cần tự trách —”

Đề nén không được tâm tình kích động, Bích Lạc nhảy xuống giường, tiến lên ôm lấy cổ Yến Nam Quy, đem tiếng cười ôn hòa của hắn khóa kín trong miệng —

Bích Lạc?! Yến Nam Quy vỗ về mái tóc ẩm ướt của thiếu niên, đôi môi mềm mại ma sát lẫn nhau, tay hắn dần cảm nhận được Bích Lạc khẽ run rẩy, trong miệng nếm được mùi vị hơi mặn mặn —

“... Bích... Lạc...”

Nhìn khuôn mặt diễm lệ bị che kín bởi những vệt nước mắt, Yến Nam Quy khẽ thở dài, tinh tế hôn lên khóe mắt Bích Lạc, nhưng nước mắt y lại không ngừng chảy xuống.

“Đừng khóc...”

“Từ trước đến nay, ngươi là người duy nhất thật sự thích ta...” Bích Lạc cười, nhưng lệ vẫn rơi: “Ta thực sự rất vui... Rất vui...”

— Thực sự rất hạnh phúc, hạnh phúc đến muốn khóc, ta muốn đem toàn bộ ủy khuất, toàn bộ nước mắt thổ lộ trước mặt ngươi. Bởi vì ta biết, ngươi hiểu được ủy khuất của ta, ngươi sẽ không chán ghét khi nhìn thấy ta rơi lệ...

Chưa từng nghĩ đến ta sẽ có lúc hạnh phúc như vậy... Ta có đúng hay không đang nằm mơ...

“Ta rất sợ chính mình đang nằm mơ...” Nước mắt ẩm ướt rơi xuống lòng bàn tay, từng giọt từng giọt thấm vào tà áo —

“... Bích Lạc...” Sít sao ôm lấy thiếu niên đang nức nở không ngừng, Yến Nam Quy dịu dàng chạm vào đôi môi đỏ mọng nhiễm đầy lệ: “Chỉ cần ngươi thích, ta sẽ cùng ngươi sống trong mộng... Đừng khóc...”

“...Yến... Nam Quy...” Bích Lạc khẽ rên rỉ, lưỡi thâm nhập vào trong miệng Yến Nam Quy, cùng dây dưa sâu sắc, triền miên...

Nhiệt độ ấm áp dâng đến tận đáy lòng.

“Khụ! Khụ! —“

Một trận ho không đúng lúc vang lên làm hai người đột nhiên thanh tỉnh, đồng loạt quay đầu lại —

Tử Minh đang trừng hai mắt đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt nhả nhận lại dính đầy bụi bẩn, một thân tử y rách thành vô số đường ngang dọc, hài dưới chân cũng đã mất một chiếc.

Khuôn mặt Bích Lạc rõ ràng đang khóc, lại cảm thấy có chút không nhận được, y chợt cười khúc khích.

“Thiếu chủ —” Yến Nam Quy điềm tĩnh trở lại, cũng nhận không được, khoe miệng khẽ nhếch.

Tử Minh xụ mặt, ném ra trước mặt một cái bao lớn, hét lên: “Yến Nam Quy, ta vẫn là nói câu lúc trước, ngươi thích làm cái gì ta không đến quản ngươi, bất quá, ngươi dù sao trước tiên cũng phải chuẩn bị cơm nước cho tốt. Trong bao đó cái gì cũng có, nhanh đi làm cơm, ta đói bụng”.

.....

Ánh trăng mờ che phủ đỉnh núi, nửa sườn núi bên này đầy những gốc mai đang khai hoa, hoa mai lững lờ trong gió, cành lá lòa xòa, trong một mảnh yên lặng lại nghe từ trên cao vọng xuống tiếng nói cười vui vẻ của hai người đang ngồi xếp bằng trên tảng đá.

“Ngô, ngươi nấu ăn còn ngon hơn Yến Nam Quy!” Tử Minh vuốt vuốt cái bụng căng tròn của hắn, thỏa mãn thở hắt ra, hắn đặt bát đĩa xuống, mệt mỏi đuổi thất lưỡng.

“Thật không? Đã no rồi sao? Kim chỉ trong tay Bích Lạc không ngừng di chuyển, y cười, từ lúc bắt đầu ăn đến bây giờ, Tử Minh trước sau đều khen ngợi y không ngớt, cái tên tham ăn này so với khi còn ở Miêu Cương thì chỉ có hơn chứ không kém, làm y hầu như cười muốn vỡ cả bụng. Đây còn chưa tính, khâm phục nhất là Tử Minh trong lúc chạy trốn khỏi Vương Phủ cư nhiên còn có thể vơ vét một đồng lớn trái cây, rau, thịt mang về Mai Sơn, ầm ĩ đòi Yến Nam Quy làm cơm. Bất quá y đương nhiên không cho Yến Nam Quy đang bị thương xuống bếp, sợ Tử Minh ở trong phòng nháo Yến Nam Quy nghỉ ngơi, y liền lừa hắn ra ngoài vừa ăn vừa ngắm trăng.

Hiếm khi đỏ mặt, Tử Minh lúng ta lúng túng nói: “Ngươi không biết, ngày đó ta một đường lên kinh thành, đều không được ăn ngon. Cơm nước trong khách điếm, so với ngươi và Yến Nam Quy đích thân nấu thì làm sao ngon bằng.

Bích Lạc khẽ cười, cắn đứt sợi chỉ, đem tử sam (áo tím) trả lại Tử Minh: “Sửa xong rồi, ngươi mặc tạm đi a, ngày mai lại mua cái mới.”

“Ngươi thật lợi hại, còn biết sửa y phục.” Tử Minh mặc quần áo vào, nhìn thân ảnh Bích Lạc dưới ánh trăng ẩn hiện, khuôn mặt càng phát ra nét điểm lệ mê hoặc lòng người, hắn có chút phiền muộn: “Nếu như mẫu thân của ta còn ở bên cạnh, không biết nàng có thể vì ta sửa y phục, vì ta nấu ăn hay không?”

Bích Lạc thu lại ý cười, y cũng từng nghe Yến Nam Quy nói qua, mẫu thân của Tử Minh mất sớm, nhìn vẻ mặt thê lương của hắn, nhẹ giọng nói: “Người đã mất không thể sống lại, người cũng không cần quá đau lòng...” Không biết tại sao, nhìn thấy Tử Minh vẻ mặt u buồn, y cũng cảm thấy không vui theo, càng muốn an ủi người giống như hải tử ở trước mặt này, mơ hồ quên mất Tử Minh so với y còn lớn hơn vài tuổi.

Tử Minh hướng trên mặt tảng đá nằm xuống, ngửa mặt nhìn lên ánh trăng bạc trên bầu trời, im lặng một chốc, bất ngờ nói: “Mẫu thân của ta vẫn chưa chết —”

Cái gì?

Bích Lạc kinh ngạc trợn to đôi mắt, vô thức nhìn về hướng ngôi nhà tranh cách đó không xa, đèn đã tắt, Yến Nam Quy chắc là đã ngủ rồi... Y quay đầu lại: “Sao có thể? Yến Nam Quy không phải nói người vừa sinh ra, mẫu thân người liền qua đời sao?... Hắn sẽ không lừa gạt người a...”

“Ta biết.” Tử Minh gồng đầu lên hai cánh tay, vẫn tiếp tục nhìn trời: “Có lẽ Yến Nam Quy cũng không biết đầu a.”

“... Ta không hiểu” Bích Lạc nhú mày, lời Tử Minh nói làm y cảm thấy mơ hồ.

“Trong trí nhớ của ta, hoàn toàn không có hình ảnh của mẫu thân, chỉ có cha luôn ở bên cạnh ta. Đáng tiếc, lúc ta ba tuổi, kẻ thù cũ của cha liên thủ lại, sau đó đến Miêu Cương trả thù, cha ta mặc dù cố gắng giết địch, nhưng vì che chở cho ta mà bị thương nặng, khi đó Yến Nam Quy vốn đang ở quê nhà chịu tang phụ mẫu, vừa nghe có địch đến xâm phạm liền ngày đêm không ngừng nghỉ, chạy một mạch từ Trung Nguyên đến Miêu Cương, nhưng vẫn là chậm một bước, chỉ còn nhìn thấy thi thể của cha ta. Mặc dù nhiều năm đã trôi qua, hắn vẫn vì thế mà canh cánh trong lòng, cho nên đối với ta đều đặc biệt nuông chiều, a —”

Thảo nào y cảm thấy Yến Nam Quy đôi lúc đối với Tử Minh thực quá cưng chiều... Bích Lạc có chút hiểu gật gật đầu một cái, thế nhưng —

“Vậy sao người lại nói mẫu thân còn sống?”

Tử Minh bình tĩnh nói: “Là cha ta trước lúc lâm chung đã nói cho ta biết — hắn nói rằng mẫu thân kỳ thực vẫn chưa chết, chỉ là sau khi sinh hạ ta, còn chưa kịp đầy tháng thì nàng đã mất tích, cha không muốn để người ngoài chê cười, liền nói với mọi người là mẫu thân bị bệnh mất ... Trước khi nàng mất tích, Yến Nam Quy đã về quê nhà chịu tang, hắn cũng chỉ nghe nói lại thôi, vì thế cho rằng mẫu thân ta đã chết.”

Không ngờ lại có nhiều ẩn tình như vậy, Bích Lạc ngây người một trận, hai tròng mắt không ngừng xoay chuyển: “Vậy tại sao người không nói cho Yến Nam Quy biết sự thật? Hắn vẫn luôn luôn, vẫn...” Y nhất thời nóng ruột, suýt nữa nói ra rằng Yến Nam Quy vẫn luôn lưu luyến si mê chủ mẫu của hắn, đột nhiên y kinh sợ, sao có thể nhắc tới chuyện này trước mặt Tử Minh. Vội vàng đưa tay che miệng, miễn cưỡng đem hai chữ “yêu thích” kia nuốt trở lại.

Tử Minh ngẩng đầu nhìn Bích Lạc biểu tình quần bách, bỗng dưng cười: “Người muốn nói hắn vẫn thích mẫu thân của ta, có đúng hay không?”

Bích Lạc cả người chấn kinh, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Tử Minh

“Người ngây người ra như vậy để làm gì, ha ha.” Tử Minh xoay người ngồi dậy, vỗ vỗ lên vai của Bích Lạc: “Cũng không có gì kỳ lạ, từ nhỏ đến lớn, mỗi lần ta nhắc tới mẫu thân, Yến Nam Quy đều ngăn người, cả nửa ngày sau đó cũng không nói không cười, thái độ hắn rõ ràng như vậy, ta còn nhìn không ra sao?”

“Hóa ra người đã sớm biết...” Bích Lạc lẩm bẩm nói, Tử Minh này nhìn dường như rất qua loa đại khái, suy nghĩ lại tỉ mỉ, tinh tế đâu ra đó, y thật là không ngờ tới.

“Ta chỉ biết hắn đôi khi rất si ngốc, nếu hắn cho rằng mẫu thân ta đã chết, ta đành đâm lao thì phải theo lao thôi, không cần đem chân tướng nói cho hắn biết...” Tử Minh hờ hững cười: “Nếu như Yến Nam Quy biết người hắn yêu hãy còn sống, nhất định sẽ lại đau khổ tìm kiếm a, nhưng nếu vĩnh viễn tìm không được thì sao? Biết rõ ái nhân còn sống, nhưng vô pháp gặp lại, loại giày vò, đau khổ này mấy người có khả năng chịu được? Haa, cho nên ta thà rằng hắn tưởng người yêu đã mất, tuy là hồi ức không tránh được có khi bị thương, nhưng chung quy tốt hơn so với cả đời cầu không được, sống trong thống khổ...”

Bích Lạc mở to miệng, dường như là lần đầu tiên nhìn thấy một Tử Minh như vậy —

Y khẽ hạ mi mắt, Tử Minh lại im lặng, một lúc lâu sau lại phát ra một tiếng nói khe khẽ, tựa như tiếng thở dài nếu không nghe kỹ sẽ khó mà nhận thấy: “Ta không muốn thấy hắc thống khổ...”

“Tử Minh?”

Thân thể Bích Lạc khẽ run rẩy ngồi dậy, cho tới bây giờ y đều không nghĩ tới Tử Minh lại có nét mặt cùng ngữ khí như vậy...

Tử Minh ngưng mắt nhìn Bích Lạc, trong làn thu thủy là bộ dạng khó có thể tin, hắc mím cười thở dài: “Đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng thấy khó tin, ta cứ nhiên để ý hắc như thế... Để ý một người thích mẫu thân của ta...”

Cổ họng dường như khô khốc đến nói không ra lời, Bích Lạc hồi lâu mới lấy lại được thanh âm của chính mình: “Ngươi không nói cho hắc sự thật, hay là..., hay là không hy vọng hắc rời khỏi ngươi, đi tìm mẫu thân ngươi...”

Thật lâu cũng không có tiếng trả lời —

Vai Bích Lạc khẽ run, rồi tiếng cười đột ngột của y đánh vỡ bầu không khí yên lặng đến u ám: “Vậy sao ngươi còn cho hắc đem ta về Miêu Cương? Ngươi có thể khoan nhượng dễ dàng như vậy sao? ...”

“Ta không biết.” Tử Minh ngửa đầu, đứng thẳng lưng: “Ta cũng không biết vì sao muốn đem ngươi về? Rõ ràng ta không thích hắc si ngốc nhìn ngươi như vậy...” Hắc thất vọng thở dài, rồi lại cười cười: “Bất quá, cũng không thể hoàn toàn nói là nhìn ngươi, phải nói đúng hơn là nhìn người có dung mạo tương tự mẫu thân ta đi...”

Tựa như một thùng tuyết lạnh lẽo từ trên đầu dội xuống, Bích Lạc cảm thấy toàn thân băng lãnh, vô pháp nhúc nhích.

Lời nói của Tử Minh không ngừng quanh quẩn bên tai: “... Kỳ thực ta cũng không biết rõ, hắc rốt cuộc thích ngươi, hay xem ngươi như cái bóng của mẫu thân ta? Việc này cũng chỉ có Yến Nam Quy mới biết được... Cũng có thể, chính hắc cũng không rõ ràng lắm...”

“Không cần ngươi nói —”

Im lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến vạn vọ của Bích Lạc, Tử Minh gật đầu: “Hảo, ta không nói.”

Nhún chân một cái, thân ảnh đã bay vút lên không, rồi nhẹ nhàng đáp xuống một gốc mai lớn —

“Ta ngủ trên cây, nhà tranh giao cho ngươi cùng Yến Nam Quy, nhanh trở lại nghỉ ngơi đi a... Ngày mai phải mau ly khai chỗ này, người ma giáo mà tìm đến thì phiền phức lắm.”

Bích Lạc căn bản không nghe rõ Tử Minh nói cái gì, một mực ngồi trên tảng đá đến khi ánh trăng dần mất hút, mới kéo hai chân đã tê cứng chậm rãi quay trở về nhà tranh.

.....

“Về rồi sao...” Bích Lạc mới vừa gài chốt cửa, Yến Nam Quy đã nghe động tĩnh, từ trong mơ ngủ tỉnh dậy.

“Ân” một tiếng, Bích Lạc lần mò tìm chỗ thấp ngọn nến.

“... Có tâm sự? ...” Yến Nam Quy ngồi tựa trên thành giường, kéo Bích Lạc qua, bắt lấy đôi tay lạnh giá của y, không khỏi nhúm mày, hắc liền cầm lấy tay y không ngừng chà xát: “Sao lại lạnh thành như vậy? Cũng không biết về sớm một chút.”

Ấm áp từ đầu ngón tay chậm rãi thâm nhập vào trong lòng, tâm y lại khẽ co rút —

Đôi mắt tựa làn thu thủy si ngốc ngóng nhìn, bỗng nhiên tiến đến gần, hôn lên đôi môi ấm áp của nam tử...

— Đôi tay ấm áp, đôi môi ấm áp, ta rất ao ước, rất yêu thích sự ấm áp này... Rõ ràng ta đều có thể chạm tới, hôn tới, tại sao trong lòng còn bất an như vậy?

Yến Nam Quy, ngươi có biết người ngươi thích đến tột cùng là ai không?

“... Người thích ta sao? ...” Đôi môi hồng nhuận dời về phía xương quai xanh, Bích Lạc cởi vạt áo của Yến Nam Quy ra, cách lớp băng gạc, khẽ hôn lên vết thương.

“Bích... Lạc? ...”

Yến Nam Quy ngạc nhiên nhìn Bích Lạc hôn một đường từ trên ngực đến tiểu phúc của hắn, thân thể bên dưới bị trêu chọc dần dần phát nhiệt —

“Ngô...” Bích Lạc hoàn toàn hàm chứa dục vọng của hắn vào miệng, ra sức liếm mát, Yến Nam Quy vô pháp khống chế, trong yết hầu thích ý phát ra âm thanh thỏa mãn, trên gương mặt nho nhã hiện lên thần sắc hoảng hốt cùng sáng khoái, phân thân nhanh chóng trưởng lên, toàn bộ luồng nhiệt nóng bỏng tràn ngập trong khoang miệng.

Bích Lạc ra sức liếm mát, vỗ về dục vọng cứng rắn, nóng bỏng của nam tử, hai mắt nhìn chăm chăm nét mặt biến ảo của Yến Nam Quy, cảm giác được dục vọng rung động lại thêm một tầng trưởng đại, y đột nhiên dừng lại động tác —

“Bích Lạc?” Khoái ý đột nhiên bị cắt đứt, Yến Nam Quy giọng nói trầm thấp tràn đầy áp lực và thống khổ, không kìm được ấn đầu Bích Lạc lại trên khó, thấp giọng: “Bích Lạc, dừng ngừng ...”

Vừa ngẩng đầu, Bích Lạc nhìn thẳng Yến Nam Quy, thấy trong hai mắt hắn dày đặc ham muốn, y bỗng nhiên câu dẫn thành bộ dáng tươi cười kiêu mị. Bích Lạc xoay người lại, trút bỏ hết quần áo quanh thân, mở ra hai chân, ngồi khóa ở trên người nam tử, hông vừa như vô tình vừa như cố ý mà lê chậm chậm trên dục vọng đang trưởng rộng của nam tử.

Kích thích mạnh mẽ khiến Yến Nam Quy bỗng nhiên thở dốc vì kinh ngạc, một mặt chế trụ đôi hông nhỏ gọn của Bích Lạc, thất lưỡng cố sức đem dục vọng đưa vào giữa mật huyết —

“Aha —”

Tiến vào không dễ chịu khiến hai người song song thở dốc, trông thấy Bích Lạc nhú mào cắn môi, bộ dáng đau đớn, Yến Nam Quy ngừng lại, liền nghĩ muốn rút ra, lại bị Bích Lạc mạnh mẽ co rút vào, gắt gao siết chặt. Khoái cảm tiêu hồn xông thẳng lên óc, thiếu chút nữa khiến hắn ngã ngay tại chỗ bùng nổ.

“Bích Lạc?”

Ôm cổ Yến Nam Quy, Bích Lạc giấy dựa thất lưỡng: “Tiếp tục... Gọi tên của ta... Ta muốn nghe người gọi tên của ta...”

Toàn bộ lý trí trong chớp mắt đều sụp đổ, Yến Nam Quy cố gắng nắm chặt y, điên cuồng tiến nhập trên người thiếu niên, mỗi một lần kịch liệt ra vào đều đi kèm vài tiếng gọi lớn —

Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc! ...

Mái tóc dài như tơ theo từng cử động nhấp nhô của thân thể tung bay tứ tán, mười ngón tay Bích Lạc đặt trên cổ nam tử, cào mạnh đến ngấn máu, bộ vị hết lần này đến lần khác bị đâm chọc không thương tiếc, đau nhức đến khiến y mất cảm giác, thần trí lại vô cùng minh mẫn mà trước nay chưa từng có — Đúng, cứ gọi tên của ta! Muốn vĩnh viễn đều nghe người gọi tên ta như thế!

Ta không muốn biết đến tột cùng người người thích là ai? Cũng không cần biết người có đúng hay không đem ta trở thành cái bóng của nàng? Bởi vì có lẽ chính người cũng không rõ ràng! Ta chỉ biết, lúc này người gọi chính là tên của ta! Ta chỉ biết, người nguyện ý theo ta cùng nằm mộng! Thế, đã đủ rồi!

Thực sự, chỉ cần như vậy là đủ rồi! Ta cũng đã thỏa mãn rồi!

Cho nên, xin đừng cướp đi hạnh phúc nho nhỏ này của ta! Xin đừng cho ta tỉnh lại quá nhanh trong giấc mộng này!

8. Quyển 1 - Chương 8

Xin đừng cho ta từ trong mộng của người tỉnh lại...

Dư vị cao trào dần dần biến mất, nhưng tiếng thở dốc vẫn chưa kịp bình ổn, trong căn phòng, mùi vị tình dục phiêu đẳng khắp nơi...

Bích Lạc lười nhác nằm úp sấp trên ngực Yến Nam Quy, cả hai người đều mồ hôi nhễ nhại, y tinh tế liếm nhẹ vết máu còn vương trên cổ hần, trong hơi thở mang theo vị đạo ẩm áp, mặn mặn...

“Bích Lạc...” Âm điệu trầm thấp do lửa tình còn sót lại, hần khẽ gọi tên thiếu niên, bàn tay ẩm áp hữu lực lau đi mồ hôi trên mái tóc dài ẩm ướt của y —

Đột nhiên “a” một tiếng, Yến Nam Quy nhanh chóng hướng về phía đồng quần áo và đồ dùng đã bị cởi ra lúc này lục lọi.

“... Tìm cái gì? ...”

Bích Lạc miễn cưỡng cầu nhàu, dư quang trong khóe mắt nhìn lướt qua ti đái (dây buộc tóc) mà Yến Nam Quy vừa đưa tới trước mặt, bỗng nhiên mở to mắt —

“Là hôm đó mua ở chợ đêm, chọn nửa ngày, mới tìm được màu phù hợp với tóc của người... A, sau đó xảy ra nhiều việc, liền quên đưa cho người...” Yến Nam Quy khẽ mỉm cười.

Dưới ánh nến mập mờ như ẩn như hiện màu sắc của ti đái, tự lam phi lam, tự lục phi lục (dường như xanh lam mà không phải xanh lam, dường như xanh lục mà không phải xanh lục), mặt trên mơ hồ điểm vài vết máu đã khô cạn... Là ngày đó Yến Nam Quy bị thương trong lúc đi cứu y.

Khẽ cắn bờ vai của nam tử, Bích Lạc cố nén xúc động, trong đôi mắt dần dần trở nên mơ hồ — Yến Nam Quy...

Cuốn lấy một nhúm tóc đen mềm mại, Yến Nam Quy thay Bích Lạc buộc chúng lại, ngưng thần nhìn ti đái ẩn hiện trên mái tóc, tựa như dòng nước lưu động trong đêm tối... Nhiều năm trước hần bắt lực đôi theo nữ tử mà hần yêu bị nước sông cuốn mất.

“Tựa như... Ngọc Khê...” Thanh âm ôn thuận (ẩm áp, trong trẻo) mang theo vài phần hoảng hốt, Yến Nam Quy vẫn nhìn chăm chú màu sắc rực rỡ kia, trong vô thức khẽ nói: “Giống nước sông Ngọc Khê...”

“Yến Nam Quy, người từng đi qua Ngọc Khê sao? Trước đây, nhà ta ở gần chỗ đó a —”

Bích Lạc thuận miệng nói, ở trên người Yến Nam Quy cọ tới cọ lui, tìm được tư thế thoải mái, nhẹ nhàng ngáp dài một cái. Cả đêm không ngủ, trời cũng sắp sáng rồi...

Yến Nam Quy tựa hồ không nghe thấy y nói, tim vẫn còn đập mạnh và loạn nhịp đến xuất thần, đột nhiên khuôn mặt co giật, hần nắm lấy hai tay Bích Lạc: “Người vừa nói cái gì? Người nói nhà của người ở đâu? —”

Đầu! Bích Lạc liên tỉnh ngủ hần: “Yến Nam Quy, người cầm tay ta mạnh thế làm gì? Ta nói trước đây nhà ta ở Ngọc Khê, làm sao vậy?”

Yến Nam Quy từng chút, từng chút một buông tay, bình tĩnh nhìn Bích Lạc vẻ mặt xinh đẹp pha lẫn nghi hoặc, chẳng nói câu nào.

“Yến Nam Quy? —” Bích Lạc khó hiểu mà vuốt ve khuôn mặt hần, là ảo giác sao? Y dường như cảm thấy mỗi một tác trên cơ thể Yến Nam Quy đều đang khẽ run rẩy.

Thân thể không thể kiềm chế đột nhiên chấn động, Yến Nam Quy cầm lấy cổ tay của Bích Lạc, khàn khàn giọng nói: “Người hần là sinh vào mùa thu đúng không...”

Trong đôi mắt sáng ánh lên tia nhìn vô cùng kinh ngạc: “Đúng vậy, a, làm sao người biết? Ta nhớ rõ chưa từng nói cho người nghe a —”

Hai mắt vô lực nhắm lại, Yến Nam Quy buông Bích Lạc ra, cổ họng chậm rãi phát ra vài tiếng thì thầm, mơ hồ không biết là đang khóc hay đang cười: “Ta còn biết, người năm nay hần là mười chín tuổi, có đúng hay không?”

Hàn ý tựa như hàng ngàn mũi tiêm nhọn châm vào ngực, Bích Lạc ngơ ngác nhìn Yến Nam Quy bộ dạng khác xa mọi ngày, không khỏi rùng mình, ngay cả khí lực gập đầu cũng không có — Yến Nam Quy sao lại biết rõ như vậy? Những chuyện này ngay cả bản thân y đều không còn nhớ tới nữa? ...

Yến Nam Quy gắt gao nắm chặt tay, đột nhiên cười điên cuồng —

Yến, Nam, Quy!

Yến Nam Quy khác thường như vậy khiến người khác không ngừng sợ hãi! Bích Lạc còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến tiếng Tử Minh rống còn to hơn —

“Trời sáng rồi! Mau rời giường cho ta! Người ma giáo tìm tới cửa rồi!”

.....

Tử Minh xoay người lại, trong vẻ mặt nhả ẩn hiện sát khí không thể che giấu, hẩn trừng mắt nhìn Dạ La Sát cách đó mười trượng đang chậm rãi tiến đến, âm thầm thở dài — Hai tên cương thi sống này! Tối qua, đã tặng cho bọn chúng một bữa bò cạp, rắn rết, hiện tại lại nhìn như không có chuyện gì! Thật đúng là người ma giáo.

Mâu quang đột nhiên chợt lóe, ngoài rừng mai có bóng người lay động, hẳn là còn có giáo chúng khác mai phục ở đó —

“Tìm đến cũng nhanh thật!” Tử Minh nhíu mày, hẩn cùng Yến Nam Quy có thể trốn thoát không thành vấn đề, nhưng phải mang theo Bích Lạc không có võ công, chắc sẽ gặp phiền phức lớn...

“Thiếu chủ.” Yến Nam Quy bước ra khỏi nhà tranh, sắc mặt vẫn trầm ổn như cũ, chỉ là trắng bệch một mảnh, trông thấy mai phục bốn phía, không khỏi kinh động: “Nếu ma giáo phóng hỏa đốt rừng, chỉ sợ —”

Tử Minh rùng mình, hẩn trái lại chưa nghĩ đến chuyện đó!

Tâm trí khẽ động, thanh âm trong suốt tựa thủy tinh ung dung vang lên từ trên đỉnh núi, mang theo tiểu ý ôn hòa: “Một mảnh rừng mai thanh tịnh, tao nhả thể này, nếu phóng hỏa, còn không phải phá hoại, đại sát phong cảnh? Vô Song tuy rằng bất tài, cũng không muốn thử làm chuyện ngu xuẩn như vậy, hai vị yên tâm.”

Vô Song công tử! Đồng tử trong mắt Tử Minh mãnh liệt co rút, nỗi căm hận không biết từ đâu dâng lên —

Phía tây nguyên bản là mảnh đất trống bằng phẳng, chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một người nam tử lạ mặt, ngân sam (áo bạc) dưới ánh mặt trời tựa như được rắc lên hàng vạn sợi tơ vàng mờ ảo, tay áo dài chấm đất, khi ánh sáng phản chiếu tạo thành nhiều màu sắc, đón gió khẽ lay động, hết như một vị thần tiên thanh nhả xuất trần.

“Người thật đúng là âm hồn không tiêu tan!” Tử Minh nghiêng rằng nghiêng lợi vung kiếm ra khỏi tay áo.

“Không dám.” Nam tử nhàn nhạt cười, khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt tao nhả, thuần khiết như thủy tinh, trong mắt phảng phất thần sắc đậm nhiên, có thể làm lu mờ ánh nguyệt.

Bích Lạc vội vàng khoát áo, theo sau Yến Nam Quy đi ra khỏi phòng, liếc mắt liền thấy được nam tử đang đắm mình trong ánh mặt trời kia, làn thu thủy trong ánh mắt y đột nhiên đình trệ — thật có người thuần khiết, trong trẻo đến như vậy...

Mi mắt khẽ mở, ánh mắt nam tử thần nhiên lướt qua ba người — rõ ràng là ôn hòa, gần gũi, nhưng lại hàm chứa một tia nhìn chán chường tựa như thấu hiểu hết bộ mặt nhân thế, ẩn giấu vẻ cao ngạo không thể chạm tới...

Tim Bích Lạc kịch liệt nhảy dựng, y hầu như đã quên làm thế nào để hô hấp, nhưng làm sao cũng không thể di chuyển đường nhìn, cứ thế nhìn chăm chăm vào đôi mắt kỳ dị, một chút cũng không có tình cảm kia.

“Bích Lạc, đừng nhìn vào mắt hẩn!”

Yến Nam Quy nhanh chóng dùng thân thể ngăn cản Bích Lạc đang si ngốc ở trước mắt, giọng nói nhưng lại cực kỳ cứng nhắc, cũng không đem Bích Lạc bảo hộ vào lòng như mọi lần.

Hai người này tại sao qua một đêm liền trở nên khác thường như vậy? Tử Minh khó hiểu, nhưng trước mặt là kẻ địch, tình thế cực kỳ nghiêm trọng, hắn cũng không rảnh rỗi đi suy nghĩ tiếp, giương kiếm lên, phun nước bọt nói: “Này, sao lại không động, đừng có dùng ma nhãn để nhìn người khác, ở đây cũng không có nữ nhân cho người câu dẫn.”

“Ma nhãn câu hồn, ma âm nhiếp phách, là binh khí của Quân Vô Song ta, cũng giống như kiếm và độc vật của người.” Trong đôi mắt thủy tinh của nam tử không có chút nào nộ khí, ung dung mỉm cười: “Tối hôm qua ta có thể coi như người không dùng binh khí?”

Tử Minh chán nản, nhưng cũng không thể phản bác, nghe hắn nói tới độc vật lại càng thêm hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tối qua ở vương phủ ác chiến một trận, hắn một thân vật vả mới may mắn trốn thoát, nhưng độc vật nuôi dưỡng nhiều năm toàn bộ đều bị tiêu diệt.

Tử Minh đảo một vòng xung quanh giáo chúng, hừ một tiếng: “Ma giáo các người xưa nay đề tiện vô sỉ, ngoại trừ ấu dâm, ức hiếp người, còn có thể làm cái gì? Nếu là anh hùng hảo hán, liền kêu thủ hạ của người lui ra hết đi, người và ta đơn đả độc tấu (1 chọi 1 =))) phân thắng bại.” Chỉ cần hắn quấy lầy Quân Vô Song, Yến Nam Quy có thể đưa Bích Lạc rời đi an toàn...

“Nhảm rồi.”

Quân Vô Song đột nhiên nói ra một câu làm cho Tử Minh sửng sốt: “Nhảm cái gì?”

“Thứ nhất, Hồng Trần giáo không phải ma giáo. Thứ hai, người đã cho rằng giáo của ta đề tiện vô sỉ, ta đây cần gì phải giả bộ anh hùng hảo hán độc đấu với người? Quân ấu (đánh hội đồng =))) chẳng phải nhanh hơn sao? Thứ ba, ta đến không phải vì cùng người phân thắng bại, chẳng qua là vì chủ nhân mà thôi.”

Nhẹ nhàng phát tay, những giọt sương mai buổi sớm còn đọng trên ống tay áo chấn động rớt xuống, Quân Vô Song nhìn Tử Minh bộ dạng tức giận đến nói không nên lời, thản nhiên nói: “Mục Thành vương vốn không muốn giết người, nhưng vài ngày trước người ra vào Đông cung, chắc hẳn muốn cùng Thụy Đình thái tử liên thủ đối phó hắn, Mục Thành vương mới khăng khăng muốn lấy mạng người, ta bất quá thay hắn hành sự, phép khích tướng của người đối với ta là vô dụng —“

“Vương bát dẫn họ Long!” Tử Minh hung dữ chửi ầm lên, sớm biết thế, tối qua hắn nên giẫm chết Vương bát dẫn kia.

Hai bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vỗ một cái, giáo chúng đang đứng im lặng xung quanh lập tức tuôn ra như sóng, đem ba người trước nhà tranh bao vây lại.

Quân Vô Song ưu nhã mỉm cười, phát tay: “Cho các người thời gian một nén hương, bắt giữ thiếu niên bích sam (áo màu ngọc bích), hai người còn lại, giết!”

Chữ “giết” đầm máu từ trong miệng hắn nói ra, lại như cũ dễ nghe mê người. Dư âm hãy còn quanh quẩn trong rừng, đao kiếm đã leng keng đưa tiếng.

Vì sao muốn bắt giữ ta? Bích Lạc cực kỳ mê loạn. Bên này giáo chúng nóng lòng tranh công, nhưng thật ra hơn phân nửa đều hướng về phía Bích Lạc, Yến Nam Quy mặt vô biểu tình lôi kéo Bích Lạc, một mặt đánh trả, một mặt né tránh, kỳ thực tránh không khỏi liền dùng chính thân thể ngăn cản, vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã kéo đến, chỉ nửa khắc sau máu tươi liền nhuộm đầy quần áo.

Yến Nam Quy?! Bích Lạc kinh hoàng nắm chặt bàn tay cứng ngắt của nam tử, trên người hắn đầy vết máu, y nhìn thấy mà giật mình, nhưng Yến Nam Quy vẫn không rên một tiếng khiến y không biết nên làm thế nào — đến tột cùng là làm sao vậy? Vì sao người không ôm ta như trước? Vì sao ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm nhìn ta? Vì sao một câu cũng không nói?

Đêm qua người vẫn còn ôn nhu gọi tên của ta, điên cuồng muốn có ta, vì sao sáng nay tất cả đều thay đổi?

“Yến Nam Quy!”

Tử Minh rống to một tiếng, quanh thân Yến Nam Quy tiêm nhiễm đầy máu tươi, đau đớn như kim châm không ngừng xuyên vào hai mắt hắn, hàn kiếm cuộn cuộn nổi lên liên tục tạo thành những mũi nhọn sắc lạnh, huyết vũ bay tán loạn, chém đứt vô số tứ chi của địch.

Khí thế của hắn khiếp người, nhóm giáo chúng bị đẩy lùi về phía sau lại tiếp tục xông lên, dường như không sợ chết chút nào. Chỉ là lúc này tất cả đều hướng về Tử Minh mà lao tới.

Một đường chém ngang vài tên giáo chúng, Tử Minh kiếm thế có chút trì hoãn, song đao của Dạ La Sát liền đồng thời hướng cổ hắn vung tới.

Quân Vô Song vẫn mỉm cười bàng quan, nhìn Tử Minh xoay kiếm ngăn cản Dạ La Sát, phía sau lộ ra khoảng không thật lớn. Trong mắt hắn hiện lên vài tia chán nản, ống tay áo thủy ngân sắc (màu nước bạc) nhẹ nhàng vung lên, bắt lấy một thanh trường kiếm rơi ngay cạnh chân, ngón tay dùng một chút lực, trường kiếm đứt thành ba mảnh, sắc nhọn bay thẳng đến hướng của Tử Minh —

“Hết thời gian, ta Quân Vô Song tiễn ngươi một đoạn đường!” Tiếng thở dài trong suốt như nước, Quân Vô Song thân nhiên xoay người, một người sắp chết không đáng để hắn nhìn nữa.

“Tử Minh cẩn thận!” Bích Lạc sợ hãi vừa mới hét lên, Yến Nam Quy bỗng chốc nhảy lên, nhanh chóng hướng chỗ Tử Minh phi tới —

Ánh mặt trời bỗng nhiên tối sầm lại, mũi kiếm lạnh lẽo đột ngột tiêu biến, ba đoạn kiếm lặng yên cắm vào trên lưng Yến Nam Quy, “phốc” một tiếng xuyên thủng qua ngực, kinh lực không hề suy giảm, kéo theo một đường máu tươi không ngừng túa ra. “Phốc phốc phốc” ba tiếng vang lên, ghim thẳng lên gốc cây.

“Yến Nam Quy —“

Tử Minh điên cuồng hét lên, trong hai mắt đỏ au như máu, giương tay lên, Dạ La Sát hai người thấy thế liền bay lên giữa không trung. Kiếm khí quay về, từ phía sau vài tên giáo chúng, nhắm ngay eo chúng chém qua.

Quân Vô Song vốn tưởng rằng đại cục đã định, thấy thế không khỏi ngẩn ra.

Thanh kiếm nhiễm đầy máu cắm phập xuống mặt đất, Tử Minh nửa quỳ, nâng Yến Nam Quy dậy, máu từ trước ngực không ngừng chảy ra phía sau lưng, Tử Minh run rẩy đến nói không nên lời.

“... Thiếu chủ, sau này... Ta không thể tiếp tục thay ngươi nấu cơm...” Yến Nam Quy mỉm cười, máu từ trong miệng lại túa ra.

“Yến Nam Quy...”

Đoạn kiếm xuyên thủng qua ngực Yến Nam Quy chỉ trong nháy mắt, Bích Lạc như bị sét đánh, cả người cứng ngắc. Tựa như kiếm kia là xuyên qua thân thể y, trong ngực trống rỗng, cảm giác đau đớn như bị ai đó mở một lỗ, như tim phổi đều bị khoét mất —

Yến Nam Quy!!!

Y đột nhiên điên cuồng xông lên trước, kéo Tử Minh rống to: “Ngươi còn đang nhìn cái gì? Mau cứu hắn đi — Xuân Tầm (Tầm là con tầm), ngươi không phải biết dùng Xuân Tầm sao? Để nó bám vào trên người ta đi —“

“... Xuân Tầm... Chỉ có một con, đã cho Lăng Tiêu...” Tử Minh trừng mắt nhìn Yến Nam Quy, máu không ngừng lan tỏa khắp thân thể, đột nhiên nhỏ kiếm, thoáng cái đâm vào huyết Thiên Trung trước ngực mình, tơ máu ứa ra theo mũi kiếm rút khỏi cơ thể, hắn chậm rãi đứng lên, hàn kiếm chỉ thẳng hướng Quân Vô Song phía xa.

“Huyết mị đại pháp —” Trong giọng nói trong trẻo như nước hiền lộ vẻ ngưng trọng, Quân Vô Song nghĩ không ra từ y thanh niên này cư nhiên có thể sử dụng kỳ thuật ít người biết, tự đâm khí huyết, đem công lực trong nháy mắt nâng cao mấy lần —

“Quân Vô Song! Nạp mạng đi —“

Tử ảnh mang theo mũi kiếm băng lãnh, nhanh đến hầu như không thể quan sát hướng về phía Quân Vô Song.

Đồng tử yêu dị biến đổi, Quân Vô Song toàn thân như một mũi tên bạc lùi về phía sau phóng đi, băng qua rừng mai, Tử Minh nhanh chóng bám theo, thân ảnh của cả hai liền tiêu thất ngoài rừng.

Đỉnh núi phút chốc im lặng như tờ, nếu không có thi thể cùng máu tươi vương đầy mặt đất, Bích Lạc thật muốn cho rằng đây chính là mộng — cũng tốt, hy vọng chính mình đang mơ...

Nhưng, không phải mộng!

Bích Lạc run rẩy quỳ xuống, kinh hãi nhìn lỗ thủng đầy máu trên ngực Yến Nam Quy, sinh mệnh hắn đang theo màu máu đỏ tươi, gai mắt cấp tốc trôi qua —

Sao lại như thế này? Người này, đêm qua còn cùng y triển miên vô tận, lúc này lại muốn chết sao?

“Sao lại như thế này? ...”

Thận trọng ôm lấy Yến Nam Quy, máu nhanh chóng nhiễm đỏ y phục màu ngọc bích. Người trong lòng có sức động dậy, Bích Lạc khàn giọng rống: “Sao người phải bỏ nhào về phía hắn? Mạng của hắn so với người quan trọng hơn sao? Còn ta thì sao? Người đã nói sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta a! Người không muốn quản ta sao? Người trả lời ta a!”

“... Bích, Bích Lạc...”

Môi khẽ khép mở, tơ máu liên tục ứa ra, Yến Nam Quy lộ ra bộ dáng tươi cười, nhưng cũng thê lương không gì sánh được: “Xin lỗi... Đối với người, ta chỉ có con đường này có thể đi...”

Tay hắn run rẩy vuốt ve mái tóc dài của Bích Lạc: “Thực sự xin lỗi, Bích Lạc... Hài, hài tử của ta...”

Cả thấy tiếng gió thổi, tiếng chim hót đều không nghe thấy, Bích Lạc gắt gao nhìn chăm chăm nam tử trong lòng: “Người nói cái gì?”

“... Người, chắc chắn là, là nhi tử của ta...” Yến Nam Quy đau thương cười: “Là cốt nhục của ta cùng mẫu thân của Tử Minh...”

Não tựa hồ bị khoét rỗng, Bích Lạc không hề chớp mắt, đột nhiên cười: “Người lại nói vậy gì đó? Ta cũng có cha có mẹ, người không nên nói lung tung! Mẫu thân của Tử Minh đã sớm mất, người làm sao có thể —”

“Không, nàng vẫn chưa chết! Ta nói cho Tử Minh biết mẫu thân hắn đã sớm chết, là lừa hắn thôi...”

Yến Nam Quy đột nhiên ho ra một ngụm máu lớn, kịch liệt thở dốc: “Ta lừa hắn... Kỳ thực khi hắn sinh ra chưa được vài ngày, là ta đã cướp đi mẫu thân của hắn...”

Thân thể run rẩy tựa như tàn lá khô đứng trong gió, hàn khí từ đầu ngón tay thẩm thấu vào trong cơ thể, hàm răng Bích Lạc không ngừng va khanh khách vào nhau: “Hóa, hóa ra là người cướp đi nàng...”

— Hóa ra mẫu thân của Tử Minh mất tích, là do bị người cướp đi.

“Đúng, ta, ta khi đó thật đúng là ma xui quỷ khiến. Ta thực sự, thực sự nhẫn nhịn không nổi, mỗi ngày nhìn nàng cùng chủ công ân ái ái, ta lại tự mình bị dày vò... Liền mượn cơ hội chịu tang, hưởng chủ công cho ta hồi hương, bọn họ đều cho là, cho là ta đã rời khỏi Miêu Cương rồi, nhưng ta chưa đi, âm thầm đợi vài ngày, rốt cuộc đợi được thời điểm nàng ở một mình hạ mê được, đem nàng cướp về Trung Nguyên...”

Máu vẫn tinh tế nhỏ giọt, sắc mặt Yến Nam Quy nhưng lại hồng nhuận dị thường, nhân thần hoảng hốt nhìn về phía dung nhan diễm lệ của Bích Lạc, khuôn mặt của nữ tử mà hắn yêu —

“... Ta biết nàng căn bản không yêu ta... Nhưng là muốn đem nàng giữ ở bên người. Chỉ tiếc võ nghệ của nàng cao hơn ta, sợ nàng đào tẩu, mỗi ngày ta liền trộn được trong thức ăn... Ta khi đó ngây ngốc nghĩ, nếu như cùng nàng sớm chiều thân cận, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ bị ta làm cảm động đi? ...”

“Sắp sỉ ba năm, nàng thủy chung không hề nói với ta một chữ, chưa từng đối ta cười một cái, cũng không ở trước mặt ta rơi qua một giọt nước mắt... Trong mắt nàng, căn bản là không có ta... Ta rất thống khổ, thực sự rất thống khổ, ta cuối cùng không kiềm chế được chính mình, đối nàng, đối nàng cưỡng bức... Sau đó, lại có một ngày, nàng đột nhiên mở miệng nói, nàng nói đã mang thai hài tử của ta...”

Hắn chợt ho hai tiếng: “Ta khi đó vui sướng đến sắp điên rồi, nàng rốt cuộc bằng lòng nói chuyện với ta... Còn có, có cốt nhục của ta. Ta không tiếp tục hạ được trong thức ăn, sợ nàng không vui, lại bồi nàng đi khắp nơi du ngoạn... Lúc chúng ta đến Ngọc Khê, nàng bị động thai khí, ta lại cùng nàng ở Ngọc Khê đợi hơn mấy ngày...”

Nghe thấy Ngọc Khê, sắc mặt Bích Lạc trắng bệch như tuyết, ngay cả thân thể đều vô lực cử động, chỉ là chờ đợi mặc cho lời nói của Yến Nam Quy bay vào tai —

“... Thật không may, vài ngày sau lũ bắt ngờ ập tới, đi không được... Nửa đêm, nàng nói muốn ra ngoài tản bộ, ta bồi nàng đi tới bờ sông Ngọc Khê, nàng, nàng đột nhiên điểm huyết của ta, ở trước mặt ta nhảy xuống dòng sông...”

“Ta chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng bị nước sông cuốn đi, làm sao cũng không thể động đây, cũng không gọi người đến cứu được... Thẳng đến hai ngày sau mới khôi phục, ta xuôi theo Ngọc Khê điên cuồng tìm kiếm, nhưng lũ đến bất ngờ, rất nhiều người chết đuối, tìm đến vài ngày, trong rất nhiều thi thể ở hạ du (cuối nguồn) phát hiện một nữ tử mang thai, toàn thân nàng, từ trên xuống dưới đều bị cá gặm cắn đến không còn hình dạng... Khi đó ta ôm nàng khóc đủ hai ngày hai đêm...”

“Ta thật muốn chết đi cùng nàng, nhưng bỗng nhiên nghe nói kẻ thù của chủ công ngày trước tụ tập đến Miêu Cương gây hấn... Ta liền lập tức chạy về Miêu Cương, nghĩ phải giúp chủ công... Nàng đã bị ta hại chết, ta nhất định phải cứu người mà nàng yêu... Thế nhưng lúc ta chạy đến, chủ công đã cùng kẻ thù đồng vu quy tận (cùng chết), chỉ để lại Tử Minh lẻ loi một mình...”

Mi mắt hơi nhắm lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống: “Tất cả đều do ta làm hại, ta vốn nghĩ muốn tự sát để tạ ơn chủ công, thế nhưng ta chết rồi, ai sẽ nuôi nấng Tử Minh? ... Nhiều năm như vậy, ta mỗi ngày, mỗi canh giờ, mỗi một khắc đều rất thống khổ, ta rất muốn sớm được giải thoát, đến địa phủ hưởng nàng cùng chủ công thỉnh tội, nhưng ta lại không thể bỏ mặc Tử Minh, một mình hèn, ngay cả cơm cũng nấu không được...”

“Ta thật sự rất thống khổ... Cho đến khi gặp được ngươi, Bích Lạc...”

Yến Nam Quy cố sức cầm lấy đôi tay băng lãnh của Bích Lạc, si ngốc nhìn y: “Ngươi cùng ta nói chuyện, đối ta cười, trước mặt ta khóc, ngươi thích ta... Ta thật hạnh phúc... Thời gian cùng ngươi ở một chỗ, ta thực sự rất vui vẻ... Ta thực muốn cùng ngươi vĩnh viễn đều như vậy... Đáng tiếc, đáng tiếc không có khả năng...”

Lệ phủ đầy mặt: “... Không có khả năng... Ngươi là cốt nhục của ta... Bích Lạc... Đây có phải là báo ứng dành cho ta? ...”

“... Ai nói ta là...?” Đôi mắt chờ đợi đột nhiên chuyển động, y giật mình, đầu ngón tay chạm chú nắm lấy bàn tay Yến Nam Quy.

“Là bởi vì nhà ta ở Ngọc Khê sao? Là bởi vì ta sinh ra vào mùa thu, năm nay mười chín tuổi? Là bởi vì ta lớn lên giống nàng? Đúng thế không? Đây hết thấy chỉ là vừa khớp mà thôi! Yến Nam Quy, ngươi muốn nói, thi thể ngươi tìm được lúc đó không phải là nàng, đúng hay không? Ngươi muốn nói kỳ thực nàng không có chết, còn sinh ra ta, đem cho người khác nuôi dưỡng, đúng không? A, đều là ngươi suy đoán thôi, ngươi dựa vào cái gì nói ta là con của ngươi? Ngươi dựa vào cái gì?!”

Lòng bàn tay bị nắm đến chảy ra tơ máu, Yến Nam Quy rơi lệ, trên khuôn mặt thê lương mang theo ý cười: “... Bích Lạc...”

“Ta không tin! Nàng thà chết cũng không muốn sống cùng ngươi, cho dù không chết, nhưng nàng hận ngươi như vậy, vì sao còn muốn sinh ra ta? Nếu bằng lòng sinh ta, vì sao lại đem ta cho người khác? Đem cho người khác...”

Cổ họng nóng lên, tiếng hét khàn khàn như bị nghẹn lại, Bích Lạc cũng không nói được nữa, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống y phục — Ta không tin!

Nhưng là, không thể không tin!

Ta nghĩ, ta cuối cùng cũng biết tại sao lớn lên nửa điểm cũng không giống song thân, cùng huynh đệ tỷ muội cũng không hề giống? Vì sao song thân muốn ta làm toàn bộ việc vặt, có chút nào không như ý liền đánh ta, mà đối các hài tử khác đều thương yêu vạn phần? Vì sao tới năm mất mùa, hai người không chút do dự đem ta bán cho Túy Mộng Các? ... Đơn giản vì ta không phải cốt nhục của bọn họ.

Ta không phải là cốt nhục của bọn họ!

Nhưng ta cũng không muốn làm hài tử của người a! Vì sao người lại nói cho ta nghe những lời này? Vì sao muốn ta phải thừa nhận chuyện này?

“Ta không thừa nhận, ta tuyệt không thừa nhận! Tuyệt không thừa nhận!!! Yến Nam Quy, ta đều không phải a —“

Bích Lạc điên cuồng lắc đầu, dòng lệ ấm nóng không ngừng tuôn rơi, y mạnh mẽ cúi đầu, hung hăng hôn lên bờ môi dính đầy huyết lệ của Yến Nam Quy — ta đều không phải!

Hôn thật sâu, một đường mút vào, giọt nước mắt lướt qua gương mặt chảy vào trong miệng... Nước mắt mang theo vị mặn, máu thì tanh, thấm vào đáy lòng là nỗi thống khổ không thể gạt bỏ...

— Ta nhớ, là Yến Nam Quy dạy ta viết chữ, cười ngửa! Là Yến Nam Quy công ta treo đèn, lộ liễu! Là Yến Nam Quy mang ta đi chợ đêm mua đồ đạc! Là Yến Nam Quy khi có nguy hiểm luôn che chở trước mặt ta, không tiếc thụ thương chảy máu! Là Yến Nam Quy ôn nhu lấy lòng ta, đồng ý cùng ta nằm mộng!

Ta nhớ, điều không phải là một phụ thân Yến Nam Quy a!

Yến Nam Quy...

“... Bích Lạc... Không nên như vậy...” Yến Nam Quy ánh mắt dần dần mơ hồ, lưu luyến không rời nhìn thiếu niên đang khóc trước mặt, khuôn mặt y nhưng vẫn diêm lệ như trước, muốn vươn tay thay y lau đi nước mắt, mới phát hiện thân thể vốn đã không còn cảm giác —

“Đừng khóc... Bích Lạc...”

— Sao có thể không khóc? Thật khó khăn mới có một người để ý ta, thích ta, khiến ta hạnh phúc như đang nằm mộng, kết quả hắn là người ta không có khả năng với tới nhất! Kết quả hắn sắp vĩnh viễn tiêu tan trước mắt ta! Bảo ta làm sao không khóc?

Giấc mộng ôn nhu này tại sao lại tỉnh nhanh như vậy? Trong lúc ta hạnh phúc nhất, tàn nhẫn bắt ta tỉnh lại...

Y tinh tế vuốt ve trên khuôn mặt lạnh lẽo, cứng ngắc: “Yến Nam Quy, người đáp ứng sau này cùng ta nằm mộng... Người đã nói sẽ một mực theo ta nằm mộng a... Người cứ thế mặc kệ ta sao? ...”

“... Thật, xin lỗi... Đều là ta làm hại...” Mắt chậm rãi nhắm lại, thanh âm dao động càng ngày càng thấp.

“... Bích Lạc... Bích... Lạc... của ta...”

Tia dư âm cuối cùng bị gió xuy tán đi. Môi, đã không còn khép mở nữa.

9. Quyển 1 - Chương 9

Mộng, rốt cục là đã tỉnh hay chưa? ...

Bích Lạc si ngốc ôm lấy thân thể đã hoàn toàn lạnh giá, cứng ngắc vào lòng...

Đêm qua vẫn còn ấm áp, nhiệt tình như thế, hiện tại đã không còn cử động... Sau này cũng vĩnh viễn không thể cử động được nữa, sẽ không vỗ lưng y, ôm y, hôn nước mắt giúp y...

Ánh mặt trời rơi lên hai vai, rất ấm áp. Lòng ngực nhưng lại trống rỗng, tựa như bị ai đó khoét một lỗ lớn, trong tâm tìm không thấy một chút cảm giác...

Y chậm chậm nhắm mắt, xoa nhẹ khuôn mặt đã trắng xám của Yến Nam Quy, Bích Lạc lần thứ hai cúi đầu, mút lấy đôi môi lạnh như băng, động tác mềm nhẹ tới cực điểm, tựa hồ sợ người đang ngủ trong lòng giật mình tỉnh giấc —

Sắc trời dần tối sầm xuống, một cái bóng nhạt phớt xuống trước mặt — vạt áo màu thủy ngân sắc.

Ngừng hôn môi, Bích Lạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nam tử thanh quý tựa thủy tinh trước mặt, vẫn là khí thái tao nhã xuất trần như trước, chỉ có vạt áo rách ra tạo thành một khe hở dài, máu hầy còn đang từ chỗ vết thương chảy ra ngoài.

Quân Vô Song hơi giương mắt, bích sam thiếu niên này cứ nhiên không thừa dịp hấn cùng Tử Minh quyết đấu trốn đi, còn ở tại chỗ hôn một người đã chết...

Lặng lặng nhìn cặp mắt chất chứa vô số loại biểu tình biến ảo, Bích Lạc bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, tựa như một đóa quỳnh hoa xinh đẹp, theo đó một giọt lệ cũng song song rơi xuống —

“Người đã giết người quan trọng nhất của ta!”

Y đột nhiên đặt thi thể Yến Nam Quy nằm xuống, mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước, một quyền một cước, hung hăng đâm đá Quân Vô Song.

Hấn cau mày, nếu không phải bởi vì vết thương còn đau nhức, quyền kia đối Quân Vô Song hấn mà nói, bất quá chỉ như gió mát lướt qua, chỉ là... Giọt nước mắt cùng nụ cười kia trong nháy mắt làm hấn hoảng hốt, tâm không hiểu vì sao lại gợn sóng...

Lại một quyền nện thẳng lên vết thương trên ngực, hai ngón tay Quân Vô Song nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay Bích Lạc, vặn một cái. Đau đớn, tê liệt hết như sét đánh, nhất thời lan khắp thân thể, hai chân Bích Lạc mềm nhũn, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất, y giãy dụa muốn đứng lên, hai vai lại bị đè lại, cả người không còn nửa phần sức lực.

“Hỗn trướng! Người, súc sinh!...”

Tiếng chửi không dứt vang vọng trong rừng, Quân Vô Song sắc mặt vẫn bình thản, yên lặng lắng nghe.

“Súc sinh...” Mắng đến khàn cả giọng cũng không có bất luận cái gì đáp lại, Bích Lạc điên cuồng cắn chặt môi, thực hận! Hận người này cướp đi sinh mạng Yến Nam Quy! Hận chính mình bất lực!

“Hận sao?”

Thanh âm trong trẻo tựa thủy tinh đột nhiên vang lên, Quân Vô Song một tay kéo Bích Lạc, ung dung nói: “Mắng chửi như vậy có ích gì? Người, thứ nhất không võ công, thứ nhì không quyền thế, cũng muốn trả thù thay hấn?”

Bích Lạc nặng nề thở, trong tim đau thắt: Quân Vô Song nói một điểm cũng không sai, võ nghệ, quyền thế, y đều không có, dựa vào cái gì để báo thù?

Bên môi lộ ra một nụ cười, lệ lại không ngừng rơi xuống — nguyên lai ta đúng là cái gì cũng không có! Ngay cả người duy nhất thích ta cũng đã chết! Ta cái gì cũng không có!

Ta, cái gì cũng không có!

Ta thực không cam tâm! Ta chỉ muốn có một người chân chính thích ta, làm bạn cùng ta, vì cớ gì ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi này cũng không thực hiện được? Vì cớ gì?

Không cam tâm! Ta tuyệt không cam tâm! Ta phải vì Yến Nam Quy báo thù! Ta phải vì chính mình báo thù! Ta muốn võ nghệ! Ta muốn quyền thế! Ta phải trở nên mạnh mẽ hơn so với bất kỳ ai! Ta phải khiến cho toàn bộ những kẻ đã cướp đi hy vọng của ta, những kẻ hại ta thương tâm, thống khổ đều phải trả cái giá tương xứng!

Gạt lệ, trong đôi mắt mơ màng đầy hơi nước dấy lên lửa giận khôn cùng cùng hận ý vô tận! Tựa như muốn đem tất cả điên cuồng thiêu thành tro bụi.

“Nghĩ xong chưa? Vậy theo ta quay về vương phủ.” Buông đôi tay đang kiềm giữ Bích Lạc ra, Quân Vô Song lãnh đạm đảo qua tàn chi (tay chân đã bị cụt) còn vương vãi khắp nơi trên mặt đất, mùi máu tươi xông vào mũi làm hấn nhú mày — Thật có lỗi với mảnh rừng mai thanh tịnh.

Ngọn lửa căm hận trong mắt lạnh lẽo đông tụ lại tựa hai điểm băng tuyết, đôi mắt như làn thu thủy so với dĩ vãng càng thêm sáng tỏ, cũng càng thêm lạnh lẽo. Bích Lạc nhặt thanh đao lên, không nói một lời liền bắt đầu đào đất.

Hai tay Bích Lạc đã trường đau đến tê dại, trên mặt đất rớt cuộc xuất hiện một cái hố sâu. Bỏ đao xuống, y gắng sức nâng thi thể Yến Nam Quy lên, nhẹ nhàng đặt vào trong hố —

Không còn hoạt động, Yến Nam Quy vĩnh viễn đều không thể tiếp tục an ủi y, hôn y, ôm lấy y...

Bích Lạc đứng lặng một lúc lâu, cuối cùng cúi xuống ti dải đang buộc trên tóc, cẩn thận quấn lên cổ tay Yến Nam Quy, y nhắm mắt, đem bùn đất bên cạnh, rắc vào trong hố —

Hóa ra, tự mình chôn cất người thân nhất, người quan trọng nhất cũng không phải quá thống khổ như trong tưởng tượng...

Thật đó, chính tay ta lại có thể an táng người một cách bình tĩnh như vậy... Không có thương tâm... Bởi vì tâm của ta đã chết đi theo người rồi...

Từ giờ khắc này trở đi, ta không cần tâm, cũng không cần si tình, những thứ mà ta vốn không thể nào có được, ta chẳng muốn theo đuổi nữa. Ta chỉ muốn báo thù, vì người, vì người báo thù.

Yến Nam Quy, chờ ta! Chờ sau khi ta khiến tất cả những kẻ kia trả giá, ta nhất định sẽ trở về Mai Sơn gặp người! Bởi vì ta biết, người kỳ thực cũng cô độc giống như ta, cũng hy vọng có người chân chân chính chính thích mình... Người, kỳ thực cũng giống như ta, yêu một người mà chính mình tuyệt đối không có khả năng yêu...

Rốt cuộc mộ cũng đắp xong, Bích Lạc đứng dậy phải đi bùn đất trên tay, nhìn Quân Vô Song vẫn đang đứng yên lặng, bàng quan bên cạnh, nói: “Đi thôi.” Cũng không đợi hắn lên tiếng, liền tự mình hướng phía ngoài rừng mà bước.

Thiếu niên này... Nhìn chằm chằm vào bóng lưng xanh biếc, ánh sáng trong đôi mắt Quân Vô Song dần dần biến ảo —

.....

Lại trở về phòng ngủ của Long Diễn Diệu, trong phòng đốt huân hương thơm ngát, Bích Lạc thần thờ mặc cho thị nữ giúp y tắm rửa, thay y phục, cơ bản không giống lần trước vừa mắng vừa chửi, khiến đám thị nữ hồ đồ, nghi hoặc không ngớt.

“Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại a?” Nam tử một thân hoa phục, đầu đội kim quan, miệng lưỡi châm biếm bước vào, nhóm thị nữ khẽ khom người hành lễ, nhanh chóng thu dọn dụng cụ tắm rửa rồi yên lặng rời khỏi.

Bích Lạc cúi đầu ngồi trên giường, cũng không nói chuyện. Long Diễn Diệu vung hai tay đến gần, đột nhiên dồn sức tát mạnh vào mặt y —

Bích Lạc khẽ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống, còn chưa chạm tới đệm giường, lại bị Long Diễn Diệu kéo lên. Hai bên tai nổ ong ong, trong miệng dấy lên một vị tanh ngọt.

“Ta lúc trước thật đã coi thường ngươi, rốt cuộc lại bị ngươi lừa, ha ha.” Long Diễn Diệu cao hứng cười, dưới đáy mắt nhưng lại cuộn cuộn tức giận, hắn thân là ấu tử của tiên hoàng, từ nhỏ nhận hết sủng ái, hiện nay hoàng đế cũng đối hắn cực kỳ chiều chuộng, muốn gì được nấy, cộng thêm một thân võ nghệ, trong triều ngoài triều hắn đều rất tự đắc, nhưng tối hôm qua lại thua trong tay Bích Lạc, làm sao nuốt xuống được cơn giận này? Liền muốn bắt sống Bích Lạc, nói sao cũng phải đem thiếu niên xảo quyệt, gian trá này hảo hảo làm nhục một phen, có thể mới tiêu tan được mối hận trong lòng.

Hắn bắt lấy cằm Bích Lạc, từng chút từng chút một cắn lấy đôi môi hồng nhuận của y, đến khi xuất huyết mới chịu buông ra: “Người thật là biết cách câu dẫn người khác a, ha, bất quá nếu muốn đấu với ta thì còn kém xa lắm, để xem lần này còn có ai đến cứu người?” Một mặt ấn Bích Lạc ngã xuống, chỉ trong chớp lát đã đem y phục của y xé rách thành từng mảnh, mặt khác ngậm lấy nhũ tiêm đỏ ửng, răng không ngừng lòi cắn.

Thân thể Bích Lạc khẽ run lên, lại gắt gao bị đè chặt không thể cử động. Đầu lưỡi ẩm áp, tình tứ di chuyển một đường từ ngực xuống bụng dưới, y thống hận trong lòng, càng thêm chán ghét đến nói không ra lời — nếu không có Long Diễn Diệu hạ lệnh, ma giáo sao lại tấn công Mai Sơn? Yến Nam Quy sao có thể mất mạng?

Long Diễn Diệu! Là người và Quân Vô Song, cùng nhau cướp đi sinh mạng người quan trọng nhất của ta!!

Ta, thực hận!!!

Mười ngón tay gắt gao nắm chặt đệm giường dưới thân, Bích Lạc ngẩng đầu nhìn đỉnh giường, để mặc cho Long Diễn Diệu cắn liếm đùi y —

Thân thể mềm dẻo, trắng ngần, cảm xúc khi da thịt tiếp xúc trơn tuột, nhẵn nhụi như tơ... Long Diễn Diệu liếm mút trên làn da Bích Lạc, sau khi tắm rửa hãy còn lưu lại mùi hương phấn phất, cơn tức giận bất tri bất giác đều tiêu tan mất, máu huyết sôi trào, dục hỏa toàn thân không nhịn được bốc lên, tùy tiện cởi ra y phục đang cất giấu dục vọng mà từ lâu đã nhẩn đến trướng đau kia, hần nâng bờ hông hẹp của Bích Lạc lên, mạnh mẽ xông tới, hung hăng xỏ xuyên qua thân thể thiếu niên đã không còn đủ sức phản kháng.

Đột ngột bị tiến vào, Bích Lạc mở lớn miệng, kịch liệt thở dốc, chống cự cùng bài xích mạnh mẽ khiến cho hậu huyết phía sau cấp tốc co rút, ngược lại đem dị vật cường liệt đâm chọc buộc càng thêm chặt. Khoái cảm như ăn mòn tủy não từ dưới khóe lan khắp cơ thể, Long Diễn Diệu nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, đem hai chân Bích Lạc đặt trên vai hần, lay động thất lưng, tại dừng đạo chật hẹp, nóng bỏng điên cuồng tiến nhập.

“A a — ân a —” Nội bích khô khốc, mẫn cảm liên tục bị ma sát, không có bất luận cái gì gọi là thoải mái, chỉ có đau đớn tựa như bị lửa đốt, Bích Lạc không thể đè nén mà cất tiếng rên rỉ.

Âm thanh đau đớn tràn đầy thi vị khiến dục vọng đang chôn sâu trong cơ thể Bích Lạc càng thêm trướng lớn, hậu huyết vừa chặt hẹp, vừa mềm mại khiến hần tiến vào càng thêm khó khăn, thất lưng đưa đẩy một hồi, khoái cảm tê dại liền như sóng ập đến, hần nặng nề thở hổn hển: “Người thật không tệ a, vừa chặt lại vừa nóng... Haa a, hắc, hiện tại còn dám không ngoan ngoan nghe lời? Aha...”

Đau nhức tựa hồ như muốn xé đứt từng đoạn ruột, trên bụng Bích Lạc khê co giật, y lay động đầu, hai chân vô lực rơi khỏi bờ vai ẩm ướt mồ hôi của Long Diễn Diệu, nhưng lập tức bị nắm trở về —

“Chịu không nổi sao? Người nếu từ đầu ngoan ngoãn thuận theo ý ta, đã không cần phải chịu khổ như vậy, nhưng lại khăng khăng muốn đối nghịch ta!” Long Diễn Diệu dùng toàn lực ngăn chặn thân thể còn đang run rẩy, thỏa mãn hưởng thụ từng trận co rút ở sâu bên trong cơ thể Bích Lạc, một tay hần tóm chặt mái tóc dài tán loạn của y: “Người cũng không ngấm lại coi, dựa vào cái gì muốn cùng ta đấu, hả? Người là người thông minh, sao lại cố gắng làm chuyện ngu xuẩn? Người...”

Lời lẽ châm biếm đột nhiên đình chỉ, Long Diễn Diệu nhìn chằm chằm khuôn mặt diễm lệ đầy mồ hôi của Bích Lạc, hơi thở lại càng thêm trầm đục —

Đôi mắt sáng rực rực lệ, môi khê cong lên, vẽ ra nụ cười mỉa hoặc tựa như ma quỷ.

Máu toàn thân ngay tức khắc tập trung về phía dục vọng vốn đã thôi sục sôi, kích động, trước mắt dường như còn chưa nhận biết được gì, hai tay Long Diễn Diệu đã nâng khuôn mặt Bích Lạc lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn nụ cười quyến rũ bên môi y, bỗng chốc oán giận: “Người cười thành như vậy, còn muốn diễn trò gì đây?” Theo từng động tác tiến nhập, trên mặt Bích Lạc hiển lộ vẻ đau đớn, nhưng dáng tươi cười vẫn như cũ không đổi, y vắn vẹo miệng, chân nhấc tới, vòng qua tấm lưng ướt sũng của Long Diễn Diệu, ngay cả đuôi lông mày đều là bộ dạng liêu nhân si thái —

“Ta không có, a —” Thân thể Bích Lạc đang đưa theo từng cử động va chạm của nam tử, sóng mắt mềm mại đáng yêu tựa như từng giọt nước nổi trên mặt hồ: “Người, người cũng nói ta là người thông minh, haa a a — ta đã biết đấu, đấu không lại người, sao còn có thể, nha a — còn có thể làm chuyện ngu xuẩn —”

“Người đây là đang cầu xin ta tha thứ sao? Ha hả, mở miệng sớm một chút, ta cũng sẽ cho người thoải mái một ít —” Nhìn thiếu niên điêu ngoa rốt cuộc cũng hướng hần tỏ ra yếu kém phục tùng, trong lòng Long Diễn Diệu đắc ý cực kỳ, tuy vẫn liên tục xông tới, nhưng lực đạo trong vô ý cũng đã nhẹ nhàng hơn trước, hần cúi đầu hôn lên đôi môi còn đang ửng đỏ của y.

Bích Lạc hé môi, đón lấy đầu lưỡi nóng ẩm của hần cùng cuốn lấy dây dưa, tiếng thở gấp khàn khàn của Long Diễn Diệu cùng tiếng ngâm nga ê a của y đan dệt vào nhau, trong phòng dạt dào một mảnh xuân ý.

“Ha a, người, tiểu yêu tinh, ngô... Bích Lạc...” Hô to một tiếng, Long Diễn Diệu kéo lại hai chân Bích Lạc đặt trên thất lưng hần, tại dừng đạo chật hẹp ma sát thêm vài cái, rồi xụi lơ trên người Bích Lạc, cả cơ thể đều hơi run lên, chìm đắm trong khoái cảm dục vọng bùng nổ không gì so sánh được.

Bích Lạc cười khanh khách, ngón chân chọc chọc bên thắt lưng Long Diễm Diệu, buồn chán nói: “Người nặng quá, ta bị người đè đến sắp chết rồi, ha —“

Khuôn mặt quyến rũ mê người bỗng nhiên chuyển về hướng vách tường, đuôi lông mày nơi khóe mắt vẫn ẩn chứa phong tình xinh đẹp như cũ, nhưng trong đôi mắt lại không có chút ý cười, trái lại tựa như hai viên thủy tinh đen tối, lạnh lẽo giống như băng giá —

Long, Diễm, Diệu!

.....

Ngọn đèn cây yếu ớt qua một đèn đã muốn tàn lụi, trong phòng mùi Long Tiên Hương tinh tế lan tỏa khắp nơi. Sa trường được vén lên, thiếu niên khoác y phục bước xuống giường, khẽ che môi, im lặng ngáp dài.

“Sớm như vậy, muốn đi đâu? Cùng ta ngủ thêm một chút, Bích Lạc.” Thanh âm trầm thấp, lười biếng từ trên giường truyền ra, nhưng người nói thì vẫn chưa nhúc nhích, hôm qua từ buổi chiều cho đến tận tối, đều không ngủ mà liên tục cuồng hoan, hẳn cũng có chút chịu không thấu, không ngờ thiếu niên làm hắn không không chế được vẫn còn có tinh thần như vậy.

“Ta ngủ không được, đi ra ngoài hít thở chút không khí rồi về.” Bích Lạc cười hì hì nói, vừa cuộn lại ống tay áo quá dài, y phục của y ngày hôm qua đã bị Long Diễm Diệu xé rách thành từng mảnh, liền không khách khí mà mặc vào y phục của hắn.

“... Tùy người, nhưng đừng có chạy loạn.” Long Diễm Diệu hàm hồ cảnh cáo một câu, trở mình tiếp tục ngủ.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng pháp phòng của nam tử, hồi lâu, Bích Lạc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài — Long Diễm Diệu, người cứ việc yên tâm! Ngày nào còn chưa thấy người mất hết tất cả, ta sao cam lòng chạy loạn? Ta sao cam lòng ly khai người?

Đúng vậy, ta muốn người mất đi tất cả! Khiến người cũng giống như ta, ném thử cảm giác không người yêu thích, không người lưu ý, cái gì cũng không có, so với chết càng khó chịu hơn! Hoàng gia tôn quý, uy quyền khuyên thiên hạ, nếu như rơi xuống tình cảnh này, hẳn là so với giết người càng làm người thống khổ tuyệt vọng a.

Một ngày nào đó, ta nhất định có thể làm được. Không chỉ người! Mà cả Quân Vô Song kia! Ta một người cũng không bỏ qua!

Thăng một đường về phía hậu viên, trong làn sương sớm như ẩn như hiện những nụ hoa yêu kiều, Bích Lạc đứng lặng, mặc cho sương mai thấm ướt y phục.

Mọi âm thanh xung quanh đều buồn tẻ, bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân vội vã từ xa tiến tới —

“Nga, hóa ra là Cổ sư gia.”

Bích Lạc giọng mỉa mai, lộ ra dáng tươi cười: “Xem người vội vội vàng vàng vậy, là có chuyện quan trọng bẩm báo hoàng gia sao?”

“A? Là, là, Bích Lạc công tử...” Cổ sư gia vì nụ cười của Bích Lạc mà mê loạn, nghe được y hỏi mới hồi phục tinh thần lại.

Đôi mắt xoay chuyển, Bích Lạc chậm rãi nói: “Người ngày đó mắng ta cái gì ấy nhỉ? A, hình như nói ta là nam sùng ti tiện, sao hôm nay khách khí vậy? Hi, ta nhận không nổi đâu.”

“Công, công tử nói đùa, ty chúc, ty chúc...” Trên trán Cổ sư gia bắt đầu đổ mồ hôi. Theo chủ tử nhiều năm như vậy, chưa từng thấy có ai trong lúc chủ tử còn đang ngủ, lại dám thông dong đi dạo trong vương phủ, hơn nữa lúc trước nghe thị nữ lên lên báo, chủ tử hôm qua cùng thiếu niên ngủ ở trong phòng, đến giờ vẫn chưa thấy bước ra khỏi cửa một bước... Hiện tại, trên người thiếu niên này cư nhiên còn mặc xiêm y của chủ tử...

“Là ty chúc có mắt như mù, công tử đừng trách.” Nghĩ đến trước đây từng đắc tội thiếu niên mà chủ tử sùng ái, trên mặt Cổ sư gia đều trở nên xám ngắt, nếu như y ở trước mặt chủ tử nói vài câu, hẳn còn chẳng phải đầu rơi xuống đất hay sao?

Bích Lạc nhìn về mặt đầy kinh sợ của hắn, không khỏi cười khúc khích, y vỗ vỗ vai Cổ sư gia: “Người sợ cái gì? Ta cũng không phải người nhỏ nhen như vậy. A, bắt quá, hoàng gia đang ngủ say, người lỡ mồm xông vào, cũng không ổn lắm a. Có chuyện gì, nói cho ta biết, ta sẽ thay người chuyển lời.”

Cổ sư gia bị y vỗ nhẹ, lại nhìn đến nụ cười quyến rũ của y, xương cốt toàn thân ngay lập tức mềm nhũn ra, mũi hắn nóng lên, có vẻ như lại muốn chảy máu mũi, liền nhanh lấy tay che lại. Nhưng nghe Bích Lạc nói câu cuối, không khỏi có chút do dự.

“Thế nào? Người ti tiện như ta không xứng để nghe sao? Cổ sư gia!” Mặt Bích Lạc hơi trầm xuống mang theo vẻ lạnh nhạt.

“Không, không, ty chức không dám —“

Trong tâm Cổ sư gia lại nảy lên một cái, nhớ lại lần trước khi hắn đến phòng ngủ bẩm báo, chủ tử xác thực cũng không đem thiếu niên đuổi đi, lập tức lấy lại bình tĩnh: “Thưa công tử, là tối qua hoàng hậu vừa sinh thêm một vị tiểu hoàng tử, thánh thượng vui mừng, muốn ba ngày sau mở tiệc chiêu đãi quần thần. Đến lúc đó, Thụy Đình thái tử bên Đông cung cũng sẽ tới, ty chức muốn hỏi chủ tử một chút xem có cần phải chuẩn bị làm gì không.”

Bích Lạc “ân” một tiếng, từ chối cho ý kiến, hướng Cổ sư gia cười nói: “Ra là như thế, chờ hoàng gia tỉnh lại, ta sẽ nói cho hắn biết, người về trước đi a.” Đôi mắt tựa làn thu thủy nhẹ nhàng lướt qua Cổ sư gia bộ dáng si mê trước mắt, môi hồng nhuận khẽ nhếch: “Từ nay về sau, loại chuyện nhỏ này không nên đi quấy nhiễu hoàng gia, để ta thay người chuyển lời, sẽ không thiếu phần thưởng cho người, người đi đi.”

“Dạ, dạ...” Cổ sư gia mơ hồ lùi lại từng bước, đột nhiên dưới chân lão đảo một cái, suýt nữa ngã sắp xuống, mặt hắn trắng đến đỏ bừng, vội cúi đầu, chạy nhanh như trốn ra khỏi hậu viên.

“Ha ha ha...” Nhìn bộ dạng ngu xuẩn của hắn, Bích Lạc cuối cùng nhịn không được, cất tiếng cười to.

“Người quả nhiên là một người thông minh.” Thanh âm tựa thủy tinh lãnh đạm bay tới, mềm nhẹ dễ nghe, đem tiếng cười to của Bích Lạc hoàn toàn nuốt xuống.

Quân Vô Song!

Tiếng cười bỗng nhiên ngưng bật, Bích Lạc xoay người, nhìn ra phía sau bụi cây, bóng người vừa tới cùng sương mai phẳng phất hòa hợp nhất thể tạo thành một màu thủy tinh sắc —

10. Quyển 1 - Chương 10

Giữa không gian phủ đầy hương hoa, Quân Vô Song ưu nhã bước ra khỏi làn sương, trong tay hắn cầm một chiếc chén ngọc nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng ngửa đầu uống cạn, đôi mắt ẩn chứa vô số loại tình cảm thiên biến vạn hóa, chuyển hướng nhìn về phía Bích Lạc, đạm nhiên cười: “Mục Thành Vương chắc hẳn đã bị người tính kế đi.”

“... Ta không hiểu người đang nói gì?” Bích Lạc thở mạnh, tránh né cặp mắt ma nhãn của hắn, suy nghĩ trong lòng tự nhiên vô cớ bị buộc chặt, nhưng cũng chỉ thoáng kinh sợ một chút, ánh mắt Quân Vô Song tựa hồ như muốn xuyên thấu lòng dạ của y.

“Người là người thông minh, tự nhiên sẽ hiểu.” Quân Vô Song tuy mỉm cười nhưng trong lại mang theo một chút biếng nhác, uể oải: “Đáng tiếc, người cũng là si nhân.”

Thân thể Bích Lạc đột nhiên cứng ngắc, bỗng nghe Quân Vô Song phát ra hai tiếng ho khan trầm thấp, trong hơi thở của hắn lại có vài phần gấp gáp.

Đề ngực, Quân Vô Song khẽ cười nói: “Huyết Mị Đại Pháp quả nhiên thần bí, từ trước đến nay, đây là lần thứ hai ta bị thương —“

“... Tử Minh thế nào? Người giết hắn rồi sao?” Bích Lạc chăm chú nhìn làn sương mờ đang chậm rãi tiêu tán, sóng mắt càng thêm lạnh: Hôm qua hai người truy đấu ở ngoài rừng, sau đó chỉ một mình Quân Vô Song quay lại, Tử Minh chỉ sợ dữ nhiều lành ít...

“Không có, ta chỉ đánh hấn rút xuống phía sau núi.”

Quân Vô Song khẽ xoay tròn chén ngọc trong tay: “Dị thuật mà hấn sử dụng tuy rằng có thể giúp công lực tăng gấp bội trong nháy mắt, nhưng nếu dùng toàn lực tấn công, sẽ bị tán công ngay lập tức, nếu không có trăng chắc chắn không thể hồi phục, huống hồ hấn lại trúng một chưởng của ta, hấn là đã trốn đi đường thương rồi.”

Bích Lạc nghe vậy cũng có chút bình tĩnh lại, đột nhiên trong lòng khẽ động, nghe khẩu khí của Quân Vô Song, hình như hấn bị thương không nhẹ —

“Ta quả thực bị thương không nhẹ, bất quá, người cũng đừng vọng tưởng tìm tùy tiện vài tên đạo chích là có thể giải quyết ta a...”

Âm thanh dễ nghe mê người tựa hồ hiểu rõ mưu đồ của Bích Lạc nhập thẳng vào não y, thân ảnh tử ngân sắc thoáng di động, Quân Vô Song đã đi tới trước mặt Bích Lạc, bàn tay đang cầm chén ngọc khẽ vươn ra, mi mắt chậm rãi hạ xuống, trong lòng bàn tay bạch khiết (trắng, thuần khiết) dần dần nổi lên một tầng hồng quang —

Làm cái gì? Bích Lạc không hiểu nội tình mà nhìn chén ngọc bắt đầu bị một màu đỏ sẫm bao phủ.

Quân Vô Song mỉm cười, mi mắt khẽ giương lên, hướng lòng bàn tay thổi một ngụm, chén ngọc trong nháy mắt hóa thành một đồng bụi.

Bích Lạc hoảng sợ lui về sau từng bước, trừng mắt nhìn Quân Vô Song.

“Hiểu chưa? Nếu không thập phần nắm chắc thì không được hành động thiếu suy nghĩ.”

Quân Vô Song ý vị thâm trường mà nhìn Bích Lạc, tay khẽ phẩy bụi, liền hướng phía bụi hoa đi vào.

“Người vì sao lại nói với ta những lời này?” Bóng lưng thủy ngân sắc dần dần biến mất, Bích Lạc cau mày: “... Người không phải nghe lệnh của Long Diễn Diệu sao?”

Tiếng cười ôn hòa, trong trẻo nhẹ nhàng vang lên: “Ngoài giáo chủ của ta ra, thiên hạ còn ai có thể ra lệnh cho Quân Vô Song? Về phần Long Diễn Diệu? Ha ha... Người mau trở về phòng đi, đừng để hấn cảm thấy nghi ngờ...”

Quân Vô Song cao thâm khó lường như thế... Sóng lưng Bích Lạc không chịu được khẽ rung mình một trận, đột nhiên thanh âm thủy tinh trong trẻo, tinh tế tựa tờ nhện truyền vào tai —

“Sáng sớm mỗi ngày, ta đều ở đây. Nếu người muốn học võ, ngày mai lại tới tìm ta a... Cũng đừng nói cho người thứ ba biết.”

Đôi mắt thu thủy chợt mở to, nhưng cũng chỉ giật mình trong chốc lát, Bích Lạc nuốt xuống một bụng nghi hoặc, phát sương còn ngưng đọng trên mái tóc, bước nhanh ra khỏi hậu viên.

.....

“Sao đi ra ngoài lâu như vậy?” Bích Lạc vừa bước vào, đã thấy Long Diễn Diệu tỉnh lại, vài thị nữ đang hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu.

Bích Lạc hì hì cười, tiếp nhận cây lược từ trong tay một thị nữ, giúp Long Diễn Diệu chải tóc, y hơi hột nói: “Ồ trong vườn đi tới đi lui, ngẫu nhiên gặp Cổ sư gia hồ đồ lần trước, hấn nói có việc muốn tới bẩm báo...”

Bích Lạc bỗng nhiên tạm ngừng, Long Diễn Diệu phất tay thôi lui các thị nữ, một tay ôm lấy thắt lưng y: “Là chuyện gì?”

Bích Lạc thuận thế ngồi xuống đùi hấn, đem những lời Cổ sư gia đã nói, từ đầu chí cuối lặp lại một lần. Long Diễn Diệu vẻ mặt bình tĩnh nhìn không ra đang nghĩ gì, chỉ thần nhiên “a” một tiếng. Hấn đột nhiên nắm chặt tay, ưng mâu tựa như mũi nhọn sắc bén phút chốc thoáng ngưng đọng: “Ai cho phép người tự quyết định thay ta ngăn cản hấn, ân? Chuyện của ta, người không cần hỏi đến —”

“Hừ, ta cũng muốn mặc kệ.” Bích Lạc trở mình xem thường, dường như không nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Long Diễn Diệu, nhẹ nhàng ôm cổ hấn: “Ta chỉ sợ cái đồ ngu ngốc kia làm phiền người nghỉ ngơi mà thôi. A, người khẩn trương như thế làm cái gì?” Con người đen láy khẽ động, y cười nói: “Đổi thủ một mắt

một còn trước đây người từng nói qua là Đông cung Thái tử? Ha, hẳn không phải là cháu trai của người? Muốn giết hẳn để làm hoàng đế sao?”

“Người nhiều chuyện quá rồi —“

Hai tay Long Diễn Diệu kẹp chặt ngay cổ y, làm ra vẻ muốn túm chặt: “Người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, làm cho ta vui là được. Chuyện trong cung, người tốt nhất đừng để ý, bằng không, hừ.”

“Ta chỉ muốn làm người yêu thích thôi mà.” Bích Lạc khê liếm nhẹ trên môi Long Diễn Diệu, lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

“Nói không chừng ta còn có thể giúp người a?”

Con người đen láy của Long Diễn Diệu khê nheo lại, hẳn cũng biết thiếu niên này trời sinh tính xảo quyệt, xác thực không phải loại ngốc nghếch như Cổ sư gia có thể đụng đến.

Thấy hẳn không lên tiếng, Bích Lạc giật giật hai tay hẳn cười nói: “Kỳ thực với võ nghệ của người, lại có thêm Vô Song công tử giúp người, tiêu diệt thái tử không phải dễ như trở bàn tay?”

Long Diễn Diệu lắc đầu, đạm nhiên nói: “Phu thê hoàng huynh xưa nay đối với ta tình nghĩa sâu nặng, ngại vàng ta nhất định phải lấy, nhưng ta không muốn tự tay giết cốt nhục của hai người bọn họ. Hơn nữa, một thái tử đã chết, còn có hàng đồng vương tử khác giương giương mắt hổ chờ.” Hẳn dừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Ma giáo hành sự từ trước đến nay quỷ dị, ta tìm họ Quân đến, cũng chỉ là kế tạm thời, nhằm kiểm chế những nhân vật giang hồ muốn đổi nghịch ta mà thôi. Chẳng lẽ thực sự để hẳn can thiệp triều chính sao?”

Nhìn Bích Lạc nghe đến thất thần, Long Diễn Diệu cười hắc hắc, vỗ vỗ khuôn mặt trắng như tuyết của y: “Đã nghe rõ rồi chứ? A, bé cưng, tóc ta còn chưa chải xong a.”

Bích Lạc khê nhếch đôi môi đỏ mọng, thay hẳn vấn tóc thành búi, đội kim quan. Đôi mắt thu thủy lưu chuyển, y bất ngờ nói: “Ba ngày sau ta có thể theo người vào cung không? Ta còn chưa thấy qua hoàng cung a!” Đầu ngón tay lướt qua sau gáy Long Diễn Diệu, y cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của hẳn.

“Tại sao không?” Long Diễn Diệu bị đầu lưỡi non mềm liếm mát, một cổ nhiệt nóng bỏng chạy tán loạn khắp thân thể, hẳn đột nhiên ôm lấy y đặt trên bàn trang điểm, hôn cắn lên đôi môi trơn bóng, ướt át, cười nhẹ nói: “Chỉ cần người làm ta vui vẻ, cho dù ngày sau ta là hoàng đế, người nếu muốn ngồi xuống long ỷ, cũng không phải không có khả năng, ha ha —“

Lưỡi bị Long Diễn Diệu mát vào đến tê dại, Bích Lạc miễn cưỡng nghiêng đầu, mở miệng hít sâu một ngụm, hai tay ôm lấy lưng Long Diễn Diệu, y cười giòn nói: “Ta đây nhất định giúp người làm hoàng đế, hì hì, nói sao cũng phải ngồi thử trên long ỷ của người một chút mới được a, aaa —“

Tiếng cười biến thành kinh hô, lưng chợt cứng đờ, mười ngón tay Bích Lạc siết sao nắm chặt y bào của Long Diễn Diệu, chống đỡ dục vọng đột nhiên tiến nhập vào người y.

“Người vẫn là chặt quá...” Long Diễn Diệu khàn giọng nói, trong thanh âm tràn đầy ham muốn, hẳn chế trụ hai hông Bích Lạc, cổ sức va chạm: “... Quần lấy thắt lưng của ta, cùng nhau động... Bích Lạc...”

Tiếng thở dốc ồ ồ liên tục vang lên, trên gương đồng hiện ra hai bóng người không ngừng dây dưa.

.....

Hoa đoàn tự cầm, thị giả như vân, trong ngự hoa viên tiếng đàn sáo lá lướt, văn võ bá quan nườm nượp tới lui, cảnh tượng phi thường náo nhiệt.

(Hoa đoàn tự cầm, thị giả như vân: Đoàn hát lá lướt như lụa, kẻ hầu nườm nượp như mây)

“Thế nào?” Long Diễn Diệu chống cao hai hàng lông mày, nhìn Bích Lạc mặt mày rạng rỡ ở bên cạnh, cảm chén mỹ tửu uống một hơi cạn sạch.

Lại nhét một khối điểm tâm vào miệng, Bích Lạc “ngô ngô” vài tiếng, không nhin được gật đầu.

Long Diễn Diệu không khỏi cười ha ha, tiểu âm nhẹ nhàng bay ra xa xa. Hẳn thân phận cao quý, tự nhiên không giống nhóm triều thần bên dưới, một mình ngồi trên đài cao phía Tây nhìn bao quát tất cả mọi người.

Quay đầu lại, đôi nam tử tựa thủy tinh phía sau, cười nói: “Vô Song công tử, tiệc nhà đế vương, chắc hẳn người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy a.”

Quân Vô Song nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến, bỗng nhiên nói: “Tới rồi.”

Bích Lạc ngẩng đầu, nhìn đoàn người đang tiến đến hướng đài Đông phía đối diện. Ở giữa là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi vận cẩm y hoa phục, diện mục cùng Long Diễn Diệu có chút tương tự. Hắn liếc mắt thoáng nhìn Long Diễn Diệu, lộ ra vẻ mặt tươi cười, vậy lui tụt từng bước mình đi về phía đài Tây.

“Hóa ra hoàng thúc đã tới trước, Thụy Đình xin thỉnh an người.”

“Miễn lễ.” Long Diễn Diệu khoát tay, nâng Thụy Đình thái tử đứng dậy: “Mẫu hậu người sinh cho người thêm một vị hoàng đệ, ha ha, người xem như có thêm người bầu bạn.”

Thụy Đình thái tử cười nói: “Đúng vậy.” Hắn tuy có nhiều huynh đệ tỷ muội, nhưng đều là do các phi tần khác sinh ra, hôm nay có thêm một đệ đệ cùng mẹ, trong lòng vui mừng không thua gì phụ hoàng. Hắn đứng thẳng lên, bỗng nhiên trông thấy dung nhan diễm lệ của Bích Lạc, bỗng ngưng đến không thể di chuyển tầm nhìn.

Dưới đáy mắt Long Diễn Diệu chợt lóe hàn quang, hắn duỗi cánh tay đem Bích Lạc ôm vào lòng, tự tiểu phi tiểu nói: “Thế nào? Thị nhân này của ta có thể sánh với những thiếu niên xuất sắc trong Đông cung của người không?” Trong bụng rất không vui, tiểu tử này cư nhiên lớn mật dám nhìn người của Long Diễn Diệu hắn.

Thụy Đình thái tử như chợt tỉnh, đỏ mặt lúng túng nói: “Hoàng thúc nói đùa.” Hắn thi lễ một cái sau đó trở về vị trí phía Đông, rồi lại nhịn không được, quay đầu nhìn Bích Lạc bằng ánh mắt si mê.

Long Diễn Diệu cúi đầu, lại thấy Bích Lạc đang mỉm cười nhìn thái tử. Hắn bắt lấy cảm Bích Lạc, xoay mặt y đối diện hắn, cả giận nói: “Người nhìn loạn cái gì?”

“Không nhìn, không nhìn.” Bích Lạc cười khúc khích: “Người nghĩ đi đâu vậy? Ta là đang nhìn người phía sau thái tử —”

Long Diễn Diệu cau mày, vừa nãy tức giận cũng không kịp lưu ý, lúc này bình tĩnh lại, quả nhiên thấy bên cạnh Thụy Đình thái tử là một lam y nam tử, trường thân ngọc lập, phía sau đeo một thanh kiếm so với trường kiếm thông thường ngắn hơn phân nửa, kỳ lạ nhất chính là thân kiếm uốn lượn, phía đầu cong thành hình lưỡi câu.

“Kiếm kỳ lạ thật —”

Bích Lạc tùy ý lẩm bẩm, lam y nam tử kia dường như nghe thấy y nói, đôi mắt nhỏ dài khe đảo tựa như điện giật lạnh lẽo bắn thẳng sang phía y.

Đôi mắt thật sắc bén! Bích Lạc tâm vừa động, lại nghe Quân Vô Song phía sau nói: “Áo lam, loan kiếm (loan: cong, vòng), hẳn là Phong Tế Tuyết, tân đương gia (chủ mới) của Nhạc Dương Phong Môn, ha ha, nghĩ không ra lại gặp ở đây.”

Quân Vô Song dương dương tự đắc, đối lam y nam tử bình luận một câu, Phong Tế Tuyết cũng hung hăng nhìn chăm chăm hắn, trong mắt hầu như có thể phóng ra hàng ngàn mũi tên, nhìn tư thế của hắn, nếu không phải e ngại xung quanh có vô số người, chỉ sợ đã một kiếm chém tới.

Bích Lạc chớp động ánh mắt, cảm thấy rất thú vị. Ngoài viên có tiếng người ồn ào, một đám vương tử lần lượt tiến tới, lại là một trận ân cần hỏi han. Loạn cả nửa ngày, hoàng đế rốt cuộc được một đám cung nhân tiền hô hậu ủng bước vào buổi tiệc, quần thần liên quỳ lạy hành lễ, tiếng xưng tụng ca đức nhiều đến mức có thể tiến thẳng lên trời, Bích Lạc nghe được liền cười không ngớt.

Qua ba tuần rượu, hoàng đế liền rời khỏi bữa tiệc, mời Long Diễn Diệu đi xem tiểu hoàng tử. Long Diễn Diệu sau khi căn dặn mọi người trong vương phủ đứng chờ trong vườn, liền theo hoàng đế quay về hậu cung.

Thấy hắn đã đi xa, Bích Lạc đuổi thẳng người một cái, quay đầu lại nói: “Họ Phong kia sao lại hung hăng nhìn người như vậy? Ách? —”

Thân ảnh thủy ngân sắc khê nhoáng lên, đã không còn thấy tầm hơi, Bích Lạc mở lớn miệng, ngậy người một lúc, đảo mắt nhìn về hướng thái tử, nhưng cả thái tử và Phong Tế Tuyết đều không còn bóng dáng.

Lắc đầu, y cũng rời khỏi bữa tiệc, hướng chỗ sâu trong hoa viên lưng chừng đi đến —

Lúc này đang là mùa đông, bên ngoài trăm hoa đã gần tan tác, trong vườn nhưng hãy còn vô số kỳ hoa dị thảo không biết tên đang nở rộ, một mảnh trời quang mây tạnh. Bích Lạc tiện tay ngắt một đóa, đột nhiên cười — thảo nào nhiều người truy cầu quyền thế như vậy, quả thực người bình thường cả một đời cũng không thể có được loại hưởng thụ này...

Ngón tay từng chút, từng chút một chà sát, cánh hoa tàn ngay tức khắc bị gió thổi bay lên, Bích Lạc giương đôi mắt lạnh đạm nhìn những đám mây bay nơi xa xa —

“Hoa nở chính là lúc đang đẹp nhất, người tội gì phải nghiền nát nó?”

Tiếng cười trong trẻo, ung dung lọt vào tai, Bích Lạc chậm rãi xoay người, phía hòn non bộ bên cạnh, Thụy Đình thái tử đang mỉm cười nhìn y.

“Ra là thái tử điện hạ, Bích Lạc thất lễ.”

“Không cần đa lễ.” Ánh mắt Thụy Đình thái tử khê đảo qua cảnh hoa trên mặt đất, cười nói: “Người hận hoàng thúc của ta, cũng không cần trút giận lên nó a —”

Trong ngực Bích Lạc bỗng dưng thắt lại, trừng mắt nhìn hắn đang mỉm cười, cuối cùng lại không nói gì.

Thụy Đình thái tử vươn tay khê chạm vào cảnh hoa sát bên người: “Người không cần cảm thấy kỳ quái, hoàng thúc một lòng muốn diệt trừ ta cướp đế vị, đã là bí mật không thể nói mà người Đông cung và Mục Thành vương phủ đều hiểu, hắn có thể phái người giám thị nhất cử nhất động của ta, ta tự nhiên cũng sẽ an bài cơ sở ngầm trong vương phủ hắn...” Hắn giương mắt nhìn Bích Lạc, mỉm cười nói: “Người ở sau lưng hoàng thúc ta thống hận như vậy, ngay cả ngoại nhân như ta đều thấy được, chỉ sợ cũng chỉ có hoàng thúc trong nhà còn chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ha ha ha.”

Tiếng cười sang sảng như búa tạ thẳng kích vào tim Bích Lạc, y bình tĩnh nhìn Thụy Đình thái tử, khí độ ung dung, ánh mắt cơ trí, nào còn có nửa phần si mê như khi còn ở bữa tiệc? Bích Lạc bỗng nhiên nở nụ cười —

“Đa tạ thái tử nhắc nhở, Bích Lạc sau này nhất định càng thêm cẩn thận.” Bích Lạc khê che đôi môi đỏ mọng: “Thái tử lúc này nhìn ta như vậy, thật khiến Bích Lạc lấy làm kinh hãi, hì hì.”

“Ha ha, nếu ta không làm ra bộ dạng si thái, sao khiến hoàng thúc tin ta yêu thích nam sắc đây?” Thụy Đình thái tử cười đến tựa như hồ ly giả hoạt.

“Nghĩ không ra Long gia còn có người thông minh như người, đúng là hiếm thấy.”

Thanh âm mềm nhẹ dễ nghe chặt đứt tiếng cười của Thụy Đình thái tử, Quân Vô Song chẳng biết đứng lặng bên cạnh từ thuở nào, nhẹ nhàng vỗ tay: “Hảo, hảo, như vậy mới thú vị.”

Nhìn thấy người bên cạnh Long Diễn Diệu, Thụy Đình thái tử sắc mặt khê biến, còn chưa kịp nói gì. Chỉ nghe tiếng gió vun vút bên tay áo, một thân lam ảnh đã xông về phía trước mặt Quân Vô Song.

“Quân Vô Song, ta hỏi lại một lần, ác tặc họ Đoạn hôm nay đang ở đâu? Phong Tế Tuyết đề thấp giọng, nghiêng răng lộ ra hận ý.

“Giáo chủ của ta từ trước đến nay thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng thấy đầu mà không thấy đuôi), hành tung của hắn, Vô Song cũng không biết, thứ lỗi không thể trả lời.” Quân Vô Song đạm nhạt cười, ánh mắt biến ảo: “Còn có, Phong Tế Tuyết, ta nể mặt lệnh đệ của người, vài lần không cùng người tính toán, nhưng nếu người dám vũ nhục giáo chủ lần nữa, Vô Song cần phải đắc tội rồi —”

“Câm miệng!” Toàn thân Phong Tế Tuyết run nhẹ, hắn nắm chặt hai tay thành quyền: “Họ Đoạn kia bắt tứ đệ của ta, Phong Môn ta từ trên xuống dưới há có thể để yên? Người chuyển lời cho hắn, nếu không giao tứ đệ ra, Nhạc Dương Phong Môn cùng ma giáo sẽ không đội trời chung!”

Im lặng nhìn bộ dạng tức giận sôi trào của Phong Tế Tuyết, Quân Vô Song nhẹ phất tay áo rời đi, thân ảnh thủy tinh sắc tựa sương khói lạnh đậm, tiếng cười ưu nhã đến mê người lại ung dung phiêu đảng trong gió: “Lệnh đệ của người lọt vào mắt xanh của giáo chủ, là phúc của hắc, Phong chương môn cũng đừng cô phụ ý tốt của giáo chủ. A, người nếu khẳng khẳng muốn cùng giáo ta đối nghịch, cứ đến tìm Quân Vô Song ta là được, ha ha.”

“Quân Vô Song! —“

Phong Tế Tuyết gầm lên giận dữ, vỗ lên hòn giả thạch, bụi đất cuốn lên khắp nơi, tòa giả sơn to như thể phút chốc bị san bằng.

“Khụ khụ —” Bích Lạc che miệng, bỗng nhiên ho không ngớt.

Phong Tế Tuyết một bụng oán khí không chỗ phát tiết, nhìn chằm chằm Bích Lạc, lạnh giọng nói: “Người không phải người của Mục Thành vương phủ sao? Thế nào còn chưa cút?”

Bích Lạc thở hổn hển, bụi đất trên áo bị chấn động rơi xuống, mặt nhiên (mặt hoặc, đậm nhiên) cười: “Người thực sự hận ma giáo sao? Thật tốt, ta bỗng nhiên có một biện pháp khiến ma giáo vạn kiếp bất phục, không biết người có hứng thú hay không?”

“Chỉ bằng người?” Phong Tế Tuyết đôi mắt nhỏ dài chợt lóe hàn quang, nửa tin nửa ngờ.

Bích Lạc bĩu môi, nhìn Thụy Đình thái tử thủy chung cười mà không nói, đôi mắt tựa làn thu ba lưu chuyển: “Một mình ta dĩ nhiên là không thể, bất quá nếu như thái tử điện hạ đồng ý tương trợ...”

“Nói đi.” Trong mắt Thụy Đình thái tử xẹt qua một tia sáng kỳ dị —

11. Quyển 1 - Chương 11

“Không phải đã bảo người ở trong bữa tiệc chờ ta trở về sao? Thế nào lại chạy loạn trong vườn?” Nam tử mặc dù đang quở trách, nhưng thanh âm ôn hòa nghe không ra nửa phần tức giận, ngón tay không thành thật vuốt ve từng lọn tóc đen của thiếu niên, nhẹ nhàng quần lên đầu ngón tay.

“Người đi xem tiểu hoàng tử, không còn ai theo ta, nên ta tùy tiện đi loanh quanh cho đỡ buồn.” Bích Lạc ngã vào ngực Long Diễn Diệu, khẽ nghiêng đầu úp mặt xuống người hắc, hơi hơi thở gấp: Lúc Long Diễn Diệu từ hậu cung đi ra, phát hiện y cùng Thụy Đình thái tử đang ở trong Ngự Hoa Viên, liền ngay lập tức đen mặt, một tay kéo y trở lại Vương phủ, thẳng đến trên giường làm đến hôn thiên địa ám, thân thể vô lực mới chịu buông tay.

Long Diễn Diệu phủ trên người Bích Lạc, ha ha cười nói: “Biết khổ rồi sao? Hừ, tiểu tử Thụy Đình kia dám đối người động tay động chân?”

Bích Lạc cười khúc khích, đuôi mắt tà tà hất lên: “Trừ người ra, còn ai muốn đối ta động tay động chân? Hừ, thái tử biết rõ ta là người của người, đâu có ngốc đến nỗi đụng tới ta.”

Y ôm chặt lưng Long Diễn Diệu, miệng mắng hắc ngu ngốc, Long Diễn Diệu ấy vậy mà không tức giận, chỉ trừng mắt nhìn y đang cười đến quỵến rũ, hắc bất thành linh thổ dài, hai tay vòng lại đem y kéo vào trong lòng: “Ta là nhất thời hồ đồ, nhìn thấy người cùng tiểu tử kia nói nói cười cười, liền cư xử không đúng mực. Aa, tự mình ngẫm lại mới thấy buồn cười... Bích Lạc.” Hắc vươn tay vuốt ve từng giọt mồ hôi tinh mịn trên tóc mai của y, lại cúi đầu khẽ gọi: “... Bích Lạc...”

Thanh âm mang theo ngữ điệu mềm mại, dịu dàng, hoàn toàn bất đồng so với trước đây. Nụ cười bên môi Bích Lạc đột nhiên cứng đờ, y nắm lấy ngón tay của Long Diễn Diệu, trong phút chốc im lặng không nói gì, rồi ngay lập tức lại nở nụ cười nói: “Tiểu hoàng tử có đáng yêu không?”

Long Diễn Diệu ngẩng người, đột nhiên cười một cái: “Còn không phải giống cục thịt nhỏ, trắng trắng tròn tròn? Ha ha, người hỏi chuyện này làm cái gì?” Hắc nghiêng đầu đánh giá Bích Lạc, bỗng nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc, quần chặt mái tóc đen dài của y: “Người thích tiểu hài nhi? Hừ, muốn lấy vợ sinh con sao? Người đời này cũng đừng nghĩ đến, ta tuyệt không cho phép —“

Bích Lạc nghe hần hung dữ nói, không khỏi phì cười: “Chẳng lẽ ngươi suốt đời đều không buông ta ra sao?” Đôi mắt tựa làn thu thủy trong trẻo lướt qua khuôn mặt Long Diễn Diệu, mang theo chút tự giễu: “Mười năm, hai mươi năm sau, ta cũng sẽ già đi, xấu đi, cười lên đều đầy nếp nhăn, chỉ sợ đến lúc đó cầu ngươi liếc mắt nhìn ta một cái, ngươi cũng không cam tâm tình nguyện đi.”

“Bích Lạc...” Long Diễn Diệu im lặng, hần nghe vậy rất không hài lòng, nhưng cũng không biết nên phản bác cái gì.

Hiện tại, ngươi bắt quá chỉ là say mê vẻ đẹp của ta mà thôi... Bích Lạc im lặng nhìn Long Diễn Diệu, đầu ngón tay khẽ đảo qua hàng lông mày hơi nhúu của hần, y nhún vai một cái: “Kỳ thực cũng không cần chờ ta già đi, chính ngươi cũng phải lấy Vương phi a, ngươi không cần con nối dõi sao?” Trong mấy ngày qua, y sớm biết Long Diễn Diệu còn chưa thành thân, ngay cả cơ thiếp cũng không có, so với địa vị của hần có phần không thích hợp.

Mày Long Diễn Diệu cau lại càng thêm chặt, hừ nói: “Ngươi cho rằng ta trước đây chưa từng nạp thiếp? Những nữ tử kia chỉ biết tranh đoạt, ghen tuông, tầm thường không chịu nổi, tất cả đều bị ta đuổi ra khỏi vương phủ. Về phần con nối dòng, ha ha, loại ngu xuẩn đó sao xứng làm huyết mạch của Long Diễn Diệu ta? Cùng lắm ả dần đen, ngu muội đó sinh con, ta thà không cần, miễn cho sau này nhìn thêm ghét.”

Bích Lạc càng nghe càng cảm thấy buồn cười, Long Diễn Diệu ngang ngược liếc y, đem y ôm càng thêm chặt: “Không cho cười, ngươi còn chưa có trả lời ta, nhắc đến tiểu hoàng tử kia làm cái gì?”

Bích Lạc rướn cổ, câu dẫn thành một đường, ghé sát bên tai hần nói: “Ta có cách đối phó thái tử, chính là sử dụng tiểu hoàng tử kia —”

“Nga, là cách gì?” Ánh mắt Long Diễn Diệu sáng ngời chăm chú nhìn vẻ mặt tươi cười của Bích Lạc.

“Cách này a, chờ sau khi có manh mối, ta sẽ nói cho ngươi.” Bích Lạc khẽ cắn tai hần, cảm thấy được hơi thở Long Diễn Diệu dần dần gấp rút, không khỏi cười một cái —

“Ngươi nếu tin ta, chỉ cần bảo Cổ sư gia chọn mấy người võ nghệ cao cường lại thông minh, lanh lợi cho ta làm thủ hạ sai sử là được. A, đúng rồi, việc này ngươi chớ nói cho Vô Song công tử nghe mới tốt, nhiều người dễ để lộ tin đồn —”

“Ha ha, cứ tùy ý ngươi, ta còn muốn xem thử coi ngươi có diệu kế gì a.” Long Diễn Diệu bị y chọc ghẹo đến khó nhịn, còn chưa nói xong, đã vuốt ve thắt lưng tinh tế của Bích Lạc, miệng nhẹ nhàng ngậm lấy nhũ tiêm của y liếm mát, làm cho Bích Lạc vừa ngứa ngáy vừa tê dại, đến nỗi cười liên tục.

.....

Tiểu hoàng tử đột nhiên bị bệnh!

Từ sau tiệc rượu hôm đó, tiểu hoàng tử liền mắc bệnh lạ, hơn mười ngày qua, liên tục sốt cao hôn mê bất tỉnh. Các thái y có liên quan đều gấp đến độ không ngừng vây quanh chẩn đoán, cuối cùng phát hiện tiểu hoàng tử cũng không phải bị bệnh, mà là thân trúng kỳ độc.

Trong cung ngay tức khắc tựa như ong vỡ tổ, hoàng đế vốn đã tức giận đến giậm chân, lúc này càng thêm tức giận, đem cung nhân hầu hạ tiểu hoàng tử đều bắt giam, yêu cầu hình bộ chặt chẽ điều tra việc này, cả triều văn võ người người đều cảm thấy bất an.

Trong ngoài đều loạn thành một đoàn, canh ba hôm đó, tiểu hoàng tử qua đời, tin tức nhanh chóng được phi nước đại đến mọi người trong vương thất. Long Diễn Diệu nhận được tin tức không khỏi lấy làm kinh hãi, biết hoàng huynh nguyên lai đối ấu tử này yêu quý như trân bảo, e sợ hần quá bị thống làm tổn hại thân thể, liền cùng người đưa tin suốt đêm tiến cung.

Trong cung, di thể của tiểu hoàng tử đã có người phụ trách tiếp nhận, Nguyên đế khóc đến hai mắt đều sưng đỏ, hoàng hậu đã ngất từ lâu, một đám thái y đang vây quanh người cứu chữa, một mảnh thê vận mù sương. Long Diễn Diệu an ủi, khuyên giải vài câu, nhưng cũng không thể làm gì hơn. Đang bị thương, chột cung nhân vội vã đi vào, nói là hình bộ Lý thừa tướng có mặt bẩm thượng tấu.

Nguyên đế đang trong cơn giận dữ, nào có tâm tư để ý đến hần, lần lượt kêu cung nhân đuổi hần ra ngoài. Cung nhân kia nom nớp lo sợ nói: “Hồi Hoàng thượng, Lý đại nhân nói có liên quan đến chuyện tiểu hoàng

tử trúng độc —“

“Còn không mau tuyên?” Nguyên đế giận dữ đem gậy ngọc như ý đập bể, cung nhân xung quanh đều co rụt đầu lại, vội vàng dẫn Lý thừa tướng tiếp kiến.

“Này, này... Súc sinh...” Tấu chương bị ném mạnh xuống đất, sắc mặt Nguyên đế chợt tái mét, hai tay run rẩy kịch liệt.

Long Diễn Diệu cau mày, nhặt tấu chương lên, cung nhân thú nhận đã âm thầm đầu độc tiểu hoàng tử kia, chính là do thái tử mua chuộc.

Ứng mâu Long Diễn Diệu trầm xuống, hẩn nhìn về mặt kính sợ của Lý thừa tướng bên cạnh: “Thái tử chính là huynh trưởng ruột thịt của tiểu hoàng tử, hại hẩn làm cái gì? Lý đại nhân, người cần điều tra rõ, đừng để tin lời gièm pha của bọn tiểu nhân —“

“Vi thần không, không dám —“

Lý thừa tướng đầu đầy mồ hôi lạnh, hạ đầu xuống len lén lau mồ hôi. Nguyên đế thở dài, động tay: “Diệu đệ, người không cần đa nghi. Trẫm thật ra cũng đã đoán được vài phần mưu đồ của tên súc sinh kia. Chắc hẳn thấy ấu đệ được sủng ái, sợ trẫm ngày sau sửa chiếu lập thái tử, liền tiên hạ thủ vi cường...”

“Hoàng huynh chính là cẩn thận vẫn tốt hơn, Thụy Đình bản tính đôn hậu, tuy rằng xưa nay hành vi có chút không khuôn phép, nhưng cũng không đến mức làm ra chuyện mất trí như vậy —“

Ánh mắt Long Diễn Diệu chớp động, nhưng vẫn thay thái tử giải thích, Nguyên đế lặng lẽ một lát, phân phó Lý thừa tướng ngay lập tức phái hình bộ đi Đông cung truy bắt thái tử, Long Diễn Diệu thấy tâm tình hẩn không bình thường, cũng không nói thêm gì nữa, tự mình xin cáo lui.

Ra khỏi tẩm cung hoàng đế, Long Diễn Diệu hai tay chấp sau lưng, xuôi theo con đường nhỏ u tối chậm rãi di chuyển, đến một góc yên tĩnh, hẩn trầm giọng nói: “Đi ra.”

“Vâng, Hoàng gia.”

Một người khề hạ thấp đầu, từ trong bóng tối đi ra, chính là Lý thừa tướng.

Long Diễn Diệu di chuyển ánh mắt sắc bén trên người hẩn: “Người lần này biểu hiện không tệ, nuôi người nghìn ngày, cuối cùng cũng đã có tác dụng.”

“Hoàng gia quá khen, vi thần chỉ là nghe Cổ sư gia truyền lại mật chỉ của hoàng gia, y lệnh hành sự mà thôi, không dám kể công.” Về mặt Lý thừa tướng càng thêm khiêm tốn, hẩn tại quan trường lăn lộn nhiều năm, tự nhiên biết tối kỵ của chủ tử là thủ hạ có công mà kiêu ngạo, không dám biểu lộ chút đắc ý nào.

“Ha ha, làm tốt lắm, người trước tiên lui xuống đi, cẩn thận chớ để lộ sơ hở.”

Vẫy lui Lý thừa tướng, Long Diễn Diệu đứng yên trong bóng đêm chốc lát, rồi xoay người hồi phủ.

.....

Trở lại phòng ngủ, sắc trời vẫn còn chưa sáng. Long Diễn Diệu xốc sa trướng lên, ngọn lửa đèn cầy khề lung lay, chấp chờn, Bích Lạc đang ngủ khề xoay người.

Hẩn ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn khuôn mặt diêm lệ đang say ngủ của Bích Lạc, không còn vẻ ranh mãnh, gian xảo như lúc còn thức ban ngày, trái lại lộ ra vài phần trẻ con —

Tay vô thức chậm chậm vén lên vài lọn tóc dài đen nhánh, quần lên tay —

“... Ân...” Bích Lạc mơ mơ màng màng mở mắt, thấy rõ người trước mặt, giật mình ngồi dậy, cười nói: “Người trở về lúc nào? Đúng rồi, trong cung có tin tức gì sao?”

“... Người không phải là người rõ ràng nhất sao?”

Buông lọn tóc trong tay ra, Long Diễn Diệu bắt lấy chiếc cầm trắng nõn của y, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng của y, hồi lâu mới gật đầu: “Người quả thực là thông minh, cư nhiên nghĩ đến dùng tiểu hoàng tử làm biện pháp... Ha ha, kỳ thực là người giật dây cung nhân hạ độc a, lại khiến Cổ sư gia bảo Lý thừa tướng làm giả khẩu cung, ngay cả ta cũng giấu diếm —“

“Vậy hoàng huynh người có tin không?” Ánh mắt Bích Lạc sáng ngời.

Long Diễn Diệu nhàn nhạt cười, vuốt ve gương mặt y: “Tiểu tử Thụy Đình lúc này hẳn là đã bị bắt vào ngục rồi, a, hẳn nếu kháng lệnh đào tẩu, khác nào không đánh đã khai? Xem ra ngôi vị thái tử của hắn lần này khó bảo toàn rồi...” Hắn nhẹ thở một hơi, thấp giọng nói: “Chỉ tiếc tiểu hoàng tử kia vô tội...”

“Người đang trách ta?” Nhân thần Bích Lạc lập tức trở nên ảm đạm, y cười cười: “Ta còn tưởng người sẽ vui về a.”

“... Ta chỉ đột nhiên không ngờ người trở nên tâm cơ như thế... Bích Lạc...” Ngón tay Long Diễn Diệu khẽ xoa nhẹ lên đôi môi hồng nhuận: “Ta biết là người đang giúp ta...”

Thân thể Bích Lạc khẽ run rẩy, nhẹ đến mức kẻ khác căn bản không thể cảm nhận thấy được. Đôi mắt thu ba chợt xao động, y với lưỡi liếm nhẹ đầu ngón tay Long Diễn Diệu, cười quyến rũ nói: “Đúng vậy, ta đã nói sẽ giúp người làm hoàng đế, hì hì, ta còn muốn ngồi trên long ỷ của người a, aa...”

Quyến rũ hết sức quen thuộc, bộ dáng tươi cười khiến tim kẻ khác đập loạn nhịp... Long Diễn Diệu kìm lòng không được bắt lấy eo nhỏ của Bích Lạc, nhắm mắt ngửi lấy hương thơm nhàn nhạt trên người y: “Bích Lạc...”

“Người giữa đêm hôm khuya khoắt phải tiến cung, hiện tại cũng mệt rồi đi...” Bích Lạc đỡ Long Diễn Diệu nằm lên giường, kéo chăn qua đắp lên người hắn, trong tiếng cười mềm mại đột nhiên lộ ra khí tức mê hoặc

“Hảo hảo ngủ đi, cho dù là thái tử hay là vương tử khác, ta đều giúp người giải quyết... Yên tâm ngủ đi...”

Thanh âm êm tai, mị nhân, tựa như muốn đem hồn phách đều hút đi hết... Long Diễn Diệu chỉ cảm thấy một trận mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu xuống, trong chớp lát liền rơi vào mộng đẹp.

Trong con người lãnh đạm không có bất luận tình cảm gì, Bích Lạc phủ thêm quần áo, lẳng lặng đi ra khỏi phòng ngủ.

Sáng sớm mỗi ngày đều giống nhau, trong hậu viên vẫn là làn sương mù dày đặc bao phủ—

“Đến rồi sao? Nhận lấy!”

Thanh âm trong trẻo tựa thủy tinh lọt vào tai, đồng thời một mảnh giấy mỏng từ giữa khóm hoa được làn sương mờ bao phủ nhẹ nhàng bay ra, khí lực chậm dần, dường như có một đôi tay vô hình nào điều khiển, khiến nó không nghiêng không lệch mà rơi vào trong lòng bích sam thiếu niên.

Tiếp nhận mảnh giấy, Bích Lạc yên lặng đem lời chú thích trên mặt giấy ghi nhớ trong lòng, trong phúc chốc, hai tròng mắt đang nhắm chợt mở to: “Ta đã nhớ kỹ.”

Hai tay nắm lại, đem tờ giấy kẹp ở chính giữa, đôi tay trắng nõn dần dần phát ra hồng quang khác thường. Y bất ngờ giương tay lên, tờ giấy mỏng đã hóa thành tro tàn, theo gió phiêu tán.

“... Hóa Diệt Thần Công của người lại tăng thêm một tầng rồi...” Phía sau nhất thời trầm mặc, người trong làn sương mờ vẫn ung dung nói, trong lời tán thưởng lại mang theo một chút tiếc hận: “Người thực sự muốn tiếp tục luyện? Kỳ thuật này mặc dù có thể khiến người không biết võ công, trong thời gian ngắn biến thành cao thủ, nhưng chẳng qua chỉ là đem tinh khí thần huyết mười năm của thường nhân đề tụ lại cùng một chỗ mà thôi. Người luyện nhiều một ngày, sẽ giảm thiểu một năm thọ mệnh... Hiện tại nên ngừng tay, nếu còn trì trệ thì...”

“Sao có thể ngừng tay?”

Bích Lạc lạnh lùng cười, chậm rãi nhìn bóng người thủy ngân sắc đến gần trước mặt: “Ta đã luyện hơn mười ngày, lẽ nào người muốn ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao? Nếu không luyện Hóa Diệt Thần Công, ta làm sao học Nhiếp Phách Ma Âm của người nhanh như vậy? A, hơn nữa, lúc trước cũng là người muốn dạy ta —”

“Ta là nhìn thấy người nóng lòng muốn báo thù, mới nghĩ đến kỳ thuật này, không ngờ người cư nhiên không nói hai lời liền luyện...” Hiện tại ta có chút hối hận vì đã dạy người...”

“Tại sao? Người chết sớm là ta, cũng không phải người.”

Bích Lạc không khách khí mà đáp trả, lòng bàn tay đặt trong áo chằm chú nắm chặt — Quân Vô Song, người cũng biết, ta có bao nhiêu hy vọng sớm ngày luyện thành thần công! Người cũng biết, ta mỗi ngày tốn bao nhiêu khí lực mới có thể bình tĩnh mà đứng trước mặt người! Đứng trước mặt kẻ đã giết người thân nhất, quan trọng nhất của ta!

Nhưng mà, ta rất cảm kích người đã dạy ta võ nghệ, mặc kệ người có mưu đồ gì. Cho nên, khi ta đại công cáo thành (việc lớn đã làm xong), người thứ nhất ta muốn giết chính là người! Ta sẽ cho người chết được thống khoái, xem như hồi báo người đã truyền thụ võ nghệ cho ta...

“... Lòng oán hận của người quá mạnh mẽ.”

Không bởi vì ngôn ngữ vô lễ của Bích Lạc mà tức giận, Quân Vô Song chỉ là dùng cặp mắt biến ảo có thể nhìn thấu tất cả mà chăm chú nhìn y, khẽ thở dài —

“Người có khi, quá si ngốc... Vì một người đã chết, đáng giá sao? ...”

Hung hăng trừng mắt nhìn một cái, Bích Lạc quay đầu bước đi, y cũng không có tâm tình bỏi kẻ thù nói chuyện phiếm.

“Bích Lạc, nếu ngày nào đó người luyện công mà khí huyết đi ngược chiều, thì không được tiếp tục luyện nữa...” Tiếng thở dài trầm thấp quanh quẩn bên tai, Bích Lạc khẽ dừng chân, rồi lại lập tức bước nhanh hơn ra khỏi hậu viện.

.....

Thái tử dùng thuốc độc hạ sát tiểu hoàng tử! Toàn bộ triều đình đều nhao nhao cả lên, các viên quan xưa nay có chút thân cận với thái tử đều lo lắng chờ đợi, chỉ e bị liên lụy đến mình, một số người còn tự đánh giá xem Nguyên đế sẽ sửa chiếu lập vị vương tử nào làm thái tử, để còn sớm đi nịnh bợ. Trong nhất thời cung vàng điện ngọc chìm trong những kế hoạch mưu mô, nham hiểm.

Nguyên đế lúc này đem thái tử phế làm thứ dân, tại chính điện hỏi quần thần nên xử trí kẻ đã giết chết thân đệ như thế nào, một người từ trong nhóm quần thần bước ra, chính là Mạnh ngự sử từng làm thái phó của thái tử, hần cực lực quả quyết thái tử không phải là hung thủ, nhất định là có người vu oan hãm hại.

Nguyên đế còn chưa lên tiếng, Lý thừa tướng đã bước lên trước nói: “Mạnh ngự sử, hơn mười nhân chứng kia chẳng lẽ đều là giả hay sao? Người nói như vậy, rõ ràng là khinh thường thánh thượng. Hay là, việc này người cũng có phần, mới vội vã vì hung thủ giải vây như vậy?”

Mạnh ngự sử tức giận đến nói không ra lời, Nguyên đế vốn đang tâm phiền ý loạn, nghe vậy lập tức truyền lệnh đem Mạnh ngự sử áp giải vào thiên lao, cho người thẩm tra. Một vài quần thần vốn cũng có lòng nghi ngờ, muốn thay thái tử cầu tình, nhưng thấy kết cục của Mạnh ngự sử, còn ai dám đi vào vết xe đổ đó? Nhất thời trên điện lặng ngắt như tờ, mãi cho đến khi bãi triều, mọi người mới nhỏ giọng nghị luận rồi đều tự tán đi.

Ngày mai là ngày đưa tang tiểu hoàng tử, khắp hoàng thành đều một mảnh bi thương. Bách quan đều đợi đến lúc thượng triều, nhưng đột nhiên thiên lao bị hỏa thiêu, thái tử chết cháy trong ngục. Thế lửa nhưng cũng thật kỳ hoặc, chỉ cháy một gian đang giam giữ thái tử, còn các phạm nhân khác đều bình yên vô sự, hiển nhiên là có người cố ý phóng hỏa. Nhìn thi thể cháy đen như than nằm trên đại điện, Nguyên đế không khỏi đau thương thấm thiết, dù sao cũng là phụ tử tình thâm, hần hai ngày qua mất hai nhi tử, làm sao chịu nổi đả kích, tê liệt ngã xuống trên long ỷ.

Quần thần lòng dạ rối bời tuyên gọi thái y, kẻ phóng hỏa cũng đã bị hình bộ bắt, áp giải lên đại điện. Kể đó thật ra cực kỳ sáng khoái, một năm một mười thú tội, nguyên lai là chủ ý chung của các vương tử khác, mua chuộc cung nhân giết tiểu hoàng tử bằng thuốc độc, giả họa cho thái tử, sau đó phái người hỏa thiêu thiên lao, một lần hành động liền diệt trừ hai địch tử (con do vợ cả sinh ra) của Nguyên đế.

Kể đó mồm miệng thông minh, lanh lợi, thanh âm lại vang động, người trên đại điện nghe được đều minh bạch, nhất thời xôn xao cả lên.

Nguyên đế phần nộ tới cực điểm, động tác run rẩy, đem hết thấy những nghịch tử này đều xử tử. Nghĩ đến thái tử uống mạng, ngực liền đau nhức, trong chớp mắt cũng đi đời nhà ma.

Tường Long thiên triều năm thứ ba mươi ba, Nguyên đế băng hà.

Thái tử đã chết, chúng vương tử trên người mang tội lớn, tự nhiên không thể kế vị. Lý thừa tướng dẫn đầu một nhóm đại thần ủng hộ ấu đệ của Nguyên đế, Mục Thành vương nhiếp chính. Vương dựa theo di mệnh của thiên đế, xử quyết các vương tử có liên can, con cái của vua chúa đã bị diệt hết, Mục Thành vương thân là huyết mạch của Long thị, vừa là thân đệ của tiên đế, liền thuận lý thành chương (hợp lẽ) đăng cơ xưng đế, sửa niên hiệu Huyền đế.

12. Quyển 1 - Chương 12

Trong hậu viên, sương mù nhàn nhạt tiêu tán, ráng mây màu bạc đang trở mình phía cuối chân trời, có mây, cũng có ánh mặt trời.

Ngón tay trắng như tuyết nhẹ nhàng vươn ra, tiếp được một giọt sương từ cánh hoa rơi xuống, thủy sắc được ánh mặt trời đỏ hồng chiếu rọi, như mộng như ảo...

Y khẽ phẩy tay, gạt đi những hạt sương, khóe môi xinh đẹp câu dẫn thành nụ cười quyến rũ tựa như hoa quỳnh —

Một canh giờ sau, chính là buổi lễ đăng cơ long trọng của Long Diễn Diệu.

Long Diễn Diệu, tâm nguyện hơn nhiều năm qua của người đã được đền bù, người nhất định đang rất đắc ý, mãn nguyện a... Người nhất định đang phi thường vui sướng a — Bích Lạc khẽ nhắm mắt, tiếng cười thanh thủy bay lượn khắp trong hậu viên —

Cứ việc vui sướng đi! Ta sẽ cho người mặc sức hưởng thụ lạc thú của Đế vương! Cho người trở thành người khoái lạc nhất! Như vậy, khi người mất đi tất cả, mới có thể cảm thấy càng thêm thống khổ! Tuyệt vọng triệt để! ...

Đây là cái giá phải trả vì người đã cướp đi người quan trọng nhất của ta!

Tiếng cười trầm thấp dần, đôi mắt thu thủy nhìn về phía nam xa xôi — hướng về Mai Sơn...

Yến Nam Quy, một mình người lẻ loi trên núi có thấy tịch mịch không? ... Ta rất muốn ở bên cạnh người, làm bạn với người... Ngày đó không còn lâu lắm đâu, người phải chờ ta giải quyết xong Long Diễn Diệu, phải chờ ta giết Quân Vô Song...

Bích Lạc khẽ chau mày rồi lại nhanh chóng mở ra, y lạnh lùng cười — sáng sớm đi tới hậu viên, đến bây giờ vẫn chưa gặp được Quân Vô Song. Nhưng cũng không có gì kỳ quái, hôm qua Nguyên đế băng hà, hoàng đế kế vị, đại sự này cả thiên hạ đều biết, Quân Vô Song thần bí khó lường kia chắc cũng sẽ có động a...

Một tiếng thở dài khe khẽ đột nhiên lọt vào tai, ánh mắt Bích Lạc dần trở nên lạnh lẽo.

Nam tử khoác y sam màu bạc đến gần như trong suốt ưu nhã chấp tay đến gần, cước bộ dừng lại cách trước mặt Bích Lạc một trượng, ngẩng đầu khẽ mỉm cười: “Người vẫn đang chờ ta? Ta còn tưởng người hôm qua đã theo Long Diễn Diệu tiến cung rồi...”

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, rất nhanh che giấu sát khí oán hận ẩn dấu trong đó, Bích Lạc ung dung cười, tiến về phía trước: “Vương phủ còn có chút việc vặt muốn ta lưu lại để ý, hưởng hồ, tầng cuối cùng của Hóa Diệt Thần Công người chưa dạy cho ta a —”

“Ta sẽ không dạy người.” Quân Vô Song thoáng nhìn biểu tình ngạc nhiên của Bích Lạc, có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Đừng... luyện nữa, ta không muốn nhìn người coi rẻ tính mạng của mình như vậy.”

“Sống chết của ta không phiền người quan tâm.”

Bích Lạc biểu môi, mỉa mai cười: “Người mà cũng lưu ý sống chết của kẻ khác, thực sự rất buồn cười. A, người nếu đã không muốn dạy ta võ công, còn tới làm cái gì?” Bích Lạc xoay người bước ra khỏi hậu viên, không hề để Quân Vô Song vào mắt.

“Không được đi —“

Tiếng quát trong trẻo tựa thủy tinh lạnh lẽo vang lên, Quân Vô Song phóng đến gần Bích Lạc, so với thanh âm còn muốn nhanh hơn, cánh tay duỗi thẳng ra, hướng bả vai Bích Lạc chộp tới.

Luồng không khí quanh người tựa hồ ngưng đọng ngay lập tức, Bích Lạc không quay đầu lại, chỉ trở tay ra sau xuất một chưởng —

Song chưởng tiếp xúc, còn chưa phát ra nửa điểm âm thanh, lực đạo cường đại như bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) đã dọc theo cổ tay Bích Lạc chạy tán loạn như điện, tản ra từng lỗ chân lông, chân y run lên, sụp ngã về phía trước quỳ xuống, còn chưa chạm đất đã bị Quân Vô Song ôm lấy ngang eo.

“Làm gì?”

Bích Lạc gầm lên giận dữ, ra sức đánh một quyền vào mặt Quân Vô Song, nhưng cánh tay giữa đường liền mất hết lực mà buông xuống, đan điền chợt trống rỗng, vận không nổi nửa phần chân khí, y khiếp sợ mở to mắt — sao lại như vậy?

Ngón tay khê vẽ một đường, Quân Vô Song đã xé rách vạt áo của Bích Lạc, hấn vung tay lên, y phục của Bích Lạc tựa như lá sen lá tả rơi xuống, trải đầy đất.

Nhẹ nhàng đem Bích Lạc đang ngạc nhiên đặt trên y phục, Quân Vô Song nửa quỳ xuống, lòng bàn tay đặt trên ngực Bích Lạc, ngăn không cho y đứng dậy, đạm nhiên cười: “Chưởng kia của ta vừa mới phong bế mạch môn của ngươi, ngươi tốt nhất không nên sử dụng nội lực, bằng không sẽ rất đau đớn —“

“Ngươi là có ý gì?” Hung hăng quát một câu, hai mắt Bích Lạc đông lại lạnh lẽo tựa hai bông tuyết.

Trong đôi mắt thiên biến vạn hóa, một đạo ánh sáng khê biến ảo, lưu chuyển, cúi người xuống thấp, Quân Vô Song lắng lắng nói: “Ta muốn giúp ngươi quên hết thấy chuyện thương tâm... Ta muốn dẫn ngươi đi...”

“Ngươi! —“

Bích Lạc trừng hấn, con mắt so với bất luận lúc nào trước đây đều mở to hơn, sau một hồi liền thở hắt ra, y cười nhạt nói: “Ai cần ngươi tới giúp ta? Ta vì sao muốn đi theo ngươi?”

“... Nếu như ta nói, ta thích ngươi, ngươi tin sao? Bích Lạc...”

Cái gì? Bích Lạc nhìn Quân Vô Song chằm chằm, cơ hồ hoài nghi chính mình nghe lầm.

Quân Vô Song thở dài, đáy mắt lộ ra một tia mệt mỏi, chán chường: “Đừng nói ngươi không tin, chính ta cũng không quá tin tưởng... Bất quá, nhiều năm qua, ngoại trừ hấn, ngươi là người duy nhất làm ta động tâm... Ta không muốn tiếp tục nhìn ngươi giày vò chính mình, ta muốn dẫn ngươi đi...”

Bích Lạc kinh ngạc, rồi đột nhiên cười khanh khách: “Quân Vô Song, ngươi thật buồn cười, hi, ngươi nói thích ta, thì ta sẽ đi theo ngươi sao?” Đầu vai khê run lên, bộ dáng tươi cười lại mang theo vô tận trào phúng: “Ngươi đừng quên, chính ngươi đã giết người quan trọng nhất của ta...”

— Nếu không phải ngươi giết Yến Nam Quy, ta tại sao lại thống khổ như vậy? Ta tại sao lại chà đạp chính mình, dẫn vạt chính mình? Mà ngươi, còn dám nói thích ta! Thực sự quá châm chọc!

“Ta biết ngươi hận ta tận xương... Cho nên ta sẽ giúp ngươi quên hết tất cả.”

Quân Vô Song đạm nhiên nâng đầu, ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt ưu nhã của hấn, dường như hóa thành ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hiển lộ ra vài phần hàn ý khó có thể che giấu —

“Ngươi chắc chưa từng nghe, giáo ta có một loại huyết chú có thể khống chế tâm trí người khác.”

Đôi tay đang dán sát vào ngực Bích Lạc chậm rãi luồn vào trong nội y, vuốt ve làn da tinh tế, nhẵn nhụi, Quân Vô Song nhẹ dùng sức, ngăn chặn thân thể đang giãy dụa của Bích Lạc: “Chỉ cần ngươi cùng ta kết hợp, sau đó lấy máu của ta đổi ngươi thi chú (niệm pháp), thể xác và linh hồn ngươi toàn bộ sẽ thuộc về ta, sau này ngươi chỉ nhận thức một mình ta, cũng chỉ thích một mình ta...”

“Đê tiện!”

Bích Lạc buột miệng mắng to, lần này y thật sự thay đổi sắc mặt: “Người muốn đem ta biến thành con rối để ngoạn (chơi)?”

“Sai rồi, nếu không để ý người, ta tuyệt không sử dụng huyết chú đơn giản như vậy...” Tựa hồ còn muốn nói cái gì, rồi lại dừng lại, Quân Vô Song vừa nhìn sắc trời, vừa cúi người phủ lên Bích Lạc, âm thanh êm tai, mê hoặc vang lên: “Đừng nói nữa... Ta chỉ muốn giúp người quên hết mọi phiền muộn trước đây...”

Hai tay vươn tới, đem vạt áo Bích Lạc tách ra, Quân Vô Song ngậm lấy hồng châu trên ngực y, nhẹ nhàng cắn nát —

“Quân Vô Song!”

Bích Lạc cả người chấn động, mặt đột nhiên trắng bệch, phun ra một đạo tiên huyết —

“Bích Lạc?!”

Quân Vô Song sững sốt, tiếng gọi khó khăn lắm mới phát ra khỏi miệng, Bích Lạc bỗng nhiên giương tay, năm ngón tay tinh tế cắm phập vào ngực hắn.

Toàn thân đau nhức như kim châm, Quân Vô Song thét lên một tiếng đau đớn, rất nhanh bị văng ra phía sau, thân ảnh vội vàng thối lui mấy bước, vài đạo máu tươi tinh tế từ năm lỗ nhỏ trên ngực bắn tung tóe giữa không trung, rơi xuống những cây hoa xung quanh, cánh hoa nhiễm huyết, trông đặc biệt yêu mỹ.

“... Bích Lạc...” Ôm ngực, nhưng máu vẫn không ngừng thoát ra từ khe hở, Quân Vô Song tựa như không hề cảm thấy gì, vẫn trừng mắt nhìn Bích Lạc hãy còn liên tục thổ huyết, trong đôi mắt thần bí trước giờ chưa từng xuất hiện một chút lo lắng khẽ dao động, không ngờ tới Bích Lạc lại liều mạng đánh gãy kinh mạch, kiên cường vận khí phá vỡ mạch môn bị hấn phong bế.

Vai khẽ động, đang muốn tiến lên thay Bích Lạc thuận chân khí, lại bị đôi mắt thu thủy lãnh đạm tới cực điểm kia dừng lại cước bộ.

“Người bước qua thêm một bước, ta lập tức tự sát.”

Bích Lạc chống đỡ thân thể đang run rẩy, năm ngón tay nhiễm huyết phủ trước ngực, y lạnh lùng cười, chính là nụ cười lãnh lệ, kinh tâm động phách: “Quân Vô Song! Lúc này ta mặc dù không phải đối thủ của người, nhưng ta muốn giết chính mình vẫn là dư dả!”

“Người, cho dù chết cũng không muốn cùng ta thân cận?” Quân Vô Song lui về phía sau hai bước, vẻ mặt kinh hãi dần dần tán đi, hắn cúi đầu, nhìn y bào thủy ngân sắc nhiễm đầy tiên huyết, lầm bầm nói: “Vì sao? ... Vì sao ta cuối cùng lại thích người không thích ta? ...”

Hai mắt nhắm lại, y sam màu bạc khẽ lay động, hắc biến mất khỏi hậu viên, tiếng thở dài vẫn còn phảng phất rất lâu trong gió —

Quân Vô Song! Bích Lạc nhìn chằm chằm về hướng thân ảnh màu bạc biến mất, ra sức cắn môi.

Một tiếng cước bộ rất nhỏ tiến đến gần hậu viên, Bích Lạc duỗi tay áo, xoa sạch sẽ vết máu bên mép, quay đầu lại —

“Bích Lạc công tử?!”

Cổ sư gia trông thấy khuôn ngực trắng nõn của Bích Lạc hoàn toàn không che đậy dưới ánh mặt trời, suýt chút nữa phun máu tại chỗ, vội vàng cúi đầu, khép na khép nép nói: “Chuyện công tử dẫn dò, ty chúc đều đã làm thỏa đáng, đặc biệt đến để báo cáo.”

“Người làm việc cũng thật nhanh nhẹn.” Bích Lạc khẽ vén tóc, đột nhiên cười nói: “Người nếu muốn nhìn thì ngẩng đầu lên, lén lút như vậy làm cái gì?”

“Công, công tử?” Hồn Cổ sư gia đều bị tiếng cười mềm mại đáng yêu của Bích Lạc câu dẫn đi phân nửa, can đảm ngẩng đầu, ánh mắt tuy hơi do dự, nhưng cũng không rời khỏi thân thể trắng như tuyết của Bích Lạc.

Bích Lạc dưới đáy lòng cười lạnh, nét mặt càng thêm quyến rũ, sóng mắt chuyển động, ngoắc hắc lại nói: “Ta hơi mệt, người đến đỡ ta đứng dậy.”

Quả thực không tin có chuyện tốt như thế này, Cổ sư gia ngậy người xong một trận mới phản ứng lại, hết sức vui mừng chạy lên trước, nâng Bích Lạc đứng lên, hai tay không nhịn được ở trên người Bích Lạc làm như vô ý lê chậm chậm.

“Những người có quan hệ tới chuyện tiểu hoàng tử trúng độc và thiên lao cháy, đều giao cho Lý thừa tướng xử lý sao?” Bích Lạc kéo vạt áo lại, huyết khí vẫn cuộn cuộn trong ngực, mới vừa rồi liều mạng dùng nội lực, tất nhiên tổn thương đến kinh mạch...

“Đúng vậy, một người cũng không lưu, bảo đảm không ai có thể điều tra được nội tình, xin công tử yên tâm.”

Bích Lạc nhẹ nhàng cười: “Đúng không? Chẳng phải còn lại người sao?”

“Công tử? —“

Bàn tay đang len lén vuốt ve bên hông Bích Lạc chợt dừng lại, Cổ sư gia trừng mắt nhìn Bích Lạc đang cười đến quỵên rũ, trong cổ họng khanh khách rung động, nhưng cái gì cũng không nói nên lời.

Tay đẩy một cái, Cổ sư gia ngã xuống đất, hai mắt mở thật to, trên ngực thũng một lỗ lớn, máu liên tục ào ạt chảy ra.

Bích Lạc chùi tay vào áo, chậm rì rì nói: “Ta vốn không muốn giết người, nhưng giữ lại người, nếu có tin đồn nào truyền tới tai chủ tử của người, có thể phá hỏng đại sự của ta, ta không thể làm gì khác hơn, ủy khuất người rồi.”

Nhặt y phục màu ngọc bích trên mặt đất lên, Bích Lạc chậm rãi bước ra khỏi hậu viên.

.....
“Bích Lạc, sao vẫn không tốt hơn?”

Long Diễn Diệu ngồi trên mép giường, vặn hỏi cung nhân mới vừa dâng chén thuốc lên, nâng Bích Lạc dậy, thấy sắc mặt y tái nhợt, tinh thần uể oải. Trong lòng đau xót, hần nghiến răng: “Quân Vô Song!”

Sáng nay sau khi lễ đăng cơ kết thúc, hần ngay lập tức sai người đến Vương phủ đón Bích Lạc vào cung. Sau đó, trên đại điện tiếp nhận triều bái (lễ bái lạy) của bách quan, lại tiếp kiến sứ thần của các tiểu quốc ngụ ở kinh thành đến chúc mừng, xác thực là rất bận rộn, buổi trưa mới quay về tới hậu cung. Vốn trong lòng tràn đầy vui sướng, muốn cùng Bích Lạc mừng công trạng, vậy mà lại thấy y bị trọng thương, nhiều lần truy hỏi, Bích Lạc mới ấp a ấp úng nói bị Quân Vô Song cưỡng ép, y liều chết không theo, Quân Vô Song liền hạ độc thủ, ngay cả Cổ sư gia đến cứu giúp cũng mất mạng, Quân Vô Song sợ kinh động đến thị vệ, liền ly khai vương phủ. Y thật thật giả giả nói một hồi, làm kẻ khác khó phân biệt thực hư, Long Diễn Diệu lại càng quan tâm tất loạn, tin tưởng không hề nghi ngờ, làm sao còn tâm trí nghĩ đến, với thân thủ của Quân Vô Song, sao lại sợ vài thị vệ trong Vương phủ.

Bích Lạc tựa trong lòng hần, uống vài ngụm dược, thấy đắng lại đẩy bát ra, nghe trong thanh âm của Long Diễn Diệu tràn đầy tức giận, vội cầm lấy cổ tay hần, khẽ cười nói: “Ta chỉ bị thụ thương thôi, điều dưỡng vài ngày sẽ không sao, người nếu chọc giận thân thể, các đại thần kia còn không đem ta mắng chửi đến chết —“

Y đột nhiên “nha” một tiếng, che môi lại, đôi mắt thu ba lưu chuyển: “Bích Lạc thực sự hồ đồ rồi, hôm nay nên xưng hô với người là thánh thượng mới phải.”

“Không cần, người gọi ta giống như trước kia là được.” Long Diễn Diệu cầm chén thuốc đưa cho cung nhân, ôm lấy Bích Lạc: “Người gọi ta là thánh thượng còn chưa đủ nhiều hay sao? Ta lại thích nhìn bộ dạng xảo quyệt, gian trá của người, người nếu cũng giống các quân thần kia, còn gì hứng thú?”

Bích Lạc cười khúc khích, lại ho “khụ khụ” vài tiếng: “Hóa, hóa ra ta ở trong lòng của người, cũng chỉ là một người xảo quyệt, gian trá.”

“Chưa hết, còn có quỷ kế đa đoan, ha ha.”

Long Diễn Diệu vỗ lưng Bích Lạc giúp y thuận khí, trong đôi ưng mâu không dấu được sự tán thưởng. Thật nghĩ không ra, thiếu niên nhìn mảnh mai vô dụng trước mắt cứ nhiên lại có nhiều mưu mô như thế, nghĩ ra diệu kế một mũi tên bắn ba con nhạn, giúp hần thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế.

“Người không hổ danh là người mà Long Diễn Diệu ta nhìn trúng a, ta xem Vô Song công tử kia, được xưng tụng cái gì mà, tài hoa vô song, mưu trí vô song, cũng không so được với người —” Hai chữ “Vô Song” vô ý phát ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt Long Diễn Diệu ngay lập tức biến mất, sắc mặt âm trầm xuống: “Hắn cư nhiên dám trêu chọc người, ta muốn cho hắn chết không có chỗ chôn.”

“Cái này, sợ là không thích đáng a?” Bích Lạc chau mày: “Động đến hắn, cũng giống như động đến ma giáo, người hôm nay vừa mới đang cơ, thiên hạ còn chưa ổn định, nếu chọc đến vây cánh đông đảo của ma giáo, chỉ sợ —”

“Sợ cái gì?”

Trong mắt Long Diễn Diệu hàn quang chợt lóe, hai tay chặt chẽ ôm lấy Bích Lạc, giả vờ phẫn nộ nói: “Ta đường đường là vua của một nước, người còn sợ ta không đối phó nổi một ma giáo nho nhỏ? Hừ, ta ngày mai ban chỉ, hễ là người trong ma giáo, đều giết tất bất luận có tội hay không, ai biết mà không báo, cũng giết không tha, xem ma giáo còn có thể ngang ngược bao lâu!”

Con người Bích Lạc xoay động, y chần chờ nói: “Chuyện này thật sự không tốt, tốt xấu gì ma giáo cũng từng giúp người.”

“Ta bất quá chỉ dùng hắn kiềm chế cao thủ trong Đông cung, lúc này đại cục đã định, hơn nữa, họ Quân kia xưa nay hành sự bí hiểm, ta cũng muốn sớm đem ma giáo diệt trừ, miễn cho nuôi ong tay áo —” Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bích Lạc, Long Diễn Diệu cười nói: “Người không cần vì việc này mà lo lắng, mau mau dưỡng thương cho tốt, ha ha, ta còn muốn cùng người ăn mừng thỏa thuê một phen a! Aha ha...”

Giọng cười của Long Diễn Diệu cực kỳ mờ ám, Bích Lạc phỉ nhổ một ngụm, nắm tay lại làm bộ muốn đánh, Long Diễn Diệu lại cúi đầu cắn môi y, Bích Lạc lẩm bầm vài tiếng, nhẹ nhàng ngã vào lòng hắn, cúi đầu ngâm nga, bộ dạng mê hoặc nói không nên lời.

Thấy tân hoàng đế cùng thiếu niên diễm lệ kia liếc mắt đưa tình, không để ai vào mắt, những cung nhân hầu hạ bên cạnh đã sớm ngậy người, đều gục đầu xuống.

Hai người đang vui đùa âm ỉ, bên ngoài Lý thừa tướng cùng vài thần tử khác xin cầu kiến, Long Diễn Diệu bảo nội thị triệu bọn họ vào tẩm cung, nhưng tay vẫn ôm Bích Lạc không buông.

Mấy người này đều là tâm phúc của Long Diễn Diệu, hôm nay Long Diễn Diệu bước lên ngai vàng, liền đem bọn họ đề bạt thật nhiều, lúc này mỗi người đều mặt mày hớn hở đi vào, bái lạy một phen, Lý thừa tướng bầm báo nói, cung nhân hầu hạ tiểu hoàng tử cùng phạm nhân hỏa thiêu thiên lao đều sợ tội mà tự sát. Mạnh ngự sử tuổi tác đã cao, chịu không nổi vất vả lao ngục, lại nghe thái tử đã qua đời, nộ khí công tâm, sớm đã chết bất đắc kỳ tử trong ngục.

Long Diễn Diệu giật mình, tuy biết Mạnh ngự sử là thân đảng của thái tử, nhưng bình thường thái độ làm người ngay thẳng, ngay cả Long Diễn Diệu trước nay đều phải cung kính hữu lễ, liền phân phó đưa thi thể trả về phủ, an bài hậu táng.

Lý thừa tướng và mọi người lĩnh chỉ, trông thấy Bích Lạc ngã trong lòng Huyền đế, bộ dạng cực kỳ thân thiết, không khỏi liếc xéo y một cái. Lý thừa tướng rút cuộc nhịn không được, lên tiếng: “Thánh thượng sủng ái thiếu niên này, thần không dám vọng ngôn (nói bừa). Nhưng quân thần thương nghị quốc sự, nam sủng bên cạnh hầu hạ, thật không hợp lẽ, xin thánh thượng minh giám.”

Nghe trong ngôn ngữ của hắn cực kỳ xem thường Bích Lạc, Long Diễn Diệu trầm mặt xuống, còn chưa mở miệng, Bích Lạc đã cười hì hì ngồi dậy, gật đầu nói: “Lý đại nhân nói phải, Bích Lạc nên lánh đi mới đúng.” Y xách giấy lên liền muốn ly khai.

“Trẫm còn chưa nói, ai dám bảo người đi?”

Một tay kéo Bích Lạc trở về, đôi mắt sắc bén của Long Diễn Diệu đảo qua đám thần tử, ngạo nghễ cười nói: “Ai nói y là nam sủng? Ha ha, lần này trẫm đang cơ xưng đế, công lao của y là lớn nhất, trẫm đang định phong y làm Vương, chẳng lẽ còn không đủ tư cách nghe trẫm và các người nói chuyện? Ân, Lý thừa tướng?”

“Thánh thượng?”

Đám thần tử bên dưới đều cả kinh, lén nhìn về hướng Lý thừa tướng. Lý thừa tướng bị cảnh cáo như thế, nào còn dám nhiều lời, nhưng trong lòng vẫn không phục, thầm hận thiếu niên kia làm hấn mất thể diện trước mặt Huyền đế và quần thần.

Thấy không còn ai lên tiếng nữa, Long Diễn Diệu cười ha ha, quay đầu lại hỏi: “Bích Lạc, ngươi thích phong hào gì? A, ta còn chưa biết ngươi họ gì a. Nếu ban thưởng ngươi họ Long, “Long vương” nghe có phần hơi buồn cười, ha ha ha!”

Hắn đột nhiên phong Vương, thực ra cũng không nằm ngoài dự liệu của Bích lạc, nhưng y lại nhất thời ngăn người, sau khi khôi phục bình tĩnh, bên môi chậm rãi hé ra bộ dáng tươi cười tuyệt mỹ —

“Yến, Vương!”

13. Quyển 1 - Chương 13

“Cung nghênh thánh thượng hồi cung!” Long Diễn Diệu sau khi bãi triều liền bước vào tẩm cung, một đám cung nhân ngay lập tức quỳ đầy đất.

“Yến vương đâu?” Không thấy Bích Lạc ra nghênh đón giống mọi lần, Long Diễn Diệu cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Hồi thánh thượng, sáng nay Yến vương sau khi uống thuốc xong, đã đi Ngự Hoa Viên giải sầu rồi.”

Long Diễn Diệu gật đầu một cái, tùy ý cung nhân hầu hạ thay thường phục, sau đó cầm lấy kiện áo lông cừu ấm áp, cũng không mang theo người hầu, một mình hướng Ngự Hoa Viên đi tới.

Từ buổi cung yến ngày hôm đó tới nay cũng đã hơn nửa tháng, khí hậu càng ngày càng lạnh hơn rất nhiều, dọc hai bên đường, hoa cỏ vẫn nở đến xinh đẹp, chỉ là lá cây phủ đầy sương, trong không gian cảm thấy phồn hoa mơ hồ lộ ra vài phần đông se lạnh.

Bích Lạc này, thương thế vừa mới tốt hơn một chút, liền tiếp tục chạy loạn... Dưới chân Long Diễn Diệu giẫm lên một tầng lá khô, khoe miệng nhin không được hơi nhếch lên — Với tính khí của Bích Lạc, nhiều ngày qua bị hấn bắt buộc ở trong tẩm cung, ngoan ngoãn uống được dưỡng thương, chỉ sợ từ lâu đã buồn bực đến khó chịu rồi...

Hắn cười thầm trong bụng, bất tri bất giác đã đi vào trong viên, nhưng Ngự Hoa Viên lớn như vậy, nhất thời cũng không biết Bích Lạc đang ở nơi nào. Đang định đi sâu vào trong, lại nghe thấy tiếng cước bộ gấp gáp phía sau, Lý thừa tướng cùng mấy thần tử tâm phúc khác đang vội vã đến gần.

“Tào thị lang, chuyện tu sửa Yến vương phủ tiến triển thế nào rồi?” Long Diễn Diệu khoát tay, ngăn cản bọn họ quỳ lạy.

“Hồi bẩm thánh thượng, vi thần đã chỉ thị hạ nhân ngày đêm tu sửa, hơn mười ngày nữa liền hoàn tất.”

“Không cần quá vội vã, nhưng phải thập toàn thập mỹ (hoàn hảo).” Tiểu ý trong mắt Long Diễn Diệu chột lóe, gấp cái gì? Cho dù Yến vương phủ xây xong, hắn vẫn muốn Bích Lạc ở trong cung như cũ. Nhưng vương phủ vẫn phải xây dựng, nếu không sẽ không tương xứng với thân phận Yến vương. Hắn vốn muốn vì Bích Lạc xây một tòa phủ đệ mới, nhưng Bích Lạc cứ khẳng khái không cần phô trương như vậy, Long Diễn Diệu cũng tùy ý y, liền phân phó đem Mục Thành vương phủ trước kia tân trang xây dựng thêm, sửa thành Yến vương phủ.

Bích Lạc xác thực không giống người thường, nếu là thần tử nào khác, sao lại từ chối tặng phẩm đã dâng đến cửa? Long Diễn Diệu đang tự nghĩ thầm, lại nghe Lý thừa tướng cung kính nói: “Thánh thượng, thần chờ người đến, là có việc cơ mật muốn bẩm tấu.”

Hắn nhìn trái nhìn phải, thấy không có người lạ, mới dè dặt giọng nói: “Thánh thượng, thần nghe được lời đồn, nói là Thụy Đình thái tử vẫn còn sống, hiện tại đang ẩn thân ở Nhạc Dương Phong Môn, hình như đang chiêu binh mãi mã, chuẩn bị về kinh.”

“Sao có thể? ...” Long Diễn Diệu giật mình, sắc mặt dần dần lạnh lẽo, ưng mầu sắc bén như mũi nhọn thoáng hiện, trầm giọng nói: “Người chết cũng có thể sống lại sao? Lý thừa tướng, ngươi có điều tra rõ ràng chưa?”

Lý thừa tướng không khỏi rung mình một cái, cúi thấp đầu: “Vi thần biết tình hình nghiêm trọng, vừa rồi đã đi hỏi qua người khám nghiệm di thể của thái tử, còn có vú nuôi của hắn, thi, thi thể bị đốt trụi kia tuy rằng tầm vóc cùng thái tử cực kỳ tương tự, nhưng không có vết bớt, có lẽ là... là giả.”

Thanh âm của hắn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ nghe thấy tiếng hai hàm răng đập vào nhau khanh khách, mấy thần tử còn lại cũng một dạng phục tùng, kể cả thở mạnh cũng không dám.

“Là giả?”

Hai hàng lông mày Long Diễn Diệu dần dần dựng thẳng lên, trong lời nói đột nhiên mang theo hàn khí: “Ai nói là giả? Thái tử vùi thây trong biển lửa, cả thiên hạ đều biết, làm sao có thể giả? Về phần Nhạc Dương Phong Môn kia, hừ, trên thế gian người có dung mạo tương tự nhau rất nhiều, có lẽ là vàng thau lẫn lộn mà thôi.” Ánh mắt hung ác xẹt qua mọi người, đột nhiên cười: “Các vị khanh gia lẽ nào cũng tin vào lời đồn vô căn cứ này?”

“A, là, là thần ngu muội.” Mấy thần tử rất lạnh lợi, lập tức minh bạch Huyền đế là muốn đâm lao phải theo lao, vội vàng phụ họa không ngừng: “Đúng vậy, là thần hồ đồ, nhất định có người giả mạo thái tử, thần sẽ điều tra kỹ lưỡng việc này. Chỉ không biết thánh thượng xử lý thái tử giả kia như thế nào?”

“Chuyện này còn phải hỏi? Dám giả mạo thái tử làm mưa làm gió, một khi bị bắt quy án, kể cả vây cánh của hắn nhất định cũng phải trầm.” Lạnh lùng đảo qua thần tình sợ hãi của quần thần, sắc mặt Long Diễn Diệu thoáng hòa hoãn đi: “Sự kiện trọng đại, các khanh gia cần phải cẩn thận hành sự, trầm không muốn những kẻ bảo thủ, thân cận thái tử biết được, tránh phát sinh thêm nhiều rắc rối.”

Lý thừa tống một thân mồ hôi lạnh, trong triều xưa nay không hề ít những đại thần cùng thái tử giao hảo (quan hệ tốt), nếu thái tử chưa chết, chắc chắn bọn chúng sẽ danh chính ngôn thuận đem thái tử quay về kinh kế vị, đến lúc đó long ý của Huyền đế tràn ngập nguy hiểm, là thân tín của hắn, bọn họ há có thể yên ổn? Lúc này chấn chỉnh tinh thần, lĩnh chỉ mà đi. Lý thừa tướng càng hạ quyết tâm, hình bộ ngay lập tức đem kẻ xét nghiệm thi thể cùng vú nuôi xử tử.

Những kẻ bị bắt giữ đều lần lượt bị tra khảo, Long Diễn Diệu đứng lặng tại chỗ, ánh mắt chớp động, trong lòng bỗng nhiên nổi dậy nghi ngờ: Người chết cháy là thái tử giả? Lẽ nào tiểu tử Thụy Đình từ lâu đã chuẩn bị sẵn thể thân, lúc bị bắt vào thiên lao không phải là hắn? Hay là kẻ phóng hỏa lại âm thầm bị Đông cung thu mua, lên đem Thụy Đình trao đổi ra ngoài? Nhưng làm sao có thể giấu diếm được nhiều ngục tốt trong thiên lao như vậy?...

Hắn cau chặt chân mày, những mối xích liên quan trong chuyện này quả rất nhiều, người khảo án sớm đã bị diệt khẩu, ngay cả Cổ sư gia trực tiếp hạ lệnh liên lạc cũng đã chết, không còn người nào để hỏi. Mơ hồ cảm thấy trong này có cả một đại âm mưu, nhưng nhất thời không thấy rõ đầu mối, hắn lắc đầu, cũng không suy nghĩ thêm nhiều, lúc này cần phải biết chắc chắn thái tử thực sự chết cháy hay chưa, nếu không ngôi vị hoàng đế của hắn cũng sẽ lung lay sắp đổ.

Ngực phiền muộn, cuối cùng Long Diễn Diệu ngửa mặt lên trời, thở hắt ra thật dài —

“A, người sao lại ở đây?” Tiếng nói trong trẻo từ phía sau truyền đến.

Quay người lại, thấy Bích Lạc bê một bó hoa so với y còn muốn cao hơn đang chạy tới, chân mày Long Diễn Diệu khẽ giãn ra, tiến lên đỡ lấy y, cười nói: “Đi chậm một chút, vết thương của ngươi còn chưa khỏi hẳn.”

“Ta đã nằm một chỗ vài ngày, nếu không ra ngoài đi lại chắc sẽ nổi mốc luôn.”

Bích Lạc cười hì hì đem hoa thả vào lòng Long Diễn Diệu, vỗ vỗ bụi bặm trên tay: “Ngươi tới vừa đúng lúc, ta đang lo lắng không biết làm sao cắm nhiều hoa thế này quay về a! A? —“

Áo lông cừu trắng nhẹ nhàng phủ lên người, Bích Lạc hơi chấn động, đôi mắt thu thủy nhìn chằm chằm Long Diễn Diệu.

Gom hoa lại một bên, Long Diễn Diệu kéo tay y, chạm đến đầu ngón tay đang run rẩy vì lạnh, cười than thở: “Ta biết ngươi muốn ra ngoài hít thở không khí, nhưng cũng không biết mặc thêm y phục vào, hôm nay trời giá rét, ngươi lại bị thương trong ngục —“

Đầu ngón tay không thể kiềm chế mà nhẹ run rẩy, lông mi khẽ buông xuống, Bích Lạc mở mắt.

Có chút ngạc nhiên khi thấy Bích Lạc hiếm khi yên lặng thế này, bàn tay Long Diễn Diệu nắm thật chặt: “Lạnh sao? Vậy nhanh trở lại một chút.” Hắn đỡ lấy lưng y cùng quay trở về.

.....

“Người nói thái tử còn sống?”

Bích Lạc đang cắt tỉa hoa, khiếp sợ quay đầu lại, nhìn Long Diễn Diệu ngồi ở mép giường, có chút tỉnh ngộ, thảo nào Long Diễn Diệu sau khi cùng y dùng qua bữa tối lại an vị nhìn y loay hoay tỉa hoa, bộ dạng chồng chất tâm sự...

“Nếu là thật như vậy...” Long Diễn Diệu mở hai tay, ôm lấy Bích Lạc, để y tựa vào lòng hắn, vuốt ve mái tóc y, khẽ thở dài: “Ta đang nghĩ đến một hướng khác? ...”

Cảm thấy thân thể trong lòng khẽ run rẩy một chút, Long Diễn Diệu cười, vuốt ve lưng y: “Người không cần khẩn trương, cho dù hắn có người giúp đỡ, cũng không chắc làm được, chỉ cần không để cho hắn tiếp xúc với các cự thần, muốn lật đổ ta cũng không dễ dàng như vậy, ha ha...”

Bích Lạc chậm rãi ngẩng đầu, chăm chú nhìn nam tử đầy ngạo khí trước mặt, trong sóng mắt y lại một trận biến ảo —

“... Người không trách ta sao? ... Đây vốn là do một tay ta bày ra, nhưng...”

Long Diễn Diệu sững sốt, sau đó cười nói: “Tại sao? Người nghĩ ra diệu kế giúp ta đăng cơ, ta khen người còn không kịp, sao lại trách người? A, xem như tiểu tử Thụy Đình này mạng lớn, giúp hắn tránh được một kiếp, với người không quan hệ, người không cần để ở trong lòng.” Nhìn Bích Lạc vẫn là thần sắc kính sợ, hắn nhẹ nhàng búng mũi y một cái: “Người đang sợ tương lai hắn sẽ tìm người trả thù sao? Cứ yên tâm, có Long Diễn Diệu ta, hắn há có thể tổn thương đến người?”

Đầu vai khẽ chấn động, Bích Lạc đột nhiên ôm chặt cổ Long Diễn Diệu, khóe miệng hơi nhếch lên — Long Diễn Diệu, vì sao người muốn bảo vệ ta? Vì sao người muốn ta nghĩ rằng người đối với ta càng ngày càng ôn nhu? ...

Từ lúc ta thụ thương tới nay, tuy người mỗi đêm đều ôm ta cùng ngủ, nhưng chưa từng chạm qua ta, là lo lắng thương thể của ta càng nặng thêm sao? Người phong một người có xuất thân ti tiện như ta làm Vương, là không muốn người khác khinh rẻ ta sao? Mà hôm nay, người cư nhiên cầm áo lông cừu tới hoa viên tìm ta, là sợ ta sẽ bị cảm lạnh sao? ...

Mi mắt tựa như không chịu nổi áp lực mà nhắm lại — vì sao lại biến thành như vậy? Người là kẻ cầm đầu cướp đi người quan trọng nhất của ta! Là người ta hết lòng muốn trả thù! Người có thể đối ta tàn bạo, đối ta lãnh khốc, nhưng vì sao lại đối ta ôn nhu như vậy?

“Bích Lạc, làm sao vậy? Khó chịu sao?” Long Diễn Diệu vỗ nhẹ gương mặt y, hơi cau mày — gần đây hắn cảm thấy tâm trạng Bích Lạc có chút không ổn định, lúc ở một mình có khi còn ngáy người ra... Mà hắn vừa mới tiếp nhận triều chính, phi thường bận rộn, xác thực không có quá nhiều thời gian quan tâm đến Bích Lạc...

Nâng mặt Bích Lạc lên, Long Diễn Diệu mỉm cười nói: “Nếu người không khỏe, liền đi ngủ sớm a, ta ở thiên điện còn có chút sổ sách cần phải phê chuẩn —

“.. Tại sao? ...” Trong đôi mắt Bích Lạc mịt mù tựa như mang theo nhiều chuyện mà vô pháp mở lời: “Người tại sao không giống như trước đây? ...”

“Cái gì không giống?”

Long Diễn Diệu đặt Bích Lạc nằm thẳng trên giường, kéo chăn đắp lên người y, tò mò nhếch mi hỏi: “Ta trước đây thế nào?”

Bích Lạc quay đầu né tránh đôi mắt mong chờ của hắn, cúi đầu nói: “Trước đây người nào có đối xử tốt với ta như bây giờ? —“

Long Diễn Diệu ha ha cười, cúi người nhẹ hôn lên môi y một cái: “Hóa ra người vòng vo vậy là muốn nói ta trước đây đối xử với người không tốt sao. A, người không thích ta như bây giờ sao?”

Môi hắn nhẹ nhàng cọ cọ vào chóp mũi Bích Lạc: “Ta biết trước kia ép buộc ngươi như vậy, xác thực đối ngươi hơi quá đáng, bắt quá, sau này sẽ không như vậy nữa...” Nhìn thấy Bích Lạc trợn to mắt nhìn hắn, Long Diễn Diệu khẽ nhếch môi, trong mắt nhu hòa đến kỳ lạ: “Ta hình như càng ngày càng thích ngươi rồi, ha ha, đều là bị tiểu yêu tinh nhà ngươi mê hoặc...”

Hắn cười nhạt ngồi thẳng lên, nắm lấy đầu ngón tay Bích Lạc ngắm nghía, trong thanh âm trầm thấp phẳng phất có phần hoảng hốt —

“Cùng ngươi ở một chỗ, thời gian càng dài, ta lại càng bị ngươi hấp dẫn... Bích Lạc, ngươi nói xem có kỳ quái hay không? Nếu ta một phút không thấy ngươi, sẽ cảm thấy không thoải mái, còn có —“

“Đừng nói nữa!”

Bích Lạc đột nhiên rút tay về, ngực không ngừng phập phồng — không nên như vậy! Ngươi là người mà ta thống hận, làm sao có thể đi thích ta?

Bích Lạc vươn tay, bắt lấy cổ Long Diễn Diệu, dán sát môi y vào môi hắn, ra sức hôn.

“Bích Lạc?!”

Cái hôn mạnh mẽ đột nhiên đến làm Long Diễn Diệu không khỏi sửng sốt, đầu lưỡi mềm mại quanh quẩn trong miệng hắn, tinh tế lướt qua hàm trên, lại cuốn lấy lưỡi hắn cùng dây dưa, thành thạo mà khơi gợi dục hỏa của hắn.

Hơi thở nhanh chóng trở nên nặng nhọc, phúc hạ như bị hỏa thiêu, trướng đến đau nhức. Long Diễn Diệu cầm lấy hai tay Bích Lạc, muốn đẩy y ra: Mấy ngày nay hắn một mực đau khổ nhẫn nại, nhưng Bích Lạc lại không biết sống chết mà đi châm lửa, hắn cũng không có tự chủ được tốt như vậy —

“Đừng náo loạn, Bích Lạc, ta không muốn tổn thương ngươi...”

“Nhưng ta muốn...” Bộ dáng câu dẫn quyến rũ làm Long Diễn Diệu vô pháp chống cự, đôi môi hồng nhuận ướt át dờn về phía hầu kết đang rung động của hắn, đuôi mắt y tà tà khơi mào: “Cũng đã vài ngày không có rồi... Aha haa...”

“Đây là tự ngươi muốn!” Hết thấy lý trí đều bị tiếng cười mềm mại đáng yêu của Bích Lạc khiến hóa thành tro bụi, Long Diễn Diệu hung hăng nhắc cao mặt y, mút lấy đầu lưỡi y, tay kia dùng lực xé phăng y phục chường mắt trên người y.

Đầu lưỡi bị mút vào đến tê dại, Bích Lạc thả tay ra, cười đến ma mị — đúng, chính là như thế này! Giống như trước, thô bạo mà đối xử với ta! Ta không cần ôn nhu của ngươi! Không cần!

Ngươi đối ta càng tàn nhẫn, ta mới có thể càng hận ngươi! Không cần cố kỵ, triệt để có thể hận ngươi!

Hai chân bị nâng cao, mở ra đến cực hạn, phân thân cứng rắn mãnh liệt xông vào. Thắt lưng đau nhức đến gần như muốn bẻ gãy, Bích Lạc siết chặt hai vai Long Diễn Diệu, khắc ra mười đạo vết máu —

Ta hận ngươi!

Từng chút từng chút một tiến nhập, Long Diễn Diệu khàn giọng gầm lên, bộc phát toàn bộ dục vọng tích tụ mấy ngày qua, khi rút ra vẫn còn cứng rắn, ngẩng cao đầu như cũ, hắn bắt lấy Bích Lạc, làm cho y xoay người nằm úp sấp xuống, lại tiếp tục động thân, lần thứ hai xỏ xuyên qua cúc huyệt còn đang sưng đỏ —

Dịch thể nóng rực từ nơi trườn sát tràn ra ngoài, chảy xuống dọc theo đùi, ẩm ướt, nhầy nhụa, đó chính là vết tích dơ bẩn từ chỗ sâu bên trong cơ thể... Bích Lạc nhắm hai mắt, rên rỉ — Ta hận ngươi!!!

Cuồng phong bạo vũ đang lao tới chợt đình chỉ, Long Diễn Diệu nhìn chằm chằm tấm lưng lỏa thể đang run rẩy co giật của Bích Lạc, bất thành linh khom hạ thắt lưng, nhẹ nhàng hôn lên những giọt mồ hôi tinh mịn trên da thịt trắng ngần.

“Bích... Lạc...”

Thanh âm nỉ non trầm thấp khiến toàn thân Bích Lạc không khỏi run rẩy, y càng nắm chặt đệm giường hơn

“Xin lỗi, ta đã không khống chế được...” Long Diễn Diệu chậm rãi rút nhiệt thiết ra khỏi người y, nằm xuống đem Bích Lạc tựa ở trên ngực hắn, khẽ vỗ về lưng y, tâm trạng cực kỳ áy náy.

“Bích Lạc, có muốn tắm rửa không? Ta ôm người đi...” Dục vọng có hơi an ổn lại, Long Diễn Diệu vòng tay ôm lấy thắt lưng tinh tế của y, nhận không được khẽ nhú mày, Bích Lạc tựa hồ so với khi còn ở Vương phủ càng gầy hơn...

“... Không cần, ta mệt mỏi quá...”

Đôi mắt thu thủy thẳng tắp nhìn nét mặt mỉm cười của Long Diễn Diệu, Bích Lạc chậm rãi nhắm mắt: “... Ngủ... a... ngủ... a...”

Mệt mỏi nhanh chóng bị thanh âm mị hoặc tiến vào trong óc, mí mắt càng trở nên nặng nề, Long Diễn Diệu giật giật môi, nhưng chỉ còn phát ra hơi thở rất nhẹ.

Bàn tay trắng như tuyết đặt trên ngực nam tử đang ngủ say, cảm giác được trái tim hữu lực của hắn đang dao động, kỳ thực chỉ cần cố sức gõ một cái —

Bích Lạc im lặng cười, thu hồi tay — ta sẽ không giết người trong lúc người đang ngủ, bởi vì ta cần người thanh tỉnh để thưởng thức nỗi thống khổ khi bị mất đi tất cả! Đúng vậy, ta vì muốn triệt để trả thù người, mới không giết người! Mặc dù với Nhiếp Phách Ma Âm, hơn nữa còn có Hóa Điệp Thần Công, ta có rất nhiều cơ hội có thể giết người...

Ta chính là hận người, mới không giết người... Từ đầu đã quyết định thế, ta sẽ không thay đổi! ...

Vẻ tươi cười đột nhiên biến mất, nhãn thần phát lạnh, Bích Lạc nhanh chóng khoác ngoại bào, điểm chân một cái, tựa như mây khói, nhẹ nhàng phóng ra khỏi tẩm cung, nhảy lên mái hiên —

“Ai?”

Hai tiếng quát đầy áp lực song song vang lên, dưới ánh trăng, tử y nhân đột nhiên quay đầu lại, toàn thân căng thẳng.

“Tử Minh?!”

Bích Lạc kinh hãi nhảy đến: “Công lực của người khôi phục rồi?”

Không có tiếng trả lời, Tử Minh khó tin mà trừng mắt nhìn y: Làm sao có thể? Còn chưa tới một tháng, một người vốn không có võ công như Bích Lạc sao lại có thân thủ kinh người như vậy! Lẽ nào...

Trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, Tử Minh hoảng sợ nói: “Người sẽ không phải là luyện tà môn Hóa Điệp Thần Công đi?”

14. Quyển 1 - Chương 14-1

“Không sai...”

Bích Lạc phi thường bình tĩnh gạt đầu, làm Tử Minh ngây người mất nửa ngày, thật vất vả mới lấy lại được tinh thần, hắn cả giận nói: “Người, ngốc tử này, có biết tà thuật này sẽ làm hao tổn thọ mệnh người luyện hay không? Là tên Vương bát đản nào dạy người? Người —”

“Ta đều biết hết, là tự ta muốn luyện.” Bích Lạc đạm nhiên cười, ngăn Tử Minh còn đang lải nhải: “Người sao lại tìm tới đây?”

Tử Minh thở hồng hộc hướng trên mái ngói ngồi xuống: “Còn không phải đến tìm Vương bát đản họ Long báo thù!”

“Người trúng một chưởng của Quân Vô Song, đã khỏi hẳn rồi sao?” Bích Lạc cũng đến ngồi chồm hổm cạnh bên người hắn, nhìn hắn mẫn cảm chờ người có tinh thần như vậy, hắn là không còn quá đáng ngại.

Tử Minh gạt đầu một cái rồi lại lắc đầu, hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng, nhẹ nhàng thở dài nói: “Võ công của Quân Vô Song thực sự rất thâm sâu khó dò, ta đem hết công lực hợp lại cũng chỉ bổ trúng hắn được

một kiếm, còn bị hấn đánh rơi xuống phía sau núi, đến hôm nay nội lực khôi phục được hơn phân nửa, mới leo lên đỉnh núi lại.

Ánh mắt hấn đảo qua khuôn mặt xinh đẹp của Bích Lạc rồi lại quay đầu đi: “... Ta thấy người đắp mộ cho hấn... cũng có cây cỏ mọc lên rồi...”

Bích Lạc cười yếu ớt, người khẽ run lên, mắt hạ thấp xuống, ánh trăng lạnh lùng rơi xuống một bên mặt, chiếu lên lông mi tạo thành vài điểm lóng lánh —

Lặng lẽ một lúc lâu, Tử Minh thở dài: “Sau đó ta muốn đi Vương phủ cứu người, ai ngờ vừa vào kinh thành, mới biết được chưa tới một tháng, trong triều đã thay đổi hoàn toàn, Vương bát dẫn họ Long kia cư nhiên lên làm hoàng đế. Mục Thành vương phủ thì đang xây xây dựng dựng, nói cái gì mà đổi thành Yến vương phủ, a, đúng rồi, nếu người ở trong cung, chắc cũng biết Yến vương kia là ai? Nghe nói người này chính là tâm phúc của hoàng đế đương triều —”

“Là ta!” Bích Lạc mở mắt, lẳng lặng cười nói.

Con mắt Tử Minh trợn trừng lớn đến mức muốn rớt ra khỏi viền mắt, hấn chỉ vào Bích Lạc, há to miệng nhưng cái gì cũng không nói nên lời: Bích Lạc là Yến Vương? Trong kinh thành đang xôn xao lưu truyền, Yến vương cùng Huyền đế cực kỳ âm mưu, là người nhận hết ân sủng của Huyền đế?

Sao như vậy? Người đã quên Vương bát dẫn họ Long chính là thủ phạm đã hại chết Yến Nam Quy hay sao? ... Tử Minh bỗng chốc nổi giận, vừa định mắng to, nhưng tâm lại dao động, hấn vỗ đùi, chợt hiểu ra: “Người cố ý thân cận Vương bát dẫn kia, để tìm được cơ hội tốt hạ thủ, đúng không? Nhưng người cần gì phải đi luyện cái hóa điệp thần công quái đản kia? Ngô, cho dù người có võ công, cũng không giết được hấn...”

Nghĩ đến Bích Lạc vì báo thù mà tự làm giảm thọ mệnh, Tử Minh chợt cảm thấy thương tiếc, nói sao cũng không thể để Bích Lạc tiếp tục làm hại chính mình, hấn đứng lên hét to: “Tối nay ta vào cung là để lấy đầu tên họ Long kia, người không cần luyện cái đồ tà công bỏ đi đó nữa.” Vai nhaoáng lên, liền muốn phóng xuống.

“Chậm đã —”

Bóng ảnh màu xanh bích vừa lay động, đã che ở trước mặt Tử Minh.

“... Bích Lạc người?” Tử Minh kinh nghi nhần mày lại: “Người không muốn vì Yến Nam Quy báo thù? Vì sao ngăn cản ta?”

Bích Lạc thở dài, thê lãnh cười: “Đương nhiên muốn, hấn cùng Quân Vô Song, ta một người cũng không bỏ qua, chỉ là thời cơ còn chưa tới —”

“Còn chờ cái gì?” Tử Minh cuối cùng cũng phát hỏa: “Vương bát dẫn hiện tại đã ngồi trên long ỷ, tiêu dao khoái hoạt đến thế, người còn muốn đợi tới khi nào? Chờ hấn sống thọ rồi chết tại nhà, tái sinh nơi cực lạc hả?”

Nhìn vẻ mặt tức giận của Tử Minh, đôi mắt Bích Lạc khẽ xoay động, y mím môi cười khê: “Hiện tại hấn là hoàng đế, chắc chắn là khoái hoạt rồi, nhưng nếu như bị cướp đi long ỷ thì sao?”

Tử Minh nhất thời đoán không ra ẩn ý trong lời y, càng hồ nghi hơn. Bích Lạc uể oải quay trở về mái ngói ngồi xuống, khẽ vén mái tóc dài: “Người nhất định đã nghe việc thái tử chôn thân trong biển lửa. Nếu ta nói, thái tử còn chưa chết thì sao? ...”

Nhìn chằm chằm khóe mặt tươi cười như có như không của Bích Lạc, Tử Minh cả kinh, cũng chậm rãi ngồi xuống, nhìn thẳng y: “... Ta hiểu rồi... Là người cùng thái tử liên thủ ra cục diện này a...”

Bích Lạc cười mà không đáp, Tử Minh vốn cũng là người vô cùng thông minh, suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, gật đầu nói: “Khổ nhục kế hay lắm, không cần tốn nhiều sức liền có thể mượn đao giết người, đem tất cả vương tử ham muốn ngôi vị hoàng đế đều loại bỏ. Đến lúc thái tử hiện thân, chỉ cần hô một cái, hấn là con trai trưởng của tiên đế, triều thần lại biết hấn do người hãm hại mới bị phế truất, tự nhiên khắp nơi sẽ ủng hộ hấn. Vương bát dẫn kia, danh bất chính ngôn bất thuận, trái lại chỉ có thể thoái vị, nếu hấn nhất định không chịu, xem như là muốn soán vị, đại nghịch bất đạo, lại vừa vặn cho thái tử một cái cớ để xuất

binh thảo phạt hần mà không cần lo lắng mang ác danh thí thức (giết chú ruột) ... Vương bát dẫn kia vốn có ma giáo tương trợ, nhưng hết lần này tới lần khác hạ chỉ tiêu diệt ma giáo, tuyệt không còn đường lui...”

Hắn nói một hơi, Bích Lạc thủy chung mỉm cười không nói gì, hắn biết chính mình đoán không sai, than thở: “Ta từng gặp qua thái tử, xác thực là người không tầm thường, nghe nói hắn chết trong thiên lao, ta vốn có chút không tin, quả nhiên... Chỉ là, kẻ sách của các ngươi cho dù tốt, nhưng tội nghiệp tiểu hoàng tử vừa mới ra đời...”

“Này còn chưa hẳn, nếu chết cháy chính là thái tử giả, vậy vì sao tiểu hoàng tử không thể sống? Thái tử chỉ sai người hạ một liều thuốc tê mạnh để giả chết mà thôi, tiểu hoàng tử trước khi nhập liệm (đưa vào quan tài) đã được thủ hạ của thái tử đổi ra ngoài rồi, hiện đang sống tốt ở Nhạc Dương Phong Môn —” Bích Lạc nhìn ánh trăng, Long Diễn Diệu chắc là đã tỉnh rồi a...

“Ta phải trở về, ngươi có thể giúp ta một việc hay không?”

Đến gần bên tai Tử Minh, Bích Lạc nhỏ giọng thì thầm, đến khi thấy được sắc mặt Tử Minh biến ảo, ngưng chú nhìn y, tựa như hai người mới lần đầu biết nhau.

“Sao nhìn ta như vậy?”

“Không có gì, đột nhiên nghĩ, ngươi tâm cơ thật sâu, từ trước đến giờ ta chưa từng phát hiện... A, không bằng ngươi đem Vương bát dẫn kia cùng thái tử tranh chấp, đấu đến lưỡng bại câu thương, chính mình làm hoàng đế luôn đi.” Tử Minh tựa thật tựa giả mà thở dài: “Ngày nào đó, nếu ngươi muốn hại ta, chỉ sợ ta cũng không thoát được a...”

“Ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi...” Dáng tươi cười tiêm nhiễm một phần phiền muộn, Bích Lạc buồn bã lắc đầu — ngươi là ca ca của ta, là người thân duy nhất của ta... Bất quá, ta vĩnh viễn cũng không nói cho ngươi biết bí mật này, ta không muốn ngươi hận Yến Nam Quy, hận người kia cướp đi mẫu thân ngươi, nhưng hắn cũng là người mà ngươi lưu tâm, người ngươi yêu mến...

Thần sắc Bích Lạc bỗng trở nên u sầu làm ngực Tử Minh khó chịu một trận, cũng không còn hứng thú tiếp tục cười nữa, hắn nhún vai đứng lên: “Chuyện của ngươi, ta sẽ thay ngươi làm thỏa đáng. Ngươi cũng phải cẩn thận, đừng để Vương bát dẫn nhìn ra sơ hở... Ta đi.”

Tử ảnh nhanh chóng biến mất dưới ánh trăng, Bích Lạc thần thờ ngồi một mình, thấy y phục ẩm ướt, mới kinh sợ, nhảy vọt trên từng nóc nhà, lặng yên quay về tẩm cung.

Cước bộ nhẹ tựa bông, nửa điểm cũng không làm kinh động đến cung nhân trực đêm, trực tiếp đi đến nội điện, một cước bước vào cửa, trên lưng thỉnh thoảng mồ hôi lạnh —

Ngọn lửa đèn cây lay động trong phòng, Long Diễn Diệu không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang ngồi ở mép giường nhìn y, nét mặt thâm sâu khó dò.

“Ngươi tỉnh rồi...”

Bích Lạc cố gắng lộ ra một nụ cười quyến rũ, đi đến chỗ hắn, tìm đập nhanh đến lợi hại: Long Diễn Diệu tỉnh từ bao giờ?

Một tay đem Bích Lạc kéo vào lòng, sờ thấy sương sớm trên áo y, hai hàng lông mày Long Diễn Diệu giương cao: “Ta vừa tỉnh ngủ, không thấy ngươi bên cạnh, nửa đêm còn đi đâu?”

“Ta ngủ không được, ra ngoài đi qua đi lại...” Bích Lạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hóa ra Long Diễn Diệu vừa mới tỉnh, hắn là không phát hiện Tử Minh đã tới...

“Thật không? Lúc trước chẳng phải ngươi nói quá mệt mỏi, muốn ngủ một giấc sao?” Đôi mắt đen sắc bén của Long Diễn Diệu càng thêm trầm hắc.

Sắc nhọn tựa như ánh mắt chim ưng đang rình mồi, Bích Lạc run lên, kẻ sát trong ngực Long Diễn Diệu nhẹ nhàng cọ cọ: “Hiện tại ngủ có được hay không? Ta thực sự có điểm buồn ngủ rồi...”

Ngón tay khẽ mơn trớn da thịt lạnh lạnh của y, mi tâm Long Diễn Diệu càng thêm buột chặt: Rõ ràng y ở bên ngoài thật lâu... Còn có, khi Bích Lạc vừa mới đi vào thì, hắn hầu như không nghe ra tiếng bước chân...

Đôi mi bỗng dựng nhếch cao, chợt lóe sát khí: “Người đến tột cùng có chuyện gì gạt ta?!” Lòng bàn tay hần đột nhiên hướng ra ngoài trở một cái —

“Không —“

Vừa phun ra được một chữ, chưởng lực mạnh mẽ đã đánh thẳng vào lưng. Bích Lạc định vận công chống đỡ, nhưng chợt dừng lại — nếu như bị Long Diễn Diệu phát giác y có võ công, còn không phải làm hần nghi ngờ càng thêm nặng? ...

Không còn thời gian ngẫm nghĩ, Bích Lạc cấp tốc đem chân khí tản ra khắp các huyết, chịu một chưởng của Long Diễn Diệu —

“Bích Lạc!”

Chưởng đánh lên ngực Bích Lạc, không có đến nửa phần nội lực chống lại, sắc mặt Long Diễn Diệu kịch biến, vội vàng rút tay về, nhưng vẫn là chậm.

Tựa như bị quả tạ nghìn cân tầng tầng đập lên, Bích Lạc khê nhếch môi, một ngụm máu bắn tung tóe lên sa trường hoàng sắc, cả người tê liệt ngã xuống khuỷu tay Long Diễn Diệu, đầu lệch về một bên, tơ máu liên tục tràn ra khỏi môi, trước ngực ngay lập tức nhiễm một mảnh đỏ tươi.

“Bích Lạc —” Long Diễn Diệu hô to một tiếng, ôm chặt thân thể đang không ngừng run rẩy trong lòng, tiếng rống giận vang vọng khắp tầm cung —

“Mau gọi thái y!”

.....

“Thấy thế nào rồi? Bích Lạc...” Đặt chén thuốc xuống, Long Diễn Diệu lấy khăn lụa lau được còn dính trên mép Bích Lạc, ảo não tới cực điểm: Bích Lạc vốn vết thương cũ chưa lành, lại bị hần hung hăng đánh một chưởng, nghe thái y chẩn đoán bệnh, chỉ sợ nội tạng trong một tháng không thể xuống giường được, nếu điều dưỡng không tốt, nói không chừng sau này còn có thể lưu lại gốc bệnh...

“... Xin lỗi, là ta quá đa nghi...”

Bích Lạc thở hổn hển, đẩy tay Long Diễn Diệu ra, y chưa chút cười: “Hóa ra người đều không tin ta... A, người cứ thẳng thắn giết ta đi.” Mi mắt nhắm lại, lại ho vài tiếng đến xuất huyết —

“Bích Lạc!” Long Diễn Diệu vừa sợ vừa thẹn, thấy sắc mặt y tái nhợt đến lợi hại, trong lòng mãnh liệt co rút, hần cúi đầu hôn lên đôi môi còn nhiễm máu của Bích Lạc, lầm bầm nói: “Sẽ không, ta sao có thể giết người? ... Sẽ không...” Cảm thấy Bích Lạc quay đầu né tránh, hần kinh hoàng một trận, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt y, cẩn cẩn dục dục (cẩn thận từng ly từng tí) vuốt ve: “Ta tuyệt đối sẽ không thể nữa, Bích Lạc...”

— Sẽ không, chưởng đánh vào trên người người, ta cứ nhiên cũng đau nhức thấu tim thấu phổi, cho tới bây giờ chưa từng trải qua đau đớn như vậy... Ta không biết bản thân sẽ vì yêu thương một người mà dẫn đến tình trạng này... ta không biết...

Ta có lẽ thật sự đã yêu người... Không rõ là bắt đầu từ khi nào, cũng không biết vì cái gì, ta thực sự bị tiểu yêu tinh người mê hoặc, ngay cả chính ta cũng không hề phát hiện! Nhưng hôm nay, ta đã rất rõ ràng, ta xác thực thích người! Bằng không, tâm thể nào lại đau đến khó có thể chịu được như vậy? Ta sao lại bởi vì người muốn tránh né ta, cự tuyệt ta mà hoang mang rối loạn?

Ta cứ nhiên thực sự yêu người! Yêu người điêu ngoa, gần gũi, yêu người giả dối, hay thay đổi, cũng là yêu người yêu mị hoặc nhân... Cho nên lúc trước nghĩ người có chuyện muốn dấu diếm ta, mới không khống chế được chính mình mà phần nộ...

Một cái hôn ôn nhu khẽ lướt qua mi mắt Bích Lạc, ôn nhu tựa như muốn che chở —

“Xin lỗi, Bích Lạc, ta tuyệt đối sẽ không hoài nghi người lần nữa, sẽ không làm tổn thương người lần nào nữa...”

Đây xem như là lời thề sao? ... Toàn thân Bích Lạc cứng lại, bỗng chốc vung đầu, cổ sức tách ra khỏi cái hôn ôn nhu của Long Diễn Diệu: “Người không phải nói ta có việc gạt người sao? ... Người có thể đem ta ném vào thiên lao, gọi người tra vấn ta a!” Cổ họng khẽ chấn động vài cái, y cười khổ: “Không chừng đúng thật là có thể hỏi ra vài thứ đó... Ta, —“

Lời còn chưa nói hết, đôi môi đã đột nhiên bị lấp kín, nồng nhiệt giống như ngày xưa, nhưng mang theo ôn nhu không đồng dạng —

Tinh tế hôn mỗi một tác trên đôi môi mềm mại, liếm sạch hết vết máu còn đọng lại, Long Diễn Diệu rút cuộc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng chứa đầy kinh ngạc của y, khẽ cười nói: “Ngoan ngoãn ngủ, đừng nói chuyện nữa.”

Trên ngực đau nhức đến không nói nên lời, một phần cũng bởi vết thương. Bích Lạc cắn môi, thật khó chịu! Cực kỳ khó chịu!

“Ngủ đi...”

Buông màn, Long Diễn Diệu cẩn thận ôm Bích Lạc để y gối đầu lên ngực hắn, vỗ nhẹ lưng y. Cảm thấy Bích Lạc còn đang run rẩy, y hãy còn đang tức giận, cánh tay hắn căng thẳng, mỉm cười nói: “Người thật ôn ào, khó tính, giống hệt tiểu hài tử, ha ha, đừng tức giận nữa... Vết thương tốt hơn rồi, người muốn mắng chửi, muốn đập phá, muốn giết người phóng hỏa, ta đều tùy người, còn hiện tại, nhanh ngủ đi!”

Không tưởng tượng được Long Diễn Diệu lại có khẩu khí gần như sủng nịch như vậy, Bích Lạc lại ra sức cắn môi đến chảy máu — Vì sao phải đối với ta như vậy? Ta không cần ôn nhu của người, ta chỉ muốn hận người!

Long Diễn Diệu, không nên đối tốt với ta! Không nên ôn nhu với ta! Không nên khiến ta rơi vào trong mộng của người!

Ta ở trước mộ Yến Nam Quy từng thề qua, sẽ không tiếp tục khao khát si tình! Ta, chỉ muốn báo thù! Khiến tất cả những kẻ đã cướp đi mọi thứ của ta phải trả giá tương xứng!

Cho nên, ta không muốn người yêu ta! Ta chỉ muốn hận người!! Giống như lúc ban đầu, căm hận thật sâu kẻ đã cướp đi sinh mệnh Yến Nam Quy lại mặc sức lãng nhịch ta!!

15. Quyển 1 - Chương 14-2

Gió rét lạnh thấu xương, hiện tại những trận tuyết đầu đông đã bắt đầu kéo đến. Chỉ trong một đêm kinh thành đã phủ lên mình một màu ngân sắc (màu bạc), ngay cả Ngự Hoa viên cũng là một mảnh trắng xóa, bên mái hiên, cành lá đều bị tầng tầng lớp lớp tuyết trắng dày đặc che phủ, cảnh tượng rất đặc biệt.

“Còn lạnh hay không?” Long Diễn Diệu giúp thiếu niên trong lòng cột chặt áo lông cừu, một bên phân phó cung nhân đang hầu hạ bên cạnh thêm củi lửa vào bếp lò, trong đình ngay lập tức cảm thấy ấm áp.

Ôm thủ lô làm từ gỗ trầm hương trong tay, Bích Lạc liếc mắt nhìn hắn, rồi lại cấp tốc quay đầu sang hướng khác, im lặng nhìn cảnh tuyết ngoài đình.

* Thủ lô: Lò sưởi cầm tay.

Bích Lạc còn đang giận hờn a... Long Diễn Diệu thất vọng mà than khẽ, đã hai ngày nay hắn không có lâm triều, chỉ ở tẩm cung bồi Bích Lạc, kể không ít truyện cười chỉ muốn làm y hài lòng. Nhưng Bích Lạc lại bỗng nhiên thay đổi tính nết, không còn linh động, hoạt bát như thường ngày, trái lại suốt ngày không nói không cười, lơ đãng xuất thần, cũng không biết y đang nghĩ cái gì, làm hắn cảm thấy thật thất bại. Hôm nay, hắn ôm Bích Lạc ra ngoài ngắm tuyết giải sầu, đã ngồi hơn một canh giờ, nhưng cũng không nghe y nói một câu nào —

Đúng đến chuyện có liên quan tới Bích Lạc, thân làm hoàng đế như hắn thật đúng là mất hết uy nghiêm. Long Diễn Diệu nhún mày có chút tự giận — Bất quá, cũng không thể trách Bích Lạc, một chương kia chỉ sợ đã làm y bị tổn thương tình cảm...

Thư thái cười, Long Diễn Diệu bê chén cháo quế phục linh lên uống trước một ngụm, tấm tắc khen: “Ngọt mà không ngấy, Bích Lạc, người cũng ném thử xem...” Thấy Bích Lạc giả vờ không nghe thấy, Long Diễn Diệu cũng không nổi giận, còn múc một muỗng đưa đến bên miệng y, cười nói: “Nếu người ngoan ngoãn ăn hết chén cháo này, buổi chiều ta sẽ không ép người uống được, thế nào?”

* Quế: trái nhãn, Phục linh: tên một vị thuốc đông y. Nói chung là cháo nhãn nấu với phục linh (ngộ =))

Bích Lạc do dự một chút, rồi mở to miệng, Long Diễn Diệu cười ha ha, một bên đút Bích Lạc ăn cháo, nhìn không được lắc đầu: “Người tốt xấu gì cũng là Yến vương của Thiên triều, cư nhiên lại sợ uống thuốc như vậy, tin này mà lan truyền ra ngoài sẽ cực kỳ mất thể diện, ha ha...”

“Đó là tự người phong, ta cũng không có cầu người.” Nhìn thấy các cung nhân xung quanh đều là vẻ mặt cố nén cười, Bích Lạc rốt cuộc không chịu nổi kích động, cũng không chú ý trong miệng còn đang ngậm cháo, liền cầu nhàu đứng lên.

Y cuối cùng cũng mở miệng, tuy vẫn nói năng lỗ mãng, nhưng lời vào tai Long Diễn Diệu lại như tiên nhạc luân âm, không khỏi tâm hoa nộ phóng, buông chén và muỗng xuống, nhằm ngay gò má Bích Lạc mạnh mẽ hôn một cái, cuốn lấy một lọn tóc cọ cọ vào cổ y: “Ta còn tưởng người thật sự sẽ không cùng ta nói chuyện a! Aha ha —“

*Tiên nhạc luân âm: âm thanh thần kỳ.

*Tâm hoa nộ phóng: mừng như điên =)).

Bích Lạc liếc mắt xem thường, nhưng đối sự cợt nhả của Long Diễn Diệu cũng không có biện pháp, chỉ khẽ lắc đầu nói thầm: “Đừng có đùa, rất ngứa đó.”

Long Diễn Diệu ngừng cười, đang định trêu chọc y vài câu, thì ngoài hành lang gấp khúc có tiếng đi lại ầm ĩ, một nội thị dẫn Lý thừa tướng cùng Tào thị lang vội vã đi tới.

Thấy hai người vẻ mặt sợ hãi, Long Diễn Diệu nhú mày, phất tay thôi lui các cung nhân xung quanh, trầm giọng nói: “Sao lại hoảng hốt như thế, có việc gì gấp?”

Lý thừa tướng và Tào thị lang nhìn nhau, bộ dạng muốn nói rồi lại thôi. Long Diễn Diệu không vui mà nhếch mi, còn chưa nói gì, Bích Lạc trong lòng hẩn đột nhiên nở nụ cười: “Hai vị đại nhân là ngại ta ở đây, nên không tiện bẩm báo sao? Ngày đơn giản thôi, ta về cung trước —“

“Đừng lộn xộn!” Long Diễn Diệu ấn Bích Lạc đang định đứng lên ngồi xuống lại: “Không có ta ôm, người có thể tự đi về được sao? Hắc, Lý thừa tướng, có gì cứ nói thẳng.” Ánh mắt sắc bén di chuyển trên người bọn họ.

“Dạ, thánh thượng.”

Lý thừa tướng sợ run cả người, ấp a ấp úng nói: “Việc này, việc này cùng Yến vương có quan hệ, vì thần có phong thư muốn thỉnh thánh thượng xem qua.”

Bích Lạc ngẩn ngơ, Long Diễn Diệu tiếp nhận phong thư từ tay Lý thừa tướng, xem kỹ càng, sắc mặt dần dần chuyển sang âm lãnh.

Lý thừa tướng cúi đầu xuống, nhưng khóe mắt vẫn len lén quan sát biểu tình của Huyền đế, lúc này mới cung kính nói: “Thư này là sáng sớm hôm nay lúc vi thần rời giường, phát hiện nó được đặt tại đầu giường, Tào đại nhân cũng nhận được một phong thư tương tự. Thần đã thăm dò qua, hóa ra trong hai ngày qua, các đại thần trong kinh thành đều nhận được thư, ai ai cũng đều nghị luận sôi nổi...”

“Là cái gì vậy?” Bích Lạc hiếu kỳ rướn cổ, nhìn phong thư trong tay Long Diễn Diệu, không khỏi “a” lên một tiếng —

Trong phong thư chỉ có vài câu, Thụy Đình thái tử vẫn chưa chết, hiện đang ở Nhạc Dương Phong Môn, muốn triệu tập cự thần trong triều để đoạt lại đế vị, cuối thư còn nói một câu: Yến vương chính là tâm phúc do thái tử an bài tại kinh thành, chư gia đại thần nếu có lòng quy phục thái tử, có thể liên hệ với Yến vương.

Giật mình, Bích Lạc cười khúc khích: “Hai vị đại nhân nói vậy tức là xem Bích Lạc như nội ứng sao? Hi hi...”

Lý Tào hai người trừng mắt nhìn y, không hiểu thiếu niên trước mắt sao còn bình tĩnh như vậy? Lại nhìn Huyền để chậm rãi lộ ra nét mặt tự tiếu phi tiếu, bọn hắn đột nhiên kinh hãi, lúng túng nói không ra lời.

Ném phong thư sang một bên, Long Diễn Diệu châm biếm nói: “Hai người các ngươi vào cung là muốn hưởng trẫm mật báo để tranh công sao? A, nếu Yến vương thật sự là thủ hạ của thái tử, thái tử sao lại vạch trần thân phận y dễ dàng như vậy, còn không sợ gây ông đập lưng ông? Đây rõ ràng là kế ly gián của hắn! Hừ, hắn một bên báo cho đại thần nơi ở của hắn, một bên gây xích mích chia rẽ, muốn mượn tay trẫm trừ khử Yến vương, tính toán này có hơi đơn giản rồi.”

Hắn cười lạnh, vừa nhìn Lý Tào hai người chân tay luống cuống vừa lắc đầu: “Mưu kế ấu trĩ như vậy, các ngươi cứ nhiên cũng tin là thật, hừ. Quên đi, trẫm cũng không truy cứu các ngươi tội mạo phạm Yến vương. Nhưng lúc này chúng đại thần trong kinh thành đã biết thái tử đang ở Nhạc Dương Phong Môn, thật có phần nan giải...” Hai hàng lông mày nhíu chặt, nghĩ không ra tiểu tử Thụy Đình mưu tính thật nhanh lẹ, hôm nay cho dù hắn có đi chiêu cáo thiên hạ có người giả mạo thái tử, chỉ sợ cũng không có ai tin.

Lý thừa tướng lấy lại tinh thần, bước lên một bước, thấp giọng nói: “Thánh thượng, vì thần còn thám thính được, Đoan Mộc thái sư sau khi nghe tin, đang định phái người đi Nhạc Dương Phong Môn tìm hiểu cho rõ ràng —“

“Lão gia hỏa này!”

Long Diễn Diệu tức giận, Đoan Mộc thái sư là nguyên lão từ lúc mới khai triều, quyền cao chức trọng, ở trong triều, có rất nhiều môn sinh phân bố trải rộng. Lúc hắn đăng cơ, Đoan Mộc thái sư ôm bệnh ở nhà, thật không có hành động gây rối nào, còn phái người tặng lễ chúc mừng, nếu lão muốn nhúng tay vào chuyện thái tử, thì cực kỳ không tốt. Tuy nói với một thân võ nghệ của hắn, giết vài thần tử đối nghịch là dễ như trở bàn tay, nhưng nếu các đại thần thân tín của thái tử trong thời gian ngắn đều đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, này quả là giấu đầu hở đuôi.

Thấy sắc mặt Huyền để không tốt, Lý thừa tướng âm thầm liếc Tào thị lang một cái, Tào thị lang lập tức hiểu ý, tiến lên nói: “Thánh thượng, vì thần có một chủ ý, không biết có nên nói hay không?”

“Nói mau!” Long Diễn Diệu không kiên nhẫn khoát tay, ôm chặt Bích Lạc, trông thấy dung nhan diễm lệ mang theo vài phần tiếu tụy, hắn đã phiền muộn lại càng thêm lo lắng — vạn nhất sau này cùng Thụy Đình trực chiến, hắn đương nhiên có biện pháp thoát thân, nhưng nếu sơ suất để Bích Lạc rơi vào tay địch, mảnh mai yếu đuối như y làm sao chịu nổi sự giày vò này? ...

Đang tự hoảng hốt, lại nghe Tào thị lang rủ rủ nói: “Thần đã hỏi thăm rõ ràng, con trai, con dâu của Đoan Mộc thái sư chết sớm, hiện dưới gối chỉ còn một người cháu gái, được yêu thương như con gái ruột, đến giờ vẫn chưa có hôn ước, vị trí hoàng hậu của thánh thượng cũng đang còn trống...”

*Dưới gối: Chỉ con cháu.

Hắn ngừng lại, liền không nói thêm gì nữa, Long Diễn Diệu ánh mắt chớp động, đã hiểu rõ ý tứ, thần nhiên nói: “Người muốn trẫm cưới cháu gái của lão gia hỏa kia làm hoàng hậu?”

“Thần không dám, tất cả tùy thánh thượng định đoạt.”

Cưới cháu gái duy nhất của lão, cho dù ngày sau Đoan Mộc thái sư biết thái tử chưa chết, cũng không để lộ ra, trái lại còn tận tâm tận lực vì cháu gái, cháu rể nhà mình, hơn nữa còn giúp hắn có chỗ dựa, các đại thần khác trong triều cho dù có nghi ngờ, cũng sẽ không dám nhiều lời... Long Diễn Diệu ngẩng đầu lên: “Đây đúng là kế sách hay.”

Tào thị lang thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng có chút nhẹ nhõm đứng lên, cười lấy lòng nói: “Thánh thượng anh minh, vì thần còn có một cách, nếu thánh thượng sắc phong tiểu thư Đoan Mộc làm hậu, có sao không đối các chư gia đại thần khác, chọn một vị thiên kim làm quý phi, cũng tốt để kiềm chế hoàng hậu, tránh cho họ Đoan Mộc lớn mạnh —“

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Tiếng cười khúc khích đột nhiên vang lên, cắt đứt lời Tào thị lang đang thao thao bất tuyệt, Bích Lạc bộ dáng cực kỳ nhàn hạ, chậm rãi nói: “Thánh thượng nếu không cưới Đoan Mộc tiểu thư, tức là không anh minh sao? Hi —” Thấy Lý Tào hai người sắc mặt cực kỳ khó coi, Bích Lạc mím môi: “Các người không cần khẩn trương, ta cũng hiểu được chủ ý này không tồi a! Hoàng hậu nhất định là phải cưới, về phần vị quý phi kia, nên tuyển người trong đám thân tử tâm phúc của thánh thượng... A, đúng rồi, Tào đại nhân, người có nữ nhi chưa xuất giá hay không a?”

*Thao thao bất tuyệt: nói mãi không ngừng.

Y cười đến mềm mại đáng yêu không gì sánh được, Lý Tào hai người nhất thời nhìn không rời mắt, bị Long Diễn Diệu hung hăng trừng mắt thanh tỉnh lại, trăm triệu lần không ngờ tới Yến vương cư nhiên dốc sức tán thành, nguyên tưởng rằng y cùng Huyền để có quan hệ ám muội, sẽ không đồng ý để Huyền để cưới hậu phi mà lạnh nhạt y, ai biết y thế nhưng không hề dị nghị. Hai người khiếp sợ cứng họng, mãi hồi lâu, Tào thị lang mới quanh co nói: “Hồi Yến vương, dưới gối vi thần không có nữ nhi, bất quá, Lý đại nhân thì có —”

*Dưới gối: ý chỉ con cháu.

“Nga, vậy thì tốt rồi!” Bích Lạc nhanh chóng chặn lời hấn, trong lòng hiểu rõ: Hai người này nhiệt tình khuyến bảo Long Diễn Diệu thú hậu nạp phi như vậy, tuy ngoài mặt bảo muốn đổi phò Đoan Mộc thái sư, chẳng qua chỉ muốn trèo lên vị trí hoàng thân, ngoài miệng lại nói thật dễ nghe, cái gì mà kiềm chế hoàng hậu...

Đôi mắt thu thủy kẻ lưu chuyển, Bích Lạc mỉm cười nhìn về phía Lý thừa tướng: “Lý đại nhân, vị quý phi kia không thể chọn ai khác ngoài lệnh ái của người, nếu đổi thành người khác, thánh thượng đều lo lắng a, hì hì, thánh thượng, người nói có đúng không?”

Y xoay đầu, đôi mắt xinh đẹp như tơ nhìn Long Diễn Diệu —

“Bích Lạc!” Ấn đường cau chặt lại, trừng mắt nhìn người đang tươi cười quyến rũ trước mặt, Long Diễn Diệu thật đúng là bực mình một trận — Bích Lạc này, sao có thể xem như không có việc gì, còn thay hấn chọn phi tử? ...

*Ấn đường: vị trí giữa hai hàng lông mày.

Hấn giương tay áo lên, vẩy lui hai người Lý Tào, nâng cằm Bích Lạc lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng tựa thu ba nọ, dường như muốn từ trong đó tìm ra cái gì —

Nụ cười lưu huyển, đôi mắt mị hoặc liêu nhân, nhưng nhìn không thấy tức giận, tìm không ra đồ kỵ ...

Hai vai chùng xuống, Long Diễn Diệu cố sức nắm chặt bàn tay: “Sao người không ghen?”

“Ghen?” Bích Lạc cười đến mức muốn sặc hồng: “Ta ghen cái gì? Người là hoàng đế, tự nhiên phải lập hậu, cho dù hiện tại không lấy Đoan Mộc tiểu thư, sau này dù sao cũng phải sinh con truyền ngôi a. Chẳng lẽ cả đời người chỉ ở cùng một mình ta sao? A...”

Tiếng cười của y làm Long Diễn Diệu cau mày: “Đừng nhìn ta hung dữ như vậy, ta bất quá có sao nói vậy mà thôi —” Việc này thực ra người và ta đều rất rõ ràng, người vì sao muốn ta phải ghen? ...

Cười đi a, bất kể nàng là ai. Chỉ cần người có người khác, sẽ không tiếp tục quyến luyến ta...

Người sẽ không tiếp tục yêu ta, ta đây, cũng có thể triệt để hận người...

“... Nếu như ta nói, ta cả đời cũng không cần người khác thì sao?”

Bích Lạc toàn thân chấn động, dáng tươi cười trở nên cứng ngắt, nhìn chằm chằm vẻ mặt nghiêm túc của Long Diễn Diệu.

Nhẹ nhàng kéo tay Bích Lạc nhập vào lòng bàn tay hấn vuốt ve, trong thanh âm thuần hậu của Long Diễn Diệu tựa hồ mang theo một chút chờ mong: “Nếu như ta nói, ta đời này đều chỉ muốn một người thì sao? Người còn muốn ta cưới hậu phi không? Bích Lạc...”

Đầu ngón tay trong lòng bàn tay hần khẽ run... Long Diễn Diệu ngưng mắt nhìn y — Người thực sự không để tâm ta cùng người khác ở chung một chỗ sao? Ta không tin! Người hần là cũng quyến luyến ta a... Nếu không phải, tay người vì sao lại run?

Chỉ cần người mở miệng, ta tuyệt đối sẽ không đi cưới cái gì hậu phi! Chỉ cần người nói muốn ta làm bạn cùng người, ta tuyệt đối không nhìn đến bất luận kẻ nào khác! Bởi vì ta biết, người ta yêu là người! Là một người giáo hoạt tên là Bích Lạc!

Không biết người có tin hay không, đột nhiên ta nghĩ, có làm hoàng đế hay không kỳ thực không hề quan trọng. Thực sự! Lúc vừa đạt thành tâm nguyện thì ta quả thực rất đắc ý, còn vào lúc này, lúc người vì ta tuyển phi, ta nhưng lại rất khó chịu, khó chịu giống như bị người khác vứt bỏ đi... Nếu ta thực sự cưới hoàng hậu, nạp quý phi, bảo vệ long y, nhưng mất đi người, ta nghĩ, ta sau đó sẽ không thật sự hạnh phúc...

Cho nên, chỉ cần người nói một câu, ta nhất định sẽ đáp ứng người! Thậm chí, nếu người không thích thân phận hoàng đế này của ta, ta cũng có thể buông xuống! Bởi vì, nếu chỉ vì để vị lạnh tanh này mà mất đi cơ hội yêu thương người, ta đây, mới thực sự là người ngu xuẩn nhất trên thế gian này...

Nói một câu đi, Bích Lạc...

Ứng mâu đen lầy nhưng không hề còn sắc bén lợi hại như xưa, để lộ tình ý nồng đậm không hề che giấu, không chớp mắt mà nhìn Bích Lạc chằm chằm —

Ánh mắt như kim châm nhói vào tim... Bích Lạc đột nhiên quay đầu, không dám tiếp tục nhìn, thanh âm run run, nhưng mỗi chữ mỗi câu phát ra đều dị thường rõ ràng —

“Ta nghĩ người nên cưới hậu phi!”

“Bích Lạc —”

Thanh âm giận dữ gầm lên, tuyết trên đầu cành chấn động, lá tả rơi xuống.

Đôi ưng mâu so với bất luận lúc nào trước đây đều trầm hắc, bình tĩnh hơn, nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của Bích Lạc: “Đây chính là lời thật lòng của người?”

Bích Lạc hít một hơi thật sâu, thật dài, đôi mắt thu thủy đang nhắm bỗng mở ra, Bích Lạc quay đầu lại, lộ ra nụ cười xinh đẹp tựa như một đóa quỳnh hoa —

“Đúng!”

Đừng nói nữa, Long Diễn Diệu nhắm mắt lại, khóa miệng hơi co rút.

Ngoài trời một mảnh tuyết trắng xóa, tĩnh lặng tựa như chết chóc.

Rất lâu sau đó, cẩn thận đem người trong lòng quần kỹ lưỡng trong áo lông cừu, mềm nhẹ ôm lấy y, Long Diễn Diệu chậm rãi hướng tấm cung đi đến.

16. Quyển 1 - Chương 15

Tuyết đầu mùa còn chưa tan, gió lặng trời trong, hôm nay là ngày đại hôn của Huyền đế, song song cưới hoàng hậu và quý phi cùng một lúc, cả nước trên dưới đều một mảnh vui mừng. Tại phủ Đoan Mộc thái sư và Lý thừa tướng người tới chúc mừng nhiều như mây, hầu như ngay cả cánh cửa đều sắp bị đập sập mất, kinh thành nơi nơi giăng đèn kết hoa, hân hoan vui vẻ.

Trong cung, bầu không khí càng thêm hoan hỷ, nội thị cung nữ mỗi người đều di chuyển tấp nập. Nhưng ở sâu trong tấm cung của Huyền đế lại cực kỳ yên tĩnh —

Bên dưới ngọn đèn cây sáng rực, thiếu niên diễm lệ ngồi trước bàn trang điểm, hai thị nữ đang hầu hạ chải tóc, cẩn thận thắt thành từng búi, sau đó đội ngọc quan, dùng trâm ngọc màu đồng cổ định lại.

“Thánh thượng chắc cũng đã đến miếu tổ tiên hành lễ rồi a.” Thiếu niên đứng lên, để cung nữ giúp mặc cẩm bào hoa lệ, trên khóe môi còn hàm chứa ý cười nhàn nhạt.

“Vâng, Yến vương.” Cung nữ đồng thanh trả lời, nhưng trong lòng thầm nghĩ, Huyền để đi lấy vợ, Yến vương sao còn có thể bình tĩnh như vậy? Tâm tư của chủ tử quả nhiên không phải thứ mà các nàng có khả năng đoán được...

“A, ta cũng nên đi rồi...”

Bích Lạc cười nhạt, liếc mắt nhìn long sàng (giường) chạm trổ rồng phượng kia — sau này Long Diễn Diệu sẽ cùng các nữ tử khác ngủ trên đây a... Đã đến lúc y nên ly khai tấm cung...

“Bãi giá quay về Yến vương phủ!” Cúi đầu ho một tiếng, Bích Lạc vén màn châu lên, bước ra ngoài.

.....

Vương phủ này là Long Diễn Diệu vì y tu sửa sao? Bích Lạc đứng trên cây cầu bắc qua trước đại môn nguy nga lộng lẫy, cũng không cần tới tổ dẫn đường, quen thuộc đi đến phòng ngủ trước đây của Long Diễn Diệu, tuy có rất nhiều nơi được xây dựng thêm, nhưng vị trí cơ bản đều không thay đổi, Bích Lạc trí nhớ lại tốt, một đường đi vào phòng ngủ. Nhóm thị nữ lúc trước đã nghe tin báo Yến vương muốn hồi phủ, lập tức chỉnh đốn phòng ốc, thấy y đi vào, vội vàng thi lễ, Bích Lạc vung tay lên, bảo các nàng đều lui xuống.

Hướng trên giường ngồi xuống, Bích Lạc yên lặng nhìn lướt qua cách bài trí trong phòng, so với trước khi y vào cung không có gì khác biệt nhiều, chỉ là có thêm không ít đồ cổ quý hiếm, chắc hẳn lúc phủ được xây xong thì Long Diễn Diệu đã ban thưởng xuống... Mái nhà chạm trổ ngọc, mùi Long Tiên Hương như cũ phảng phất khắp phòng...

Không có gì thay đổi, nhưng người cùng y đồng sàng cộng chẩm đã không còn... Bích Lạc đột ngột cười thành tiếng, sau đó xoa ngực, ho vài tiếng rồi đứng lên — thương thế đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, trong cung lại hỗn tạp nhiều người, hóa điệp thần công của y đã nhiều ngày chưa luyện, hôm nay quay về vương phủ ngược lại rất thanh tịnh, thích hợp tĩnh tâm luyện công...

*Đồng sàng cộng chẩm: Ngủ chung giường, gối đầu trên cùng một cái gối.

Chỉ là... Bích Lạc cười khổ, cho dù luyện thành thần công, muốn giết được người thâm sâu khó dò như Quân Vô Song, sợ vẫn là khó như lên trời. Về phần Long Diễn Diệu...

Ngực thắt lại, y ho mạnh đến hầu như không thể thở được, mi mắt khẽ nhắm lại, Bích Lạc thấp giọng thở hổn hển, trong lòng lại dấy lên đau nhức tựa như mấy ngày trước đây — không muốn thừa nhận, nhưng tâm thực sự rất đau đớn, từ lúc nói ra câu muốn Long Diễn Diệu cưới hậu phi vẫn một mực đau buốt đến bây giờ...

Y oán hận bầu mạnh vào đùi — tại sao phải đau lòng? Đây không phải là kết quả mà ta một lòng mong muốn sao? Khiến cho người không còn quyến luyến ta! Không còn yêu ta!

Không còn yêu ta... Đau đớn tựa như từng mũi kim sắc bén xuyên thấu vào tim phổi, đầu ngón tay sít sao bầu chặt da thịt — đau quá! Thống khổ không thể chịu được! Vừa nghĩ đến tay của người ôm người nào khác ngoài ta, môi của người hôn người nào khác ngoài ta, ta thực sự không thể chịu đựng được!

Vì sao lại như vậy? Ta phải nên hận người mới đúng! Vì sao ta lại thống khổ như thế? Vì sao?

Hai mắt chưa xót mở ra, hoàng hôn đã dần dần buông xuống trong phòng, dư quang của ngày tàn chiếu rọi khắp nền đất, phủ xuống thân ảnh thiếu niên —

Long Diễn Diệu, lúc này người chắc hẳn đang nắm tay hậu phi hồi cung rồi a... Bích Lạc cắn môi, khó khăn ngẩng đầu, mắt đảo qua gương đồng trên bàn trang điểm, chợt toàn thân cứng đờ —

Ánh sáng lạnh lùng phản chiếu trên mặt gương, dừng lại trên hình ảnh thiếu niên diễm lệ, khóe miệng dường như lộ ra một tia cười kiêu mị quen thuộc, nhưng thể nào cũng không giấu được cay đắng chua xót đằng sau nó... Cặp mắt thu thủy khẽ lay động, ứng hiện vài giọt nước mắt, hòa thành buồn thương vô cùng vô tận.

Con người bỗng nhiên co rút lại, tay chân Bích Lạc đều đang run rẩy — Đó là ta sao? Ta thế nào lại lộ ra loại vẻ mặt này? Loại vẻ mặt bị thương như bị người khác vứt bỏ? ...

Là thê lương, là ai oán...

Bích Lạc đột nhiên hét lớn một tiếng, bắt lấy cái gối mã não ở đầu giường ném về phía gương —

“Loảng xoảng” hai tiếng, kính vỡ rơi lả tả xuống đất, mỗi một phiến đều ánh ra khuôn mặt thiếu niên dường như đang khóc lại dường như đang cười.

“A... Ha ha...”

Tiếng cười khàn khàn, bi thương thỉnh thoảng phát ra, Bích Lạc tóm chặt màn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đệm giường, chẳng mấy chốc đã ảm ướt một mảng lớn —

Đã bao lâu không còn rơi lệ? Nhưng hiện tại, ta cứ nhiên vì người mà khóc! Vì một kẻ đã cướp đi tất cả của ta mà khóc!

Thật buồn cười! Bảo ta sao có thể không hung hăng cười nhạo chính mình! Ta cứ nhiên lại đi yêu người, là bởi vì người cho ta một chút ôn nhu mà đi yêu người! Vì người mà thương tâm rơi lệ...

Ta rõ ràng không muốn a, ta chỉ muốn hận người, chỉ muốn báo thù! Tại sao ta còn ngốc như vậy, đi yêu người? Ta, có đúng hay không, đã định trước là suốt đời u mê tham luyến dù chỉ một chút ôn nhu? Ta, có đúng hay không, thực sự không có thuốc nào cứu được?

Ta thật vô dụng... Lệ chậm rãi chảy xuống, Bích Lạc chỉnh lại y phục, nằm thẳng lên giường, lạnh lẽo, giường không còn độ ấm như trước...

Để ta ngủ đi, đến khi bình minh lên, ta có thể nói cho chính mình biết đây bất quá chỉ là một giấc mộng... Nếu ở trong mộng, hãy cứ để ta thống khoái khóc cho hết nước mắt, những giọt nước mắt không nên dành cho người...

Sương mù lượn lờ, cùng với khuôn mặt đầy nước mắt đưa Bích Lạc rơi vào mộng đẹp...

...

Đầu ngón tay băng lạnh chậm rãi ảm dần lên, ảm áp tựa như lông vũ, theo xúc cảm từ mi tâm trượt xuống đầu mũi, cuối cùng dừng lại ở trên môi, nhẹ nhàng mà vuốt ve...

Xúc cảm rất ôn nhu, tựa như có người đang hôn môi ta... Đang hôn môi ta —

Thần trí đột nhiên từ trong mộng thanh tỉnh, Bích Lạc trợn mắt, nhìn con người đen láy tràn ngập tình ý của nam tử trước mặt, ngây người tại chỗ.

“... Ha ha, không nghĩ tới ta sẽ đến đây phải không? ...”

Nam tử trầm thấp cười, lần thứ hai hôn lên đôi môi hồng nhuận còn khê run của Bích Lạc, hẩn đứng dậy chầm nển, rồi quay trở lại ngồi bên mép giường, nhìn Bích Lạc vẻ mặt còn đang kinh hãi, khước miệng không khỏi cong lên: “Sao thế? Vừa ra khỏi cung liền không nhận ra ta sao?”

“... Người, người sao lại ở chỗ này?” Lý trí rốt cuộc cũng quay về, thanh âm Bích Lạc run rẩy, hoảng hốt tựa như vẫn còn ở trong mộng — đêm nay không phải đêm tân hôn của người sao? ...

“Không biết xấu hổ sao mà còn hỏi?” Long Diễn Diệu cố tình nghiêm mặt, nghiêng Bích Lạc sang một bên, đánh hai cái vào mông y, nhưng lại nhẹ như không có nửa điểm sức lực.

“Ai kêu người thừa dịp ta vắng mặt lén quay về vương phủ, ân? Ta có nói muốn người ra khỏi cung sao?”

“... Thế nhưng, người hôm nay cười hậu phi... Ta sao có thể tiếp tục ở lại tẩm cung? ...” Càng nói, Bích Lạc càng cảm thấy mơ hồ, cuối cùng y cũng từ từ ngồi dậy, không chút khách khí trừng mắt nhìn Long Diễn Diệu: “Lẽ nào người muốn ta đứng một bên nhìn người cùng nữ nhân lên giường? Nhưng ta không có hứng thú nhìn —

“Người lại nói loạn cái gì?” Long Diễn Diệu nhú mày, lắc đầu: Bích Lạc này đôi khi nói chuyện rất thô lỗ, hàm hồ, bất quá, hẩn thích...

Một tay kéo Bích Lạc ôm vào lòng: “Ta khi nào nói muốn hai nữ nhân kia tiến vào tẩm cung của ta? Làm lẽ xong, các nàng đương nhiên là quay về tẩm cung của mình rồi.”

Bích Lạc khó hiểu nhú mày: “Ta không hiểu —“

“Ha ha, người, cái tiểu quỷ linh tinh này cũng có lúc không hiểu sao? A...”

*Quỷ linh tinh: nguyên văn lời anh Long =))

Hai hàng lông mày Long Diễn Diệu nhếch lên, cười đến cực kỳ vui vẻ, hân hân mũi Bích Lạc một cái: “Ta chỉ đáp ứng cưới hậu phi, cũng không định sung hạnh các nàng, ha ha, người sẽ không phản đối đi, Aha ha...”

Tim đập mạnh một cái, Bích Lạc không biết nên nói cái gì, chỉ là níu chặt vạt áo của hắn không tha.

“Người hiện tại có hài lòng? Ta biết người khẩu thị tâm phi, miệng thì bảo muốn ta cưới vợ, nhưng trong lòng đầy một bụng giấm chua, hắc, cho rằng ta nhìn không ra sao?” Võ vờ hai gò má Bích Lạc, Long Diễn Diệu tỏ vẻ đương nhiên: “Gương đồng này là người tức giận đập bể a, còn có, người trước khi ngủ còn khóc —”

*Khẩu thị tâm phi: suy nghĩ và lời nói không khớp nhau.

*Giấm chua: ý chỉ ghen í.

“Không được nói!” Bích Lạc vừa thẹn vừa giận che miệng hắn lại, nhưng dưới đáy mắt không che giấu được niềm vui sướng — hóa ra người không có đi ôm người khác ngoài ta, người không có...

Trong ngực phát sinh vài tiếng cười trầm thấp, Long Diễn Diệu kéo tay Bích Lạc xuống, nhìn ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt y, phút chốc, mỉm cười, cướp lấy đôi môi y tinh tế hôn —

Vòng tay sang, Bích Lạc gất gao ôm cổ hắn, mắt nhắm lại, nghênh đón đầu lưỡi nóng bỏng của hắn — thật giống như là đang ở trong mộng...

Đến khi gần như hít thở không thông, hai đôi môi mới tách ra, Bích Lạc mở miệng thở hổn hển, đột nhiên trên tay cảm thấy mát lạnh —

“Đây, là cái gì?”

Bích Lạc nghiêng đầu nhìn, Long Diễn Diệu đang đeo vào ngón tay y một cái nhẫn thúy ngọc, dưới ngọn lửa đèn cây, màu ngọc bích của nhẫn mơ hồ lưu động, rực rỡ chói mắt.

“Nga, đây là mẫu hậu lưu lại cho ta, bảo sau này tặng con dâu của Long gia, ha ha, người đã đeo rồi thì, ngoan ngoan làm vợ ta đi, ai nha —”

Chưa nói xong đã bị Bích Lạc hung hăng cắn một ngụm, Long Diễn Diệu sờ sờ vết máu trên môi, nhin không được thở dài: “Người thực sự là càng ngày càng làm càn, ngay cả hoàng đế cũng dám cắn.”

Phun một ngụm, Bích Lạc nhún nhún vai: “Đáng đời, ai bảo người xem ta như nữ nhân, hừ hừ —”

Y hung dữ nói, nhưng đầu lại chậm rãi cúi thấp xuống, đầu ngón tay lướt qua nhẫn thúy ngọc, cả người có hơi run rẩy — Long Diễn Diệu.

Ta nhất định là đang nằm mơ! Nếu không sao lại có thể? Người sao có thể đối với ta tốt như vậy? Làm ta vô pháp tin tưởng nhưng lại khó mà cự tuyệt được...

Người không nên tiếp tục đối tốt với ta, đối ta ôn nhu! Ta, trăm phương ngàn kế muốn hại người, không đáng để người đối với ta như vậy! Thực sự không đáng! ... Không nên tiếp tục đối tốt với ta, bằng không tương lai người nhất định sẽ hối hận...

“Bích Lạc...” Ôm chặt thân thể còn đang lạnh run trong lòng, Long Diễn Diệu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức dịu xuống: “Thương thể của Bích Lạc còn chưa tốt, đêm đông hàn khí lại nặng, sợ là y không chịu nổi cái lạnh. Lập tức ôm Bích Lạc cùng nằm xuống, kéo chăn đắp qua người, cười nói: “Được rồi, mau ngủ đi! Sáng sớm mai ta còn phải trở về lâm triều nữa.”

“Người muốn qua đêm ở đây?”

“Không thích sao?” Long Diễn Diệu nhếch mi cao: “Người đã không chịu đợi trong cung, không thể làm gì khác hơn, hoàng đế ta phải ủy khuất chạy tới nơi này cùng người, ha ha...”

Long Diễn Diệu, người thực sự không nên tiếp tục đối xử tốt với ta... Vùi đầu thật sâu vào ngực hắn, mùi xạ hương lan tỏa, Bích Lạc phải dùng răng cắn chặt quần áo hắn, mới có thể áp chế không cho thanh âm nức nở phát ra từ cổ họng, hai mắt cũng đã dày đặc sương mù — không nên tiếp tục yêu ta, bởi vì ta chỉ muốn hận người...

“Ngủ đi...” Tay Long Diễn Diệu chậm chậm vỗ nhẹ lưng Bích Lạc, mấy ngày liên tiếp vội vàng chuẩn bị hôn lễ, tiếp kiến sứ thần các nơi đến chúc mừng, lại âm thầm điều động nhân thủ giám thị nhất cử nhất động của Nhạc Dương Phong Môn, thực sự tiêu hao hết khí lực, lúc này có thể dễ dàng Bích Lạc đang buồn bã trở nên vui vẻ, tinh thần hắn rất cuộc cũng buông lỏng, phút chốc liền nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Chậm rãi ngẩng đầu, Bích Lạc ngưng mắt nhìn nam tử đang ngủ trước mắt, vẫn đẹp đẽ cao quý, khí độ bức nhân như cũ, hồi lâu, y cúi đầu trên môi hắn, như gần như xa mà ẩn xuống một nụ hôn —

Đêm nay chắc chắn là mộng! Là giấc mộng mà cả đời này ta đều sẽ không quên được... Vì thế, cho phép ta ở trong mộng được hôn người, hôn người nói thích ta, cũng là người đã hại chết người quan trọng nhất của ta, cướp đi tất cả của ta...

Trong phòng một mảnh yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở chậm rãi. Đột nhiên ngoài phòng loáng cái truyền tới một thanh âm nhẹ tới cực điểm —

Nhanh chóng phong bế vài huyệt đạo của Long Diễn Diệu, Bích Lạc nhảy xuống giường, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Người làm thế nào biết ta đã quay về vương phủ?” Bích Lạc cười khê hỏi tử y nam nhân đang ngồi trên hòn giả thạch giữa vườn.

“Hôm nay Vương bát dẫn kia đại hôn, người cuối cùng cũng không cần tiếp tục ở trong cung a.” Tử Minh hì hì cười, nương theo ánh trăng, trên dưới quan sát Bích Lạc, gật đầu: “Người khoác phục sức vương gia, quả nhiên càng thêm đẹp đẽ, nhưng cũng không hơn được ta.”

*Phục sức: Quần áo và trang sức.

Bích Lạc nhẩn cười nói: “Được rồi, được rồi, người tìm ta có chuyện gì?”

“Không có việc thì không thể tìm người nói chuyện phiếm sao?” Tử Minh nói thầm một tiếng, chợt thu lại vẻ cười, nghiêm mặt nói: “Thư, ta đã thay người chuyển, không những các đại thần tại kinh thành mà chủ sự các châu cũng có, mỗi người một phong, ai cũng không thiếu, thái tử ở Nhạc Dương Phong Môn là chuyện mà cả thiên hạ đều biết. Bất quá, Vương bát dẫn kia hôm nay vội vã thành thân, có phải đã chú ý tới cái gì rồi không? Nghe nói Đoan Mộc thái sư ở trong triều có thể lực rất lớn, nếu lão cùng Vương bát dẫn họ Long liên thủ, chỉ sợ thái tử muốn đoạt vị sẽ không dễ dàng a?”

“Chưa hẳn!” Bích Lạc đạm nhiên ngẩng đầu: “Hắn có thể cưới hậu phi để lôi kéo thần tử, ta tự nhiên cũng có đối sách...” Ánh mắt thoáng lướt qua, thấy Tử Minh há hốc mồm, Bích Lạc mỉm cười nói: “Người không cần lo lắng cho ta, ta tự có khả năng ứng phó.”

Thấy y đã có dự tính trước mọi việc, Tử Minh cũng không tiếp tục khuyên nhủ, nhún vai một cái: “Tốt lắm, chuyện trong cung vốn lộn xộn, ta cũng không muốn quan tâm nhiều, Vương bát dẫn kia giao cho người, ta đi tìm họ Quân báo thù. Đi đây!”

Tử y lay động, nói đi liền đi, vừa đi được hai bước, lại quay đầu: “Vương bát dẫn kia cũng đã thấy qua phong thư này a, thực sự không hoài nghi người là người thái tử an bài sao?”

Bích Lạc lắc đầu: “Hắn tự cho là thông minh, lại đa nghi. Ta bảo người viết phong thư này tất cả đều là nói thật, nhưng hắn càng nghĩ nhiều thì thật cũng thành giả a, sau đó, cho dù thần tử tâm phúc của hắn có nghi ngờ ta, hắn cũng không tin.”

Tử Minh ngây người một trận, than thở: “Thật thật giả giả, khá lắm... Bất quá, người phải cẩn thận hơn một chút, Vương bát dẫn kia cũng không phải kẻ ngốc...”

“Ta biết rồi!” Bích Lạc gật đầu: “Kỳ thực ta muốn người viết thư, chủ yếu là để kiểm chế thái tử —”

“Cái gì?” Tử Minh nghe không hiểu, trừng mắt nhìn Bích Lạc: “Người không phải giúp thái tử sao?”

Thần nhiên lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhưng trong khóe mắt Bích Lạc càng thêm lãnh đạm: “Giảo thố tử, tẩu cầu phanh. Ta đương nhiên nên vì chính mình giữ lại một đường lui, lúc này thần tử cả triều đều biết ta là tâm phúc của thái tử, sau này thái tử leo lên ngôi vị hoàng đế, hẳn luôn sắm vai một kẻ nhân hậu, chắc chắn không thể giết ta, tâm phúc của hắn mà ai ai cũng biết, nếu không còn không phải làm mọi người trong thiên hạ chê cười?”

*Giảo thố tử, tẩu cầu phanh: Thỏ chết rồi thì chó săn cũng bị luột =))

Lãnh tĩnh như vậy, xảo trá đến mức khiến người khác có chút phát lạnh... Tử Minh kinh ngạc nhìn dung nhan lãnh lệ của y, ruột cuộc than thở một tiếng —

“Người so với trước đây hoàn toàn không giống... Nếu như hắn còn sống, không biết sẽ nói cái gì? ... Hẳn hẳn là không thích nhìn thấy người như vậy...”

“Tử Minh!”

Thân thể Bích Lạc khẽ run lên, chăm chăm nhìn hắn: “Ta sợ dĩ làm tất cả những chuyện này đều vì báo thù! Người không muốn sao?”

Lặng im hồi lâu, Tử Minh thở hắt ra, thân ảnh đột ngột phóng lên tường, chỉ còn tiếng thở dài còn vọng lại —

“Ta chính là thích người lúc trước, giúp ta vá áo, làm cơm, mà không phải người hiện tại, liễu lĩnh báo thù...”

Lời nói tiêu tán trong gió, Bích Lạc đứng ngây ra hồi lâu, ánh trăng chiếu rọi qua người kéo thành bóng ảnh thật dài, thật cô đơn —

Liều lĩnh báo thù... Mối đồ mộng hé mở, tiếng cười lạnh lòng vang lên — là bởi vì ta đã mất đi tất cả, ta mới muốn báo thù! Nếu như không báo thù, sau khi Yến Nam Quy mất ta sống còn ý nghĩa gì? Ta nhẫn nhục, sống tạm bợ, lấy lòng Long Diễn Diệu, luyện võ nghệ tự giảm thọ mệnh, tất cả là vì cái gì? Ai tới nói cho ta biết?!

Đôi mắt chưa xót nhắm lại — không báo thù, ta đây vì cái gì mà sống tiếp? ...

Trời đột nhiên tối sầm lại, bóng tối ngay lập tức bao phủ lên thân hình cô đơn, lạnh lẽo —

Có tiếng chân, Bích Lạc nhanh chóng phóng tới trước ba tượng, toàn thân dồn sức, thấp giọng quát: “Người nào?”

Mây che khuất ánh trăng, nam tử cầm y đai ngọc khẽ nhấc tay áo, trên nét mặt tuấn nhã tràn đầy ngạc nhiên: “Là người?!”

Bích Lạc càng chấn động hơn hẳn gấp bội, gương mặt không tự chủ được mà co giật —

“Mạnh, Thiên, Dương!”

17. Quyển 1 - Chương 16-1

“... Người nói chuyện được rồi? ...” Nhìn ánh trăng chiếu rọi xuống khuôn mặt xinh đẹp hơn người của Bích Lạc, Mạnh Thiên Dương càng thêm kinh ngạc vô cùng: Mấy tháng trước Bích Lạc không phải theo Tử Minh về Miêu Cương sao? Thế nào lại xuất hiện ở kinh thành? Còn có võ nghệ kinh người. Hơn nữa, một thân y quan hoa lệ, cứ như một vương tôn công tử thanh thoát giữa trần thế, làm hắn vừa nhìn thấy suýt nữa không dám đến nhận thức...

*Y quan: y phục và mũ.

*Nhận thức: quen biết (ở đây muốn ý nói: đến nhận người quen).

Bình tĩnh nhìn Mạnh Thiên Dương, thấy dưới đáy mắt hắn đầy hoang mang và kinh nghi, khóe miệng Bích Lạc nhếch thành một tia cười: “... Đúng vậy.” Ông tay áo hơi dao động — Người còn nhớ được chuyện của ta sao? Mạnh Thiên Dương...

Mạnh Thiên Dương... Ta cho rằng suốt đời này sẽ không còn gặp lại người...

Cầm nhẹ nhàng vung lên, Bích Lạc bình tĩnh cười: “Không ngờ lại gặp mặt? A...” Thật là không ngờ, ta cứ nhiên có thể trấn tĩnh mà đối diện người như vậy!

Bích Lạc trước mặt tràn đầy bình tĩnh và tự tin... Mạnh Thiên Dương có chút khó tin mà lắc đầu, thật muốn hoài nghi bản thân có phải nhận sai người hay không, nhưng dù sao hắn cũng là bá chủ một phương, trầm ngâm một lúc, nhanh chóng thu lại tâm trạng. Ánh mắt đảo qua phòng ngủ mơ hồ ẩn hiện lửa nến — người hắn muốn tìm lần này chắc hẳn đang ở bên trong —

Đầu vai nhoáng lên một cái, Mạnh Thiên Dương nhắm thẳng hướng phòng ngủ mà lao đến, thân hình vừa mới chuyển động, Bích Lạc nhẹ nhàng phóng tới, ngăn ở trước mặt hắn —

“Người tới đây làm cái gì?” Về mặt kinh hãi ban nãy của Mạnh Thiên Dương dần dần biến mất, đôi mày thanh tú của Bích Lạc cau chặt lại: Đêm hôm khuya khoắt, Mạnh Thiên Dương lẩn vào Yến vương phủ là vì cái gì?

“Người tránh ra!” Khuôn mặt tuấn nhã của Mạnh Thiên Dương trầm xuống: “Huyền đế có phải đang ở trong phòng? Ta đặc biệt tới để lấy đầu hắn, người chớ ngăn cản ta —”

“Tại sao?” Bích Lạc cảm thấy ngoài ý muốn: “Là ý của thái tử sao? Phong Nhã Lâu bao giờ cùng thái tử có liên hệ?”

“Chuyện trong cung không quan hệ tới ta, ta chỉ muốn vì phụ thân Mạnh ngự sử báo thù!”

Sát khí lan tỏa khắp trên mặt Mạnh Thiên Dương — Sau khi nhận được thư nhà, hắn liền từ Thiên Sơn đi thẳng đến kinh thành, vậy mà vài ngày trước, vừa mới đặt chân tới cửa không ngờ lại nhìn thấy linh đường u ám, tĩnh mịch. Hắn tức giận sai nhân thủ trong phân đường của Phong Nhã Lâu ở kinh thành đi truy xét, hóa ra lúc trước Huyền đế cùng thái tử tranh đấu gay gắt, Mạnh ngự sử bị liên lụy, uống mạng tại thiên lao. Xưa nay hắn có thù tất báo, hiển nhiên không nuốt nổi mối hận này. Biết hôm nay Huyền đế đại hôn, kẻ gặp chuyện vui không tránh khỏi lơ là, thiếu cảnh giác, canh phòng trong cung cũng không nghiêm ngặt như lúc bình thường, hắn liền ẩn nấp vào hoàng cung muốn lấy thủ cấp của Huyền đế, ấy vậy mà tìm nhiều lần cũng không thấy bóng dáng, cuối cùng đành bắt một tấm cung nội thị, mới biết sau khi kết thúc buổi lễ Huyền đế liền đi Yến vương phủ.

Hắn đột nhiên cảm thấy rung mình, nhìn chằm chằm Bích Lạc, một thân ngọc quan cẩm bào, rõ ràng là y phục của vương tộc —

*Ngọc quan: Mũ ngọc.

“Chẳng lẽ người là Yến vương?”

“Không sai.”

Bích Lạc mỉm cười đáp lời, nhưng lòng bàn lại hơi đổ mồ hôi: Hóa ra Mạnh Thiên Dương đúng là con trai của Mạnh ngự sử, y ở Phong Nhã Lâu bốn năm, cứ nhiên chẳng hề biết. Nhưng nghĩ lại, Mạnh Thiên Dương sao có thể nói chuyện nhà cho một nam sủng như y biết?

Nam sủng... Bích Lạc nhìn thấy nhân thần khiếp sợ của Mạnh Thiên Dương, nhin không được lắc đầu cười — Mạnh Thiên Dương, người chắc hẳn không ngờ tới, nam sủng bị người xem như đồ chơi, nuôi dưỡng bốn năm rồi lại một phát đá ra khỏi cửa, rốt cuộc trở thành Yến vương trên vạn người, chớ nói người, ngay cả bản thân ta cũng không tin... Từ khi đến kinh thành, gặp phải Long Diễn Diệu, tất cả đều đã thay đổi...

Ta trở nên mất đi tất cả, nhưng hôm nay ta có được quyền thế, địa vị cùng võ nghệ. Đó là ta dùng thân thể và tính mạng chính mình đi đổi lấy... Người nếu biết, nhất định sẽ như trước mỉa mai châm biếm ta, bảo ta tính xấu không đổi, bảo ta là một kẻ ti tiện thích hầu hạ người khác. A, không hề gì, bị xem thường thì đã sao? Ta chỉ muốn báo thù... Tuy rằng người cũng tìm Long Diễn Diệu báo thù, nhưng ta quyết không cho phép người có may mắn tổn thương hắn! Hắn, là người ta tốn nhiều tâm sức đối phó như vậy, chỉ có ta mới được xử trí...

“Ta không cho phép người giết hắn —”

Thanh âm ma mị êm tai làm Mạnh Thiên Dương giật mình hoảng hốt, song chưởng của Bích Lạc so với lời nói còn nhanh hơn đánh về phía ngực hắn — Hóa điệp thần công vừa mới luyện hơn hai mươi ngày, y còn bị thương trong người, không biết có thể ngăn cản Mạnh Thiên Dương hay không? Long Diễn Diệu lại đang bị điểm huyết đạo, vẫn còn mê man...

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, cuồng phong không ngừng phóng tới, Mạnh Thiên Dương vừa bị ma âm của y mê hoặc, nhất thời chần chờ, đã quên né tránh. Bích Lạc trong lòng thầm vui mừng, mắt thấy song chưởng sắp dán lên ngực Mạnh Thiên Dương, đột nhiên khí tức trong bụng bị kiềm hãm, không thể tiếp tục vận dụng nửa phần nội lực —

Này không phải chuyện đùa, Bích Lạc vội vàng đề khí, cảm thấy trong kinh mạch toàn thân huyết khí chạy tán loạn, y luyện công tới nay chưa bao giờ gặp phải trường hợp này, bỗng dưng nhớ tới lời thở dài của Quân Vô Song ngày đó —

“Bích Lạc, ngày nào đó nếu ngươi luyện công mà khí huyết đi ngược chiều, thì đừng nên tiếp tục luyện nữa...”

Là tẩu hỏa nhập ma sao? ... Bích Lạc trong lòng phát lạnh, đã thấy Mạnh Thiên Dương hoàn hồn, đang vùng chưởng hướng y xông tới. Y cắn răng một cái, vẫn tiếp tục nghênh đón hắn —

Bốn chưởng giao nhau, chỉ nghe một tiếng vang dội lại, đánh vào da thịt. Trước mắt Bích Lạc tối sầm, muốn ngất đi, thần trí nhưng lại vô cùng thanh tỉnh, nương theo chưởng lực của Mạnh Thiên Dương cùng lực đạo bị phản hồi của y, thân thể như con diều nhẹ nhàng tung bay giữa không trung, hạ xuống một hòn giả sơn rồi ngay lập tức tiến vào phòng ngủ.

Trên giường Long Diễn Diệu đang ngủ say, Bích Lạc cố nén luồng nhiệt huyết cuộn cuộn dưới cổ, cước bộ liên tục thẳng hướng Long Diễn Diệu phóng đi: Chỉ cần cởi bỏ huyết đạo cho hắn, Mạnh Thiên Dương sẽ không thể đơn giản lấy thủ cấp của hắn? ...

“Tránh ra!”

Mạnh Thiên Dương theo sát Bích Lạc xông vào, ánh mắt thoáng liếc qua, đã trông thấy nam tử trên giường, tuy đang nằm nghiêng, nhưng có lẽ chính là Huyền đế. Hắn tung một chưởng chém tới —

Kinh phong sắc bén cắt vào cơ thể, một chưởng này nếu đánh trúng, Long Diễn Diệu trong lúc ngủ mơ không hề chống lại chắc chắn sẽ chết... Nghĩ tới đó, máu trong cơ thể Bích Lạc giống như đột nhiên bị hút ra, tựa hồ quên tất cả mọi thứ mà bổ nhào ra, che trước mặt Long Diễn Diệu. Chưởng lực mạnh mẽ đập vào phía sau lưng y.

Máu điên cuồng lao ra khỏi miệng, bắn tung tóe lên sa trường, cố gắng dùng một tia dư lực cuối cùng, Bích Lạc phẩy tay giải huyết cho Long Diễn Diệu, sau đó lập tức xụi lơ, phun ra một ngụm máu lớn.

Dùng cảm vì người khác ngăn cản chưởng lực của hắn... Mạnh Thiên Dương nhất thời rung động — Giống như Ti Phi Tình ngày đó, dùng thân thể tiếp một chưởng của hắn thay cho Lăng Tiêu... Liều lĩnh như nhau! Cả hai đều là người từng thích qua Mạnh Thiên Dương hắn, nhưng đều vì một người khác mà ngăn cản hắn!

Ti Phi Tình là bởi vì mất đi ký ức, còn ngươi thì sao Bích Lạc? Ta kỳ thực so với ai khác đều rõ ràng, ngươi vẫn còn lưu luyến si mê ta a!... Nhưng hôm nay, ngươi cũng đi yêu người khác rồi sao?

Vì sao lại như vậy?...

“Bích Lạc?!”

Một tiếng gầm lên giận dữ kéo Mạnh Thiên Dương còn đang hốt hoảng quay về, dưới ánh nến nhìn thấy khuôn mặt nam tử liền ngẩn ra, đây không phải là Long Diễn Diệu từng ở Phong Nhã Lâu sao? Người này là Huyền đế?

Phong bế vài khí huyết của Bích Lạc để bảo vệ tâm mạch, vừa nhắc đầu, Long Diễn Diệu dưới đáy mắt hung ác tràn ngập sát khí: “Là người thương tổn y?!” Mơ hồ nhận ra nam tử cầm y đai ngọc trước mắt là Mạnh Thiên Dương trước đây từng gặp qua một lần, là cái gì Phong Nhã Lâu lâu chủ. Sau khi hắn trở lại kinh thành liền sai người tra xét qua nội tình Mạnh Thiên Dương, là con của Mạnh ngự sử, chẳng lẽ không cam lòng vì thân phụ uống mạng nên đến đây ám sát hắn, rồi bị Bích Lạc cản lại? ...

Nhất định là! Bích Lạc trước nay vẫn ngủ không sâu, nghe thấy động tĩnh liền tỉnh lại, thay hần cắn một chường...

Chạm đến đôi môi trắng bệch hãy còn vương đầy máu, trong lòng Long Diễn Diệu cực kỳ đau nhức, hần nắm chặt tay, kính vỡ trên mặt đất đồng loạt bay lên, đâm thẳng Mạnh Thiên Dương —

“Người dám thương tổn y, ta tuyệt đối không tha cho người!”

Tâm đã loạn, Mạnh Thiên Dương như mũi tên phóng ra khỏi cửa sổ, nhưng ánh mắt mờ mịt vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng Bích Lạc — từng yêu hần như si như dại, hôm nay lại vì một người khác không tiếc cùng hần giao đấu...

Thấy hần nhanh chóng chuồn mất! Long Diễn Diệu oán hận nắm chặt quyền, nhưng không hề đuổi theo, song chường ôm lấy Bích Lạc, sải bước đi ra ngoài.

.....

Ánh mặt trời ngày càng yếu ớt, nhưng tấm cung vẫn một mảnh đèn đuốc sáng trưng như cũ, các cung nhân đều cẩn cẩn dực dực ra vào, không dám phát ra nửa điểm âm thanh — Vừa nãy Huyền đế ôm lấy Yến vương trên người đầy máu hồi cung, sắc mặt âm trầm đến dọa người, vài nội thị không biết tình huống, tươi cười ra nghênh đón, liền bị Huyền đế quát tháo kéo ra ngoài đánh. Xem ra trước khi Yến vương tỉnh lại, thời gian này bọn họ sẽ sống không yên ổn.

*Cẩn cẩn dực dực: Cẩn thận từng li từng tí.

“Sao Yến vương còn chưa tỉnh? Linh dược trị thương các người đem tới là giả? Tại sao Yến vương uống thuốc đã nửa canh giờ còn không có động tĩnh?” Một đám thái y vây quanh, Long Diễn Diệu ngồi ở mép giường, vuốt ve khuôn mặt không còn chút máu của Bích Lạc, ngực lại một trận đau nhức: Hình như từ sau khi hần đăng cơ, Bích Lạc lúc nào cũng liên tục bị thương, chỉ sợ cho dù bình phục, cũng tổn hao nhiều nguyên khí, khó có thể khôi phục như lúc ban đầu...

Thái y thấy hần tức giận, trong lòng mỗi người đều thất thượng bát lạc, hai mặt nhìn nhau, rốt cuộc có một người cố lấy hết dũng khí: “Hồi bẩm thánh thượng, thần tuyệt đối không dám lấy giả dược lừa thánh thượng. Còn về phần Yến vương chưa tỉnh, theo như thần vừa chẩn đoán, Yến vương dường như luyện công bị thương kinh mạch, khí huyết đi ngược chiều —”

*Thất thượng bát lạc: Cũng giống ba chìm bảy nổi.

“Người nói cái gì?” Long Diễn Diệu ngắt lời hần, đôi mày khê giết: Luyện công? Bích Lạc bao giờ thì có võ công? Lần kia hần đánh Bích Lạc một chường, rõ ràng không có nửa điểm nội lực chống lại...

Ứng mâu chột lóe, lòng bàn tay Long Diễn Diệu nhẹ nhàng đặt lên ngực Bích Lạc —

Nhịp đập yếu ớt, nhưng quả thực mơ hồ có chân khí chạy tán loạn... Long Diễn Diệu không khỏi thay đổi sắc mặt — Bích Lạc vì sao phải tận lực giấu diếm hần?

Quát to thối lui đám thái y còn đang nơm nớp lo sợ, lòng bàn tay xuất kinh lực nhẹ, giúp Bích Lạc áp chế khí tức tán loạn tuần hoàn lại, rút tay về, đã thấy mi mắt Bích Lạc run rẩy, lo lắng tỉnh dậy.

“... Người, không sao chứ...” Bích Lạc hé mở mắt, lại vội vã tìm kiếm Long Diễn Diệu, thấy hần bình an vô sự, mới thở hắt ra, lúc này phát giác chính mình đã về tới tấm cung.

“Ta không sao, nhưng người lại bị thương...”

Long Diễn Diệu chậm rãi cầm lấy cổ tay Bích Lạc, theo dõi hai mắt y — Bích Lạc tỉnh lại, câu đầu tiên là hỏi an nguy của hần, còn lo lắng thật chân thành... Vậy vì sao phải giấu diếm hần chuyện luyện công? Thậm chí không tiếc chịu một chường của hần? Bích Lạc là đang sợ hần phát hiện cái gì? ...

Bích Lạc, người quả nhiên có việc gặt ta...

Nghi hoặc chầm chậm khuyếch tán, ngón tay hần cùng Bích Lạc quấn lấy nhau, nhưng ngực Long Diễn Diệu lại nổi lên bất an, khó hiểu không nói nên lời —

“... Người... Có chuyện gì gặt ta sao?”

Khóe miệng đang cười đột nhiên cứng lại, Bích Lạc nhìn thần tình ngưng trọng của Long Diễn Diệu, nhin không được thở gấp đứng lên: “Ta, ta không có a...” Trong lòng quýnh lên, ho khan liên tục — Long Diễn Diệu có phải đã cảm thấy cái gì hay không?

Ánh mắt biến ảo, Long Diễn Diệu cuối cùng ôm lấy Bích Lạc, vỗ nhẹ lưng y, cũng không nói tiếp.

Sợ rằng nếu hỏi tiếp, Bích Lạc cũng không chịu nói ra... Vô về thân thể còn đang run rẩy, trong ngực Long Diễn Diệu tưởng đến khó chịu — Người tại sao phải giấu diếm ta? Ta đối với người không hề che giấu bất cứ cái gì, vì sao người còn muốn giấu ta? Người, đến tốt cùng có cái gì không muốn ta biết?

.....

18. Quyển 1 - Chương 16-2

Vẫn lui hết các nội thị theo hầu, Bích Lạc ngẩng mặt hít một hơi thật sâu, mùi không khí trong lành trộn lẫn hương hoa nhàn nhạt, sau đêm bị thương hôm đó, y bị ép nằm trong tấm cung dưỡng thương mấy ngày, tuy Long Diễn Diệu cả ngày không ra khỏi cửa, bồi y nói chuyện giải sầu, nhưng cũng làm y buồn phát chán, sáng nay thức dậy, lại không thấy bóng dáng hần, nghe cung nữ nói hần đã thượng triều, y liền mừng rỡ, tự do đi dạo.

Một mối duỗi thất lưng, chỗ vết thương phía sau mơ hồ dấy lên đau nhức: Một chưởng của Mạnh Thiên Dương mang theo mười phần lực đạo, cũng may trong hoàng cung có nhiều linh đan diệu dược, lại có hàng loạt thái y vây xung quanh y, thương thể bình phục xem ra cũng nhanh, có điều Long Diễn Diệu giờ giờ phút phút canh giữ bên người, làm y tìm không ra cơ hội vận công điều tức...

Đôi mày hơi hơi nhíu lại, trong lòng Bích Lạc xẹt qua một tia bất an — chung quy mấy ngày nay Long Diễn Diệu có chút khác thường, đặc biệt là đôi mắt của hần mập mờ ẩn chứa dò xét...

Có chỗ nào sơ hở sao?

Bích Lạc cước bộ không mục đích dừng lại bên cạnh bụi hoa, tinh tế suy nghĩ, nhưng cũng không tìm ra manh mối. Y lắc đầu, cũng không nghĩ tiếp, nhìn quanh bốn phía không người, liền ngồi xếp bằng lại. Đã lâu chưa có luyện qua hóa điệp thần công, hơn nữa đêm đó khí huyết đột nhiên đi ngược chiều, không biết do nguyên nhân gì, lúc này vừa vận thích hợp để điều tức.

Ngưng thần vứt bỏ tạp niệm, ngũ tâm hướng về phía trời, chân khí âm áp dào dạt ở đan điền chậm rãi dâng lên, tựa như dòng nước chảy.

Ngực vô cớ cứng lại, khí tức đột nhiên không bình thường, đan điền như bị hơn mười bả đao đâm loạn đến đau nhức. Sắc mặt Bích Lạc thoáng chốc trắng bệch, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống, y cắn răng, nỗ lực đem khí tức hỗn loạn bình ổn trở lại, nhưng vừa vận khí, đau đớn sinh ra càng thêm lợi hại, cổ họng dâng lên một cổ ngọt liếm tựa như muốn xuất huyết, y vội vàng che kín miệng, nhưng vẫn là nhin không được ho một trận —

Mùi tanh nồng nặc xông thẳng tới chóp mũi, thật vất vả mới ngừng ho, lòng bàn tay dính đầy màu đỏ tươi chói mắt, chính là ho ra máu.

Vì sao lại như vậy? Bích Lạc thở hổn hển, lấy khăn lụa lau đi vết máu trên tay, y cúi đầu, tóc dài đen nhánh phủ lòa xòa xuống hai gò má, dư quang trong khóe mắt lơ đãng lướt qua, đột nhiên đình trệ lại —

Giữa sợi tóc đen bóng có một vài đốm nhỏ, lẫn trong đó là màu hoa râm.

Là ảo giác sao? Bích Lạc không thể tin mà nắm lên một nhúm tóc, có hơn non nửa là bị bạc, nhớ kỹ sáng nay lúc rửa mặt chải đầu, vẫn còn không thấy một sợi bạc, lẽ nào là do mới vừa rồi vận công?

Hậu quả của hóa điệp thần công đã dần dần xuất hiện sao? Ngơ ngác buông lỏng tay, mặc cho sợi tóc trượt xuống kẽ hở giữa các ngón, Bích Lạc mù mịt đứng lên, y đã bắt đầu già đi rồi sao? Thù của Yến Nam Quy còn chưa có báo...

Còn chưa báo được thù!

Sờ lên khuôn mặt, vẫn trơn bóng nhẵn nhụi như cũ, nhưng có phải càng lâu về sau, sẽ càng xuất hiện nhiều nếp nhăn? Đến lúc đó, Long Diễn Diệu còn có thể tiếp tục thích y tóc bạc da nhẵn sao? Còn có thể đem y tiếp tục giữ bên người sao? Y trở nên già, trở nên xấu, còn có cơ hội tiếp cận Long Diễn Diệu sao? ...

Hàn ý đột nhiên nảy lên trong lòng, Bích Lạc khó có thể ngăn được mà run rẩy, lạnh đến nói không nên lời

“... Bích Lạc? ...”

Tiếng gọi ngập ngừng từ phía sau truyền đến, thanh âm cũng đặc biệt quen thuộc. Bích Lạc liền quay đầu lại, nhìn nam tử cầm y đai ngọc tuần nhã trước mắt, đột nhiên cả kinh.

“Người đến làm cái gì?” Muốn ám sát Long Diễn Diệu lần nữa sao?

“Bích Lạc...” Lại một tiếng gọi nhẹ từ trong miệng Mạnh Thiên Dương thì trào phát ra, hần ngưng mắt nhìn dung nhan diễm lệ nhưng ngập tràn dịch ý trước mắt, cũng không biết nên trả lời thế nào. Rõ ràng đã từng ở chung bốn năm, rõ ràng đã từng nhìn qua vô số lần, nhưng Bích Lạc hôm nay thật xa lạ làm tim hần kinh sợ không ngớt... Làm hần sau khi hoang mang mấy ngày, ma xui quỷ khiến thế nào lại lên vào cung, chỉ vì muốn gặp lại y một lần...

Y không giống như một Bích Lạc kiều mị lúc còn ở Phong Nhã Lâu, cũng không hướng hần tươi cười lấy lòng, trái lại mang theo vẻ lãnh lệ, kinh tâm động phách —

Người, thật là Bích Lạc ngày trước từng si mê theo đuổi ta sao?

Ngực nặng nề tựa như bị đá tảng đè xuống, Mạnh Thiên Dương lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn cứ dừng trên người Bích Lạc — Bích Lạc xa lạ, lại khiến hần vô pháp chuyển dời đường nhìn! Lúc này hần mới chợt phát hiện, hóa ra trước nay chính mình không hề hiểu rõ Bích Lạc! Hay là nên nói, căn bản chưa từng muốn hiểu rõ người đã cùng bản thân làm bạn suốt mấy năm này...

Ta biết người lúc đầu mê luyến ta mới muốn theo ta quay về Phong Nhã Lâu, nhưng ta chỉ xem người là người quyến rũ nhất trong số tất cả các nam sủng của ta, người đem lại cho ta nhiều vui vẻ nhất, mặc dù người có nhiều cổ quái... Nhưng hiện tại, ta mới phát giác ra, bốn năm qua ta kỳ thực chưa từng chân chân chính chính quan tâm người...

Ta thủy chung cho rằng, bất luận ta đối đãi với người thế nào, người đều si mê ta như trước. Nhưng lần này, khi người lao ra dùng thân thể thay Long Diễn Diệu chắn một chương cửa ta, ta đã rõ ràng, người sẽ không giống như trước tiếp tục say mê ta, người đã yêu thương một kẻ khác, cũng giống như Ti Phi Tình, đem ta từ trong tâm của người đẩy ra... Đột nhiên, ta cảm thấy thật mất mát, còn có tiếc hận vô pháp nói thành lời — tựa như có bảo ngọc trân quý trong tay, lại bị ta chính tay đánh nát.

Trong miệng nổi lên một tia cay đắng — bị chính tay ta đánh nát ...

“... Thương thế của người, đã tốt hơn chưa? ...”

Ánh mắt ngơ ngẩn sượt qua vết máu còn sót lại bên môi Bích Lạc, một chương kia hần đứng là đã dùng hết toàn lực, Bích Lạc chắc chắn bị thương rất nặng, đến nay còn đang ho ra máu...

“Xin lỗi...”

Mạnh Thiên Dương cư nhiên lần đầu tiên hướng y xin lỗi, Bích Lạc mở to mắt, nhất thời sửng sốt, nhưng lập tức cười khanh khách nói: “Không chết được.”

Lau vết máu bên mép, Bích Lạc nhân nhặt mĩa mai: “Người ban ngày ban mặt lên vào trong cung, chính là đến xem thương thế của ta? A, ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh. Kỳ thực đêm đó nếu ta không ngăn người, Long Diễn Diệu từ lâu đã chết trong tay người, người nên hận ta mới đúng —”

*Thụ sủng nhược kinh: Được yêu thích mà lo sợ.

“... Trước đây là ta quá đáng... Xin lỗi.”

Hàm chứa buồn bã vô tận, Mạnh Thiên Dương chăm chú nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bích Lạc, trong phút chốc thờ dài nói: “Ta rất hối hận đã từng đối xử với người như vậy...”

Thân thể cứng đờ lại thả lỏng, Bích Lạc trầm mặc một lúc lâu mới xoay người, lẳng lặng cười: “Ta không muốn nhắc lại chuyện khi còn ở Phong Nhã Lâu.”

“Bích Lạc...” Mạnh Thiên Dương với gọi thân ảnh đang muốn cất bước: “Người vẫn còn hận ta sao?”

“... Không có.”

Quay người lại, Bích Lạc cười yếu ớt nói: “Cho tới bây giờ ta chưa từng hận người, cho dù là lúc người sai Vân Thương đem ta đi ngoại đường, để hơn một trăm nam nhân luân phiên chà đạp ta, ta cũng chưa từng hận người —” Nhìn khỏe môi Mạnh Thiên Dương co quắp lại, Bích Lạc bình tĩnh nâng mặt lên.

Tia nắng ngày đông ôn nhu phủ lên khuôn mặt —

“Người là người đầu tiên ta tự mình chọn lựa, cho dù người đối xử với ta thế nào, đều là do ta tự tìm lấy, không trách được người. A, cho dù muốn hận, ta cũng chỉ hận chính mình không có cách nào khiến người yêu ta! Hận ta đã chọn sai người!”

Mạnh Thiên Dương đột nhiên lui về sau vài bước, trên khuôn mặt tuấn nhã có phần hơi vẩn vơ: “Bích Lạc...” Chỉ gọi ra một câu, cổ họng đã muốn khô khốc, cũng không nói nữa.

Mặc dù bị hấn lẳng nhục, nhưng Bích Lạc vẫn không oán không hận! ...

Trong lòng một trận đau nhức — vì sao trước đây hấn không phát hiện, ở bên cạnh hấn, có một người trong suốt bốn năm vẫn si ngốc yêu thương hấn?!

Bích Lạc, kỳ thực yêu hấn như vậy, so với Ti Phi Tình, y yêu hấn càng thêm sâu nặng hơn. Nhưng hấn, từ đầu đến cuối đều không nhận ra! Cũng có thể đã nhận ra, nhưng bởi vì quen thói mà xem nhẹ mất...

“Ta, thực sự sai rồi...”

Trước khi ý thức được, hai tay hấn đã đặt lên đầu vai Bích Lạc —

“Mạnh Thiên Dương?”

“Theo ta quay về Phong Nhã Lâu, Bích Lạc!”

Cái gì?

Bích Lạc trừng mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mạnh Thiên Dương, hấn đang nói cái gì?

“Theo ta trở về đi!” Đường như sợ Bích Lạc không tin, Mạnh Thiên Dương thử ôm lấy y thăm dò, không thấy Bích Lạc chống cự, liền đem y giữ càng thêm chặt: “Ta sẽ không giày vò người nữa...”

Cúi đầu tìm đến đôi môi non mềm của Bích Lạc, ngậm vào, tinh tế hôn, là vị đạo ngọt ngào mà trước đây chưa từng có —

Trong trí nhớ, mặc dù có vô số lần hoan hảo, ta nhưng lại chưa từng chân chính hôn người, Bích Lạc...

Buông đôi môi đã ẩm ướt ra, Mạnh Thiên Dương ôm lấy Bích Lạc đã bị ôn nhu của hấn làm cho đờ đẫn, hấn tỉ mỉ hôn nhẹ lên đuôi lông mày, khỏe mắt, cảm thấy quyến luyến không muốn buông tay —

Không muốn phải buông tay, giữa trời đất bao la, tựa hồ chỉ có hấn và Bích Lạc đang tồn tại...

Phía sau hòn giả sơn cách đó không xa, truyền đến tiếng đất đá rung động, nhưng tựa hồ không có truyền vào trong tai hai người đang ôm nhau.

Đầu ngón tay cắm thật sâu vào núi đá cứng rắn, những mảnh vụn không ngừng rơi xuống. Lửa giận trong đôi ưng mâu bốc lên, như muốn đem hai người ngoài kia đốt thành tro bụi —

Bích Lạc! Người quả nhiên đang âm thầm luyện võ công, vì sao phải tận lực giấu diếm ta?

Còn có Mạnh Thiên Dương kia, đến tột cùng là cái gì của người? Nếu hấn đã từng đối đãi với người như vậy, sao người còn để mặc hấn ôm lấy?

Người không phải thích ta sao? Vì sao lại như vậy? Bích Lạc!

Hôm nay, nếu không phải ta làm bộ thượng triều, sau đó lén quay về bám theo người, ta còn thật không biết, người có nhiều bí mật muốn gạt ta như vậy! Người, vì sao muốn gạt ta?!

Lửa giận điên cuồng bốc lên, cả người Long Diễn Diệu cảm phần như muốn bùng nổ, chân vừa nhấc, liền muốn sải bước tới —

Một ngón tay thon dài vô thanh vô tức đặt lên lưng hắn, cột sống Long Diễn Diệu tê rần, trong tức khắc không thể nhúc nhích, sắc mặt liền thay đổi, ai có thể thần không biết quỷ không hay mà tiếp cận bên cạnh hắn?

“Đừng đến làm phiền y...”

Thanh âm tựa thủy tinh nhẹ nhàng tiến vào trong tai, mang theo vài phần phiền muộn: “Đó chính là người mà y yêu...”

Ánh mắt muôn vàn biến ảo đảo qua mái tóc đen mơ hồ ẩn hiện chỉ bạch của Bích Lạc, ống tay áo thủy ngân sắc khê lay động, nam tử im lặng mà thở dài.

19. Quyển 1 - Chương 17

“Bích Lạc...” Môi lại lần nữa hạ xuống, muốn phủ lên đôi môi đỏ mọng say lòng người của Bích Lạc. Nhưng Bích Lạc đột nhiên quay đầu, tránh đi nụ hôn của hắn —

Nhiệt huyết tràn đầy trong nháy mắt bị làm lạnh đi, Mạnh Thiên Dương giật mình nhìn Bích Lạc đang cố tách hai tay hắn ra: “Người... không muốn cùng ta trở về sao?”

“Ta sẽ không quay về Phong Nhã Lâu.”

Đôi mắt sáng tựa làn thu thủy nhìn về phía mây bay trên bầu trời xa xôi, Bích Lạc ung dung nở nụ cười — Mạnh Thiên Dương, lúc ta rời khỏi Phong Nhã Lâu, ta đã từ trong mộng của người tỉnh lại... Nếu như lúc trước, người có được dù chỉ một phần vạn ôn nhu như hiện tại, ta chắc sẽ mừng như điên, muốn ta vì người mà chết, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện. Nhưng hôm nay, đã quá muộn rồi...

“Đã quá muộn, Mạnh Thiên Dương...” Lộ ra nụ cười xinh đẹp tựa hoa quỳnh, Bích Lạc chậm rãi hướng chỗ sâu trong bụi hoa đi tới.

“Không —”

Mạnh Thiên Dương khó tin mà lắc đầu, Bích Lạc cứ nhiên cự tuyệt hắn? ...

Muốn vươn tay giữ lại bóng lưng màu ngọc bích đang ly khai càng ngày càng xa, nhưng cánh tay duỗi ra giữa không trung lại không thể nào hạ xuống, hầu kết lên xuống dao động, run giọng nói: “Vì sao? Ta đã biết ta sai rồi, người không thể cho ta một cơ hội bù đắp hay sao? Người cũng đã nói là không có hận ta...”

“Ta thực sự không hận người, nhưng ta cũng không còn yêu người...”

Bích Lạc dừng cước bộ, bóng lưng hơi run run, thanh âm nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, Mạnh Thiên Dương giống như bị ai đó hung hăng quất một roi, trên mặt không còn chút máu, toàn thân khô co giật.

Khi đó, là chính tay ta đã chọn lựa người, mà nay, cũng là chính tay ta vứt bỏ người... Bích Lạc nhắm mắt lại, một vài giọt lệ khê rơi ở trong lòng —

“Người đi đi, nếu hắn bãi triều tìm tới nơi này, người sẽ gặp phiền phức.”

“Bích... Lạc...”

Hai bàn tay nắm chặt đến trắng bệch, Mạnh Thiên Dương hít một ngụm khí lớn, nhưng dù thế nào cũng không bình ổn được tâm trạng, hắn thật sự đã mất đi Bích Lạc, triệt để đánh mất y...

— Kết quả này, ta sớm nên đoán được, khi đó ta bắt chấp người tận lực van xin, đem người đi ngoại đường, ta nên biết, người vĩnh viễn không có khả năng si mê ta, yêu ta giống như lúc ban đầu, ta cũng không có tư cách yêu cầu người tiếp tục yêu ta... Là ta, là chính tay ta đã phá hủy tất cả...

Ta rất hối hận! Đúng như lời người nói, đã quá muộn! Người đã không còn yêu ta!

Bích Lạc không hận hần, nhưng cũng không còn yêu hần... Mạnh Thiên Dương miễn cưỡng lộ ra một bộ dáng tươi cười: “Ta hiểu được, sau này ta sẽ không trở lại làm phiền người, sẽ không bao giờ trở lại nữa...”

Lời nói bị tắc nghẹn trong cổ họng, khóe miệng co giật đến vô pháp tiếp tục miễn cưỡng tươi cười, Mạnh Thiên Dương lấy tay áo che mặt, nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi xung quanh lại yên tĩnh như cũ, Bích Lạc đang đứng lặng bỗng dưng xoay người, đầu ngón tay lướt qua môi, tình cảm ấm áp của Mạnh Thiên Dương vẫn còn lưu lại. Mi mắt khẽ run rẩy, lại thêm một giọt nước mắt rơi xuống — Mạnh Thiên Dương, tại sao người không thích ta sớm một chút? Ta sẽ không rời khỏi Phong Nhã Lâu, sẽ không yêu thương Yến Nam Quy, sẽ không gặp mặt Long Diễn Diệu, sẽ không gặp phải tất cả những biến cố không thể tưởng được này, cũng sẽ không rơi xuống nông nỗi như ngày hôm nay, muốn buông tay mà cũng không được...

Nếu người sớm một chút yêu thương ta... Đáng tiếc, tất cả đều đã quá muộn...

Nhấc tay lau nước mắt, y nhìn sắc trời, Long Diễn Diệu lúc này chắc hẳn đã bãi triều? Bích Lạc tìm một hòn đá lớn, dùng khăn lụa vừa lau vết máu bao phủ lên đá, rồi ném đồng thời xuống hồ, lại hướng về phía hồ nước tỉ mỉ xem xét bộ dạng, y cũng không định mang theo vết máu trên áo trở về tẩm cung, sợ người khác nghi ngờ. Chỉ là, vài sợi tóc bạc vô luận thế nào cũng không thể che giấu —

Bích Lạc cắn răng, chịu đựng đau nhức, nhổ xuống hết mấy sợi tóc bạc — Long Diễn Diệu dường như đang nghi ngờ y, nếu nhìn thấy y tự dưng có tóc bạc, y thật không biết nên giải thích thế nào.

Chỉ bạc từng sợi từng sợi rơi xuống, bị gió cuốn tản ra xung quanh.

“Người cần gì phải như vậy? ...” Thanh âm than thở tựa thủy tinh khe khẽ vang lên.

Bích Lạc bỗng nhiên cứng đờ, nhìn chằm chằm ngân sam nam tử ưu nhã đang bước tới gần hồ. Từ ngày ở hậu viện đánh nhau một trận, Quân Vô Song liền không xuất đầu lộ diện, lúc này tại sao lại đến? Hần chẳng lẽ không biết Long Diễn Diệu sớm đã ra lệnh tiêu diệt ma giáo sao? Cư nhiên còn không coi ai ra gì mà ra vào trong cung.

Thấy hần càng lúc càng tới gần, Bích Lạc nhịn không được lui về sau hai bước, nếu Quân Vô Song còn chưa từ bỏ ý định, đối y cường áp, y lúc này thân thể đầy thương tích, chớ nói chống đỡ, chỉ sợ ngay cả muốn tự sát cũng không thể qua mặt được Quân Vô Song. Y hé môi, muốn lớn tiếng gọi thị vệ —

“Không cần gọi, thị vệ trong Ngự hoa viên, tổng cộng hai mươi tám người, đều đã bị ta chế trụ.” Quân Vô Song đạm nhiên cười, đôi mắt thâm sâu khó dò lướt qua khuôn mặt đề phòng của Bích Lạc, chột đời mắt.

“Yên tâm, ta đã biết người đối với ta vô tình, ta sẽ không tiếp tục ép buộc.”

Thân ảnh thủy ngân sắc vừa chuyển động, đã đứng sát bên người Bích Lạc, hần túm lấy một nhúm tóc của y, ngưng mắt nhìn sợi tóc màu trắng bạc: “Người không nghe lời khuyên của ta...”

Cổ sức gạt tay Quân Vô Song ra, Bích Lạc không nói một lời, lạnh lùng nhìn hần.

“Thực sự không nên tiếp tục luyện sao!”

Quân Vô Song bắt đắc dĩ thở hắt ra: “Người nếu cứ tiếp tục, đến lúc đầu đầy tóc bạc, cũng là lúc tận mạng, người thật sự muốn vì một người đã chết mà uống phí sinh mệnh của chính mình sao? Người —”

“Đây là chuyện của ta, không cần người quan tâm!” Bích Lạc nhổ vài sợi chỉ bạc cuối cùng, bước nhanh ra khỏi hoa viên, không muốn tiếp tục cùng Quân Vô Song phí lời.

Bóng lưng mảnh khảnh khuất khỏi phạm vi tầm nhìn, Quân Vô Song cũng không ngăn cản, hần đứng lặng một hồi mới đến gần Long Diễn Diệu còn đang bất động ở phía sau hòn giả sơn, vung tay giải huyệt đạo cho hần.

“Y rốt cuộc đang luyện tà môn võ công gì?” Long Diễn Diệu ngoài ý muốn đã quên hết phần nộ, tâm trạng đang xoay quanh câu nói tựa sét đánh giữa trời quang của Quân Vô Song khi nãy — đến lúc đầu đầy tóc bạc, cũng là lúc tận mạng...

“Nếu như tiếp tục luyện, Bích Lạc, y sẽ thực sự chết sớm sao?”

“Ta không có cách nào khiến y ngừng tay...” Quân Vô Song yếu ớt thở dài: “Hôm nay chỉ có ngươi là có thể khuyên bảo y—”

Trong đôi mắt thiên biến vạn hóa là một trận hào quang lưu chuyển, Quân Vô Song nhắc chân, thân ảnh đã ẩn vào phía sau bụi hoa.

“Ngươi hạ lệnh tàn sát giáo chúng của ta, ta vốn nên lấy mạng ngươi. Bất quá, quên đi... Chỉ cần ngươi có thể cứu y...”

Lời còn chưa nói hết, tiếng thở dài đã âm ỉ phát ra —

Mạnh Thiên Dương! Quân Vô Song!

Con người thâm trầm tựa như có thể đóng băng hết thảy mọi thứ, bàn tay đang đặt trên hòn giả sơn mạnh mẽ chà xát, đá vụn hóa bột mịn cuốn lên thành sương mù, che khuất khuôn mặt của Long Diễn Diệu.

.....

Một đường trở về tẩm cung, nghe cung nữ bảo Long Diễn Diệu còn chưa quay về, Bích Lạc có chút yên tâm, lại nhìn vào gương tinh tế dò xét một lần, xác thực không còn thấy sợi chỉ bạc nào khác, rốt cuộc mới thả lỏng. Để cung nữ hầu hạ thay y phục, sau đó ngả lưng lên giường chợp mắt. Lúc trước mất rất nhiều máu, lại bị Mạnh Thiên Dương cùng Quân Vô Song quấy nhiễu suy nghĩ đến không yên, lúc này đầu vừa chạm gối, bỗng nhiên cực kỳ mệt mỏi, phút chốc liền rơi vào giấc mộng.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, lòng bàn tay cảm thấy hơi tê dại, ngứa ngáy, y nghiêng người tỉnh dậy, thấy Long Diễn Diệu đang ngồi ở đầu giường, đầu ngón tay khẽ gãi gãi lòng bàn tay y.

“Rất ngứa đó.”

Bích Lạc cười khúc khích, đem tay giấu vào chăn, nhìn thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng, không khỏi ngẩn ngơ, y phát giác mình vừa ngủ toàn bộ buổi chiều, Long Diễn Diệu chắc hẳn đã ngồi trước giường chờ rất lâu...

“Ngươi sao không đánh thức ta sớm hơn?” Bích Lạc vươn người ngồi dậy, nhẹ nhàng ngáp dài: “Hôm nay trời lạnh, ta hình như ngủ càng ngày càng nhiều.”

“... Thật không?”

Long Diễn Diệu nhàn nhạt cười, lấy thêm áo lông cừu phủ lên vai Bích Lạc: “Ta còn sợ thương thể của ngươi bỗng nhiên nặng thêm, mới không dám đánh thức —”

Ngực đập thành thịch, Bích Lạc nhìn kỹ vẻ mặt Long Diễn Diệu, bình thản như thường tìm không ra manh mối gì.

Ngắm nghía một lọn tóc dài, Long Diễn Diệu bất thành linh “a” một tiếng —

“Bích Lạc, ngươi sao lại có vài sợi tóc bạc?”

Bích Lạc chấn động toàn thân, trừng mắt nhìn đôi tay Long Diễn Diệu đang duỗi trước mặt, trên ngón tay quả nhiên đang quấn lấy vài sợi chỉ bạc, y kinh nghi khó hiểu, làm sao có thể, rõ ràng đã nhổ hết rồi...

“... Mấy sợi tóc bạc này là ta nhìn thấy lúc ngươi ngủ thì bị biến bạc...”

Long Diễn Diệu đột ngột nói một câu làm Bích Lạc chấn động đến nửa ngày, đột nhiên ngẩng đầu nhìn mái tóc, quả nhiên thấy có thêm không ít màu hoa râm.

“Tại sao có thể như vậy? ...” Bích Lạc kinh hồn bạt vía thì thào nói.

“Ta cũng đang muốn biết, sao lại như vậy?” Chỉ bạc trên ngón tay chấn động rớt xuống, Long Diễn Diệu chậm rãi vuốt ve hai gò má y: “Nói cho ta biết, đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, ân?”

Ánh mắt sắc bén đâm thẳng vào tim Bích Lạc, y kìm lòng không nổi mà run lên bần bật, miễn cưỡng cười nói: “Này, chỉ sợ là gần đây quá mệt nhọc... Ta, ta cũng không rõ ràng lắm...”

Người đến bây giờ còn muốn gạt ta! Long Diễn Diệu nheo mắt lại: “Thực sự?”

“Đương nhiên...”

Bích Lạc khẽ nhắm mắt, nắm chặt tay, tim đập đến lợi hại, vẻ mặt và lời nói của Long Diễn Diệu... Hắn đã biết cái gì?

“Sau này cần phải kê thái y viết vài phương thuốc dưỡng đen tóc mới được.” Long Diễn Diệu nhún vai, cũng không tiếp tục truy vấn, cầm lấy chén thuốc trên bàn, cảm thấy đã bớt nóng, cười nói: “Đã để nguội một lúc rồi, hoàn hảo còn chưa lạnh, đến, ngoan ngoãn uống thuốc.”

Bích Lạc lúc này như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại chén thuốc, không khỏi nhàu mày.

“Đừng xụ mặt nữa, nếu người mau mau hồi phục, ta sẽ không ép người uống được.” Long Diễn Diệu múc một muỗng dứt cho y, mặt khác phân phó cung nhân đi lấy kẹo mút hoa quả đến.

Biết không lay chuyển được hắn, Bích Lạc yên lặng uống được, nhưng cảm giác được càng đắng hơn so với mấy ngày trước đây, thật vất vả mới nuốt xuống ngụm cuối cùng, vội vã lấy một hạt mút táo vàng nhét vào miệng, lẩm bẩm nói: “Thuốc hôm nay là thái y nào sắc, sao mùi vị không giống thường ngày?”

Long Diễn Diệu cười không nói, giúp y lau được còn dính bên khóe miệng, hai hàng lông mày khẽ nhíu —

“Dĩ nhiên không giống, ta thấy sáng nay người ở Ngự hoa viên ho ra máu đến cực nhọc như vậy, tự nhiên muốn dùng bệnh hốt thuốc, bỏ thêm vài vị thuốc mới có thể trị khỏi thương thế của người —“

Bộ dáng tươi cười làm nũng chợt trở nên cứng ngắt, Bích Lạc nhìn chằm chằm vào Long Diễn Diệu.

“Sao vậy?” Đuôi lông mày Long Diễn Diệu càng nhíu cao hơn: “Ta nói sai sao? Ha ha.”

Xoa nhẹ đầu Bích Lạc: “Bất quá sau này, người sẽ không thống khổ như vậy nữa —“

Bích Lạc rút cuộc tỉnh táo trở lại, xanh mặt: “Người vừa cho ta uống thuốc gì?”

Long Diễn Diệu, hóa ra người đã ở hoa viên, hóa ra người cái gì cũng đều thấy hết! Nhưng lại thần nhiên ung dung gạt ta uống hết được mà người cố ý chuẩn bị...

“Người đến tột cùng là cho ta uống cái gì?”

Hoảng sợ cùng phần nộ điên cuồng làm thanh âm Bích Lạc đều sắc nhọn cả lên, hai tay nắm chặt áo lông cừu, căm tức nhìn Long Diễn Diệu.

Long Diễn Diệu lẳng lặng nhìn y một hồi, mới kéo hai cổ tay y cầm chặt: “Không cần khẩn trương, cũng không phải độc được.”

“Ta chỉ bỏ vào được người thường uống một viên Tuyết Dung... Nó có thể hóa đi công lực của người —“

Hóa đi công lực?!

Là sẽ phế bỏ võ công ta tân tân khổ khổ, không tiếc tổn hại thọ mệnh để luyện thành sao?

*Tân tân khổ khổ: Cực khổ

“Aaa — —” Bích Lạc bỗng nhiên phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, tựa như một con thú bị thương, ra sức muốn giãy hai tay khỏi sự kiềm chế của Long Diễn Diệu, nhưng không có tí may mắn sức lực nào.

Khí lực của ta thì sao? Đều đi đâu hết rồi? Vì sao chỉ một chút khí đều không vận lên được? Ta không thể mất đi võ công! Đó là ta dùng hơn mười năm sinh mệnh để đổi lấy a! Người dựa vào cái gì mà cướp đi? Dựa vào cái gì?!!

“Không thể —, a a —“

“Bích Lạc, đừng như vậy!” Ngăn chặn thân thể đang điên cuồng giãy dụa, trong con người đen lay láy của Long Diễn Diệu tiềm ẩn một tầng lo lắng, không nghĩ tới phản ứng của Bích Lạc lại mãnh liệt như vậy.

“Ta không thể! Người cho ta giải được! Cho ta giải được a —” La hét đến khàn giọng, đầu ngón tay Bích Lạc bóp chặt cánh tay Long Diễn Diệu, mạnh đến ngấn máu.

Đau đớn kịch liệt làm Long Diễn Diệu nhú mày, nhưng không có buông tay Bích Lạc, hấn đè lại vai y rộng to hơn —

“Ta cũng không có hại người, ta chỉ không muốn người tiếp tục luyện tà công, lẽ nào người muốn ta mở to mắt nhìn người tóc bạc ngày càng nhiều rồi cuối cùng chết đi trước mặt ta sao?”

“... Cho ta giải được...”

Hầu như đã cầu xin, trong đôi mắt sáng ẩn hiện sương mờ — Long Diễn Diệu, vì sao người lúc nào cũng cướp đi tất cả của ta? Vì sao người lúc nào cũng làm ta phải hận người? ...

Bích Lạc hai mắt rưng rưng làm hấn thương tiếc không ngớt... Cúi đầu vuốt ve đôi môi hồng nhuận: “Bích Lạc...”

— Đừng khóc! Ta chỉ vì muốn cứu người mới làm như vậy. Hiện tại người có lẽ rất tức giận, nhưng ngày sau người nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta.

“Ta sẽ không cho người giải được.” Long Diễn Diệu liên tục hôn lên khóe môi y: “Ngoan, đừng khóc...”

Giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, ngón tay đang khảm thật sâu trên da thịt Long Diễn Diệu chọt buong lỏng, Bích Lạc nhắm hai mắt lại, không hề phản kháng, cũng không tiếp tục gào thét — cái gì cũng không nghĩ nữa, ngoại trừ hận...

Ta vẫn muốn có thể hận người như lúc ban đầu, nhưng lúc này, người xác thực khiến ta hận thấu xương...

Bích Lạc đột nhiên an tĩnh dị thường! Long Diễn Diệu giương mắt, nhìn thấy khuôn mặt y không chút biểu cảm, không ngờ tâm hấn lại một trận đau nhức, xoa khuôn mặt đầy nước mắt, Bích Lạc chưa từng ở trước mặt hấn khóc đến bi thương như vậy...

“Đừng... khóc nữa, người không muốn được sống tốt hơn sao?”

Sờ qua nhẫn thúy ngọc trên tay Bích Lạc, Long Diễn Diệu hôn lên ngón tay y: “Người còn là vợ của Long Diễn Diệu ta, ha ha, phải cùng theo ta đầu bạc đến già mới được. Ta không cho người chết trước ta, ta —”

“Ta hận người!”

Ba chữ nhàn nhạt vang lên, cắt đứt giọng điệu trêu ghẹo của Long Diễn Diệu.

Gương mặt đang tươi cười đông lại, Long Diễn Diệu bình tĩnh nhìn Bích Lạc đang nhắm nghiền hai mắt: “Người, nói cái gì?”

Mi mắt chậm rãi mở ra, đôi mắt thu thủy lạnh như hai bông tuyết, lướt qua nam tử đang phản chiếu trên gương đồng — thiếu niên sắc mặt trắng bệch cũng đang nhìn lại y...

“Ta, hận, người.”

Long Diễn Diệu thối lui hai bước, đánh lên án thư, lại tựa như không hề cảm thấy đau, chỉ nhìn chăm chú Bích Lạc, bỗng chốc ha ha cười —

“Bích Lạc, người lại nói loạn cái gì? Người sao lại hận ta? Mạnh Thiên Dương kia đối đãi với người như vậy, người cũng không hận hấn. Ta đây vì cứu mạng của người, người trái lại hận ta là sao?”

Hấn tiến lên, vung vàng ôm lấy Bích Lạc: “Ta biết người là đang giận thôi... Không nên nói hận ta, ta không thích nghe —”

“Ta hận người! Ta hận người! Ta hận người!”

Bích Lạc dùng hết khí lực toàn thân điên cuồng gào thét, tháo nhẫn thúy ngọc trên tay xuống hung hăng ném vào tường —

“Long Diễn Diệu, ta hận người!!!”

20. Quyển 1 - Chương 18

Nhẫn ngọc đánh lên tường một tiếng “cạch” rồi rơi xuống đất, lăn liên tục vài vòng, vậy mà cũng không vỡ, Long Diễn Diệu chân chính thay đổi sắc mặt, đó là di vật mẫu hậu hẩn để lại, sao có thể không kinh động? Vội vàng nhặt lên, đem đến trước ánh nến xem xét, vành nhẫn bị nứt thành một đường —

Hắn nắm chặt nhẫn ngọc trong tay, vạt áo cũng nhẹ nhẹ lay động: “Người thực sự hận ta? ...” Ngay cả vật đính ước ta tặng người đều không chút lưu tình mà ném đi?!

“Ta sai ở chỗ nào? Sao người phải hận ta như vậy?”

Tức giận bị kiềm chế rốt cuộc cũng bạo phát, trên mặt Long Diễn Diệu là một mảnh trầm hắc, lạnh lùng nói: “Người giấu ta luyện công, cùng họ Mạnh họ Quân dây dưa không rõ, ta cũng không có nửa câu trách cứ người, ta vậy là sai rồi sao? Ta chỉ muốn cứu mạng của người, vậy cũng sai rồi sao? Vì sao người phải hận ta như vậy? Người đến tột cùng, đến tột cùng là —”

Tất cả phần uất đều bị nghẹn lại nơi cổ họng, vô pháp nói thành lời. Long Diễn Diệu trừng mắt nhìn khuôn mặt đầy hận ý của Bích Lạc, hồi lâu mới phất tay áo, sải bước ra khỏi tẩm cung, đi thẳng đến Ngự thư phòng —

Ngồi phía sau án thư để bình ổn lại, nhưng lửa giận hầy còn chưa lắng xuống, vuốt ve khe nứt trên nhẫn ngọc, lồng ngực Long Diễn Diệu tưởng đến muốn bùng nổ — Bích Lạc, người đến tột cùng có đem tình cảm của ta để ở trong lòng hay không? Người biết rõ ta thích người, nhưng còn lén luyện tà môn công phu, người có từng nghĩ tới, nếu ngày nào đó người ở trước mặt ta chết đi, ta sẽ có bao nhiêu thống khổ? Người có từng nghĩ tới cảm nhận của ta chưa?

Người giấu diếm ta nhiều chuyện như vậy, ta đều có thể không tính toán! Nhưng người tại sao lại hận ta? Ta chỉ muốn cùng người bạc đầu đến già, lẽ nào người không muốn sao? Bích Lạc... Tâm của người, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? ...

“Bang bang” vài tiếng, đã là canh một. Buồn bực, sầu lo, không cam lòng, nghi hoặc tất cả đan xen vào nhau luẩn quẩn trong tâm trí, Long Diễn Diệu một tay chống lên trán, không nén được mà thở một hơi thật dài —

“Thánh thượng.”

Nội thị cẩn thận dâng trà, lén nhìn thần sắc của Huyền đế, nhỏ giọng nói: “Thánh thượng đêm nay không ngủ lại tẩm cung, hay là muốn đi đến chỗ hoàng hậu —”

“Ai nói trẫm muốn đi?”

“Dạ, dạ.” Nội thị gật đầu: “Là hoàng hậu sai tiểu nhân đến thỉnh thánh thượng di giá, hiện người còn đang ở ngoài thư phòng chờ lệnh —”

Chén trà trong tay đặt mạnh xuống bàn, Long Diễn Diệu trầm giọng nói: “Trẫm quốc sự bận rộn, bảo hoàng hậu tự mình nghỉ ngơi đi.” Đôi mắt trẫm xuống, hoàng hậu này thu thập tin tức cũng nhanh nhẹn, hẩn rời khỏi tẩm cung chưa tới nửa canh giờ, nàng đã sai người đến thỉnh...

Cung nhân của hoàng hậu vừa mới bị đuổi, tiếp đó Lý quý phi cũng phái người đến thỉnh. Long Diễn Diệu rất phiền chán, dặn dò nội thị, sau này thư phòng là nơi quan trọng, ngoại trừ cung nhân làm nhiệm vụ, ai cũng không được đến quấy rầy. Nhớ tới hai người hậu phi, lại là một trận bực dọc, tuy nói mượn hơi hai phe thần tử, nhưng hẩn đến nay chưa từng sung hạnh qua bọn họ, chỉ cùng Bích Lạc đồng sàng cộng chẩm, trong triều sớm đã thêm mắm dặm muối, người nhà mẹ đẻ của hai nàng cũng phê bình kín đáo, Lý thừa tướng còn chưa tính, nhưng mà Đoan Mộc thái sư là gừng càng già càng cay, mấy ngày liên đều sai môn sinh luân phiên buộc tội Yến vương. Hẩn sợ Bích Lạc không vui, liền đem rất nhiều chuyện vụn vặt một mình cáng đáng, lại muốn Bích Lạc yên tâm dưỡng thương, bận đến túi bụi, vậy mà còn bị Bích Lạc oán giận...

Trong lòng phiền muộn tới cực điểm, vốn muốn quay về tẩm cung nghỉ ngơi, nhưng không biết nên làm sao đối mặt với hận ý dày đặc của Bích Lạc, do dự mãi, cuối cùng ngủ lại ở Ngự thư phòng.

.....

“Xoảng” một tiếng, chén thuốc cung nhân dâng lên bị đập vỡ, nước thuốc màu nâu bắn tung tóe lên người, Bích Lạc ngồi ở trước giường, cũng không tránh né, nhưng cung nhân lại luống cuống tay chân giúp y lau chùi, trên vẻ mặt mỗi người đều là bộ dạng cầu xin thăm thiết. Không biết Huyền đế cùng Yến vương xích mích chuyện gì, Huyền đế hai ngày nay đều ngủ lại tại Ngự thư phòng, chưa từng bước vào tẩm cung nửa bước, Yến vương thì càng ngày càng lạnh như băng.

“Yến vương thỉnh uống thuốc, bảo trọng thân thể quan trọng hơn...” Thái y lắc lắc đầu, lại cung kính đem đến một chén thuốc, hần đúng là xui xẻo, bị Huyền đế sai tới hầu hạ Yến vương, nhưng tiểu tồ tông này sống chết không chịu uống được, xem ra tính mạng của hần và người nhà rất nhanh sẽ không còn.

Bảo trọng thân thể? Bích Lạc sáng tỏ — Long Diễn Diệu, người cướp đi tất cả của ta, còn muốn ta bảo trọng thân thể làm cái gì? Để cho ta sống, ngày đêm nhắm nháp tư vị cảm hận người nhưng không thấy được người, không thể hướng người trút hết phần nộ sao?

Hận người! Ta thực sự hận người!! Càng hận người hơn so với bất luận thời điểm nào trước đây!!!

“Yến vương...”

Thái y gần như muốn khóc, đột nhiên Bích Lạc đoạt lấy chén thuốc, uống một hơi sạch sẽ, làm mấy cung nhân bên cạnh sững sốt một hồi, trước kia mỗi lần uống thuốc, Huyền đế đều liên tục dụ dỗ, sử dụng nhiều mưu mẹo, mới có thể khiến Yến vương kì kèo mà uống hết, hôm nay Huyền đế không có mặt, Yến vương ngược lại uống đến thẳng thừng như vậy.

Nhắc tay lau miệng, Bích Lạc chuyển mắt nhìn thái y đang ngăn người, mị nhiên cười: “Còn có cái gì muốn ta uống, đem đến đây hết đi.”

“Không, không còn, a, còn —”

Thái y không dám nhìn thẳng, nói năng lộn xộn, nghe thấy Bích Lạc khúc khích cười khê, mới tỉnh ngộ, mặt đỏ lên, cười nói: “Buổi chiều còn có một thang thuốc, thần sẽ tự mình đưa đến, thần cáo lui trước.” Trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì Huyền đế không có mặt, nếu thấy hần thất thổ như vậy, sớm đã bị kéo ra ngoài đánh một trận rồi.

“Chậm đã.” Vẫy tay thôi lui cung nhân, Bích Lạc lười biếng nằm trên giường, đôi mắt sáng tựa làn thu thủy đảo qua thái y đang luống cuống tay chân, cười nói: “Người có từng nghe qua loại dược tên là Tuyết Dung?”

“Hồi Yến vương, đó là bí dược trong cung, có thể đem công lực hóa tán, có người nói lúc Tường Long thiên triều mới khai quốc, đã dùng dược này để đối phó cao thủ của Hạ Lan tiền triều —”

“Nga, vậy người có thể pha chế giải dược không?” Hai mắt Bích Lạc sáng ngời, nhưng vẫn tựa như thờ ơ mà hỏi.

“Chuyện này, thần xấu hổ.” Thái y không khỏi thẹn thùng: “Thần cũng chỉ là nghe thấy, vẫn chưa gặp qua bao giờ. Bất quá, Tuyết Dung từ trước đến nay đều cất giấu trong hoàng thất, Yến vương sao không thử đi hỏi thánh thượng?”

Đồ ngu! Ta nếu có thể lấy giải dược từ chỗ Long Diễn Diệu, còn hỏi người làm cái gì? Bích lạc bĩu môi, một mồm duỗi thẳng lưng —

“Ta mệt mỏi rồi, người lui ra đi.”

Tiếng bước chân thái y xa dần, trong phòng trở nên yên tĩnh như cũ, bộ dáng tươi cười quyến rũ trên mặt Bích Lạc biến mất, hiện lên hàn ý lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào sa trướng. Hồi lâu, y ho khan hai tiếng, chậm rãi nhắc một lọn tóc dài lên nhìn.

Màu tóc đen nhánh, mềm nhẵn như tơ lụa, chỉ bạc của hai ngày trước đã biến mất không tung tích.

Không còn chỉ bạc a? Nhưng võ công y liều mạng tập luyện cũng theo đó mà tan biến...

Thù của Yến Nam Quy, còn chưa có báo!

Y buồng lộn tóc xuống, gắt gao nắm chặt tay — Ta tuyệt không buông tha đơn giản như vậy! Ta mất đi võ công, ta cũng sẽ khiến người mất hết tất cả! Giống như ta, thống khổ khi không còn lại gì! Long Diễn Diệu...

Một bóng người mờ nhạt bỗng nhiên kéo dài tới trước giường, Bích Lạc cả kinh ngồi dậy, nhìn chăm chăm nội thị cao gầy đang cúi đầu trước mặt: “Đi ra ngoài, ai bảo người đi vào, người —”

Nội thị nhấc đầu, tinh quang trong đôi mắt hẹp dài lóe ra. Đúng là Phong Tế Tuyết đã nhiều ngày không gặp.

“... Người, làm sao trà trộn vào cung?”

Bích Lạc đề thấp giọng, con người xoay động: “Thái tử thì sao?” Nếu Phong Tế Tuyết đã tiến cung, như vậy Thụy Đình thái tử cũng đang ở gần đây.

“Thái tử cùng nghĩa quân mà người kêu gọi đang tụ tập ở sườn núi Khởi Vân cách kinh thành hơn ba trăm dặm, người bên này chuẩn bị ra sao rồi?” Phong Tế Tuyết đôi mắt sắc lạnh, hơi lộ giọng mỉa mai: “Nghe nói Long Diễn Diệu kia nhiều ngày không tới đây qua đêm, người không phải là lộ sơ hở gì chứ? Đừng có phá hủy đại sự của thái tử.”

Bích Lạc trầm mặt xuống, rồi lại lộ ra bộ dáng tươi cười: “Sao? Thái tử sốt ruột về kinh như vậy, lẽ nào đã nghĩ ra diệu kế loại trừ Đoan Mộc thái sư cùng Lý thừa tướng? A, hai thế lực này không thể trừ, muốn lật đổ Long Diễn Diệu cũng không thể dễ dàng như vậy.”

“Thái tử muốn ta vào cung, chính là muốn tìm người thương nghị kế sách.” Phong Tế Tuyết có chút phần nộ, dưới đáy lòng tuy luôn coi thường thiếu niên lấy sắc hoặc nhân này, nhưng y quý kế đa đoan, thái tử cũng rất tán thưởng, hẳn cũng không thể làm gì hơn, hừ một tiếng, nói tiếp: “Thái tử gần đây thân thể không khỏe, lại sợ đêm dài lắm mộng, khiến thế lực của Long Diễn Diệu ngày càng tăng thêm, liền muốn sớm đoạt lại hoàng vị. Người mau nghĩ coi có biện pháp gì, ta còn phải nhanh chóng trở lại bẩm báo.”

Bích Lạc nhún vai: “Biện pháp đương nhiên là có, bắt quá người phải đưa ta mê dược ngày đó dùng trên người tiểu hoàng tử đã.”

“Người muốn đem cái này đối phó Long Diễn Diệu?” Phong Tế Tuyết lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ đưa cho Bích Lạc, cau mày: “Dược này mặc dù có khả năng giả chết, nhưng nếu dùng trên người tập võ, chỉ có thể khiến kẻ đó tạm thời toàn thân vô lực, vài canh giờ là có thể hồi phục, cũng không có hiệu quả gì nhiều.”

“Ta chưa nói phải dùng trên người hắn.”

Bích Lạc cười hì hì nói: “Người yên tâm, bất kể thái sư hay thừa tướng, không quá vài ngày, ta sẽ khiến bọn họ cùng Long Diễn Diệu trở mặt thành thù, đến lúc đó hắn sẽ bị cô lập hoàn toàn, thái tử chỉ cần hiện thân hô một tiếng, tự nhiên nước chảy thành sông —”

“Hai người kia đều là quốc trượng, sao có thể phản chiến?”

“Nếu như hoàng hậu cùng quý phi đều bị Long Diễn Diệu giết thì sao?”

“Hắn sao có thể tự chui đầu vào rọ, cắt đứt đường lui của chính mình?” Hiện tại Phong Tế Tuyết có chút hoài nghi mưu kế của Bích Lạc có phải có vấn đề hay không.

Bích Lạc cười cười, nhẹ nhàng phe phẩy bình sứ trong tay: “Đúng, hắn đương nhiên sẽ không, cho nên ta sẽ giúp hắn... Hi, được rồi, trong cung nhất định có cơ sở ngầm của các người, có người nào võ công giỏi một chút không, cho ta mượn dùng một lát, tốt nhất là vóc người cùng Long Diễn Diệu không sai biệt lắm là được...”

“... Người muốn cho người giả mạo Long Diễn Diệu giết chết hoàng hậu cùng quý phi, sau đó giả họa cho hắn?”

Phong Tế Tuyết nhìn vẻ mặt tươi cười của Bích Lạc, đột nhiên xoay người bước đi: “Có một thị vệ gọi là Đào Tranh, người có thể tìm hắn, ta cùng thái tử ở sườn núi Khởi Vân chờ tin tốt của người.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi tới cửa, tay phát một cái, một ống đồng ngắn rơi vào trong lòng Bích Lạc —

“Chừng nào xong việc, sử dụng pháo hoa này làm tín hiệu liên lạc.”

Đào Tranh? Cần thận nhận lấy bình sứ và ống đồng, Bích Lạc đi tới trước bàn trang điểm, lạnh lùng nhìn thiếu niên khuôn mặt hờ hững trong gương, hồi lâu mới lộ ra một nụ cười thê lương —

Rất nhanh, ta sắp có thể báo được thù rồi, cũng có thể kết thúc tất cả...

Mắt đột nhiên nhắm lại, rồi lại mở ra, y phẩy tóc ra phía sau, đang định gọi cung nhân đi triệu Đào Tranh đến nghị sự, chợt nghe gian ngoài ồn ào một trận, màn châu vén lên, một gã nội thị vội vàng chạy tới, gấp đến mức không kịp hành lễ, hét lên: “Yến vương, hoàng hậu cùng Lý quý phi xông vào tẩm cung, nô tài không ngăn được, ai nha —”

Hắn còn chưa nói xong, sau lưng đã bị một đám cung nhân hung hăng đập một cước, ngã lăn hai vòng, cực kỳ chật vật, nhìn rất nhiều cung nhân đang chen chúc tiến vào, liền lui ra góc tường không dám lên tiếng nữa.

“... Các người muốn tìm Long Diễn Diệu thì đi nơi khác đi...” Bích Lạc lạnh lùng nhìn hai nữ tử hoa lệ được một đám người vây xung quanh, y khẽ nhếch môi, mày nhướng lên, kiểu này, chỉ sợ người tới có ý đồ không tốt.

“Hoàng hậu, người có nghe thấy, tiện nhân này dám gọi thẳng tục danh của thánh thượng, chính hắn đã mê hoặc thánh thượng. Hoàng hậu người là người đứng đầu hậu cung, không thể tiếp tục để yêu nghiệt này ở lại bên cạnh thánh thượng.” Lý quý phi hung hăng cắn khấn lựa, từ lúc vào cung, ngay cả mặt mũi của Huyền đế còn chưa được thấy qua. Thật khó khăn mới nghe nói Huyền đế cùng Bích Lạc trở mặt, Huyền đế dọn vào Ngự thư phòng qua đêm, nàng còn tưởng đây là cơ hội tốt trời ban, ba lần bốn lượt sai người đi thỉnh hắn, nhưng lại không vào được cửa, sao có thể cam tâm? Hôm nay thừa dịp Huyền đế lâm triều, nàng liền giật dây Đoan Mộc hoàng hậu đến đây gây hấn.

Thiếu niên xinh đẹp, vẻ mặt cười châm biếm này chính là kẻ hàng đêm được thánh thượng độc sủng? ... Hoàng hậu vừa nhìn thấy y lập tức khép mắt, nàng từ nhỏ phụ mẫu mất sớm, tính tình hướng nội, không khoa trương như Lý quý phi, tuy rằng trong lòng đau xót khổ sở, nhưng cũng không muốn nói lời ác độc.

Cái hoàng hậu ngu ngốc này! Lý quý phi thầm phun một ngụm, nhếch mày trừng mắt nhìn thủ hạ phía sau: “Các người đứng góc ở chỗ này làm cái gì? Còn không mau tới vả miệng y?”

Cung nhân chần chờ một trận, đây chính là Yến vương mà Huyền đế tối ân sủng.

“Đồ vô dụng!” Lý quý phi hướng cung nhân gần nhất tát một cái, cười lạnh nói: “Có hoàng hậu ở đây, các người sợ cái gì? Nếu không ra tay, cẩn thận cái đầu của các người!”

Mấy người cung nhân chịu không được co rút đầu lại, trước tiên bảo toàn mạng quan trọng hơn, lập tức tiến lên, vây trước mặt y. Bích Lạc công lực đã biến mất, lại đang bị thương trong người, chỉ tránh được vài cái, liền bị hai người trái phải kéo tay bắt chéo ra sau lưng, tên còn lại trực tiếp giáng vài cái bạt tay vào mặt y, lực đạo rất nặng, hai gò má Bích Lạc lập tức sưng đỏ.

“Coi người sau này còn dám mê hoặc thánh thượng hay không!” Nhìn khuôn mặt vốn trắng như tuyết của Bích Lạc đầy vết ngón đan xen nhau, Lý quý phi cực kỳ hả giận.

“Ha ha...”

Trên mặt đau nhức như bị hỏa thiêu, Bích Lạc nhưng lại nở nụ cười: “Người hung dữ giống như cọp cái, nam nhân nào dám yêu người? Ha, còn dùng ta làm lý do Long Diễn Diệu bị mê hoặc sao? Aha ha...”

“Tiện nhân!”

Lý quý phi quả thật tức đến điên rồi: “Còn không đánh thật mạnh cho ta? Xé nát cái miệng của y ra...”

Những cái tát liên tục xả xuống trong tiếng cười châm biếm không ngừng của Bích Lạc, máu chậm chậm từ khóe môi tràn ra, rơi xuống mặt đất, nhuộm thành vài chấm đỏ.

Nếu tiếp tục đánh, Yến vương nói không chừng sẽ đi dời nhà ma. Nội thị vốn đang đứng trong góc tường len lén chuẩn ra khỏi cửa, hắn phải đi bẩm báo thánh thượng, nếu Yến vương chết, hắn là nội thị thân cận

của y tuyệt đối sẽ bị Huyền để xé thành từng mảnh. Hắn chậm chậm trốn ra, tất cả mọi người đều đang kinh hoàng, không ai lưu ý hắn. Vừa ra ngoại điện, liền lập tức ba chân bốn cẳng chạy như điên.

“Ách...” Lại một ngụm tiên huyết phun ra, Bích Lạc đã mất hết khí lực mắng chửi, trong đầu nặng nề, hoa mắt, mặt đau nhức đến chết lặng, nhưng khóe miệng vẫn mang theo tia cười châm biếm.

“... Lý phi, bảo bọn hắn ngừng tay đi...” Hoàng hậu chưa bao giờ gặp qua bạo lực như thế này, sớm đã biến sắc, quay đầu, không dám nhìn nữa.

Lý quý phi quát mấy người cung nhân, ngoài miệng nàng nói ra lời độc địa, sau đó thấy Bích Lạc thổ huyết, ngực cũng không nhịn được khẽ sợ hãi, nghe hoàng hậu ngăn cản, liền thuận thế dừng tay lại. Lảo lợt đi tới trước mặt Bích Lạc, che miệng cười nhạt: “Hiện tại mặt mũi người sưng phù như vậy, muốn xấu xí bao nhiêu thì có bấy nhiêu, thánh thượng nhìn thấy người không buồn nôn mới là lạ.”

“Này, này so với Mẫu Dạ Xoa người còn tốt hơn, khụ.”

“Tiện nhân chết tiệt! Còn ngoan cố cái!” Lý quý phi cũng không còn cái gì đáng vẽ thực nữ, tát một cái thật mạnh xuống, móng tay sắc nhọn quét qua cổ Bích Lạc tạo thành một đạo vết máu thật dài: “Người nghĩ người là ai? Dám nhục mạ bản cung! Yền vương cái gì, phi! Bất quá chỉ là một nam sủng thấp hèn mà thôi —”

“Lý phi, đừng cùng y chấp nhặt.” Hoàng hậu nghe nàng nói chuyện thô lỗ, không khỏi nhăn mặt.

Lý quý phi cắn giận im tiếng, Bích Lạc lại ho vài cái, thở hổn hển, nhìn không được phá lên cười —

“Đúng, ta là nam sủng thì thế nào? Long Diễn Diệu chính là thích ta, người có thể làm thế nào? A, người có thể sánh bằng một nam sủng thấp hèn như ta không, ha ha...”

“Người —” Tất cả dáng điệu phong thái đều biến mất, Lý quý phi nâng cằm Bích Lạc: “Người cho là thánh thượng thực sự thích người sao? Đừng có nằm mơ! Người có thể cùng thánh thượng sống chết sao? Chờ lúc người già đi, sắc đẹp cũng mất, thánh thượng còn có thể sủng ái một lão nhân mặt đầy nếp nhăn không? Ha ha, chỉ sợ sẽ sớm đem người đuổi ra khỏi cung đi.”

Lời châm biếm ác độc như mũi tên sắc nhọn đâm vào hai tai Bích Lạc, toàn thân y bỗng nhiên cứng ngắt, môi hơi run run, nhưng không nói gì phản bác.

“Người sợ? Kỳ thực người so với ai khác đều rõ ràng, thánh thượng chỉ là nhất thời tham luyến sắc đẹp của người a.” Lý quý phi đảo mắt, nở nụ cười đắc ý.

“Đúng rồi a, ta cũng muốn nhìn một chút, nếu người biến thành kẻ xấu xí, còn có thể lấy cái gì dụ dỗ thánh thượng?”

Nhỏ xuống trâm cài trên tóc, khẽ khoa tay múa chân trước mặt Bích Lạc: “Nếu như trên mặt người vẽ thêm vài đường, người nói xem, thánh thượng còn có thể thích người không a, Yền vương?”

Bích Lạc nhìn chăm chăm vào trâm cài lông lánh trước mắt, kịch liệt hít một ngụm khí, ngực rất đau, đau quá — người có thể tiếp tục thích ta hay không, Long Diễn Diệu?!

Người sẽ không! Người nhất định sẽ không tiếp tục thích ta!

Ôn nhu của người đã khiến ta quên mất, ngay từ đầu người đối ta cũng chỉ có dục vọng! Nếu như không phải bởi vì ta xinh đẹp, lúc người hạ lệnh đánh Mai Sơn, căn bản sẽ không lưu ta sống! Người xác thực là luyến về đẹp của ta, mới đem ta giữ ở bên người!

Nếu như dung nhan của ta không còn thì sao? ...

Trong hai tròng mắt trước đây chưa từng có kinh sợ hoảng hốt như thế, y bỗng chốc đem mặt kề sát vào Lý quý phi, cười nói: “Người nói xem hắn còn thích ta hay không?”

“A — —” Khóe môi dính máu cùng khuôn mặt sưng phù đột nhiên tới gần, Lý quý phi thét một tiếng chói tai, tay không tự chủ được mà vùng tới, muốn đẩy mặt Bích Lạc ra xa —

Trâm cài bị bằm một chuôi máu tươi, tất cả mọi người đều kinh hô thành tiếng, nhìn gò má phải của Bích Lạc tràn ra một đạo vết thương thật sâu, từ khóe mắt kéo dài tới cánh mũi.

Có chút đau nhức, cũng có chút nóng. Dịch thể ẩm ướt lướt qua gương mặt, nhỏ từng giọt từng giọt xuống cằm cổ...

Ta hiện tại rất xấu sao? Nhìn thần tình kinh hãi của mọi người, Bích Lạc vốn muốn nở một nụ cười thật quyến rũ, nhưng vết thương trên mặt bị tác động đến, máu, chảy ra ngày càng nhiều.

“Ha ha aaaa...”

Bích Lạc cười lớn — Ai tới nói cho ta biết? Hắn còn có thể thích ta hay không?

21. Quyển 2 - Chương 19

Còn có thể hay không?

Khuôn mặt đang chảy máu của Bích Lạc cười đến vặn vẹo, tay Lý quý phi không ngừng run rẩy, lẩm bẩm nói: “Điên... Người nhất định điên rồi...”

“Bích Lạc! —“

Long Diễn Diệu vội vàng chạy vọt vào nội điện, liếc mắt trông thấy Bích Lạc, tiếng hô to chợt nghẹn lại trong cổ họng.

“Đừng nhìn ta!” Ánh mắt kinh ngạc cùng khó tin của Long Diễn Diệu làm Bích Lạc hoảng sợ muốn tránh khỏi bàn tay hắn, che kín mặt thối lui về một bên tường, toàn thân đều run rẩy kịch liệt — Long Diễn Diệu, tại sao lại nhìn ta như vậy? Ta có phải rất xấu hay không? Xấu đến mức người không thể tin được?

“Đừng nhìn! Người đừng nhìn —“

Nhìn thấy Bích Lạc tựa như một con thú bị thương đang liên tục gào khóc... Suy nghĩ của hắn đột nhiên trống rỗng, Long Diễn Diệu mơ hồ nghe được chính mình đang cuồng nộ gầm lên, trước mắt huyết quang tràn ra không ngừng —

“Aaa...”

Đám cung nhân kinh hoàng nhìn cánh tay Lý quý phi bị Huyền đế điên cuồng kéo xé ra khỏi thân thể, máu bắn tung tóe ra xung quanh, bọn họ như ở trong mộng mới tỉnh, thét đến chói tai lui về sau từng bước, hoảng hốt “ưm” một tiếng, bị dọa ngất tại chỗ.

“Bích Lạc...” Vượt qua Lý quý phi người đầy máu đã sớm hôn mê như chết trên mặt đất, Long Diễn Diệu vươn hai tay, muốn ôm lấy Bích Lạc.

“Đừng tới đây —” Phía sau lưng là bức tường vừa cứng vừa lạnh như băng, Bích Lạc gắt gao che mặt: “Đừng...” Đừng tới đây, đừng... nhìn bộ dạng xấu xí của ta nữa, nếu như, nếu như trong mắt người thấy khó tin, ta thà rằng hiện tại cứ chết đi...

“Là ta, không phải sợ!”

Ôm chặt lấy thân thể vừa cứng ngắc vừa đang run rẩy đến lợi hại, Long Diễn Diệu muốn kéo tay y ra: “Để ta xem thương thế của người một chút — a —“

Tiểu phúc đột nhiên bị đá mạnh một cước, Long Diễn Diệu đau đến mức phải buông tay, Bích Lạc che mặt phóng ra ngoài cửa, tuyệt không muốn Long Diễn Diệu thấy bộ dạng của y —

“Bích Lạc!” Chịu đựng đau nhức, Long Diễn Diệu nhanh chóng nhảy tới phía sau Bích Lạc, vươn tay nhẹ nhàng điểm huyết ngưu sau cổ của y, một tay đỡ lấy thân thể yếu mềm, bình tĩnh mà nhìn khuôn mặt hỗn độn máu và thịt...

.....

Vài vết ngón ứ đọng trên mặt đã biến mất, nhưng vết sẹo vẽ thành một đường, chạy từ khóe mắt đến cánh mũi, triệt để phá hủy khuôn mặt nguyên bản không hề tỳ vết. Vết sẹo màu đen tím hăm thật sâu vào da thịt... Long Diễn Diệu chăm chú nhìn, nhiều lần dùng đầu ngón tay dịu dàng xoa nhẹ khuôn mặt y, Bích Lạc mặc dù đang ngủ say, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ mang theo vô hạn kinh sợ cùng hoảng loạn —

Đã ngủ một ngày hai đêm rồi. Không có biện pháp, ngày đó sau khi giải huyết cho Bích Lạc, y liều mạng che mặt tránh né, điên cuồng bảo hần tránh xa. Hần không thể làm gì khác hơn là kêu thái y viết một thang thuốc an thần, mới khiến Bích lạc an tĩnh ngủ.

Bích Lạc xưa nay luôn tùy ý vui cười, không sợ trời, không sợ đất, cứ nhiên bị dọa đến mức này! Long Diễn Diệu bất đắc dĩ thở dài một hơi, vuốt ve bàn tay nhẵn mịn của y, Bích Lạc sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng hần, thực sự không biết nên làm thế nào để trấn an người luôn cự tuyệt mình ngàn dặm này...

Bích Lạc, rốt cuộc đang sợ cái gì? ...

Ngón tay hần xuyên qua những kẻ hở trên bàn tay Bích Lạc, gắt gao nắm chặt lại, Long Diễn Diệu cúi đầu thấp xuống — hay là nói — người còn đang hận ta? Không muốn để ta tiếp cận người...

Ta vốn tưởng rằng đến Ngự thư phòng ở vài ngày, để tâm của người có thể chậm rãi bình tĩnh lại, chờ người nghĩ thông suốt rồi, người nhất định sẽ hết giận ta... Nhưng ta không nghĩ tới, lúc ta không ở bên cạnh người, lại có thể xảy ra loại chuyện này...

Là ta sai rồi, nếu ta không lừa người uống Tuyết Dung, người sẽ không mất hết khí lực, đến mức bị hủy đi dung nhan. Người chắc chắn so với lúc trước càng thêm hận ta...

Hần rùng mình, bỗng nhiên nâng tay Bích Lạc lên khẽ hôn — Đừng hận ta, Bích Lạc!

Kỳ thực ta ở Ngự thư phòng nhiều ngày, mỗi khi nghĩ đến người có chuyện giấu diếm ta thì cảm thấy rất phần nộ cùng khó chịu! Ta rất muốn ngay lập tức vọt đến trước mặt người, chất vấn người, vì sao phải gạt ta? Nhưng cuối cùng, ta đều nhịn xuống hết, người làm như vậy, nhất định có lý do của người, nếu người không chịu nói thì thôi. Chỉ cần người yêu ta, những việc nhỏ đó ta có thể không đi tính toán, ta không muốn vì những chuyện đã qua khiến cho người hận ta.

Cho nên, đừng tiếp tục hận ta! Ta cái gì cũng có thể dễ dàng tha thứ, chỉ cầu người đừng tiếp tục hận ta, Bích Lạc...

“Thánh —“

Nội thị rón ra rón rén bước vào, vừa mở miệng, đã bị Long Diễn Diệu liếc mắt trừng hần. Thấy ngón tay Huyền để chỉ ra ngoài cửa, hần lập tức thức thời rời khỏi.

Dẫn dò cung nhân chăm sóc Yến vương thật tốt, Long Diễn Diệu đi ra tới gian ngoài, nhướn mày: “Có chuyện quan trọng gì cần bẩm báo? Lại là Đoan Mộc thái sư cùng Lý thừa tướng cầu kiến sao?” Hai ngày nay, Bích Lạc ở tẩm cung mê man, hần đều ở bên cạnh y, sợ làm ầm ĩ đến giấc ngủ của y, liền truyền lệnh không tiếp hết thấy văn võ bá quan, nhưng thái sư cùng Lý thừa tướng mỗi ngày đều đến trình diện, nếu không gặp được mặt hần chắc sẽ không bỏ cuộc.

“Đúng vậy, hai vị đại nhân đã ở ngoài cửa cung chờ một lúc lâu, nói, nói nếu thánh thượng không triệu kiến, bọn họ sẽ xông thẳng vào...” Nội thị nhớ tới vẻ mặt cực kỳ hung ác vừa rồi của hai người, trong lòng vẫn không ngừng sợ hãi. Bất quá cũng khó trách, Lý quý phi bị chặt đứt một cánh tay đã đủ thảm, nhưng ngày hôm sau Huyền để kết tội nàng hành thích Yến vương, ban thưởng rượu độc cho chết, hoàng hậu cũng bị phế phong hào, biếm vào lãnh cung, Lý thừa tướng cùng thái sư làm sao có thể không tức đến giậm chân?

Xông thẳng vào? Long Diễn Diệu lạnh lùng “hừ” một tiếng, ưng mâu sắc nhọn như gió — hai lão gia hỏa này, là muốn đến khởi binh vẫn tội? Trẫm còn chưa truy cứu bọn họ dung túng con gái hành hung người khác.

Đang buồn bực, chợt nghe bên trong ồn ào một trận, lại có cung nữ vội vàng nói: “Yến vương, muốn tìm cái gì? Cứ phân phó nô tì làm là được.”

“Gương, cái gương ở đâu?”

Bích Lạc mở ngăn kéo cuối cùng, nhưng không tìm thấy dù chỉ một mảnh gương nhỏ, quay đầu trừng mắt nhìn cung nữ: “Người đem gương giấu đi đâu hết rồi? Mau đưa cho ta!”

Trên mặt khẽ co giật, vừa mới tỉnh lại, không gặp Long Diễn Diệu, tinh thần đang kinh sợ rốt cuộc cũng thả lỏng, sờ thấy vết thương đã kết vảy, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc thành sẹo thế nào? Vậy mà tất

cả gương đồng trong phòng hết thấy đều không thấy, y tìm nhiều lần trong ngăn kéo quần áo, vẫn là công dã tràng.

“Nô tì không dám...” Cung nữ vẻ mặt đau khổ, sau khi Yến vương bị thương, tất cả gương trong phòng đều bị Huyền đế phân phó dọn sạch ra ngoài, còn nghiêm lệnh ai cũng không được nhắc tới vết thương trên mặt Yến vương, nàng sao dám cầm gương đến cho y?

“Còn không mau đem đến đây?!” Bích Lạc kinh sợ lẫn lộn, nhất định là Long Diễn Diệu sai cung nhân dọn hết gương! Sợ y không chịu được bộ dạng hiện tại của mình sao? Y thực sự trở nên xấu xí đến không chịu nổi rồi sao?

“Mau lên —”

Tiếng rống giận đột nhiên ngừng lại, nhìn Long Diễn Diệu đang vén rèm đi vào, Bích Lạc nhất thời sửng sốt —

“Người tỉnh rồi...” Vẩy lui cung nhân, Long Diễn Diệu mỉm cười đến gần: “Có đói bụng không? Hai ngày nay người đều chưa ăn gì...”

“... Người, ra ngoài!”

Khuôn mặt mới vừa rồi còn phẫn nộ liền trắng bệch, Bích Lạc hoảng sợ lấy tay áo che ở trước mặt, bò lên trên giường, co người lại, run giọng nói: “Đi ra ngoài! Người đi ra ngoài! Đừng nhìn ta —”

“Ta đã sớm nhìn thấy rồi...”

Hắn thở dài, đem Bích Lạc đang không ngừng giãy dụa kéo vào trong lòng: “Người đến tốt cùng đang sợ cái gì? Là sợ ta nhìn người? Hay là vẫn còn hận ta, không muốn gặp mặt ta? ...”

Người đã thấy bộ dạng xấu xí của ta... Bích Lạc ngừng giãy dụa, nhưng vẫn che kín mặt —

“... Ta có phải rất xấu hay không? Không còn đẹp như lúc đầu nữa...”

Không có tiếng trả lời, trong lòng lập tức lạnh lẽo tựa như gió rét thổi qua, tê cóng đến cắt da cắt thịt, lạnh tận sống lưng — Long Diễn Diệu...

Tay đang che mặt đột nhiên bị kéo ra, Bích Lạc cả kinh gần như sắp nhảy dựng lên, lại bị Long Diễn Diệu gắt gao ôm chặt, không thể động đậy, ánh mắt của Long Diễn Diệu nhìn chăm chú vào gương mặt y, Bích Lạc tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Bích Lạc a...” Sau một hồi yên lặng, nụ hôn nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua cánh môi Bích Lạc —

Long Diễn Diệu?!

Bích Lạc giật mình mở mắt, phản chiếu vào trong mắt chính là đôi con ngươi đen láy ẩn chứa tình ý quen thuộc, khiến y không thể di chuyển tầm nhìn.

“Người a, khiến ta nhìn không được muốn hảo hảo đánh một trận...” Hắn mỉm cười búng mũi Bích Lạc: “Người sợ chính mình biến dạng, ta sẽ không thích người, cho nên mới liều mạng né tránh ta? Người xem Long Diễn Diệu ta là ai?”

“Ta đều đã nói, người chính là vợ của Long Diễn Diệu ta, ta nói, muốn cùng người bạc đầu đến già, người còn chưa tin ta sao? Người sợ người biến dạng rồi, ta sẽ không cần người, ta đây so với người lớn hơn vài tuổi, tương lai cũng sẽ già trước người, ta còn sợ người đến lúc đó chê ta vừa già vừa xấu, một cước đem ta đá ra xa đi! Ha ha...”

“... Long Diễn Diệu...”

Gắt gao nắm lấy tay áo hắn, Bích Lạc không nói nên lời, chỉ cắn đôi môi đỏ mọng, trong ngực cuộn cuộn khuấy động như vòng xoáy nước đang lưu chuyển...

Long Diễn Diệu cười thở dài, vỗ vỗ gương mặt y: “Bình thường người lúc nào cũng tỉnh quái, không thì cũng lảm nhảm ma chước quỷ. Sao đến lúc đựng chuyện lại hồ đồ như vậy? Lần trước người muốn ta thành

thân, chính mình lại ngấm ngấm khóc đến thiên hôn địa ám! Lúc này lại đang tưởng tượng lung tung cái gì? Người nói, có đúng hay không?”

Hắn đột nhiên nghiêm mặt, nâng cả người Bích Lạc lên, đánh vài cái thật mạnh xuống hông y: “Sau này không được tái phạm, nếu không ta sẽ thực sự không cần người nữa —”

“Long Diễn Diệu!” Bích Lạc vừa thẹn vừa giận, trở mình ngồi dậy: “Phi! Ta mới không cần người! Loại người vừa háo sắc vừa thô lỗ như người —” Thấy trong ánh mắt Long Diễn Diệu là sự giận dữ cùng yêu thương vô hạn, y cũng không tiếp tục mắng chửi, vươn tay đánh một quyền lên ngực hắn, khuôn ngực dày rộng mà ấm áp...

Y cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống góc áo...

“A ha ha...” Long Diễn Diệu rút cuộc cũng cười to, lần thứ hai ôm chặt Bích Lạc.

“Mắng hay lắm, xem ra tốt hơn rồi! Ha ha, như vậy mới giống người a! Bích Lạc...”

Đây mới đúng là người! Điều ngoa, ngang ngược, kiêu ngạo, không bởi vì ta là hoàng đế mà cố kỵ! Cũng là người làm cho ta thật si mê, không thể kiềm chế chính mình! ...

“Ta sao có thể không cần người? Ta chỉ lo lắng người thật sự hận ta, không thêm để ý đến ta...” Ngón tay Long Diễn Diệu linh hoạt vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Bích Lạc, lơ đãng thì thào nói. Bích Lạc chấn động, nước mắt rơi xuống, mặt không còn chút máu, đầu ngón tay một trận rét run, bỗng nhiên đẩy Long Diễn Diệu ra.

“Bích Lạc?” Long Diễn Diệu khó hiểu, không phải đã đỡ Bích Lạc đến vui vẻ rồi sao? Thế nào chỉ chớp mắt lại thay đổi? Còn đang tức giận?

Vươn tay ra, đang muốn kéo Bích Lạc lại, bên ngoài một cung nhân lão đảo chạy vào, quỳ xuống phía ngoài bức rèm che: “Thánh thượng, hoàng hậu ở lãnh cung đã treo cổ tự tử, thái sư cùng Lý thừa tướng đang muốn xông vào...”

Hoàng hậu đã chết?!

Long Diễn Diệu cũng sửng sốt, nghĩ không ra nữ tử nhìn luôn thẹn thùng kia lại có vài phần kiên cường, hận ý của hắn đối với nàng có chút suy giảm, sai cung nhân truyền chỉ hậu táng, trầm ngâm một lúc, lại phân phó thái sư cùng Lý thừa tướng đi vào Ngự thư phòng.

Quay đầu, thấy Bích Lạc mặt vô biểu tình, không khỏi thầm than trong lòng, sờ sờ đầu y, ôn hòa nói: “Ta đi một chút rồi trở lại, người ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đừng tiếp tục suy nghĩ lung tung.”

Nghe tiếng cước bộ của hắn xa dần, Bích Lạc ngồi một lát, lau đi lệ trên khóe mắt, rồi chậm rãi đi ra ngoài.

“Các người là có ý tứ gì? Muốn trảm giết Yến vương để xin lỗi thiên hạ? Ha ha, Yến vương có công giúp trảm đảng cơ, y có tội gì?” Võ mệnh án thư, Long Diễn Diệu đứng lên, khóe miệng khẽ nhếch, trong đôi ưng mâu là một tia thâm trầm, tàn nhẫn, hai lão gia hỏa này thật là được đảng chân lân đảng đầu, để cho bọn họ vào thư phòng, cư nhiên hung hăng muốn hắn hạ lệnh giết Bích Lạc.

“Yến vương dụ dỗ thánh thượng, dâm loạn cung đình, nên xử tử, bằng không cự thần quyết không để yên!” Đoan Mộc thái sư ngắc đầu, không chút nào kiêng kỵ khí thế bức nhân của Long Diễn Diệu, ngạo nghễ nói: “Thỉnh thánh thượng ban cho tôn nữ đã uống mạng của ta một cái công đạo, nếu không chỉ sợ văn võ cả triều đều không phục, ngôi vị hoàng đế của thánh thượng cũng khó bảo toàn —”

“Thái sư nói đúng, Yến vương không trừ, thần cũng không nguyện tiếp tục hầu hạ thánh thượng, chỉ có thể lập một minh chủ khác.” Lý thừa tướng cũng không còn khúm núm như thường ngày, hẳn vì Long Diễn Diệu dốc sức nhiều năm, vốn muốn đưa ái nữ vào trong cung, hưởng vinh hoa phú quý, không ngờ ngược lại làm nữ nhi mất mạng, nên bất chấp mọi thứ cùng Long Diễn Diệu trở mặt.

Một trận im lặng, ba người giương giương mắt hổ nhìn nhau, Long Diễn Diệu rút cuộc cười hắc hắc —

“Ngôi vị hoàng đế khó bảo toàn? Lập minh chủ khác? A, các người là đang uy hiếp trẫm sao? Nếu trẫm hạ chỉ xử trí hai nàng, đã dự liệu có ngày hôm nay, các người không cần tốn nhiều lời, lui ra ngoài!”

Long Diễm Diệu nhấc tay, thị vệ lập tức đem hai người lôi ra ngoài, còn nghe bọn hắc một đường liên tục mắng “hôn quân”, Long Diễm Diệu cũng không tức giận, trái lại mỉm cười, khoanh tay trước ngực, trở lại trước án thư ngồi vào chỗ của mình, từ trong tay áo lấy ra một quyển chiếu thư màu vàng, chậm rãi mở ra

Cẩn thận mở ra rồi đóng lại, chữ viết quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, bởi vì đó là do chính tay hắc viết...

“Huyền đế lúc tại vị, công lao bình thường, không có thành tích nào đáng kể... Nay điều tra biết Thụy Đình thái tử vẫn còn sống, là chính thống của tiên hoàng... Do đó tự thoái vị nhường ngôi cho Thụy Đình thái tử, khâm thủ.”

Nhìn kỹ lại một lần, Long Diễm Diệu cuối cùng lắc đầu, lấy ra ngọc tỷ trên bàn, ấn thật mạnh xuống chiếu thư —

Chiếu thư này, từ lúc đồng ý với Bích Lạc cưới hậu phi, hắc liền nghĩ đến, hôm nay rốt cuộc cũng có công dụng...

Cuốn chiếu thư lại, phẩy tay áo bước ra khỏi phòng, đúng là nhẹ nhõm nói không nên lời — tựa như ném xuống được một tảng đá lớn đã đeo trên vai nhiều năm, cả người liền thoải mái như muốn tung bay khỏi mặt đất...

Hóa ra không làm hoàng đế thật sự rất vui sướng! Cái gì thái sư, cái gì thừa tướng, thái tử, quần thần, cứ theo ý các người đi a! Ta, chỉ muốn quay về với Bích Lạc của ta!

Bích Lạc của ta! Một Bích Lạc cổ quái, giảo hoạt, lại đối ta vui cười, tức giận, làm nũng, rơi lệ! Bích Lạc yêu ta cũng giống như ta yêu y! Bảo ta làm sao cam lòng vì ngôi vị hoàng đế mà để kẻ khác giết y? Y nếu không ở bên cạnh ta, ta cả đời làm hoàng đế, trăm năm còn có cái gì thú vị?

Bích Lạc...

.....

Mây, ung dung lướt qua đầu. Gió, nhẹ nhàng thổi bên mặt. Nước, lẳng lặng chảy dưới chân.

Lặng yên đi qua đường mòn quanh co trong Ngự hoa viên, Bích Lạc dừng lại bên hồ, mặt nước trong như gương, y im lặng nhìn thân ảnh được phản chiếu trên mặt hồ —

Một đường ngang thật sâu, thật dài trên gò má, vết sẹo màu tím đen lồi lõm giống như hàng trăm con trùng đáng tởm đang vằn vẹo...

Thân ảnh Bích Lạc vẫn không nhúc nhích, chậm chậm, một vài giọt lệ khẽ rơi xuống đánh tan sự yên ả vốn có của mặt hồ, sóng nước lăn tăn dao động, tiếp theo đó, một giọt lại một giọt rơi xuống —

Long Diễm Diệu, người bảo ta làm sao tiếp tục hận người?

Ta sao có thể hận người? Người như vậy làm sao ta có thể hận?

Yến Nam Quy, ta sợ không thể báo được thù cho người, ta không thể tiếp tục hận hắc... Người, có trách ta hay không? Ta đã từng thề, sẽ không yếu lòng! Sẽ không si tình! Chỉ một lòng báo thù cho người! Nhưng hôm nay, ta làm không được...

Nước mắt cứ chảy xuống không ngừng — rõ ràng ta đã bảo chính mình tuyệt đối không thể si tình, nhưng ta tại sao còn có thể rơi vào trong mộng của hắc? Mộng lần này, khi nào sẽ tỉnh lại? ...

Yến Nam Quy, ta nên làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ?

Không có tiếng trả lời, chỉ nghe gió nhẹ thổi qua, nước róc rách lưu chuyển...

Bích Lạc nhắm hai mắt lại, lệ đã chảy tuôn rơi xuống cằm — Yến Nam Quy, người đang giận ta sao? Xin lỗi, ta không có cách nào báo thù cho người, ta không thực hiện được lời hứa của chính mình. Khiến người một mình tịch mịch chờ đợi ở Mai Sơn, đợi nhiều ngày đêm như vậy, ta còn không thể báo thù cho người... Thực sự xin lỗi...

Xin lỗi người...

Bích Lạc... Đi qua bụi hoa, phía xa xa, Long Diễn Diệu thấy bóng lưng màu lục bích đang đứng lặng bên hồ, vẻ cô độc, khiến người khác cảm thấy tâm trống rỗng...

Hắn ngừng cước bộ, nhìn y. Lúc quay về tấm cung không gặp Bích Lạc, hắn liền tới đây tìm, quả nhiên, Bích Lạc đang dùng hồ làm gương...

Bích Lạc, đừng không vui! Đừng bất an! Có Long Diễn Diệu ta yêu người, người cái gì cũng đừng lo lắng... Tin tưởng ta!

Hắn bước nhanh về trước, từ phía sau ôm lấy Bích Lạc —

22. Quyển 2 - Chương 20

“Bích Lạc, sao lại khóc?”

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt trước mặt, Long Diễn Diệu thở dài, cúi đầu hôn lên cằm cổ tuyết trắng của Bích Lạc: “Đừng nghĩ lung tung, có ta ở bên cạnh, người còn lo lắng cái gì? ...” Vuốt ve bờ vai thon gầy, tay hắn tiến vào trong ngực chính mình, lấy ra nhẫn ngọc đeo vào ngón tay Bích Lạc —

“Hoàn hảo còn chưa vỡ, sau này có tức giận cũng không nên ném nó đi, ta không thể tìm ra cái nào khác giống y đúc như vậy để thay thế.” Long Diễn Diệu nắm chặt cổ tay Bích Lạc, mỉm cười: “Theo ta về tấm cung a...” Nên trở về chuẩn bị một chút để xuất cung, sớm đem Bích Lạc rời khỏi nơi đây mới tốt.

Hơi thở ấm áp, dịu dàng vây quanh thân, khiến người khác kim lòng không đành mà muốn sa vào trong đó... Đầu Bích Lạc cúi xuống càng thấp, nước mắt mờ hồ che phủ hết thảy mọi thứ — Long Diễn Diệu, tại sao còn đối ta ôn nhu như vậy? Ôn nhu đến mức khiến ta vừa quyến luyến lại vừa sợ hãi...

Ta rất sợ! Nếu có một ngày người phát hiện ra sự thật, ta ngay từ đầu chỉ là lừa dối người, tính kế người... Người, còn có thể đối xử ôn nhu với ta? Người, còn có thể yêu ta?!

Ta rất sợ...

Đầu ngón tay không kiềm chế được khẽ run rẩy, Bích Lạc đột nhiên gạt tay Long Diễn Diệu ra, quyết liệt trong mắt y tựa như muốn đem hắn đi hỏa thiêu.

“Đừng đi!”

Ngăn Bích Lạc đang muốn cất bước, Long Diễn Diệu lo lắng một trận, Bích Lạc vẫn không chịu nhìn hắn, không chịu nói chuyện cùng hắn! Còn đang giận sao?

Hắn xoay thân thể Bích Lạc lại, bình tĩnh nhìn vẻ mặt thờ ơ của y, trong lòng ngổn ngang trăm mối, cuối cùng chỉ thở thật dài: “Người thực sự là tiểu yêu tinh không thể lay chuyển được mà —”

“Cầm lấy, đây là giải dược của Tuyết Dung.”

Một viên dược hoàn màu vàng kim được nhét vào trong tay Bích Lạc, mùi hương kỳ lạ như xạ hương nhất thời theo gió tỏa khắp nơi. Bích Lạc không khỏi xúc động, ngẩng cao đầu, tỏ vẻ không tin.

“Ta thực sự không muốn đưa cho người, đây là hại người.” Long Diễn Diệu cười khổ không thôi: “Nhưng ta quả thực không muốn người vì việc này mà tiếp tục giận ta, hận ta.” Đôi ưng màu khê đảo qua vẻ mặt kinh ngạc của y, hắn ngần ngừ nói: “Vậy nên người mau mau vui vẻ trở lại đi a?” Người muốn khôi phục võ công? Cho dù ta sẽ vì người mà thương tâm đến chết, người cũng không nguyện đổi ý sao? Bích Lạc...

Về kinh ngạc dần dần tản mát đi, ánh mắt Bích Lạc nhìn về phía dược hoàn, giải dược của Tuyết Dung sao? Y bỗng nhiên vùng tay lên, đem viên dược ném vào trong hồ —

Long Diễn Diệu giật nảy người, vài ngày trước Bích Lạc còn hướng hắn vừa khóc vừa nháo cầu xin giải dược, lúc này cư nhiên ném một đường xuống hồ. Cho dù hắn thông minh, sắc sảo, hiện tại cũng không đoán ra tâm tư của Bích Lạc, nhất thời trừng mắt nhìn y nói không nên lời.

“... Không cần nữa...”

Trong thanh âm Bích Lạc có chút mất mát, y ngẩng mặt nhìn mây bay, gió, thổi tung vạt áo màu ngọc bích — cho dù có võ công thật cao thì làm sao? Ta, đã không thể tiếp tục hận người...

Thần tình Bích Lạc trống rỗng tựa như đã nhìn thấu hết thấy sự đời... Long Diễn Diệu muốn mở miệng nói gì đó, rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng người trước mắt dường như cách hẳn rất xa đến nỗi không thể nắm lấy...

“Bích Lạc!” Hắn vội vàng duỗi tay muốn ôm lấy y, nhưng bên trong hoa viên yên tĩnh đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân gấp gáp, hắn quay đầu, thấy Tào thị lang đang cấp bách chạy lại gần, bộ dạng như có đại nạn sắp ập lên đầu —

“Thánh thượng, đại sự không ổn! Thần nhận được tin báo, người của Thụy Đình thái tử đang tụ tập ở sườn núi Khởi Vân, hình như có mưu đồ.” Tào thị lang lau mồ hôi: “Còn có, Đoan Mộc thái sư cùng Lý thừa tướng đang kích động các đại thần khác, nói, nói là muốn đi nghênh đón thái tử vào kinh —”

Đám người này hành động cũng không chậm, a, bất quá cùng hắn đã không còn quan hệ! Khẽ nhếch mi, Long Diễn Diệu thần nhiên cười: “Bích Lạc, xem ra ngươi và ta nên sớm đi thôi, ư?”

Bích Lạc đã không còn đứng ở chỗ ban này, Long Diễn Diệu liếc mắt nhìn, trông thấy bóng lưng màu ngọc bích đang đi ra khỏi cửa Tây của hoa viên, hắn hơi kinh hãi, càng ngày càng không hiểu y nghĩ gì, Bích Lạc là muốn đi đâu?

Vừa định đuổi theo, Tào thị lang phía sau khẩn trương nói: “Thánh thượng, tình hình gấp gáp, thỉnh thánh thượng định đoạt.” Nghĩ đến câu Huyền đế vừa nói khi nãy, mặt của hắn đều tái ngắt. Thánh thượng muốn rời đi sao?

“Ha ha, nếu thái tử muốn tới, vậy ngôi vị hoàng đế này trăm trả lại cho hắn.” Long Diễn Diệu nhìn Tào thị lang cứng họng, vẻ mặt ngây ngốc, ha ha cười nói: “Người tới vừa đúng lúc, chiếu thư thoái vị của trăm liên do người bảo quản, ngày mai lâm triều, người thay trăm tuyên đọc a.”

Quyển chiếu thư màu vàng không nghiêng không lệch rơi vào trong lòng Tào thị lang, Long Diễn Diệu phát ồ tay áo, hướng thẳng về phía cửa Tây, khóe miệng còn hàm chứa vài tia cười nhàn nhạt — Bích Lạc, đêm nay ta sẽ mang người xuất cung, ly khai thật xa kinh thành, tìm một nơi vắng vẻ không có phân tranh mà sống cùng nhau cả cuộc đời này...

Ta còn chưa nghĩ ra, nên đi nơi nào? Nhưng chỉ cần có người ở bên cạnh, có người làm bạn, thì bất luận nơi nào cũng có thể trở thành thế ngoại đào viên... Ta thật cao hứng, cuối cùng cũng có thể buông bỏ tất cả cùng người ở một chỗ! Yêu thương người đầu bạc đến già! Người, nhất định cũng cao hứng giống như ta a...

Ta thực sự rất cao hứng! Rất vui vẻ! Cho dù thời điểm đăng cơ long trọng cũng không có nửa điểm vui vẻ như bây giờ! Đều là bởi vì có người, có người yêu ta, cho dù không làm hoàng đế, ta Long Diễn Diệu vẫn là người hạnh phúc nhất như cũ! Tất cả hạnh phúc này đều là bởi vì người, buông tha tất cả cũng chỉ để có được người, Bích Lạc...

.....

Roi da vung lên, tiếng vó ngựa tung bay dồn dập. Mái tóc dài đen bóng bị gió thổi qua phát phơ lay động, cảnh vật hai bên đường theo tiếng gió gào thét rất nhanh lướt qua khỏi mắt, dần dần trở thành hoang vắng —

Ghìm chặt dây cương, ngựa phát ra vài tiếng phì phì dừng lại dưới chân núi, xoay người xuống ngựa, bích sam thiếu niên nhìn lại bốn người cưỡi ngựa theo sát phía sau. Mái tóc dài mất trật tự che khuất nửa gương mặt, lộ ra một bên khác, mặc dù dính bụi đất nhưng vẫn không che đậy được đường nét diễm lệ, chỉ là lông mày cau lại mang theo chút không kiên nhẫn.

“Yến vương!” Bốn người cưỡi ngựa tới gần, cùng nhau nhảy xuống ngựa, khom mình hành lễ.

“Ta đã nói các người không cần đi theo hầu hạ, còn tới đây làm cái gì?” Bích Lạc lạnh lùng nói, lúc trước thừa dịp Long Diễn Diệu cùng Tào thị lang thảo luận, y liền rời khỏi Ngự hoa viên, sai người chuẩn bị ngựa xuất cung, thống lĩnh thị vệ biết y là người Huyền đế tối sủng ái, nào dám ngăn cản? Lại sợ y có điều gì

sơ suất, nên phái bốn gã thị vệ theo hầu hạ, Bích Lạc một đường ra roi thúc ngựa, nhưng cũng không thể thoát khỏi bọn họ.

“Ty chúc phụng mệnh bảo hộ Yến vương, không dám thất trách.”

Bích Lạc mím môi không để ý bốn người nọ, đem dây ngựa cột trên thân cây, phất tay áo liền hướng trên núi bước tới.

Yến vương muốn lên Mai Sơn? Mấy người thị vệ liếc mắt nhìn nhau, buộc ngựa, nhanh chóng đuổi theo.

Tới giữa sườn núi, đã không còn đường lên, chỉ có đất đá lởm chởm. Lần trước Bích Lạc đến được là do Yến Nam Quy ôm y lên, xuống núi cũng có Quân Vô Song giúp đỡ, lên xuống rất dễ dàng. Lúc này công lực mất hết, lại liên tiếp bị thương, thân thể ngược lại so với người bình thường càng thêm gầy yếu, chỉ mới đi một đoạn ngắn mà mồ hôi đã chảy ròng ròng, đột nhiên vấp chân một cái, liền lão đảo —

“Yến vương cẩn thận!”

Thị vệ bên trái nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ lấy Bích Lạc, nhưng lại không buông ra, cung kính nói: “Đường núi khó đi, nếu Yến vương không ngại, ty chúc nguyện cả gan công Yến vương lên núi.”

Nhìn thân hình cao to của hắc mớ hồ có vài điểm quen mắt, Bích Lạc trong lòng khẽ động, thị vệ đột nhiên đề thấp giọng nói, hiển nhiên không muốn ba người còn lại nghe được: “Ty chúc Đào Tranh, đối Yến vương ngưỡng mộ đã lâu, đáng tiếc vẫn vô duyên đến bái kiến —”

Đào Tranh?! Chính là người mà ngày ấy Phong Tế Tuyết đề cử cho y? Vóc người quả nhiên cực kỳ tương tự Long Diễn Diệu, thảo nào nhìn thấy quen mắt... Bích Lạc gật đầu: “Cũng tốt, vậy làm phiền người.” Y nằm sấp lên lưng Đào Tranh, nhìn ánh mắt hắc mập mờ, chắc là có việc muốn nói.

Lưng Bích Lạc dao động lên xuống liên tục, Đào Tranh đã đem ba người thị vệ khác bỏ lại hơn mười trượng, lúc này mới thả chậm cước bộ, thấp giọng nói: “Mấy ngày trước đây Phong đại nhân đã thông báo, muốn ty chúc giúp Yến vương thực hiện đại kế. Nhưng ty chúc vẫn chưa nhận được phân phó của Yến vương —”

Thực hiện đại kế? Bích Lạc nhin không được cười khổ, vốn dự định đem người này giả mạo Long Diễn Diệu ám sát hậu phi, nào ngờ chuyện đời khó đoán, Lý quý phi cùng hoàng hậu đều lần lượt chết trong tay Long Diễn Diệu, miễn cho y lập kế hoạch...

“... Tối nay sau canh hai, người tới tắm cung, ta có chuyện cần người tương trợ...”

Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi nghe không ra tâm tình gì, Bích Lạc ngửa đầu nhìn đỉnh núi Mai Sơn càng ngày càng gần —

“Người cùng những người khác đều canh giữ ở ngoài rừng, ai cũng không cho vào, ta muốn ở một mình...”

“Dạ.” Đào Tranh buông Bích Lạc xuống, sau đó theo những thị vệ khác ra đứng cung kính ở ngoài rừng.

Không ngờ hoa mai nở đầy sườn núi như thế, so với khi y rời đi lúc trước thì nở càng thêm đẹp. Hương thơm mát thoảng khắp nơi, quanh quẩn trong chóp mũi, nhưng lại mớ hồ ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt. Ánh mặt trời chiếu xuống, trên mặt đất đột nhiên rải rác hơn mười bộ bạch cốt, một số đã bị vụn nát —

Là từ trên núi bị sói hoang cắn xé đến tận đây sao. Lặng lẽ vượt qua thi cốt của Hồng Trần giáo chúng, Bích Lạc dừng lại trước một gò đất cao đã bị cỏ dại mọc lên thành bụi.

Chỗ này chính là nơi an táng người đầu tiên chân chính thích y...

Cả người run rẩy chậm rãi ngồi xuống, hai gò má Bích Lạc kề trên mộ phần mà vuốt ve. Cảm giác thô ráp, có chút cứng rắn tựa như bàn tay thon dài đầy vết chai của Yến Nam Quy đang nhẹ nhàng vỗ về y...

Yến Nam Quy... Ta đến gặp người đây...

Gió ngừng thổi, sườn núi im lặng một mảnh.

Trong rừng im ắng không nghe được nửa điểm âm thanh, chẳng biết Yến vương cười ngựa vượt đường xa đến đây làm cái gì? Đào Tranh nghi hoặc nhìn xung quanh khu rừng, nhưng cái gì cũng không thấy. Khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy bóng người xuất hiện bên cạnh —

Thánh thượng?!

Thấy rõ diện mạo hoa phục kim quan của nam tử, Đào Tranh cùng ba người khác đều ngạc nhiên như nhau, vừa định mở miệng đã bị Long Diễn Diệu trừng mắt liền ngậm miệng. Bốn người đồng loạt quỳ xuống đất, trao đổi ánh mắt — Huyền đế theo bọn họ từ lúc nào?

“... Yến vương đang ở trong rừng?” Thanh âm Long Diễn Diệu ép tới cực nhỏ, nhưng tràn ngập hoang mang, lúc trước hắn đem chiếu thư giao cho Tào thị lang xong liền đi tìm Bích Lạc, lại nghe cung nhân nói Yến vương đã giục ngựa xuất cung, tuy biết có thị vệ đi theo nhưng hắn thật sự không yên lòng, liền cũng lấy ngựa đuổi theo, một đường đều theo phía sau bọn họ, nhưng thấy càng đi càng hẻo lánh, cuối cùng dừng lại ở Mai Sơn, Bích Lạc một mình ở trong rừng làm cái gì? ...

“Thánh thượng, Yến vương nói không cho người khác đi vào —” Thấy Huyền đế muốn vào, một thị vệ không sợ chết nhỏ giọng ngăn cản, lại bị thị vệ bên cạnh vội vàng che miệng: “Người ngốc hả? Ngay cả thánh thượng cũng muốn cản, không muốn sống nữa?”

“Thế nhưng, Yến vương đã nói, ai cũng không cho vào.” Hắn gãi đầu, nghe nói Yến vương trước mặt Huyền đế rất được sủng ái, đặc tội ý chẳng khác nào đặc tội Huyền đế? Phải làm sao bây giờ?

“Hắc, đó là chuyện của thánh thượng cùng Yến vương, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nói, không phải là được rồi sao?”

“Ngô, ý kiến hay.” Thị vệ ngốc kia liên tục gật đầu, thấy thân ảnh Huyền đế đã vào Mai Sơn, hắn vênh tai, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng thở dài yếu ớt, tựa như thanh âm của Yến vương —

“... Yến Nam Quy...”

Vẫn nằm trên mộ phần, Bích Lạc chậm rãi nhắm hai mắt, tay nhẹ vỗ về cỏ dại trên đất: “Người một mình cô độc ở chỗ này, nhất định rất tịch mịch, đúng hay không? ...”

Ta biết người nhất định rất tịch mịch... Bất quá đừng lo, qua hết đêm nay, ta sẽ rời khỏi Long Diễn Diệu, trở về Mai Sơn, vĩnh viễn ở trước mộ của người làm bạn với người, mãi cho đến khi ta chết đi... Ta vốn muốn lưu lại ngay lúc này, đáng tiếc có thị vệ theo phía sau, nhưng không sao, đêm nay ta sẽ nghĩ biện pháp xuất cung, đến chỗ người...

“Sau đó, ta đều sẽ ở bên cạnh người, cùng người ở một chỗ, người thích không? Yến Nam Quy...”

Cỏ dại trong gió lay động xào xạc, Bích Lạc hơi giật mình, nước mắt từ đôi mắt đang nhắm chặt chảy ra, chậm rãi, thấm vào bùn đất —

Ta sau này đều làm bạn với người, sẽ không còn được gặp lại Long Diễn Diệu nữa, cũng sẽ không được thấy hắn nữa... Như vậy, người có thể tha thứ cho ta hay không, tha thứ ta đã không thực hiện lời thề lúc trước? Tha thứ ta không báo thù cho người? Tha thứ ta đã yêu người cướp đi sinh mệnh của người? ...

Ta đã yêu hắn. Ta thực sự không muốn đâu, nhưng mà ta vẫn là nhện không được, tham luyến ôn nhu của hắn, rơi vào trong mộng của hắn, yêu kẻ mà ta vốn hận thấu xương, kẻ mà ta quyết làm hắn mất đi tất cả, làm hắn thống khổ, tuyệt vọng...

“... Ta ngay từ đầu là vì muốn báo thù cho người, ta xác thực muốn hắn nhấm nháp tư vị mất đi ngôi vị hoàng đế, chỉ còn hai bàn tay trắng, cho nên mới trăm phương nghìn kế lấy lòng hắn, làm hắn vui. Thậm chí cùng thái tử hợp mưu, tính kế loại bỏ các vương tử khác, để hắn lên làm hoàng đế, làm hắn bị quần thần cô lập, từ một hoàng đế cao cao thượng thượng lâm vào hoàn cảnh một loạn thần tặc tử cái gì cũng không có... Đây là hắn phải trả giá, là hắn khiến ta mất đi người, khiến ta miễn cưỡng vui cười lấy lòng một kẻ đã ô nhục ta, khiến ta tổn hại thọ mệnh đi luyện võ công...”

Nước mắt ẩm ướt nhiễm đầy khuôn mặt: “Ta vốn rất hận hắn, rất hận hắn... Đáng tiếc hôm nay, ta không thể tiếp tục báo thù cho người. Xin lỗi, Yến Nam Quy...”

Ta đã yêu hấn, cho nên ta không có cách nào tiếp tục hại hấn... Nước mắt ngưng đọng tại khóe miệng, lời tắc nghẹn nơi cổ họng, Bích Lạc nức nở, môi cắn thật sâu trong bùn đất, ngăn chặn tiếng khóc rống cường liệt muốn nứt ra từ lòng ngực —

Rời khỏi hấn, ta sẽ không bao giờ được gặp lại hấn, cũng không còn nghe thấy hấn dùng thanh âm thâm trầm thuần hậu gọi ta tiểu yêu tinh, không bao giờ... còn được hấn thân thiết ôm vào trong ngực... Ta luyến tiếc! Nhưng ta chỉ có thể ly khai hấn! Bởi vì nếu tiếp tục cùng hấn ở một chỗ, ta nhất định càng thêm si mê tới không thể kiềm chế, nhưng nếu sau này hấn biết tất cả, hấn sẽ đối ta thế nào? Ta khi đó, làm thế nào đối mặt hấn? Ta không dám nghĩ đến.

Ta không dám tưởng tượng ra tương lai của ta và hấn! Cho nên, lúc ta còn có một chút lý trí, ta chọn lựa ly khai hấn... Tuy rằng ta thực sự, thực sự luyến tiếc ôn nhu của hấn, nhưng ta chỉ có thể ly khai hấn! Ta tình nguyện ở lại Mai Sơn cùng người, tình nguyện nhớ lại thời gian hạnh phúc khi cùng hấn ở một chỗ, cũng không muốn tiếp tục ở cạnh hấn, cả ngày thấp thỏm lo sợ hấn phát hiện sự thật! Nếu như thật có lúc đó, ta không biết chính mình sẽ biến thành như thế nào? Chắc là, ta sẽ điên mất...

Trong ngực đột nhiên rung động vài cái, Bích Lạc cười, so với khóc càng thê lương hơn, y chậm rãi ngẩng đầu, nhìn mộ phần bị nước mắt làm ướt một mảnh, vươn tay vuốt ve — vì Long Diễm Diệu mà rơi nước mắt...

“Yến Nam Quy... Xin lỗi...”

Ta cứ nhiên ở trước mặt người vì người khác mà rơi lệ, vì người lấy đi tính mệnh của người mà rơi lệ... Bất quá sau này, sẽ không như thế. Ta sẽ chỉ cùng người...

“Ta sẽ vĩnh viễn làm bạn với người, thẳng đến ngày ta chết, người sẽ không bao giờ cô độc tịch mịch nữa, Yến Nam Quy...”

Thân thể bị thương vô lực loạng choạng đứng lên, si ngốc nhìn chăm chăm vào nắm mồ, người ở bên trong, cô độc giống như y, cũng khao khát có người chân chính thích mình giống như y, cũng yêu người mà bản thân không thể yêu giống như y...

“Chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về với người.”

Lau đi nước mắt, Bích Lạc hít một hơi thật sâu ngừng khóc, hướng ngoài rừng đi đến. Sắc trời dần tối, cũng nên mau chóng trở về, đêm nay phải ly khai hoàng cung, ly khai Long Diễm Diệu, hồi cung sớm một chút, có thể liếc mắt nhìn hấn một cái...

Thân hình Bích Lạc dưới ánh nắng chiều kéo thành cái bóng thật dài rời khỏi Mai Sơn.

Một đường tẻ nhạt, năm người đã hạ sơn. Trong rừng lại vắng vẻ như cũ, chỉ có gió đang hiu hiu thổi, lay động cành lá, phát ra tiếng “vù vù”, phảng phất như tiếng khóc kiềm nén của Bích Lạc...

Mặt trời lúc chiều tà đỏ như màu máu chậm rãi lặn xuống, ở trong rừng còn chiếu xuống vài tia dư quang sau cùng. Gió, càng thêm mãnh liệt, thổi cuộn cuộn đến phía sau bóng cây rậm rạp, làm tung bay một góc y bào hoa lệ —

Hấn đứng sừng sững ở đó, nghe quần áo phấp phới bay trong gió, nhưng không cảm thấy có chút lạnh giá nào, cả người tựa như trong suốt, trống rỗng như lục phủ ngũ tạng, tủy não đều bị đào khoét mất...

Trống rỗng đến vô cùng vô tận...

Ánh mặt trời hoàn toàn biến mất sau núi, màu hắc ám ập xuống Mai Sơn, cú đêm kêu the thé từng tiếng, đập cánh bay lên. Làm bóng đêm càng thêm mù mịt, con người hắc ám rồi cuộc cũng xoay chuyển, đôi chân hần như đã tê cứng kéo lê từng bước, đi tới trước mộ phần Yến Nam Quy —

Mắt hơi nhắm lại, cổ họng nóng rực, cảm giác như muốn rơi lệ.

Thực sự, có một giọt lệ yên lặng chảy xuống.

Hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, điên cuồng hét lên, phá vỡ bầu không khí trầm ngưng như chết chóc.

23. Quyển 2 - Chương 21

Buông đũa xuống, Bích Lạc bảo cung nhân mang trà hoa nhài đến để súc miệng, sau đó dọn dẹp bữa tối. Đợi đến khi cung nhân đều rời khỏi nội điện, y mới chậm rãi châm thêm nến, trong lòng nôn nóng cùng bất an — lúc hồi cung mới biết, sau khi y xuất cung không bao lâu, Long Diễn Diệu cũng giục ngựa đuổi theo, hiện tại đã qua canh một nhưng hắn còn chưa trở về, hay là xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn? ...

Tay bỗng run lên làm tắt một ngọn nến, ánh sáng trở nên u ám, Bích Lạc ngơ ngẩn ngồi xuống, lấy ra bình sứ nhỏ mà Phong Tế Tuyết đã đưa cho y, dùng thuốc bột bên trong bỏ vào ấm trà, nhẹ nhàng khuấy đều —

Mê được này vốn định dùng để đối phó với cung nhân chỗ hoàng hậu cùng Lý quý phi, giúp Đào Tranh hành động, nhưng vẫn chưa kịp dùng, bất quá lúc này vừa vặn giúp chính mình thoát thân. Bích Lạc khẽ nhắm mắt, lộ ra nụ cười chua chát, nếu như ở trước mặt Long Diễn Diệu uống hết chung trà này, được tính phát tác, Long Diễn Diệu nhất định cho rằng y đột nhiên chết bất đắc kỳ tử a... Lúc y xuống núi đã căn dặn Đào Tranh sau canh hai đến tẩm cung, cướp lấy “thi thể” của y, làm cho Long Diễn Diệu từ nay về sau triệt để tuyệt vọng. Nhưng mà, Đào Tranh có thể đối phó nổi Long Diễn Diệu sao?

Mây đang cau lại chợt thả lỏng, Bích Lạc đột nhiên nhớ lại lời Phong Tế Tuyết đã nói ngày đó, không khỏi thở dài, y sao lại quên, thuốc này còn có thể khiến người tập võ tạm thời mất hết sức lực. Chỉ cần cho Long Diễn Diệu uống một ít, Đào Tranh liền thuận lợi hành động.

Kế sách này không được có bất kỳ sơ hở nào a, Bích Lạc tỉ mỉ suy xét lại một lần, cảm thấy không còn kẽ hở nào, mới thở dài đóng nắp ấm trà lại, hiện tại Long Diễn Diệu còn chưa về...

Sao còn chưa trở về? Chăm chú nhìn ánh sáng phát ra từ ngọn đèn, Bích Lạc vô thức xoay xoay ấm trà trong tay, tâm trạng lo lắng cùng bàng hoàng.

“Soạt” một tiếng, bức rèm che đột nhiên bị nhấc lên, thân ảnh hoa phục kim quan cao ráo chậm rãi đi tới trước mặt Bích Lạc —

“Người đã về!”

Bích Lạc mừng rỡ bước lên phía trước, tâm đang hoảng sợ rốt cuộc cũng buông xuống: “Người đã đi đâu? Ta đợi người nửa ngày rồi, có muốn dùng bữa tối hay không?” Thấy Long Diễn Diệu nhăn trán dường như mang theo vô hạn mệt mỏi, tâm tình y cũng không khỏi chìm xuống: “Người rất mệt sao? Ta đi chuẩn bị nước nóng cho người tắm rửa —“

“... Không cần...”

Long Diễn Diệu thở một hơi thật dài ngồi xuống bên cạnh bàn, tay chống lên trán lặng lẽ một hồi, mới gượng gạo nói: “Ta rất mệt mỏi...”

“Long Diễn Diệu?”

Bích Lạc mở to đôi mắt sáng, Long Diễn Diệu cư nhiên lại lộ ra vẻ mặt chua xót cùng mất mát như vậy? ... Tâm y đột nhiên run lên, nhất thời không biết làm sao trả lời, miễn cưỡng cười cười, châm trà: “Trà ta vừa pha, uống một chén để nâng cao tinh thần a...”

Đôi ưng màu đen nhánh đảo qua đôi mắt sáng tựa làn thu thủy trước mặt, nhìn chăm chú vào chén trà. Ánh mắt thâm thúy tựa như muốn đem tâm tư của y nhìn thấu —

Bích Lạc cả người chấn động, vẻ mặt giống như đang tránh né.

Người đang sợ cái gì? Không dám nhìn ta sao? Bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng đang khẽ run rẩy, Long Diễn Diệu giống như bị ánh lửa sáng lóa chiếu vào, không kịp thích ứng mà nhắm mắt lại, tiếp nhận chén trà trên tay Bích Lạc, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong trà vẫn như cũ không nói một lời, chỉ ngừng mắt nhìn Bích Lạc. Đôi mắt sắc bén, chuyên chú làm Bích Lạc có chút sợ hãi, y miễn cưỡng cười, cũng tự rót cho chính mình một chén trà, nâng tới bên miệng, nhưng tay lại không ngừng run rẩy — uống xong chén này, y rất nhanh sẽ “chết” trước mặt Long Diễn Diệu...

Vài giọt nước trà tràn ra khỏi chén, môi càng thêm run rẩy đến lợi hại — y sẽ “chết”, sẽ biến mất khỏi bên cạnh Long Diễn Diệu, nhưng có phải một ngày nào đó, y cũng sẽ từ trong tâm của hấn mà biến mất? Y “chết” rồi, Long Diễn Diệu sẽ có bao nhiêu thương tâm? Sẽ thương tâm bao lâu? Sau này có yêu người khác hay không? Sẽ quên mất y? ...

Không muốn “chết”! Không muốn người quên ta! Nhưng ta, chỉ có con đường này có thể đi! So với tương lai bị phát hiện sự thật, khiến người suốt đời căm hận ta, ta tình nguyện chọn lựa hiện tại ly khai người, giữ lại hồi ức tốt đẹp để vượt qua quãng đời còn lại!

Nói ta khờ, nói ta ngốc, đều có thể. Ta chỉ đơn giản không muốn từ trong mộng của người tỉnh lại...

Bích Lạc nhắm hai mắt, mở to miệng muốn uống trà —

“Người vì sao không hạ độc trong nước trà?”

Một câu nói bình thản không hề có mảy may lo sợ nào, nhưng lại tựa như tiếng sấm nổ giữa đất bằng phẳng, khiến hai tai Bích Lạc “ầm ầm” không ngớt, chén ngọc “cạch” một tiếng rơi xuống đất, mảnh vụn cùng nước trà bắn tung tóe lên người, y cũng không hề hay biết, chỉ ngây ngốc nhìn Long Diễn Diệu ẩn hiện dưới ánh nến lơ mờ, gương mặt lúc sáng lúc tối, hô hấp tựa như ngưng đọng trong nháy mắt.

Long Diễn Diệu đột ngột cười: “Người không phải rất hận ta sao? Hận đến không tiếc để kẻ thù lảng nhục người, cũng muốn lưu hấn lại, nhìn hấn mất đi tất cả sao? Vì sao không tiếp tục báo thù? Tuy rằng ta phé đi võ công của người, nhưng người có rất nhiều cơ hội tiếp cận ta, giống như hiện tại, nếu như người hạ độc trong trà, thì ta đã chết rồi? Vì sao không ra tay? ...”

Thân thể kinh hãi đến chết lặng, chỉ thấy môi Long Diễn Diệu liên tục khép mở, trong óc ong ong như muốn vỡ ra, một thanh âm trong đầu chợt lóe lên — hấn đã biết, hấn đã biết hết, hấn cứ nhiên cái gì cũng đều biết hết!

“Ta theo người tới Mai Sơn, cái gì cũng đều nghe được...”

Long Diễn Diệu ngậm cười, nhìn vẻ mặt hoảng sợ đến đại ra của Bích Lạc, khuôn mặt diễm lệ kia, từng làm hấn điên đảo thần hồn, lúc này lại xa lạ như vậy! Cũng vết sẹo kia, từng làm hấn thương tiếc không thôi, lúc này lại vụn vẹo, co quắp đáng kinh tởm như vậy... Hôm nay mới phát hiện, hóa ra là khó coi đến như vậy... Khiến hấn nhin không được muốn cười to, cười vụn vẹo điên cuồng!

Ngẩng đầu, nụ cười móp méo này — không biết là đang cười Bích Lạc, hay là đang cười chính mình?

“Hóa ra những gì ta đã làm, tất cả chỉ là đang ô nhục người! A ha ha... Hóa ra ở trong lòng của người, ta chỉ là hung thủ hại chết người mà người yêu! Người chẳng qua chỉ muốn trả thù cừu nhân! Ta thật đúng là ngu xuẩn!”

Trên đời này, có lẽ không có người nào còn ngu xuẩn hơn ta...

“Đem ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhìn ta vì người mà xoay như chong chóng, người, nhất định rất đắc ý đi!” Tiếng cười dần dần chìm xuống, đôi ưng mâu tối tăm, trầm lắng đầy vẻ đe dọa.

“Không phải —” Bích Lạc đột nhiên thối lui vài bước, chính mình lại giẫm lên một mảnh chén vỡ, góc cạnh sắc nhọn bỗng chốc đâm thủng giấy bạc, tiến vào lòng bàn chân, đau nhức từ bên dưới ngấm ngấm tiến vào lòng ngực, xông lên đỉnh đầu.

“Ta không có...” Bích Lạc lắc đầu, hai huyết Thái Dương đều đang đập loạn thành thạch, môi tái nhợt không còn chút máu, cả người run lên, nhưng không tiếp tục nói gì — Ta không có gì?

Nói ta không có hận người sao? Đó là giả! Ngay từ đầu ta đã căm hận người, muốn người ném thử tư vị thống khổ tuyệt vọng khi mất đi tất cả! Nói ta không có hại người sao? Đây cũng là giả! Ta cùng thái tử tính kế người, bảo Tử Minh viết thư, đều từng bước từng bước một đem người đẩy xuống chỗ nguy hiểm! Nói ta không có lừa người sao? Đây càng là giả! Ta đối với người, tất cả đều là dối trá, sau lưng người mưu mô, tính toán bao nhiêu lần ngay cả chính ta đều không nhớ rõ!

Nhưng có một điểm, ta rất rõ ràng! Đó là ta thực sự yêu người!! Đây tuyệt đối không phải là giả!!! Nhưng hiện tại người đã không còn có thể tiếp tục tin tưởng ta...

Con người hắc ám không có bất luận ôn nhu hay cảm tình nào... Bích Lạc phải vươn tay nắm chặt màn gấm, mới có thể tận lực chống đỡ thân thể dường như đã muốn xụi lơ, tim khẽ co giật, thống khổ đến mức hít thở không thông — Ta cũng đã quyết định ly khai người, tại sao còn muốn tại thời điểm cuối cùng đánh nát giấc mộng của ta? Tại sao ngay cả một hồi ức ôn nhu của ta cũng đoạt đi mất?

Người sẽ không tiếp tục yêu ta, sẽ không...

“Long Diễn Diệu...”

“Đừng gọi ta!” Thanh âm gần như là rống giận, Long Diễn Diệu hung hăng đá một cước làm ngã lộn án thư, ánh mắt cuồng nộ quét tới bức rèm che, những cung nhân nghe thấy tiếng động lớn đang chạy đến, nhưng sợ hãi lưỡng lự không dám đi vào —

“Cút! Tất cả đều cút hết đi!”

Hắn quay đầu lại, nắm lấy vai Bích Lạc, mười ngón tay mạnh mẽ như muốn bóp nát xương cốt của y.

“Người, vì sao lại gạt ta? Vì sao phải gạt ta yêu thương người? Vì sao? ...”

Vì sao? ... Một luồng nhiệt dâng lên nơi cổ họng, tiếng gào thét bị ngăn lại, cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể mạnh mẽ cầm lấy vai Bích Lạc — Vì sao phải lừa gạt ta? Gạt ta yêu thương người, sau đó để ta phát hiện hóa ra tất cả đều là giả dối!

Tất cả đều chỉ là một âm mưu! Mà ta, lại giống như một kẻ ngu ngốc cắm đầu vào cái bẫy của người, bị người dắt mũi! Vì người mà lo lắng, vì người mà say mê, vì người mà buông tha quyền thế địa vị cả đời theo đuổi, rốt cuộc, người lại nói cho ta biết, tất cả đều là giả! Người hận ta!

Ta còn tưởng rằng người yêu ta... Hóa ra, người hận ta đến như vậy...

Người thực sự rất tàn nhẫn! Người muốn ta mất đi tất cả, muốn ta ném thử tư vị hai bàn tay trắng, hôm nay, người đã làm được rồi!

“Người rất ngoan độc!!!”

Đầu ngón tay cắm thật sâu vào cơ thể, Bích Lạc cắn môi, nhưng không có phát ra nửa điểm âm thanh, y hơi nghiêng đầu, không dám tiếp tục nhìn khuôn mặt phần nộ méo mó của Long Diễn Diệu.

Không nghe được bất luận một lời giải thích hay tranh cãi nào, ngón tay Long Diễn Diệu từng ngón từng ngón một buông ra, thê lương cười nói: “Người hiện tại đã thỏa mãn chưa! Ta cuối cùng cái gì cũng không có... A, ta còn muốn cùng người ly khai kinh thành, tìm một chỗ yên ổn sống hết cuộc đời này... Nhưng ngay cả người cũng đã mất đi —” Người thả ở Mai Sơn làm bạn cả đời cùng một kẻ đã chết, cũng không nguyện theo ta cùng một chỗ! Người, thực sự hận ta như vậy sao? ...

Long Diễn Diệu vừa nói cái gì ly khai kinh thành? Là muốn y cùng hắn sống một đời sao? Ngôi vị hoàng đế không phải là tâm nguyện nhiều năm của hắn hay sao, hắn làm sao có thể buông bỏ? Bích Lạc mở miệng nhìn hắn, đột nhiên mở to hai mắt, Long Diễn Diệu chìa tay đến trước người y —

Từ trong lòng bàn tay mở ra, dần dần xuất hiện một sợi dây buộc tóc. Mặc dù dính bùn đất, nhưng màu sắc vẫn giống như lúc ban đầu, dưới ánh nến thật lộng lẫy và rực rỡ, tự lam phi lam, tự lục phi lục...

*Tự lam phi lam, tự lục phi lục: Dường như xanh lam mà không phải xanh lam, dường như xanh lục mà không phải xanh lục à màu ngọc bích í.

Sao có thể không nhận ra? Là dây buộc tóc mà Yến Nam Quy tặng cho y, cũng là khi đó y đã quấn lên tay Yến Nam Quy để hắn an nghỉ! Nhưng, tại sao lại nằm trong tay Long Diễn Diệu?!

Toàn thân chợt cảm thấy lạnh lẽo như ngã xuống hầm băng, Bích Lạc nghe được tiếng hai hàm răng đang “khanh khách” đập vào nhau, thanh âm phát ra tựa hồ không phải của chính mình: “Người, người đào, mộ của hắn ...” Long Diễn Diệu, nghìn vạn lần đừng nói cho ta biết đó là sự thật! Nghìn vạn lần không nên!!

“Đúng!”

Một chữ phát ra chắc như đinh đóng cột tiến vào trong tai, trong ngực Bích Lạc trống rỗng, thân thể mơ hồ có một nơi nào đó đang bị vỡ vụn thành từng mảnh...

“Ta không chỉ đào mộ của hân, còn đem xương cốt của hân đốt thành tro bụi, rải khắp Mai Sơn. Như vậy, người sẽ không còn cách nào cùng hân ở một chỗ... A ha ha...” Long Diễn Diệu gượng cười, ném dây buộc tóc xuống: “Người muốn hận ta, thì cứ việc hận đi! Nhưng ta, tuyệt đối không cho phép người rời khỏi ta —” Ta buông tha hết thấy, chính là vì muốn cùng người ở một chỗ, nếu như mất đi người, ta đây làm tất cả những chuyện đó, đều có ý nghĩa gì?

Còn ý nghĩa gì? ...

Tất cả đều sụp đổ hết rồi! Cả tim cả phổi dường như đều bị Long Diễn Diệu tàn nhẫn cấu xé ra khỏi thân thể, vừa kéo xé, vừa chà đạp.

“Aaa — —” Tiếng thét chói tai đầy phần hận cắt đứt bầu không khí trống trải, Bích Lạc điên cuồng nhào về phía trước, cắn mạnh lên cánh tay Long Diễn Diệu, cố sống cố chết mà ra sức cắn — điên rồi, thực sự điên rồi. Cái gì cũng trống rỗng, chỉ biết là phải cắn, là hân cướp đi tất cả, ngay cả thi cốt của Yến Nam Quy cũng không buông tha, ngay cả một chút ảo tưởng cuối cùng của y cũng phải đánh vỡ, ngay cả một nơi để trốn tránh cuối cùng cũng bị hân phá hủy!

“Bích Lạc!”

Lực cắn mạnh đến mức cắm sâu vào gân cốt! Hận ý thấu xương! Long Diễn Diệu cau mày, muốn đẩy Bích Lạc đang điên cuồng ra, bỗng nhiên đầu một trận chao đảo, tay chân mềm nhũn xuất không ra nửa phần khí lực —

Long Diễn Diệu kêu lên một tiếng, rớt cuộc vô lực mà ngã xuống đất, máu tươi trên cánh tay chảy ròng ròng.

“Người quả nhiên đã hạ độc trong trà, ha ha...” Tiếng cười vang vọng khắp trong điện, so với tiếng khóc càng thêm phần thê lương hơn: “Bích Lạc, người thực sự rất tàn nhẫn...”

“Phốc” một tiếng nôn ra khối thịt trong miệng, khoe môi Bích Lạc dính máu, tóc tai bù xù nhìn như lệ quỷ, hai tròng mắt đầy cuồng loạn, y cúi đầu, lại ở trên tay Long Diễn Diệu liên tục cắn xé.

Máu, như dòng suối nhỏ chảy xuôi, nhiễm đỏ cả mặt đất, cũng nhiễm đỏ cả hai mắt.

“Người hận ta đến như vậy sao? ...”

Vết thương đau như bị nung bỏng, máu không ngừng tuôn ra, tâm cũng không ngừng rét run, đau đến quặn người...

Cừu hận tràn ngập dường như muốn ăn sống nuốt tươi mà cắn xé thân thể hân, người này, thật sự là Bích Lạc sao? Người từng nằm trong lòng hân khéo léo làm nũng, trong đêm đại hôn của hân khóc đến thê lương mờ mịt, cho dù đang ngủ vẫn không ngừng rơi lệ, thật sự là y sao? ...

“Ta không tin! Ta không tin!”

Ta sao có thể tin tưởng, người lại dối xử như vậy với ta?! Cùng ta ở một chỗ lâu như vậy, lẽ nào tất cả đều là hư tình giả ý? Người ngay cả một chút cũng chưa từng cảm động qua sao? Một chút cũng không có?!

Ta không tin! Ta không tin! Ta không tin!!!

“Người thích ta, Bích Lạc! Đúng hay không? Người nói a, nói người thích ta! ...”

Ta thích người? ... Bích Lạc ngẩng đầu, mái tóc dài rối tung, tán loạn, trong mắt Bích Lạc tràn đầy huyết quang, si ngốc nở nụ cười, huyết quang theo khoe miệng nhỏ xuống từng giọt, là máu của Long Diễn Diệu —

“Người cướp đi tất cả của ta, ta làm sao có thể thích người? Ta hận người! Ta hận người nhất!” Vì sao ngay cả một chút ôn nhu cuối cùng trước lúc chia tay cũng không cho ta mang đi? Vì sao muốn đem giấc mộng của ta triệt để đánh nát? Vì sao người phải làm cho ta hận người?

“Ta hận người —”

Lại một ngụm cắn lên đầu vai Long Diễn Diệu, thật muốn cứ như vậy đem người xé nát đi, cho người vĩnh viễn biến mất, ta mới có thể lừa dối chính mình rằng chưa từng quen biết người! Chưa từng yêu người! Cũng sẽ không tiếp tục si mê người!

Bích Lạc điên cuồng khiến kẻ khác phải khiếp sợ! Long Diễn Diệu hét thảm một tiếng, trên đầu vai nhất thời không phân rõ máu thịt, toàn thân kịch liệt run rẩy, y phục, thậm chí một mảng lớn —

Máu ướt sũng da thịt, đau nhức hừng hực như bị hỏa thiêu.

Người là muốn đem ta cắn thành từng mảnh? Người thực sự hận ta đến mức này? Ta không tin! Ta không tin a! Bích Lạc!!

“Ta không tin! Người thích ta! Người thích ta ôm người, hôn người, những chuyện này ta đều biết hết! Tại sao người không thừa nhận?”

“A —” Bích Lạc thét chói tai, bịt kín miệng Long Diễn Diệu — Người đã cướp đi ảo tưởng cuối cùng của ta, tại sao còn bức ta thừa nhận yêu người? Ta không yêu người, một chút cũng không!

Một cái tát hạ xuống trên mặt Long Diễn Diệu: “Ta vốn không yêu người! Ta làm sao lại thích một kẻ đã ô nhục ta? Không được nói ta thích người nữa! Không được nói —”

“Người thích ta, tại sao không chịu thừa nhận?” Long Diễn Diệu nhin đau gượng cười: “Ta không tin, người đối ta một chút tình ý cũng không có! Ta không tin!”

“Ta không có! Không có! Ngoại trừ hận người, ta cái gì cũng không có!”

Tiếng cười thê lương còn đang tiếp tục, giống như lưỡi dao sắc bén cắt qua người Bích Lạc, đau nhức tựa như tim phổi đều bị moi ra ngoài, như đầu óc đều bị bỏ ra.

Không nên tiếp tục nói ta thích người!

Bích Lạc ngẩng cổ, tóc dài trong không trung bay loạn xạ, hai mắt lóe ra điên cuồng mê loạn vô tận — Ta cho đến bây giờ đều không thích người ôm ta, hôn ta! Ta chỉ hận người! Hận người!

“Ta hận người, Long Diễn Diệu!” Hai tay tách vạt áo Long Diễn Diệu ra, xé nát y bào hoa lệ.

“Bích Lạc? A — —”

Thân thể tựa hồ bị chia làm hai nửa, Long Diễn Diệu cứng người căng thẳng, gắt gao trừng mắt nhìn Bích Lạc. Mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

“Ta hận người, từ lần đầu tiên người đối ta như vậy, ta đã thề sẽ khiến người mất đi tất cả —” Bích Lạc ưỡn lưng, chỉ nghe được vài thanh âm nhàn nhạt phát ra, máu từ địa phương đột ngột bị xỏ xuyên tràn ra, nhuộm ướt vị trí đang kết hợp của hai người.

Cơ thể co giật, đau nhức từ đùi nhanh chóng lan ra ngoài. Thân thể nứt rồi, tâm, cũng nứt ra rồi. Ma sát nóng rực giống như que hàn đang ở trong cơ thể thi hình, máu từ hậu đình tràn ra nóng hổi, dính trên quần áo, nhưng thân thể chỉ cảm thấy băng lãnh, khắp cả người đầy mồ hôi lạnh.

Không có bất luận âm thanh gì, con người đen cũng đình chỉ chuyển động, chỉ nhìn Bích Lạc, chăm chú mà nhìn —

“Hận ta sao? Lúc trước người chính là đối đãi với ta như thế này, khi ta vừa mất đi Yến Nam Quy! Người nói xem, ta có thể không hận người sao? Người nói xem, ta làm thế nào để thích người?” Bích Lạc điên cuồng cười lớn, xoa xoa làn mi vì đau đớn mà cau lại của Long Diễn Diệu.

“Hiện tại người còn chưa tin là ta hận người sao? Người còn muốn nói ta thích người không?”

“Người nói đi a —”

24. Quyển 2 - Chương 22

Sao không nói gì? Người còn chưa tin sao? Ta cũng vậy, ta cũng không tin, người cứ nhiên đi đào mộ của hân! Người cứ nhiên đem hết thủy lưu huyền của ta đổi người đều cướp đi hết! Người, vì sao lúc nào cũng muốn đoạt lấy tất cả của ta?

Vì sao lại như thế này? ... Nâng cao đùi hân hung hăng va chạm, mái tóc dài đen bóng tung bay, xoa xuống thân thể đầy mồ hôi của Long Diễn Diệu, trên tóc còn vương theo vài giọt máu. Mỗi một giọt rơi xuống ngực đều nhiễm hồng một mảnh, nóng đến mức cả da thịt, cốt tủy, linh hồn đều bị bỏng rát...

Sợi tóc đang tung bay loạn xạ đột nhiên ngừng lại, Bích Lạc run rẩy thở gấp một trận, buông hai tay khỏi người Long Diễn Diệu, dịch thể màu trắng thuần theo đó mà chảy ra từ huyết khẩu sưng đỏ, vết máu lại lần nữa làm hoen ố hai chân.

Tròng mắt đau đớn như bị kim châm!

Nằm trên mặt đất dơ bẩn đầy máu và dịch thể, Long Diễn Diệu nhưng lại dường như không chú ý tới những gì đang xảy ra trên thân thể mình, vẫn chăm chú mà nhìn, nhìn Bích Lạc thật xa lạ, nhìn Bích Lạc phát ra hận ý điên cuồng — Ta nghĩ hiện tại, ta không có cách nào không tin, người hận ta...

Người không yêu ta, những tình cảm lúc đầu khiến ta si mê sa vào hóa ra đều là lừa gạt ta...

Tất cả đều là giả. Là giả.

“... Bích Lạc...”

Nhẹ nhàng gọi cái tên quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hân nhắm mắt lại, ho ra một ngụm máu đỏ sẫm — Ta thực sự đã mất đi tất cả...

“Chúc mừng người, rốt cuộc người đã báo được thù.”

Âm thanh châm biếm nhàn nhạt xuyên thẳng vào lòng Bích Lạc, y bất động, toàn thân đều cảm thấy lạnh lẽo. Đầu đầu cũng chỉ thấy tơ máu bên môi Long Diễn Diệu cùng giọng điệu mỉa mai của hân...

Người hận ta rồi sao? Ta, đến tận cùng là đang làm cái gì?

Thanh âm càng lọt vào tai, càng thêm một phần bi thương lạnh lẽo —

“Lộp cộp” hai tiếng vừa vang lên, một thân ảnh liền xuất hiện trước bức rèm châu. Bích Lạc đột nhiên giật mình thanh tỉnh, kéo chăn ở đầu giường qua che phủ người Long Diễn Diệu.

“Yến vương?”

Đào Tranh nhanh nhẹn như hổ báo lách mình đi vào, liếc mắt nhìn thấy da thịt trắng tuyết không che đậy của Bích Lạc, trên thân thể còn dính máu, yêu mỹ, mỹ hoặc tới cực điểm, nhất thời nhìn không chớp mắt, mãi cho đến khi Bích Lạc khép vạt áo lại, hân mới giật mình nhận ra mình đang thất thố, cúi đầu trông thấy Long Diễn Diệu, càng thêm kinh ngạc — Yến vương không phải bảo hân đến cướp “thị thể” sao? Thế nào còn yên lành mà đứng đó? Còn Huyền để sao lại nằm trong vũng máu? ...

“Yến vương muốn xuất cung, xin mời mau mau đi cùng ty chức.” Thấy Bích Lạc ngơ ngác nhìn Huyền để đến mê muội, hân trong lòng âm thầm kêu khổ không ngớt.

Xuất cung?! Bích Lạc hoàn hồn, nhưng vẫn như cũ chăm chú nhìn Long Diễn Diệu — vẻ mặt hân hồ hững, nhạo báng, nhưng không hề mở mắt, cũng không thêm nói gì...

Long Diễn Diệu sẽ không tiếp tục yêu y... Tâm, đã chìm xuống một nơi rất sâu không thể gọi tên, y ngẩng đầu, chậm rãi tiến ra phía ngoài tựa như người vô hồn —

“Không cần nữa...” Xương cốt của Yến Nam Quy đã không còn, ta đến Mai Sơn làm bạn với ai? Người đã không còn yêu ta nữa, ta cũng không thể cô độc tồn tại trong mộng của người? ...

Ta rốt cuộc báo được thù rồi sao? Nhưng ta cái gì cũng đều không còn! So với trước càng trống rỗng hơn, càng thống khổ hơn...

“Thái tử chắc chắn không bao lâu sẽ về kinh... Người không cần để ý ta...” Bích Lạc thì thào nói một câu, rồi khỏi tầm cung.

Đào Tranh sửng sốt, chợt nghe Long Diễn Diệu hừ lạnh một tiếng, tay chân hơi cử động, Đào Tranh lật ngược chuôi kiếm, lập tức phong bế mấy huyệt đạo của Long Diễn Diệu, đem cả người hắn nhanh chóng rời đi. Nếu thái tử sắp vào kinh, đến lúc đó dâng Huyền đế lên, đúng là chiếm được công lao to lớn.

Lúc đến cũng như lúc đi, trong tầm cung cực kỳ yên ắng, không giống ngày thường có nhiều cung nhân trực đêm, Đào Tranh tất nhiên không biết, những cung nhân kia lúc trước bị Long Diễn Diệu nổi giận quát lui, cho dù nghe được nội điện có gì kỳ quái, cũng không dám ra rình, ngược lại càng dễ dàng hơn cho hắn, qua lại như chỗ không người. Hắn vừa ra khỏi cửa cung, nhờ vào bóng đêm che đậy men theo vách tường mà đi, bỗng dưng nghe một tiếng “rít” trong không khí, thẳng tắp vượt qua đầu. Hắn không khỏi ngẩng đầu, trên bầu trời đêm pháo hoa nổ tung tóe, kết thành chữ Phong thật lớn, chiếu sáng nửa bức tường thành.

*Anh Phong thật là màu mè. Pháo hoa hình chữ Phong mới chịu nha =))))))))))

Ngẩng đầu si ngốc nhìn pháo hoa rực rỡ đến lóa mắt, Bích Lạc buông lỏng tay, ống đồng nhỏ rớt xuống đất, còn đang tỏa ra mùi lưu huỳnh —

Hỏa quang còn chưa tắt, nơi chân trời xa xa cũng sáng ngời một mảnh, pháo hoa cũng đồng dạng nổ thành hình chữ Phong, cắt đứt bóng đêm dày đặc.

Là cơ sở ngầm mà thái tử an bài ở kinh thành đã thấy được tín hiệu nên đáp lại. Bích Lạc chăm chú nhìn, rất nhanh thôi, pháo hoa sẽ một đường truyền tới sườn núi Khởi Vân cách đây hơn ba trăm dặm, thái tử sẽ đem nghĩa quân trở về đoạt lại ngôi vị hoàng đế...

Đến đây đi, nếu như thái tử lên làm hoàng đế, người nhất định muốn giết ta à. Ta biết người dù sao cũng có không ít mưu mô thủ đoạn! Nếu như người đầu không lại Long Diễn Diệu, đoạt không được ngôi vị hoàng đế, Long Diễn Diệu kia cũng sẽ không bỏ qua ta, hắn cũng sẽ giết ta! Đây, chính là kết cục mà ta mong muốn!

Ai làm hoàng đế cũng chẳng sao cả, chỉ xin hãy giết ta! Giết một kẻ cái gì cũng không còn, ngay cả mộng cũng đã mất đi!

.....

Ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ, lướt nhẹ qua người bích sam thiếu niên đang nằm trên giường, mái tóc đen mềm mại xõa tung, sắc mặt tái nhợt trong suốt. Đôi mắt thu thủy không còn vẻ linh động như xưa, gần như dại ra mà nhìn chăm chăm vào mái nhà chạm trổ ngọc, mùi Long Tiên Hương lượn lờ khắp nơi, cũng giống dĩ vãng...

“Yến vương” Vài thị nữ bưng thức ăn tiến vào, nhìn thấy một bàn cơm nước lạnh lẽo chưa hề được đụng đến, ngay cả thở dài cũng không dám. Canh ba nửa đêm, Yến vương đột nhiên trở về vương phủ một mình, cả ngày nằm trên giường không nói không cười còn chưa tỉnh, từ đầu đến cuối lại chưa từng ăn gì, làm các nàng phải chau mày lo lắng.

Dọn dẹp cơm nước đã nguội lạnh, lại bưng lên một chút cháo vừa mới nấu, sau đó đám thị nữ yên lặng mà lui ra ngoài.

Hương cháo nhẹ nhàng tiến vào chóp mũi, dạ dày hai ngày trống rỗng cũng không có phản ứng gì. Bích Lạc vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, ánh nắng chậm rãi chiếu tới bên bàn trang điểm —

Gương đồng đã được đổi mới, ánh sáng cũng đồng dạng rọi lên người thiếu niên trong gương, không có ai oán, không có thê lương, trái lại vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh...

Bình tĩnh tựa như không hề chờ đợi bất luận cái gì...

Thực sự không còn mong muốn gì nữa sao? Đây cũng không phải. Vuốt ve gương mặt có chút hao gầy, Bích Lạc lẳng lặng nở nụ cười — chờ mong duy nhất của ta bây giờ, có lẽ là trong cung phái người tới bắt ta, ta đã đợi hai ngày rồi.

Không biết thái tử đã vào kinh chưa? Không biết ngôi vị hoàng đế đến tột cùng là rơi vào tay ai? Bất quá, những thứ này đối ta đã không còn ý nghĩa. Vô luận là ai, đều muốn đến giết ta! Vậy là tốt rồi, ta cuối cùng cũng có thể được giải thoát rồi...

Liếc nhìn sang nhẫn ngọc trên ngón tay, hồi lâu mới dè dặt mà hôn lên — Xin lỗi...

Người nhất định rất hận ta... Xin lỗi. Nhưng ta vừa nghĩ đến việc người hủy đi thi cốt của Yến Nam Quy, vừa nghĩ đến người khiến một chút ảo tưởng cuối cùng của ta cũng bị tan biến, ta thật là điên rồi... Ta biết cho dù nói cái gì cũng không thể cứu chữa, cho nên nếu người muốn giết ta, ta cũng sẽ vui vẻ đón nhận.

Long Diễn Diệu...

Ngoài xa mơ hồ có tiếng chiêng trống xôn xao, cắt đứt suy nghĩ của Bích Lạc, tiếng nhạc âm ỉ đến tận trời

Có chuyện gì ồn ào như vậy? Bích Lạc hơi cau mày, dường như nghe thấy ngoài phòng có tiếng cười của vài thị nữ: “... Náo nhiệt quá a...”

“Này đương nhiên, người còn không biết sao? Hôm nay là lễ đăng cơ của Thụy Đình thái tử, nghe nói thái tử còn muốn dạo quanh kinh thành, cùng bá tánh chung vui a!”

“Thái tử quả nhiên nhân hậu, hẳn làm hoàng đế thật sự là may mắn cho trăm họ. Nghe nói Huyền đế so với thái tử rất hung dữ, trước đó không lâu còn giết quý phi a.” Lại có một thị nữ khác nói chen vào: “Nhưng mà, Huyền đế cư nhiên viết chiếu thoái vị, thực sự là ai cũng không nghĩ ra a —”

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Bích Lạc đứng thẳng tắp trước cửa: “Thoái vị là thế nào? Nói rõ cho ta!”

Không xong, nhất thời hưng phấn mà nói lớn tiếng quá, làm âm ỉ đến Yến vương. Thị nữ âm thầm tự tát vào mồm, cúi đầu nói: “Nô tỳ cũng chỉ nghe người ta nói, hôm qua Huyền đế không có vào triều, nhưng có một vị Tào thị lang đọc thay chiếu thư, nói Huyền đế tự thoái vị, nhường ngôi cho Thụy Đình thái tử. Sau đó Đoan Mộc thái sư cùng vài vị đại nhân chạy đến sườn núi Khởi Vân nghênh đón thái tử quay về kinh...”

Tự thoái vị?! Đầu óc Bích Lạc bùng nổ một trận, đã không còn nghe rõ thị nữ đang nói cái gì. Hai mắt trừng thẳng về hướng hoàng cung —

“... A, ta còn muốn cùng người ly khai kinh thành, tìm một chỗ yên ổn sống hết cuộc đời này...”

Tiếng cười thê lương lại một lần nữa vang vọng bên tai, Bích Lạc ngây dại ra — Long Diễn Diệu viết chiếu thoái vị, đều không phải bị thái tử bức ép, y phát tín hiệu pháo hoa vào lúc nửa đêm, cho dù thái tử hành động nhanh lẹ, cũng không thể sáng sớm hôm sau đến được kinh thành, càng chưa nói tới đánh vào trong cung, bức Long diễn Diệu viết chiếu thoái vị.

Chiếu thoái vị này là người đã sớm viết sao? Ta vẫn cho rằng thứ người coi trọng nhất là ngôi vị hoàng đế, ấy vậy mà người thực sự buông bỏ nó để theo ta cùng một chỗ? Đêm đó người vốn muốn mang ta ly khai kinh thành, đúng hay không? Nhưng ta, nhưng ta lại...

Cổ họng khô nóng đến đáng sợ, tay chân dần dần phát run, mặt Bích Lạc lúc xanh lúc trắng, rồi đột nhiên co chân bỏ chạy. Y liên tục nhện dơi hai ngày nay, từ lâu đã suy yếu không chịu nổi, mới chạy vài bước, chân đã mềm nhũn, té nhào xuống đất.

“Yến vương?”

Thị nữ vừa định tiến lên nâng lấy y, Bích Lạc đã bò dậy, không rên một tiếng, tiếp tục chạy đi.

.....

“Thánh thượng giá lâm —”

Bích Lạc thở dốc đứng lên, nhìn cung nhân thị vệ trùng trùng điệp điệp vây quanh tân đế vừa mới dạo thành trở về ngự thư phòng, Đào Tranh ở ngay đầu hàng, đã thay đổi trang phục thống lĩnh, vẻ mặt đường quan rộng mở, cũng không thấy bóng dáng Phong Tế Tuyệt.

“Kiến quá thánh thượng.” Bích Lạc cùng cung nhân trong thư phòng đồng loạt thi lễ với thiên tử.

“Miễn lễ.” Thụy Đình thái tử mỉm cười nâng Bích Lạc đứng dậy: “Nghe nói người đã ở thư phòng chờ trăm nửa ngày, ha ha, có chuyện gì quan trọng?” Hắn phất tay thối lui cung nhân, chỉ chừa lại Đào Tranh trong thư phòng, đảo mắt qua vết sẹo dài trên mặt Bích Lạc, không khỏi thở dài hai tiếng: “Thật đáng tiếc, hoàng thúc của trăm không phải đối người như trân như ngọc sao? Thế nào lại sơ suất như vậy, để một hung phụ đem cánh tay đắc lực của trăm đả thương thành như vậy? Thật sự đáng chết!”

*Hung phụ: phụ nữ hung dữ đã có chồng.

Khoé môi khẽ co giật, Bích Lạc miễn cưỡng cười nói: “Thánh thượng nói đùa, Bích Lạc bắt quá chỉ là một người ti tiện mà thôi, sao dám nhận sự ưu ái của thánh thượng?”

Y đang nói lại bị thái tử dứt khoát cắt lời: “Người cần gì phải khiêm tốn? Thiên hạ đều biết, Yến vương kỳ thực là tâm phúc mà trăm an bài bên người hoàng thúc, trăm sao có thể không ưu ái người a? Ha ha...” Liếc thấy vẻ mặt lo sợ của Bích Lạc, hắn cười xảo quyệt như hồ ly: “Thế nhưng người lần này lại vì hoàng thúc của trăm mà đến? A, hẳn ngược lại cũng rất thông minh, trước khi trăm vào kinh liền viết chiếu thoái vị công bố thiên hạ, khiến trăm cũng không thể khởi binh hỏi tội...”

Ngón tay đặt trên án thư nhẹ nhàng gõ hai cái: “Trăm hiện tại có chút khó xử, không biết nên xử trí hắn như thế nào mới tốt?” Theo tính tình của hắn mà nói, chắc chắn sẽ giết Long Diễn Diệu để nhỏ cỏ tận gốc, tránh cho dư đảng của Long Diễn Diệu một ngày nào đó tro tàn lại cháy. Chỉ là tân hoàng vừa đăng cơ chỉ nên đại xá thiên hạ, sao có thể vô cớ xuất binh thí thức, mượn cớ giết người? Mặc dù cũng có thể âm thầm hạ thủ sau đó hủy thi diệt tích, nhưng quân vương thoái vị tự nhiên mất tích, chẳng phải càng thêm khả nghi?

*Thí thức: giết chú ruột.

Nghe qua khẩu khí của thái tử, Long Diễn Diệu có thể đã rơi vào tay hắn, Bích Lạc không khỏi nhói lòng: “... Bích Lạc muốn gặp hắn một lần, mong thánh thượng ân chuẩn.”

“Nga?” Thái tử nhếch mi, mắt cũng hơi nheo lại, ánh mắt tựa như đang rình mồi —

“Hắn là người mà Bích Lạc thống hận nhất, hiện tại Bích Lạc rất muốn nhìn bộ dạng thất vọng của hắn, cũng là để giải mối hận trong lòng.”

Lời Bích Lạc nói vừa nhanh vừa vang vọng, y biết tâm tư của thái tử rất tinh tế, nếu có chút vô ý, chỉ sợ sẽ lộ sơ hở, chớ nói được gặp Long Diễn Diệu, ngay cả tính mệnh của y đều khó bảo toàn, trong lời nói liền không dám sơ suất.

“Thật không?” Chậm rãi nâng chén trà, thái tử ung dung thổi hơi nóng trên mặt chén, nhấp một ngụm mới ngẩng đầu cười —

“Vậy người nên cẩn thận, hoàng thích dường như bị chuyện gì kích động, có chút điên điên khùng khùng, ha ha...” Hắn ý vị thâm trường nhìn sang Đào Tranh: “Người đưa Yến vương đi gặp hắn, phải hầu hạ cẩn thận, không được tự ý ly khai Yến vương, đã hiểu chưa?”

“Thần lĩnh chỉ!” Đào Tranh hướng Bích Lạc cúi người: “Yến vương mời đi hướng này —”

Nhìn hai người rời khỏi Ngự thư phòng, bên môi thái tử cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thâm sâu khó dò, hắn bỗng chốc chau mày, tay ôm ngực ho vài tiếng.

“Bệnh của người lại nặng thêm rồi?” Một thân ảnh màu lam tiến vào phòng, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên ngực thái tử —

Thư phòng được canh giữ nghiêm ngặt đột nhiên có người xông vào, thái tử trái lại không có chút ngạc nhiên, cười nói: “Không cần tiếp tục lãng phí khí lực cứu ta, bệnh lạ này, ngay cả thái y cũng không tìm ra nguyên nhân a...” Nhìn thấy lam y nam tử cau mày, thái tử nhún vai: “Tuy nói, bệnh này là nhiễm ở Nhạc Dương Phong Môn, nhưng người cũng không cần phải canh cánh trong lòng!”

Phong Tể Tuyết thở dài, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng phát hiện nội lực sau khi truyền vào, cơ thể không có một chút đáp lại, không khỏi lắc đầu rút tay về.

“Đúng rồi, vẫn chưa tìm được lệnh đệ a?”

“Là thám tử nhận sai người, hại ta chạy một ngày một đêm.” Phong Tế Tuyết lộ vẻ buồn bực: “Ta còn nghĩ nếu tìm được tứ đệ, y thuật của hần có thể chữa được chứng bệnh lạ của người —”

“Ha ha, Phong Tế Tuyết, người cũng là người thông minh, sao lại tin tưởng mấy chuyện thất loạn bát tao này? Cho dù lệnh đệ của người trời sinh dị năng như lời người nói, cũng không thể xoay chuyển sinh tử a? Ha ha, mệnh là do trời định, nếu muốn ta chết, ta Long Thụy Đình cũng không có gì oán trách.”

“Tứ đệ của ta có thể khiến người gãy tứ chi sống lại, nước sôi trong nháy mắt biến thành băng, được thôn dân trong làng Nhạc Dương tôn sùng là con của lời thần. Người nếu được nhìn thấy bản lĩnh của hần, chắc chắn sẽ tin.” Thấy thái tử vẫn cười gian xảo như hồ ly, Phong Tế Tuyết biết ngay hần không tin, cũng không thêm nói thêm nữa, xoay người muốn đi.

“Lại đi đâu?” Thái tử sững sốt.

“Đương nhiên là đi tìm tứ đệ tới cứu người.”

“... Tại sao? ...” Thái tử trầm mặc một chút rồi lại cười: “Người và ta cũng không có giao tình, ngày đó bắt quá là vì ma giáo giúp đỡ hoàng thúc, Nhạc Dương Phong Môn người cùng ma giáo không hợp, mới nguyện ý giúp ta. Hôm nay ma giáo bị quan phủ truy đuổi khắp nơi, người cũng đã hã giận, cần gì phải tiếp tục —”

“Không có giao tình thì không thể giúp người?” Phong Tế Tuyết quay đầu lại, đôi mắt dài nhỏ khẽ cau lại: “Người cũng biết, lúc người cười rộ lên rất giống tứ đệ của ta...”

Dáng tươi cười gian xảo đột nhiên cứng lại, thái tử nhìn chằm chằm Phong Tế Tuyết, hồi lâu mới gật đầu một cái, lại nở nụ cười: “Thì ra là thế, ta đã hiểu.” Hần bưng chén trà lên uống một ngụm: “Ta sẽ không cản trở người tìm kiếm lệnh đệ nữa, Phong chương môn...”

Thân ảnh lam sắc nhẹ nhàng rời đi như lúc vừa đến, thái tử buông chén trà xuống, khẽ ho vài tiếng.

Địa đạo âm u, ẩm ướt kéo dài một đường xuống lòng đất, tường đá hai bên cách mười bước đi liền có một ngọn đuốc, lửa lay động loạn xạ trong không khí, chiếu xuống nét mặt Bích Lạc, tỏa thành bóng mờ.

“Long Diễn Diệu... Bị nhốt ở chỗ này? ...” Địa đạo dài tựa như không có điểm dừng làm Bích Lạc càng đi càng cảm thấy kinh ngạc, nghĩ không ra trong cung cư nhiên còn có địa lao bí ẩn như vậy, chỗ ẩm thấp như thế này làm sao người có thể sinh sống? Huống hồ trên người Long Diễn Diệu còn có vết thương, bị y cản đến tiên huyết đầy mình...

Mặt càng lúc càng tái nhợt, đầu chợt choáng váng, bỗng nhiên một cước giẫm lên khoảng không trên thêm đá, cả người liền ngã quỵ về phía trước.

“Yến vương!”

Đào Tranh bên cạnh một tay ôm lấy Bích Lạc: “Cũng sắp tới rồi, Yến vương không cần vội.”

Trong đầu lại cảm thấy nặng nề như muốn ngất đi, Bích Lạc miễn cưỡng cười, nghĩ muốn đẩy tay Đào Tranh đang vòng quanh hông y ra, nhưng phát hiện cánh tay hần ôm quá chặt. Y kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện hai mắt Đào Tranh, hàm chứa tình dục dày đặc —

“Làm càn! Còn không mau buông tay?!”

Sắc mặt Bích Lạc chợt âm trầm, Đào Tranh vừa bị y quát, tinh thần thanh tỉnh hơn phân nửa, ngưng ngưng buông tay. Từ hôm nhìn thấy thân thể trắng tuyết dính đầy máu của Bích Lạc tại hầm cung, mấy ngày liên tiếp hần đều như người nằm mộng, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Bích Lạc, lúc này người thật ở bên cạnh không khỏi ý loạn tình mê, nhưng thấy Bích Lạc tức giận, hần cũng không dám lỗ mãng.

Bước nhanh vài bước, đem Đào Tranh bỏ lại phía sau, đến một khúc ngoặt, trước mắt đột nhiên trống trải, đã tới cuối địa đạo, trước mặt là một gian thạch thất lớn, mười cây nến đua nhau chiếu sáng, một người đầu tóc rối bời đứng đối mặt thạch bích, sừng sững mà không nhúc nhích.

*Thạch thất: Phòng đá.

*Thạch bích: vách tường đá.

“...” Bích Lạc mở miệng, nhưng không phát ra thanh âm. Tuy chỉ là bóng lưng, nhưng khí thế bức nhân ngày đó đã không còn tí mảy may nào, người trước mắt đúng là Long Diễn Diệu! Chỉ là tứ chi hắn đều bị khóa bằng xích sắt thật dày, thật dài kéo lê trên mặt đất, một đầu khác của xích thì lại dính vào thạch bích.

Lại bước lên vài bước, thấy trên người hắn quần áo sạch sẽ, không có vết máu vết roi, Bích Lạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc trước nghe thái tử nói Long Diễn Diệu có chút không bình thường, nhưng nhìn thân hình lãnh tĩnh trước mặt, nghĩ là thái tử không muốn y gặp hắn, cố ý thổi phồng lên...

“... Long Diễn Diệu, là ta...” Đến gần phía sau hắn, Bích Lạc vươn tay muốn chạm vào vai hắn, nhưng cuối cùng lại run rẩy rút trở về, với tính tình Long Diễn Diệu, còn có thể tha thứ cho y sao?

Thanh âm trong địa lao trống trải không ngừng vang vọng lại, Long Diễn Diệu vẫn đứng thẳng tắp, không chút nhúc nhích.

Người không muốn để ý ta nữa sao? ...

Tuy rằng Long Diễn Diệu đối y lạnh nhạt như trong dự tính, nhưng lúc này đối mặt, ngực Bích Lạc vẫn đau nhức như bị xoắn bện lại, đáy mắt chua xót tựa hồ nước mắt sắp chảy xuống, y cố sức che miệng lại, nhìn thẳng bóng lưng quen thuộc nhưng không thể tiếp tục được chạm vào.

“... Là giả...”

Trong không gian tịch mịch, Long Diễn Diệu đột nhiên mở miệng, đối mặt thạch bích, trống rỗng mà dờ dẫm —

“Tất cả đều là giả... Người gạt ta...”

“Gạt ta...”

Long Diễn Diệu?! Bích Lạc kinh hoàng nghe thấy thanh âm nỉ non có chút phập phồng kia, vô thức lui về sau vài bước, đụng vào Đào Tranh.

“Mục Thành hoàng gia hai ngày qua đều là như thế này, một mình đối vách tường tự lẩm bẩm, khiến Yến vương sợ hãi.”

Đào Tranh ân cần đỡ lấy thân thể đang run lên không ngớt của Bích Lạc, không thấy tiếng quát tháo kháng cự như trong dự định, nhất thời vừa mừng vừa sợ, nhin không được len lén vuốt ve thắt lưng của Bích Lạc.

Bích Lạc căn bản không rảnh bận tâm cử động của Đào Tranh, hai mắt vẫn không rời bóng lưng Long Diễn Diệu, nam tử kia từng đã tâm bình khí an, từng hăm hở khí thế! Nam tử từng mạnh mẽ bá đạo mà ô y, hôn y! Cũng rất ôn nhu tỉ mỉ dứt y uống được ăn cháo, giúp y mặc y phục...

Chính là người hiện tại đối mặt với bức tường trống rỗng, thì thào tự nói sao?

“... Người gạt ta...”

Long Diễn Diệu... Hai vai không kiềm chế được mà kịch liệt run rẩy, ngón tay Bích Lạc nhét vào trong miệng, gắt gao cắn, ngăn tiếng khóc rống muốn bạo phát khỏi cổ họng —

“... Đều là giả hết, là giả hết...”

“A... ách, ách...” Vài tiếng nấc nghẹn ngào rớt cuộc cũng chọc thủng yết hầu, khớp hàm Bích Lạc run cầm cập, một cổ vị tanh nồng từ trong miệng tràn ra.

Lệ, vô thanh chảy xuống.

25. Quyển 2 - Chương 23

Là ta hại người thành như vậy sao? Long Diễn Diệu...

Đây không phải là kết cục mà ta muốn a...

Nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng dù rơi nhiều thế nào cũng không tuôn hết được nỗi thống khổ ở trong lòng.

Đào Tranh kinh ngạc nhìn Bích Lạc, chỉ cảm thấy không sao hiểu được, Yến vương đã báo được thù lớn, theo lý phải nên vui vẻ mới đúng. Sao lại khóc đến thế thảm như vậy? Hay là vì vui mừng quá mức nên mới rơi lệ?

Hắn đang suy nghĩ, Bích Lạc đã tiến lên trước, dừng lại cách phía sau Long Diễn Diệu khoảng nửa bước, bàn tay run run muốn với tới bờ vai hắn, nhưng từ đầu đến cuối không có đặt xuống —

“Yến vương không cần lo lắng, lúc thánh thượng đưa Mục Thành hoàng gia giam vào đây đã cho hắn uống Tuyệt Dung.” Sợ Bích Lạc không hiểu, Đào Tranh tốt bụng giải thích thêm: “Được kia có thể hóa đi công lực, khí lực của hoàng gia lúc này cũng giống như người bình thường, Yến vương không cần sợ hắn làm khó dễ —”

“Ách, a...” Tiếng khóc nức nở cuối cùng cũng áp chế không được, hai tay Bích Lạc vươn tới, nắm chặt hai bên ống tay áo của hắn — Một người tâm cao khí ngạo như Long Diễn Diệu, lại bị lâm vào tình cảnh này, sống không bằng chết. Mà hết thấy những chuyện này, đều là do Bích Lạc y một tay tạo nên...

“Giết ta đi, Long Diễn Diệu...”

Buộc miệng nói ra suy nghĩ đã cất giấu trong lòng mấy ngày nay, Bích Lạc cố sức lay động thân thể Long Diễn Diệu, nước mắt còn đang chảy, khóe miệng nhưng lại lộ ra nụ cười chua chát: Nếu như giết ta, có thể làm người hả giận, khiến người thanh tỉnh trở lại, vậy cứ động thủ đi.

Bóng người trước mắt vốn đang lạc vào cõi thần tiên thiên ngoại rốt cuộc cũng có một chút phản ứng, Long Diễn Diệu chậm rãi xoay người, hai ngày chưa có chỉnh trang khuôn mặt, dưới cằm đã lộ ra một mảng râu mép rậm rạp, tóc tai mất trật tự, trông cực kỳ sa sút. Sắc mặt lại có vài phần tái nhợt, càng làm tăng thêm màu đen sâu thẳm thẳm của đôi mắt, nhưng không còn vẻ sắc bén lợi hại như ngày xưa, chỉ là thâm trầm mà nhìn Bích Lạc.

Long Diễn Diệu có nhận ra y hay không? Bị cặp mắt không có cảm tình nhìn chằm chằm, Bích Lạc cảm thấy cổ họng khô khốc đến không nói ra lời, y cố gắng hít thật sâu run giọng nói: “Là ta...”

“Ta biết là ngươi.”

Khuôn mặt tỉnh mạch rốt cuộc cũng chậm rãi nứt ra, ngoài dự đoán mà lộ ra bộ dáng tươi cười — nụ cười mang theo vẻ châm biếm, giống hệt như cái đêm mà Bích Lạc ly khai tẩm cung!

“Ngươi còn tới làm cái gì? Muốn cười nhạo ta sao? A, nhìn bộ dạng hiện tại của ta, ngươi chắc hẳn rất vui vẻ đi, a ha ha...”

Hắn ngẩng đầu, cười đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra — Ngươi, còn đến trước mặt ta làm cái gì?!

Nụ cười chói tai của hắn không ngừng vây quanh Bích Lạc, tựa như vô số sợi dây thừng đang siết chặt trên cổ y, cực kỳ đau nhức.

“Ta không phải...” Bích Lạc thở hổn hển nhưng không tiếp tục nói, hướng chỉ bên cạnh còn có Đào Tranh, y mím môi, cố gắng nuốt những tiếng gào khóc đang muốn điên cuồng bật ra khỏi cổ họng.

“Ngươi làm ra bộ dạng này là muốn cho ai xem? Ha ha, ta đã như ngươi mong muốn, cái gì cũng đều không có, ngươi còn muốn đến đây lừa gạt ta cái gì?” Giọng điệu mỉa mai đến có thể đã thương người lại một lần nữa đâm vào tai Bích Lạc, cũng hung hăng giẫm nát lồng ngực y. Long Diễn Diệu thở hổn hển, trừng mắt nhìn về hướng thạch bích — Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn có thể lộ ra bộ dạng không nở như vậy sao?

Ta cư nhiên vẫn còn yêu thương ngươi! Yêu thương một kẻ đã lừa dối ta, phản bội ta! Long Diễn Diệu ta sao lại trở nên như vậy?! Ngươi giống như ngươi, ta vốn nên vứt bỏ mới phải! Nên khiến cho ngươi nếm thử mùi vị khi bán đứng ta mới phải!

Đúng! Ta đã quyết định phải trả thù ngươi! Thụy Đình tiểu tử kia lên làm hoàng đế thì thế nào? Ta mất đi võ công thì thế nào? Long Diễn Diệu ta tuyệt không chịu thua đơn giản như vậy! Ta nhất định sẽ rời

khỏi đây. Hai ngày giả ngây giả dại, chính là chờ Thụy Đình thả lỏng cảnh giác, ta mới có cơ hội rời đi, bắt người, khiến người phải quỳ gối dưới chân ta, sau đó...

Tiếng thở dốc phát ra ngày càng gấp, hai bàn tay Long Diễn Diệu nắm chặt đến mức run rẩy, viền mắt tròng lờn hầu như muốn nứt ra — Sau đó thì thế nào?

Ta đã nghĩ tới nhiều loại tình huống, phải hung hăng dần vật người, đánh người, thậm chí một đao giết người! Nhưng lúc này, ta lại vì biểu tình than khóc của người mà yêu thương không nổi...

Tại sao còn muốn tới trước mặt ta, khiến ta phát hiện, ta đối với người còn rất quyến luyến?

“Cút —“

Long Diễn Diệu quát to một tiếng, tay khu loạn xạ trong không trung, khiến hai sợi xích trên cổ tay kéo căng thành một đường thẳng tắp. Hắn rất muốn bắt lấy một vật gì đó thật nặng, đập vỡ để trút cơn giận dữ, nhưng dù thế nào hắn cũng không muốn tổn thương Bích Lạc, y rõ ràng là tên đầu sỏ khiến hắn phần uất muốn điên lên, y rõ ràng đang gần trong gang tấc, nhưng hắn, lại không có cách nào xuống tay...

“Yến vương đi mau a.” Đào Tranh kéo mạnh Bích Lạc đang đứng ngơ ngẩn, Long Diễn Diệu dường như đang phát điên, nếu thương tổn đến Yến vương, hắn cũng không biết ăn nói sao với tân đế.

“Không —“

Bích Lạc đột nhiên gạt bỏ tay Đào Tranh, còn tiến đến trước người Long Diễn Diệu, cái cổ trắng tuyết giờ lên cao, hai tròng mắt nhắm lại.

“Người giết ta đi, Long Diễn Diệu...” Giết ta, người sẽ không tiếp tục thống khổ, phần hận nữa...

Đôi tay đang khu loạn bỗng nhiên dừng lại, hắn bình tĩnh nhìn Bích Lạc, khuôn mặt bình tĩnh đến thần nhiên, hầu kết không khống chế được mà run lên, bất thành lình giáng một cái bạt tay thật nặng vào mặt y

“Ta nói người mau cút, mau cút đi —“

Trên mặt đau nhức như bị nung đốt, luồng nhiệt nóng ầm chảy bên khóe môi, là máu sao? Bích Lạc vẫn nhắm chặt mi mắt như cũ, hai hàng nước mắt chậm chậm chảy ra: “... Giết ta đi...”

Nước mắt hòa với máu cùng nhau chảy vào trong khóe miệng... Tâm siết chặt đến đau nhức, đau nhức đến tột cùng, Long Diễn Diệu điên cuồng gào thét, hai tay chế trụ trên cổ Bích Lạc: “Người thật sự nghĩ rằng ta không dám giết người sao?? Cút đi?”

Vì sao còn ở trước mặt ta rơi lệ? Muốn ta vì người mà yêu thương, mà đau lòng? Bích Lạc! Tại sao?!!!

Lực trên tay càng thêm mạnh, dường như muốn cố sức hủy diệt tất cả!

Bị hành vi quỷ dị của hai người trước mắt làm cho khiếp sợ, Đào Tranh nhất thời sững người, đã quên mất phải tiến lên ngăn cản.

Ý thức dần dần biến mất, trong đầu cảm thấy một trận choáng váng, hỗn loạn, hồi ức như từng bông tuyết trắng xóa không ngừng ủa về —

“Còn lạnh hay không?” ... Khắp nơi trong Ngự hoa viên là một mảnh tuyết trắng bao phủ, nam tử ôm y, thay y cột chặt áo lông cừu...

Lúc đó ta vẫn chưa có trả lời người, kỳ thực, ta rất muốn nói cho người, ta một chút cũng không lạnh, bởi vì có người ở bên cạnh gát gao ôm ta thật chặt...

“Nếu người ngoan ngoãn ăn hết chén cháo này, buổi chiều ta sẽ không ép người uống được, thế nào?”

Người vẫn luôn nghĩ rằng ta sợ uống thuốc, kỳ thực, đó cũng là ta gạt người, nhưng ta không có ác ý. Ta chỉ muốn người dễ dàng ta, dứt ta uống được, ta thích nhìn vẻ mặt người vừa bất đắc dĩ vừa muốn chọc ta vui về...

Về mặt của người lúc đó, ta, rất thích.

Rất thích...

Khuôn mặt sưng đến thâm tím, giọt nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay của Long Diễn Diệu, khóe miệng Bích Lạc câu dẫn ra một nụ cười nhợt nhạt, nhưng tươi đẹp tựa như quỳnh hoa — Ta thực sự rất thích...

“A... ha —“

Giọt lệ nóng hổi tựa như dầu sôi trên tay hắn, nụ cười quyến rũ kia từng làm hắn thương nhớ không thôi... Long Diễn Diệu hét lớn một tiếng, mạnh mẽ đẩy Bích Lạc ra xa.

Đào Tranh lúc này như người trong mộng vừa mới tỉnh, cuống cuống tiến lên, đỡ lấy thân thể gần như đã xụi lơ của Bích Lạc.

Bàn tay trước mắt không ngừng run rẩy, mặt Long Diễn Diệu vụn vỡ, nhưng dù thế nào cũng không thể xuống tay được! Thế nào cũng không thể xuống tay được!

Ta rốt cuộc đã triệt để thua dưới tay ngươi! Cho dù ngày sau ta thoát khỏi nơi này, cho dù ngày sau ta có thể đoạt lại ngôi hoàng đế, ta cũng không thể giết ngươi!

“Cút! Sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt ta!”

“Không được —” Bích Lạc hít một hơi thật sâu, đau khổ tóm lấy vạt áo của hắn, vẻ mặt y so với chết càn tuyệt vọng hơn.

“Ta thà rằng lúc này ngươi giết ta, Long Diễn Diệu...” Ta thà rằng chết đi, cũng không muốn tiếp tục sống mà bị ngươi chán ghét... Bởi vì ta thích ngươi...

Ta biết lúc này ngươi sẽ không tin tưởng ta, nhưng đây là sự thực. Nếu như không có Đào Tranh bên cạnh, nếu như ngươi chịu nghe ta nói, ta có thể nói một nghìn lần, một vạn lần, đến khi ngươi chịu tin tưởng mới thôi. Ngươi có thể không yêu ta, có thể quên ta, thế nhưng, xin đừng chán ghét ta...

Chán ghét của ngươi đối với ta mà nói, so với hình phạt chết đi càng tàn khốc hơn gấp trăm lần... Long Diễn Diệu...

“Ta không đi, nếu như sau này không thể thấy được ngươi, ta tình nguyện chết ở chỗ này.” Bích Lạc loạng choạng bước tới trước mặt Long Diễn Diệu, im lặng dừng lại —

Đôi mắt sáng tựa làn thu thủy kia từng chiếm cứ toàn bộ tâm của hắn, cho dù là hôm nay, hắn vẫn như cũ kiềm lòng không dặng mà sa vào trong đó... Long Diễn Diệu nhắm chặt mắt — vì sao đôi mắt ấy còn có thể hấp dẫn hắn như vậy?! Tại sao hắn còn nghĩ trong đôi mắt ấy vẫn ẩn chứa tình ý vô hạn?!! Hắn đã biết rõ, tất cả đều là giả, vì sao còn không thể tự kiềm lòng?!!

“Đừng tiếp tục nhìn ta!”

Long Diễn Diệu điên cuồng lắc đầu, nếu lại bị đôi mắt kia nhìn, hắn nhất định sẽ phát điên mất! Lại lần nữa liều lĩnh mà trầm luân trong đó! ...

“Còn chưa cút đi?! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Xích sắt trong không khí khua loạn phát ra tiếng lanh canh, con người đen láy bỗng chốc hoảng loạn — đi mau, đừng nên xuất hiện trước mặt ta, nếu không, ta tuyệt đối sẽ bị hư tình giả ý của ngươi bắt giữ lần nữa! Ta, không muốn lại bị ngươi lừa gạt! Không muốn tiếp tục có mắt không trông mà yêu ngươi!

Về mặt Long Diễn Diệu dần dần chuyển thành dữ tợn điên cuồng, khiến Bích Lạc kinh hãi một trận, muốn tiến đến gần hắn, lại bị dây xích sắc vung loạn ngăn lại, chỉ có thể liên tục kêu tên của hắn.

— Vì sao còn chưa đi? Ta không muốn tiếp tục nghe giọng nói của ngươi, không muốn tiếp tục nhìn thấy ngươi!

Ta không muốn nhìn thấy ngươi!!! Ngươi đã báo được thù rồi, tại sao còn đến đây đưa vớ ta? Tại sao còn chưa chịu buông tha cho ta?

Mê loạn tới cực điểm, Long Diễn Diệu đột nhiên cười thầm một tiếng.

“Ngươi không muốn đi? Tốt lắm —“

Hắn nhấc tay lên, hai ngón tay song song hướng đôi mắt chính mình cắm xuyên vào —

“A aa —” Bích Lạc thất kinh hét âm lên, cố gắng nắm cánh tay Long Diễn Diệu lại, nhưng vẫn là quá muộn.

Tay buông lỏng xuống, Long Diễn Diệu vẫn không nhúc nhích, chậm chậm, hai đường tơ máu từ đôi mắt còn đang nhắm chặt chảy xuống, dưới ánh nến, càng thêm u ám, biến ảo kỳ dị nói không nên lời...

“Aa.... Aa...” Cổ họng nghẹn lại, Bích Lạc hầu như không thể phát thành tiếng, chỉ có thể “ê ê a a” tựa như đang khóc lại dường như không phải khóc.

“... Ta nói rồi, ta không muốn nhìn thấy người nữa...”

Long Diễn Diệu khẽ nhếch môi, chậm rãi nở nụ cười, máu còn đang không ngừng lướt qua khuôn mặt — rất đau, nhưng cũng rất an tâm. Sau này, sẽ không bao giờ còn thấy cái người mà bản thân vừa yêu vừa hận... Không bao giờ sẽ vì y mà si dại, vì y mà thần hồn điên đảo...

Không bao giờ phải bỏ qua tất cả mọi thứ để yêu y, nhưng cuối cùng lại bị lừa dối, bị phản bội, cái loại tư vị này đau đớn như muốn thâm nhập vào tận cốt tủy...

“... Vì, vì sao a? ...”

Bích Lạc rốt cuộc cũng lấy lại được thanh âm, y quỳ rạp xuống trước người Long Diễn Diệu, nước mắt không ngừng chảy ra: “Cho dù người hận ta, cho dù người không muốn gặp ta, người tại sao phải tổn thương chính mình? Tại sao không phải là mắt của ta? ...”

Tại sao à? Bộ dáng tươi cười của Long Diễn Diệu càng thêm thản nhiên, tựa như ngọn núi bị sương mù che chắn — nếu như ta có thể ngoan độc tổn thương người, vậy ta cũng sẽ không còn cái gì gọi là mê loạn thống khổ nữa... Nếu như người biết được nhất định sẽ cười ta a, Long Diễn Diệu ta, cứ nhiên không đành lòng tổn thương một kẻ đã lừa dối ta, hại ta mất hết tất cả...

Quên đi. Vốn ngay từ đầu, là ta hại người mất đi người người yêu thương, là ta không quan tâm ý nguyện của người mà lăng nhục người, ép buộc người chấp nhận ta. Ta hiện tại đã biết, người lúc đó nhất định rất thống khổ... Là thật, đêm đó bị người mạnh mẽ tiến nhập, ta cũng không thể tưởng tượng được, toàn thân đau đớn như bị xé rách... Người nói rất đúng, ta từng đối đãi với người như vậy, người sao có thể không hận ta? Sao có thể thích ta? Người hận ta, người muốn trả thù ta, đều là hiển nhiên. Là ta tự mình ngu muội, chưa từng nghĩ tới cảm nhận ban đầu của người, còn tự cho là đúng, còn một mực cho rằng người là thực sự thích ta...

Ta, trách không được người.

“... Ta không trách người.” Hắn cười dài một tiếng rồi xoay người lại đối diện khoảng không tường —

“Yêu thương người, là Long Diễn Diệu ta có mắt như mù...”

Khí lực toàn thân bị một câu nói bình thản của Long Diễn Diệu trong nháy mắt đều tan biến hết, trên mặt Bích Lạc đã không còn bất luận thần sắc gì, chỉ si ngốc mà nhìn bóng lưng Long Diễn Diệu, có thể sau này đều không còn cơ hội thấy được bóng lưng đó nữa...

“Thánh thượng chỉ sợ đã chờ đến nóng lòng rồi, thỉnh Yến vương trở lại.”

Đào Tranh vốn cũng đang kinh sợ, hắn lấy lại bình tĩnh, kéo Bích Lạc đang mất hồn mất vía trở lại. Lúc sắp rời khỏi thạch thất, nhện không được lại quay đầu liếc nhìn Long Diễn Diệu một cái, thấy hắn vẫn như cũ thẳng tắp mà đứng, không khỏi lắc đầu, Mục Thành hoàng gia cứ nhiên tổn hại thân thể chính mình, xem ra thực sự điên rồi.

.....

Một đường ra khỏi địa lao, ánh mặt trời phủ lên mặt, thần sắc si ngốc của Bích Lạc có chút biến hóa, y lau đi vết máu trên khóe miệng, lấy lại tinh thần cùng Đào Tranh trở về Ngự thư phòng.

“Thế nào?” Thái tử thấy hai người bọn họ đi vào, liền đặt quyển sách trong tay xuống, vừa nhìn thấy Bích Lạc, không khỏi nhíu mày: “Mắt của người sao lại vừa sưng vừa hồng? A, không phải cảm thấy thương cảm cho hoàng thúc của trẫm đó chứ, không đành lòng sao?”

Bích Lạc miễn cưỡng cười, đang định nói, thì đã thấy thái tử chuyển sang hỏi Đào Tranh: “Hôm nay hoàng gia có động tĩnh gì? —“

“Hồi thánh thượng, hoàng gia hẳn thực sự yên rồi, mới tự chọc mù hai mắt chính mình.” Đào Tranh lên nhìn sắc mặt tái nhợt của Bích Lạc, liền đem tình hình lúc Long Diễn Diệu tự hủy hai mắt kể lại cho thái tử, còn những chuyện xảy ra trước đó, chỉ nói hời hợt vài lời cho qua, cụ thể là Long Diễn Diệu thấy Yến vương liền bị kích động quá mức, suýt nữa tại chỗ bóp chết Yến vương.

Thái tử “ừ” một tiếng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hẳn vốn hoài nghi Long Diễn Diệu giả điên, mới bảo Đào Tranh dẫn Bích Lạc vào địa lao để dò xét, sau lại nghe Long Diễn Diệu tự mình hại mình, xem ra không giống như giả vờ... Nhìn thấy giữa cổ Bích Lạc có một mảng xanh tím, hẳn cười nói: “Khiến người phải sợ hãi, ha ha...”

“Không sao...” Bích Lạc vuốt cổ, làm ra bộ dạng sợ hãi nói: “Cũng may hẳn đã dùng Tuyết Dung, không còn khí lực...”

Con người Bích Lạc đảo một vòng: “Chẳng hay thánh thượng có thể đem giải dược của Tuyết Dung ban thưởng một viên cho Bích Lạc?”

“Àn? —“

Thái tử hai mắt ngạc nhiên nhìn thẳng Bích Lạc, Đào Tranh bên cạnh cũng cả kinh.

“Thánh thượng không cần lo lắng, Bích Lạc mấy ngày trước bị hấn bức ép uống Tuyết Dung, chỉ mong thánh thượng có thể ban thưởng giải dược.” Biết thái tử khôn khéo, Bích Lạc cũng không nói vòng vo, đơn giản có gì nói đó, vẻ mặt cực kỳ trấn định, nhưng trong lòng lại rất hỗn loạn, nếu như có được giải dược, sau đó tìm cơ hội đưa cho Long Diễn Diệu, như vậy có thể giúp hắn thoát khỏi địa lao... Đột nhiên nhớ tới viên giải dược ngày đó bị chính mình ném vào hồ, y cảm thấy rất hối hận.

“Thì ra là thế...”

Thái tử gật đầu, rồi lại thở dài: “Đáng tiếc a, đáng tiếc...”

“Thánh thượng?” Bích Lạc thấp thỏm.

“Ha ha, người hỏi muộn rồi. Trầm sợ phiền toái, nên hôm qua đã đem giải dược hủy hết rồi, đã khiến người thất vọng, ha ha ha...”

Thái tử cất tiếng cười to: “Người sẽ không trách trầm chứ...”

“Ta sao dám? ...” Bích Lạc cười cười gục đầu xuống, trong ngực lạnh lẽo, bất luận lời thái tử nói là thật hay giả, giải dược kia cũng không thể lấy được. Đang lúc chần chừ, lại nghe tiếng trẻ con nháo khóc càng ngày càng gần, tiểu hoàng tử bị nhiễm phong hàn, cứ khóc liên tục, cung nhân hầu hạ không thể làm gì khác hơn là mang hắn đến Ngự thư phòng. Nói cũng kỳ quái, tiểu hoàng tử vừa đến trong tay thái tử, liền ngừng khóc, bi ba bi bô cười không ngừng.

Thấy thái tử cùng tiểu hoàng tử đùa giỡn đến vui vẻ, Bích Lạc lập tức xin cáo lui, không lấy được giải dược, cứ tiếp tục đứng đây cũng uống công, không bằng quay về vương phủ nghĩ mưu kế khác. Thái tử cười cười, gọi cung nhân tiễn y ra khỏi thư phòng.

Đợi đến khi thân ảnh Bích Lạc khuất khỏi tầm nhìn, thái tử thu lại ý cười, từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ đàn hương, vừa mở ra, mùi hương lạ lùng nhất thời xông vào mũi.

“A, Bích Lạc, người là đang nhắc nhở trầm sao, giải dược Tuyết Dung này nên sớm hủy đi mới tốt...” Thái tử làm như lăm bầm, lấy một viên đan dược kim hoàng sắc từ hộp ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve, dược liền hóa thành bột mịn.

Thấy sắc mặt Đào Tranh kinh ngạc, bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, thái tử lộ ra nụ cười gian xảo: “Người muốn biết, trên tay trầm rõ ràng có giải dược nhưng lại không ban cho Yến vương?”

“Là thần ngu muội.”

Thái tử cười mà không đáp, đột nhiên ngực đau thắt, hần gấp gấp đè xuống tiếng ho đang cuộn cuộn trong lòng ngực, vỗ nhẹ tiểu hoàng tử. Mi tâm cau lại, căn bệnh này của hần càng ngày càng phát tác thường xuyên hơn, sợ rằng thời gian đã không còn nhiều nữa... Trách nhiệm trị quốc tương lai thế nhưng lại rơi vào trên người hoàng đệ còn đang mặc tả lót. Tuy nói có thể tuyển vài thị vệ trung thành nhiếp chính, nhưng vẫn sợ cơ nghiệp Thiên triều rơi vào tay kẻ khác họ, còn tổn hại đến hoàng đệ...

“Truyền sử quan —” Thái tử hơi trầm ngâm, tâm đã quyết, liền gọi sử quan vào, muốn hần viết mật chiếu, nếu chính mình bằng hà liền do Mục Thành hoàng gia đăng cơ xưng đế, nhưng đến khi tiểu hoàng tử nhược quán chi lễ, cũng là lúc Long Diễn Diệu thoái vị. Nếu trước khi tiểu hoàng tử đăng cơ có bất luận bất trắc gì, quần thần có thể tùy thời phế đế. Như vậy không cần lo lắng có kẻ khác họ đoạt vị, hơn nữa hoàng thúc muốn bảo trụ đế vị, tất nhiên sẽ không hại tiểu hoàng tử... Chờ đến lúc hoàng đệ leo lên bảo tọa, hoàng thúc tuổi tác đã cao lại mù hai mắt, cho dù muốn đoạt vị cũng không thể làm gì được.

*Nhược quán chi lễ: 20 tuổi.

*Phế đế: phế vua.

Cầm chiếu thư đã được sử quan biên soạn, cẩn thận xem qua một lần, thái tử nhếch mi đắc ý. Vừa muốn đem ngọc tỷ ấn vào, lại đột nhiên nhớ tới hoàng thúc đạo này có chút điên điên khùng khùng, sợ bị các thần tử có bụng dạ khó lường xem như bù nhìn, đầu ngón tay đặt trên án thư khua gõ vài lần, cuối cùng cũng hạ quyết tâm —

“Viết thêm một câu, sau khi trẫm băng hà, Yến vương chính là thái phó của tiểu hoàng tử, cùng Mục Thành hoàng gia sống vai xưng đế, cùng chỉnh lý quốc sự cho đến lúc hoàng đệ của trẫm trưởng thành kế vị. Nếu hoàng đệ có gì bất trắc, liền giết Yến vương —”

Lời vừa nói ra, mọi người trong thư phòng đều thất kinh, sử quan đều bị hù đến rớt bút.

“Thánh thượng, trăm triệu lần không thể a! Các thời kỳ hoàng triều chưa bao giờ nghe qua có hai đế cùng trị quốc, hưởng hồ, Yến vương lại khác họ, sao có thể tham dự chính sự? Chuyện này, chuyện này...”

“Hắc, trước không có, sau này không thể có sao?” Thái tử cười đến ngạo nghễ: “Trẫm nói có thể là có thể. Ha ha, về phần Yến vương, trẫm có thể ban thưởng y họ Long, người còn có thắc mắc gì?”

“Không, không có...” Sử quan vẫn còn nghĩ chưa thông, nhưng cũng không dám tiếp tục nhiều lời, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà viết mật chiếu.

Bị dọa sợ rồi sao? Ánh mắt đảo qua vẻ mặt cổ quái của sử quan bên dưới, thái tử mỉm cười, kỳ thực chính hần cũng bị ý niệm đột nhiên toát ra trong đầu hù dọa, nhưng ngẫm nghĩ nhiều lần, lại thấy cực kỳ thích hợp. Bích Lạc tức trí đa mưu, có y giúp đỡ, cho dù có ngoại thần muốn khống chế hoàng thúc dẫn động, cũng khó mà thực hiện được. Huống chi, nếu hoàng thúc vẫn chưa điên, muốn hại hoàng đệ, Bích Lạc vì bảo toàn tính mệnh, đương nhiên sẽ không ngồi một chỗ chờ xem...

Niềm phong mật chiếu lại, thái tử nhin không được cảm thấy buồn cười — Vốn nghĩ sau khi đăng cơ sẽ giết Long Diễn Diệu cùng Bích Lạc, vậy mà lại trở thành cục diện ngày hôm nay. Hần lập tức gọi Đào Tranh: “Người đưa Mục Thành vương đi tắm rửa thay y phục, sau đó tống hần đến Yến vương phủ dưỡng thương, gọi thêm vài thái y tới hầu hạ, a, nếu ngày sau phải cùng xưng đế, trẫm cần phải để hai người bọn họ thân cận nhiều hơn mới phải, ha ha...”

Cầm lấy được hoàn trong hộp gỗ, lại bóp nát thêm hai viên. Khóe miệng không khỏi mỉm cười — hai kẻ mất võ công, nguy hiểm đối với hoàng đệ cũng bớt đi một phần... Đột nhiên lại nghe tiểu hoàng tử trong lòng khóc rống lên.

“Khóc cái gì? Ta đã đem tương lai của người sắp xếp thỏa đáng, chờ người lớn lên sẽ thuận lợi mà làm hoàng đế, còn mất hứng cái gì?”

Thái tử cười cười vỗ cái mũi của tiểu hoàng tử, khuôn mặt tươi cười của hần phút chốc cứng đờ, chỉ cảm thấy trên đùi đột nhiên vừa nóng vừa ẩm... Thuận tay vứt hộp gỗ cho Đào Tranh, nâng cao tiểu hoàng tử lên —

“A? — Tiểu tử thôi, cớ gan dám tiểu bậy trên người hoàng đế ca ca của người!!!”

Tiếng thét chói tai của thái tử vang vọng toàn bộ Ngự thư phòng.

26. Quyển 2 - Chương 24

Tà dương như máu, nắng chiều tự kim, ánh hoàng hôn nặng nề bao phủ khắp hậu viên, bích sam thiếu niên lẳng lặng đứng trước bụi hoa, ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn làn mây ngũ sắc không ngừng biến ảo. Mái tóc đen trong gió khẽ lay động.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập lọt vào tai, đôi mắt thu thủy rất lâu chưa từng chớp qua rốt cuộc cũng từ phía chân trời thu về, nhìn hai người thái y đang vội vã chạy đến gần.

“Đôi mắt của hoàng gia... Thế nào? ...”

Bích Lạc lo lắng đan hai tay vào nhau. Lúc trước y từ Ngự thư phòng trở về vương phủ chưa bao lâu, trong cung cư nhiên phái kiệu đem Long Diễn Diệu đưa đến đây, còn có vài thái y theo cùng, nói là tân đế bảo hoàng gia ở đây dưỡng thương. Bích Lạc nhất thời kinh hãi vô cùng, cũng không biết trong hồ lô của thái tử rốt cuộc là bán được gì. Vội vàng phân phó thị nữ đem phòng ngủ dọn dẹp sạch sẽ, để cho Long Diễn Diệu ở lại đó, vài thái y lập tức kiểm tra thương thế cho hắn. Bích Lạc sợ làm phiền đến thái y, liền đến hậu viên chờ, còn chưa tới nửa canh giờ đã thấy thái y đến báo cáo, nhưng sắc mặt người nào cũng nặng trĩu, khiến lòng y cũng không khỏi trầm xuống —

“Có, có thể chữa được không?” Tay Bích Lạc ấn chặt lên lồng ngực, ngăn chặn trái tim đang căng thẳng đến muốn nhảy ra. Thái y đi phía trước hơi lắc đầu, khắp người Bích Lạc chợt cảm thấy lạnh thấu xương.

“Thương thế của Hoàng gia cũng không quá nghiêm trọng, chỉ có màng mắt bị phá hủy, cũng không thể nói là hoàn toàn vô phương cứu chữa...” Thái y còn lại úp úp mở mở nói thêm một câu.

Bích Lạc chuyển bị thành hỉ: “Người có biện pháp gì, nói mau!”

“Chuyện này, kỳ thực thần cũng chỉ nghe tiền bối nói qua, màng mắt bị thương, chỉ cần thay màng khác là có thể nhìn thấy một lần nữa... Nhưng mà, y thuật của thần không đủ tinh diệu để thay màng mắt cho hoàng gia, thực sự là, đã tận lực rồi.” Thái y xấu hổ cúi đầu, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, chớ nói bọn họ không đủ năng lực, cho dù có, trước mặt lệnh của tân đế không được chữa mắt cho Mục Thành hoàng gia, bọn họ sao dám kháng chỉ trị liệu cho Long Diễn Diệu? Khom người hành lễ liền cáo lui khỏi hoa viên.

Tâm trạng đầy chờ mong bị dập tắt, Bích Lạc đứng ngơ ngẩn một hồi, thất vọng mới dần tiêu tán...

“Yên vương?” Thị nữ vừa rời khỏi phòng ngủ, đang muốn đóng cửa lại thấy Bích Lạc đi tới, liền cúi người hành lễ.

“Hoàng gia đang ngủ sao?” Bích Lạc nương theo ánh hoàng hôn nhìn vào phòng, bóng lưng Long Diễn Diệu đang nằm nghiêng trên giường lớn, y phát tay, ý bảo thị nữ lui ra. Một mình đứng ở cửa, yên lặng nhìn vào trong—

Bóng lưng cao lớn mạnh mẽ, có chút phập phồng, cũng chính là bóng lưng mà bản thân trước đây mỗi ngày mỗi đêm đều nhìn thấy... Lúc đầu là mang theo hận ý mà nhìn, nhưng chẳng bao lâu sau, hận ý dần dần biến thành nhiều loại tình cảm khác, nhiều đến mức ngay cả chính mình cũng cự tuyệt thừa nhận, nhiều đến mức khiến bản thân muốn trốn tránh, ngay cả trong mơ cũng muốn trốn tránh... Chỉ vì sợ bị phát hiện chân tướng, sợ nhìn thấy đôi mắt kia lộ ra một tia căm hận, khinh thường...

Nhưng sau này, cho dù là căm hận cũng không thể nhìn thấy nữa...

Hai mắt Bích Lạc chậm chậm phủ sương, bóng lưng kia cũng dần dần không thể thấy rõ nữa, đầu vai Bích Lạc run rẩy tựa như lá vàng bị gió lạnh thổi qua— nhìn không thấy nữa... Long Diễn Diệu, tại sao phải chọc mù hai mắt chính mình? Ta đã không muốn tiếp tục báo thù, không muốn người bị bất cứ tổn thương gì... Nhưng, vì sao?

Vì sao người mù không phải là ta?

Vài tia nắng cuối cùng hoàn toàn biến mất, không gian bỗng nhiên đen tối, nặng nề như mực, gió lạnh dồn sức thổi, cuốn tà áo bích lục tung bay, làn tóc đen phấp phới.

Lạnh, đến thấu tim thấu phổi, so với băng giá càng lạnh đến khó có thể chịu được....

.....

Đêm dài chuyển sáng, chim báo hiệu bình minh cất tiếng hót líu lo, vài tia nắng ban mai chiếu xuống, rọi thẳng đến thân ảnh Bích Lạc đang đứng lặng trước cửa, y phục ẩm ướt, tóc đen đọng vài hạt sương, dường như đã đứng cả một đêm dưới đêm đông giá rét... Vẻ mặt đông lạnh đến tái nhợt, đôi mắt thu thủy vẫn chăm chú nhìn người nằm trên giường, chưa từng rời mắt...

Yến vương làm sao vậy? Thị nữ bước qua bên người Bích Lạc, định đến hầu hạ Long Diễn Diệu rửa mặt chải đầu, chợt giật nảy mình, nếu như không thấy y đang hô hấp, thật muốn hoài nghi xem Yến vương có phải đã bị đông cứng rồi hay không? Kinh hoàng qua đi, cũng không dám nhìn thêm, vội vàng bước vào phòng chờ Long Diễn Diệu ngồi dậy.

Long Diễn Diệu nhắm chặt hai mắt, mặt vô biểu tình mặc cho thị nữ thay đổi y phục, không nói một lời.

Long Diễn Diệu... Bích Lạc đang si ngốc ngẩn nhìn, chợt thanh tỉnh, bất tri bất giác đã nhẹ nhàng tiến vào phòng, tiếp nhận cây lược trên tay thị nữ.

“...” Bọn họ đang định thi lễ, lại bị Bích Lạc hướng ngoài cửa ra hiệu, liền thức thời thu dọn dụng cụ rửa mặt rời đi.

Lược tinh tế trượt trên mái tóc đen, chải một lọn, rồi lại một lọn...

Không nghe thấy tiếng chim hót, cũng không nghe thấy tiếng thị nữ thường ngày nói cười chuyện trò. Trong tai Bích Lạc toàn là thanh âm sột soạt ma sát giữa tóc và lược, kèm theo tiếng tim đập và nhịp hô hấp của hai người...

Rất yên tĩnh... Tuy rằng trước đây từng búi tóc cho Long Diễn Diệu rất nhiều lần, nhưng lúc này mới phát hiện, hóa ra lẳng lặng đứng phía sau hắt, nhìn bóng lưng của hắt, thay hắt chải tóc, thật sự kỳ diệu như vậy! Khiến kẻ khác phải say mê! Thật muốn vĩnh viễn đều có thể thay hắt chải tóc... Vĩnh viễn đều không muốn ngừng tay...

“... Người là ai?!”

Long Diễn Diệu vốn thủy chung ngồi một chỗ bỗng nhiên lớn tiếng hỏi, vẻ mặt lạnh nhạt — thị nữ này chải tóc nửa ngày cũng chưa xong, lại không nói lời nào, động tác thì càng ngày càng dịu dàng...

Động tác quen thuộc, ngay cả mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể cũng rất quen thuộc... Long Diễn Diệu nhếch môi, xoay người, vươn tay hướng Bích Lạc sờ soạn.

Bích Lạc hoảng sợ lùi về phía sau, lại bị tay còn lại của Long Diễn Diệu mạnh mẽ nắm lấy ống tay áo —

“Là người!” Đầu ngón tay mơn trớn trên khuôn mặt nhẵn nhụi nhưng đầy lạnh lẽo, chợt dừng lại trên gò má phải. Vết thương đã kết vảy, nhưng vết sẹo vẫn còn đó, Long Diễn Diệu đột nhiên thở mạnh, dùng sức vung tay. Lưng Bích Lạc mạnh mẽ đập lên tường, đau đến muốn ngất đi.

“Cút đi!”

“... Long Diễn Diệu...” Bích Lạc chịu đựng đau nhức, chậm rãi đến gần hắt, vừa bước tới một bước, đã bị Long Diễn Diệu quát lớn —

“Người còn ở đây dây dưa cái gì?” Long Diễn Diệu dựa vào bàn trang điểm để đứng lên, y bào lay động theo động tác của hắt: “Có phải thấy mắt ta mù còn chưa đủ, muốn bức cả lỗ tai ta cũng phải điếc, người mới bằng lòng buông tha ta?”

Phần uất trong lòng ngực khó có thể kiềm chế được, Long Diễn Diệu siết chặt tay rống giận: “Tại sao còn xuất hiện trước mặt ta? Ta sao còn đến làm phiền ta? Người cút đi cho ta! Cút — “

“... Ta thích người...”

Thanh âm phát ra rất nhỏ, nhưng Long Diễn Diệu lại nghe cực kỳ rõ ràng, tiếng gào thét phút chốc biến mất, cả người trầm lặng trở lại.

“Ta biết hiện tại ngươi nhất định sẽ không tin tưởng... Nhưng lần này, ta thực sự không có gạt ngươi...”

Bích Lạc bước tới trước mặt Long Diễn Diệu, ngón tay khẽ run, không biết là do đứng một đêm nên bị đông lạnh hay là vì sợ hãi. Bích Lạc cẩn thận vuốt ve làn mi mắt đã nhắm chặt của hắn: “Ta thích ngươi, Long Diễn Diệu, đêm đó là ta thần trí mơ màng, mới không chịu thừa nhận, còn, còn làm tổn thương ngươi như vậy... Xin lỗi...”

Long Diễn Diệu vẫn đứng bất động tại chỗ, trên nét mặt không hề có một chút hối hận, chỉ có khóe miệng là hơi vắn vẹo —

“Xin lỗi, lại tin tưởng ta một lần có được hay không? Sau này ta sẽ không lừa gạt ngươi nữa...” Bích Lạc thử thăm dò ôm lấy cổ Long Diễn Diệu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn.

“Chúng ta cùng ly khai kinh thành, đi tìm một nơi thanh tịnh để sống, có được hay không? Ta vĩnh viễn sẽ cùng ngươi ở một chỗ, sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, ta, a —“

Cổ tay bất ngờ bị chế trụ, Bích Lạc khiếp sợ nhìn Long Diễn Diệu lộ ra nụ cười mỉa mai tự giễu.

“Chăm sóc ta thật tốt? Ngươi thích ta sao? Ta không phải là thủ phạm đã hại chết người yêu thương sao? Ta còn hủy thi cốt của hắn, ngươi còn có thể thích ta? A, hay là do ta bị mù, mới đồng cảm với ta, thương hại ta? Ta không cần, Long Diễn Diệu ta không cần người khác bố thí!”

Tình yêu bố thí, ta cần bản không cần! Tay kéo mạnh một cái, lôi Bích Lạc hướng về phía cửa. Hai mắt mặc dù không thể nhìn thấy mọi vật, nhưng ở trong căn phòng này đã hơn vài thập niên, vị trí của mỗi đồ vật hắn đều thuộc nằm lòng. Dễ dàng đến trước cửa, một tay đẩy Bích Lạc ra ngoài.

Hắn tức giận nên dùng lực quá nhiều, Bích Lạc lại đứng suốt đêm trong gió lạnh, vốn đã không khỏe, liền ngã ngồi trên mặt đất, tay bị nền đất thô ráp sượt qua làm trầy vài chỗ, nhưng cũng không thấy đau nhức, y trở mình bò dậy, xông lên trước: “Long Diễn Diệu, ta —“

“Ầm!”

Hai cánh cửa trước mặt mạnh mẽ đóng sầm lại, bên tai nghe được tiếng “lạch cạch”, hiển nhiên Long Diễn Diệu ở bên trong đã gài chốt lại.

Bích Lạc nhìn chằm chằm vào cánh cửa cả nửa ngày, cuối cùng không chịu đựng nổi đau đớn trong lòng, liền ngồi xổm xuống, đầu vùi thật sâu vào lòng bàn tay, chậm rãi, phát ra vài tiếng nức nở nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy.

Làm thế nào ngươi cũng không chịu tha thứ cho ta sao? Long Diễn Diệu...

Bích Lạc ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt, hai mắt đăm lẹ, nhìn về hướng phòng ngủ không hề có động tĩnh kia, y cắn môi, xoay người chậm rãi rời đi.

Bích Lạc vừa mới đi khuất khỏi góc tường, cửa phòng lại đột nhiên mở ra, Long Diễn Diệu đứng ở sau cửa, hai hàng lông mày xoắn lại, đôi vai ẩn dưới áo choàng không kiềm chế được mà run rẩy — Bích Lạc...

.....

“Ty chúc kiến quá Yến vương.”

“Không cần đa lễ, thánh thượng có chuyện quan trọng muốn tìm ta?” Bích Lạc ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại lo lắng. Từ phòng Long Diễn Diệu đi ra, nghe thị nữ bảo trong cung có người đến cầu kiến, đến tiền thính thì gặp Đào Tranh, lại thấy hắn nháy mắt ra hiệu, làm như ngại tiền thính có nhiều người hỗn tạp, liền đưa hắn đến hậu viên. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ thái tử hỏi hạn vì đã thả Long Diễn Diệu, giờ phái hắn đến bắt người? ...

“Là chủ ý của ty chúc.” Đào Tranh rất nhanh đánh vỡ nghi ngờ của Bích Lạc, cười nói: “Ty chúc có thứ tốt muốn dâng lên Yến vương —“

Bích Lạc thở phào, nhìn vẻ mặt niềm nở của Đào Tranh, y sao lại không biết người này đối y tồn tại ý niệm? Lập tức miễn cưỡng cười nói: “Ý tốt của Đào thống lĩnh, chỉ sợ ta không nhận nổi.”

Bích Lạc nói bóng gió, Đào Tranh nghe không hiểu, còn tưởng y khinh thường địa vị thấp kém của hắn, vội vàng nói: “Lễ vật của ty chức, Yến vương nhất định sẽ thích.”

“Nga, phải không?”

Bích Lạc nhú mày không kiên nhẫn, tâm đang phiền, nào có khí lực cùng hắn dài dòng. Vừa định tìm cơ đuổi hắn đi, chớp mũi bỗng nhiên ngửi thấy một cỗ hương khí nồng đậm tựa như xạ hương, nhìn Đào Tranh đưa đến trước mặt y một viên đan dược kim hoàng sắc, lập tức sững sốt —

“Đây là giải dược của Tuyết Dung, là ty chức mạo hiểm từ chỗ thánh thượng lén giấu đi một viên.” Đào Tranh si mê nhìn cần cổ trắng tuyết đến chói mắt của Bích Lạc: “Ty chức vì Yến vương, cho dù vào nơi dầu sôi lửa bỏng, cũng không chối từ.”

Không sai! Thực sự là giải dược của Tuyết Dung! Bích Lạc nhất thời vui mừng vô cùng, cũng không nghe thấy Đào Tranh đang nói liên miên, lải nhải cái gì, muốn vươn tay cầm lấy, nhưng Đào Tranh lại rút tay về, Bích Lạc liền bắt vào khoảng không.

“Yến vương...” Đem đan dược nhét vào trong lòng, trong mắt Đào Tranh dần dần lộ ra tia nhìn khác thường.

Là tình dục trơ trụi, không chút nào che đậy ...

Bích Lạc lẳng lặng nhìn hắn, bỗng nhiên cười nói: “Người là muốn ta đem chính mình đến đổi sao? Ha ha...” Bích Lạc vén mái tóc dài đang che đậy nửa bên mặt lên, kề sát vào Đào Tranh: “Người hãy nhìn cho rõ, ta quái dị như vậy, người cũng có hứng thú? Hi —”

Tiếng cười của y ngay lập tức bị Đào Tranh nuốt vào trong miệng, hắn thô bạo nắm tóc Bích Lạc, đẩy mạnh y áp vào thân cây. Đào Tranh vội vã kéo xé quần áo Bích Lạc, hắn cúi đầu, cắn khuôn ngực trắng nõn, hàm răng bỗng nhiên tăng thêm lực —

“Ngô a...” Toàn thân Bích Lạc chấn động, huyết châu tinh mịn từ đầu răng chảy ra, càng tôn thêm màu trắng tuyết của da thịt.

Bàn tay hắn chấm lên tiên huyết dây ra khắp người Bích Lạc, hơi thở Đào Tranh càng thêm thô bạo, không ngừng phun vào lỗ tai y: “Yến vương, bộ dạng người lúc nhuốm máu là đẹp nhất!”

Biến thái! Nụ cười của Bích Lạc trở nên cứng ngắt, một trận buồn nôn xông thẳng lên cổ họng. Đột nhiên, chân trái bị nhắc cao lên, đau nhức từ nơi dị vật xâm phạm trong chớp mắt lan truyền khắp thân thể —

Bích Lạc ngẩng cổ, liễu mạng áp chế tiếng hô đau đớn đang muốn phát ra, mười ngón tay y bấu chặt vào thân cây phía sau.

“Kêu đi a, Yến Vương, không cần sợ bị người trong phủ nghe được. Kiềm nén như vậy sẽ rất cực khổ...” Câu nói của Đào Tranh hoàn toàn tương phản với hành động tàn bạo của hắn, hắn cúi thấp người xuống, dùng toàn lực, hung hăng xâm phạm thân thể Bích Lạc.

“A —” Đau đớn như lửa đang hừng hực thiêu đốt trong cơ thể, hung khí nóng cứng như thiết xông thẳng vào hậu huyết non mềm, bắt đầu ma sát.

“Ách... ân...” Đau nhức bị đè nén làm Bích Lạc thấp giọng rên rỉ không ngớt, trên đùi không ngừng run rẩy, dần dần, một dòng chất lỏng ấm nóng từ bên trong đùi chảy xuống, rơi trên bãi cỏ bên dưới.

“Yến vương, A ha... Máu của người rất ngọt...”

Ngón tay Đào Tranh với vào giữa đùi Bích Lạc, quẹt lấy máu từ chỗ hai người kết hợp tràn ra, đưa vào trong miệng chính mình nhắm nháp, lại nhét vào trong miệng Bích Lạc: “Chính người cũng nếm thử xem, rất ngọt...” Hạ thân dong đưa càng thêm kịch liệt.

“Ngô...” Trên dưới đều bị xô xuyên, Bích Lạc khinh bỉ cau chặt mi, ngẩng đầu nhìn về phía mây mù cuộn cuộn trên bầu trời —

Mặt trời đang mọc lên, có muôn vàn ánh sáng bạc.

Một ngày mới sắp đến...

Long Diễm Diệu, chỉ cần ta lấy được giải được, người sẽ không bị thái tử khống chế, có thể quay trở về làm một người khí thế như xưa! Chuyện này, cũng là chuyện duy nhất ta có thể làm vì người... Long Diễm Diệu...

27. Quyển 2 - Chương 25

Ánh nắng ló ra khỏi những đám mây, bầu trời mênh mông rộng lớn ngay lập tức trở nên trong vắt như vừa được gột rửa. Hàng nghìn tia sáng vàng rực óng ánh rơi xuống cõi trần, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Long Diễm Diệu —

“... Bích... Lạc...” Môi khẽ khấp mở, trái tim hần không ngừng vùng vẫy mà gọi ra cái tên giờ giờ phút phút luôn tâm niệm trong lòng — Không thể quên được! Vẫn là không thể quên được a! ...

Ta cho rằng, chỉ cần không nhìn thấy người thì có thể quên người! Sẽ không tiếp tục si mê người! Nhưng ta làm không được... Hình dáng của người, thanh âm của người, mùi hương của người, mọi thứ của người, từng chút từng chút một, sớm đã khắc thật sâu vào tâm trí, bảo ta làm sao có thể quên? ...

Cả người Long Diễm Diệu run rẩy càng thêm lợi hại, tay hần đặt trên khung cửa, thanh âm vừa nhỏ vừa nhẹ của Bích Lạc lại một lần nữa khiến màng nhĩ hần đau buốt —

“... Ta thích người...”

“Lần này, ta thực sự không có lừa người...”

“Chúng ta ly khai kinh thành đi, ... ta sẽ vĩnh viễn cùng người ở một chỗ, ...”

“A, ...” Móng tay cắm thật sâu vào trong cửa gỗ, Long Diễm Diệu đau đến thở gấp một tiếng, trong lòng náo loạn tới cực điểm — Lời Bích Lạc vừa nói, là thật chẳng?

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong tâm thực sự vô cùng khát vọng, hần muốn được ôm y, hôn môi y giống như trước đây, lúc y đau ốm thì ở bên cạnh dỗ dành, đút y uống được, hần thích nhìn khuôn mặt giận dữ của y, tuy xụ mặt lại phải bày ra bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời...

“A... Ha ha...”

Trong ngực khẽ phát ra tiếng cười trầm thấp mà bi thương — Biết rõ người một mực lừa dối ta, nhưng khi nghe người nói thích ta, ta cứ nhiên lại vì người mà tâm loạn! Cứ nhiên bắt đầu ảo tưởng tới khoảng thời gian ở bên cạnh người! Ta, thật đúng là hết thuốc chữa!

Người muốn ta tin tưởng người thêm một lần, nhưng ta còn có thể sao? Chính ta cũng không biết...

Ta chỉ biết rằng, cho dù ta có thể tin tưởng người, cho dù người thực sự thích ta, nhưng ta và người, đã không thể trở lại như xưa! Hai mắt bị mù, võ công cũng không còn, quyền thế, ngôi vị hoàng đế, cái gì cũng mất, chỉ còn hai bàn tay trắng. Ta không thể sống ái người, che chở người, vì người ngăn chặn tất cả lời dèm pha như lúc ban đầu nữa! Ta, cái gì cũng đều không thể tiếp tục cho người...

Cái gì cũng không thể tiếp tục cho người, còn phải dựa vào người đến chiếu cố ta... Người thật sự nguyện ý cùng một người mù vượt qua quãng đời dài đằng đẳng còn lại sao? Người nói vĩnh viễn sẽ ở cạnh ta, nhưng hai từ vĩnh viễn đó đến tận cùng là bao lâu? Một năm? Năm năm? Mười năm? Hay hai mươi năm? ... Hoặc là một ngày nào đó vừa thức dậy, người sẽ nói cho ta biết rằng, người chịu đựng một phế nhân như ta đã đủ rồi, người đã mệt mỏi, phải rời khỏi ta, ta khi đó, sẽ còn lại cái gì? ...

Ngoài trừ tuyệt vọng, thì cái gì cũng không còn...

Gió lạnh đột nhiên thổi qua, cuốn theo tiếng cười thê lương của Long Diễm Diệu, cũng khiến mái tóc đen tung bay lộn xộn.

Thời tiết lạnh hơn rồi... Hần đan hai bàn tay vào nhau, cảm giác rất lạnh, cũng không còn độ ấm như ngày xưa, tựa như Bích Lạc khi này...

Khuôn mặt y nhẵn nhụi nhưng rất lạnh lẽo, đôi tay y khẽ run rẩy ...

Bích Lạc, luôn không nhớ phải mặc thêm y phục... Thân thể y so với lúc trước càng thêm gầy mảnh...

Long Diễm Diệu giật mình, hồi lâu mới trở về đầu giường, tìm kiếm một kiện áo lông cừu ấm áp, chậm rãi đi ra ngoài.

.....

Rất lạnh! Gió đột nhiên cuốn mây bay tới, che khuất ánh nắng, bầu trời trong nháy mắt trở nên âm u, tựa như đang muốn đổ tuyết xuống?

Lòng ngực trần trụi trong gió càng thêm lạnh lẽo, nhưng địa phương bị đâm chọc vẫn bỏng rát như cũ, cự vật cứng rắn dường như chẳng biết mệt, ngoan cố ra vào trong mật huyết đã muốn bị xé rách.

“... Người đủ chưa?”

Rốt cuộc không thể nhịn được nữa, Bích Lạc thu hồi ánh mắt, hung ác nhìn về phía Đào Tranh đang không ngừng chuyển động, nếu như ánh mắt có thể giết người, Đào Tranh từ lâu đã chết trăm ngàn lần.

Trả lời y chính là thanh âm va chạm càng thêm mãnh liệt, cổ họng Bích Lạc nghẹn một tiếng, suýt nữa đã muốn nôn ra, khuôn mặt lập tức tái xanh.

“Yến vương, còn rất sớm...” Lưỡi hấn lại bắt đầu liếm loạn vết máu còn đọng trên ngực Bích Lạc, đầu nhũ bị chơi đùa đến dựng thẳng lên: “Cơ thể của người rất đẹp, ty chúc cũng không ngờ... A ha...”

Kẻ điên! Biến thái! Bích Lạc kinh sợ với tay lên đầu vai Đào Tranh, muốn đẩy hấn ra, đột nhiên, đùi phải cũng bị hấn nâng lên, cả người nhất thời mất chỗ dựa, bàn tay vốn muốn đẩy hấn nay bắt buộc phải bám chặt hấn: “Người muốn làm gì? A... Buông, ngô ân... a...”

Tiếng rống giận vào lúc Đào Tranh điên cuồng tiến nhập lại hóa thành tiếng rên rỉ, Bích Lạc vô lực lắc đầu, hai mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Ôm đôi mông mồ hôi nhễ nhại, lại mãnh liệt ma sát thêm một trận, da thịt chạm vào nhau không ngừng phát sinh thanh âm tục tĩu, khiến Đào Tranh càng hưng phấn như điên, hấn vùi vào thật sâu mà đưa đẩy, Bích Lạc không kiềm chế được mà cất tiếng rên rỉ —

“Không, buông ra...” Buồn nôn, nếu cứ tiếp tục, y sợ rằng mình sẽ thực sự ói ra.

“Haa... Yến vương, người không thích tư thế này sao? Hay để ty chúc đổi loại khác...” Đào Tranh bưng bưng hăng hái tiếp tục ra vào trong thân thể Bích Lạc, đột nhiên hấn xoay mặt y về phía thân cây, mãnh liệt ma sát khiến Bích Lạc thống khổ phát ra tiếng than nhẹ.

“Ty chúc nhất định sẽ làm Yến vương thỏa mãn.” Cả người hấn dán chặt lên tấm lưng trần trụi trắng nõn của Bích Lạc, Đào Tranh bắt đầu tiến hành đợt công kích mới.

Ngày hôm nay sẽ bị tên biến thái này đùa đến chết... Suy nghĩ cũng dần trở nên u ám như sắc trời, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, nhưng ngay cả khí lực nôn mửa cũng không còn. Bích Lạc rên rỉ, ánh mắt mất đi tiêu cự, thân thể tùy theo cử động của hấn mà lắc lư — y nhìn thấy cây cối bụi hoa trước mặt đều đang xoay tròn xoay tròn...

Đáng lẽ không nên dẫn hấn đến hậu viên, nếu như còn ở tiền thính, tới tứ đông đảo, kẻ biến thái này sẽ không đến mức làm cần như vậy. Bất quá, cũng lấy được giải được... Bích Lạc choáng váng, nặng nề nở nụ cười, quên đi, coi như là bị chó điên cắn một cái, chịu đựng một chút là qua thôi...

Sẽ mau qua thôi... Ánh mắt mờ dần dao động, đột nhiên đình trệ —

Long Diễm Diệu?!

Con người kinh sợ trộn to hết cỡ, là ảo giác sao? Long Diễm Diệu sao lại tới nơi này? Đến từ bao giờ?!

Long Diễm Diệu im lặng đứng dưới gốc cây, trên khuỷu tay còn cầm một kiện áo lông cừu —

Hấn vẫn đứng đó, không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Chỉ có khóe miệng mang theo một tia cười nhàn nhạt tựa như châm biếm, hay nói đúng hơn là, bi thương thấm vào tận cốt tủy...

Thực sự rất bi thương. Tại sao ta nhịn không được phải cầm y phục tới tìm người? Tại sao muốn ta nghe thấy thanh âm khó nghe như thế? Tại sao một chút chờ mong cuối cùng của ta cũng phá đi? Bích Lạc...

Hắn vút lại kiện áo lông cừu, chống lên thân cây quay trở về, hắn đi rất chậm, nhưng không hề do dự.

“A ân... Long...ân...”

Nhìn bóng lưng Long Diễn Diệu đi càng ngày càng xa, Bích Lạc rốt cuộc cũng từ trong hoảng loạn hoàn hồn trở lại, y vươn tay, thế nhưng cái gì cũng đều không bắt được, cổ họng không ngừng phát ra tiếng nấc, y muốn vùng vẫy hô to tên hắn, nhưng khóe miệng lại liên tục co giật —

Đừng đi! Long Diễn Diệu, không phải như ngươi nghĩ đâu! Ngươi đừng đi! Nghe ta giải thích!

Ngươi đừng đi!!!

Tất cả đau đớn cùng cảm giác buồn nôn đều biến mất, Bích Lạc mở to mắt nhìn thân ảnh Long Diễn Diệu bước ra khỏi hậu viên, y cố sức giẫy giụa nhưng vẫn bị Đào Tranh chế trụ, ngực phụt chốc bị vỏ cây thô ráp cọ sát đến chảy máu.

“Súc sinh! Mau buông ra! Buông! —“

Bích Lạc điên cuồng chống cự, nhưng càng làm dục vọng của Đào Tranh tăng vọt. Hắn đột nhiên rút phân thân ra, thả lỏng tay, Bích Lạc men theo thân cây vô lực ngồi xuống. Không đợi y kịp lấy lại hơi thở, da đầu bỗng căng thẳng, mái tóc dài đã bị Đào Tranh nắm lấy—

Đào Tranh dùng phân thân đã trưởng thành vuốt ve hai gò má Bích Lạc, lại cọ cọ bên khóe miệng y, muốn đẩy vào, ánh mắt hắn đầy cuồng nhiệt: “Yến vương, nhanh một chút, ngươi cũng có thể lấy được giải được sớm một chút.”

“... Nhanh một chút hả?..” Bích Lạc phát tóc ra sau, lộ ra nụ cười quyến rũ, nắm lấy phân thân đầy khiêu khích trước mắt, không chút do dự mà ngậm vào miệng.

“Ngô... Aha...” Đào Tranh gắt gao ấn chặt đầu y vào khớp gian của mình, nheo mắt: “Nhanh chút nữa... nhanh... A aaaaa — —“

Giữa tiếng kêu gào vô cùng kinh thiên động địa, Đào Tranh ngã xuống đất, hạ thể máu đỏ như trút nước.

Nôn ra khối thịt dơ bẩn trong miệng, Bích Lạc lạnh lùng nhìn Đào Tranh điên cuồng lăn lộn trên mặt đất: “Hiện tại có thoải mái hay không?!” Bích Lạc nhấc một tảng đá lớn bên cạnh lên, liền hướng trên đầu hắn đập mạnh xuống, máu lập tức bắn tung tóe ra ngoài —

“Súc sinh chết tiệt! Biến thái! Kẻ điên! ...”

Bích Lạc hung hăng đập hơn mười cái! Máu tươi không ngừng chảy xuống đất, Bích Lạc lúc này mới thở hồng hộc buông tảng đá xuống, từ trong lòng thi thể lấy ra giải được, vội vàng chỉnh lại quần áo, chạy ra khỏi hậu viên.

.....

“Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Tiếng quát giận dữ truyền ra từ Ngự thư phòng, thanh âm không lớn, nhưng uy nghiêm dọa người, cung nhân bên dưới ai nấy đều cúi đầu thật thấp, không nghĩ tới tân đế xưa nay lúc nào cũng cười ôn hòa lại đột nhiên phát giận, so với Huyền đế càng đáng sợ hơn. Bất quá, hai người vốn là chú cháu. Hơn nữa, bất cứ ai nhìn thấy thi thể Đào thống lĩnh nằm trên mặt đất, máu thịt lẫn lộn, đều không thể cười nổi.

Thái tử hít một hơi lấy lại bình tĩnh, ngón tay chỉ thẳng vào tổng quản vương phủ: “Ngươi nói Đào thống lĩnh đi gặp Yến vương, tại sao lại chết ở hậu viên? Yến vương hiện tại ở chỗ nào?”

“Hồi, hồi thánh thượng, nô tài cũng chỉ là nghe được động tĩnh phía hậu viên, mới phát hiện ra thi thể Đào thống lĩnh...” Kinh sợ trên mặt tổng quản còn chưa biến mất, hắn run rẩy nói: “Còn về phần Yến vương, y đuổi theo Mục Thành hoàng gia ra khỏi phủ, nô tài cũng không biết y đi đâu —“

Hai người kia đến tột cùng đang làm cái quỷ gì? Thái tử nhíu mày, phân phó thị vệ khiêng thi thể Đào Tranh ra ngoài, lại truyền lệnh xuống phía dưới, cấp tốc triệu Yến vương vào cung tiếp kiến. Vậy lui mọi người, hắn nhấp một ngụm trà, ngón tay khua nhịp trên án thư —

Vô duyên vô cớ, Đào Tranh đến Yến vương phủ làm cái gì? Còn có, Bích Lạc cùng Long Diễn Diệu cũng rất kỳ lạ, sợ rằng không giống như người ngoài nhìn thấy chỉ đơn giản là cừu nhân đi...

Tựa hồ cảm thấy có chút nguy hiểm, thái tử cau mày càng chặt — Nếu để hai kẻ có thù oán sâu nặng cùng sóng vai xưng đế, ngoại trừ chống đỡ ngoại thần, cũng là để bọn họ tự kiềm chế lẫn nhau, sẽ không gây nguy hiểm cho hoàng đế. Nhưng nếu bọn họ không phải quan hệ cừu nhân như trong tưởng tượng, trái lại còn cấu kết với nhau, chẳng phải sẽ trở thành uy hiếp to lớn cho hoàng đế hay sao? ...

Mặt chiếu kia, chỉ sợ không còn thích hợp nữa... Thái tử vỗ vỗ án thư, đang định gọi người truyền sử quan, đột nhiên một chút khí lực cũng không còn, mặt sưng đến tím ngắt, hai mắt trợn tròn, muốn gọi người nhưng không thể phát ra âm thanh —

“Rất khó chịu sao...”

Tiếng cười dễ nghe mê người nhẹ nhàng truyền đến, tay áo thủy ngân sắc vừa phát, một thân ảnh từ xà nhà nhảy vọt xuống, tựa như lá rơi không gây ra nửa điểm tiếng động.

Đây không phải là Quân Vô Song từng gặp qua tại Ngự yến sao? Thái tử vỗ nhẹ ngực, nhìn nam tử ưu nhã đang đến gần, hẩn ẩn thân trong Ngự thư phòng là có ý đồ gì?

Quân Vô Song dừng lại cách trước mặt thái tử khoảng một bước, đôi mắt quỷ dị nhanh chóng lướt qua thần sắc bệnh hoạn của hắn, khuôn mặt thanh nhã xuất trần của Quân Vô Song dần dần lộ ra ý cười: “Quả nhiên không sai biệt lắm a...”

Có ý gì? Thái tử khó hiểu cau mày, rồi mới giật mình phát hiện cơ trên mặt cũng bắt đầu trở nên cứng ngắt —

“Vào buổi cung yến hôm đó, ở trong Ngự hoa viên, lúc ta vỗ tay thì đã hạ độc trên người người, người sẽ không thể nói chuyện, không thể đi lại, toàn thân không thể nhúc nhích, tối đa không còn sống quá mười ngày nữa.” Nhìn biểu tình khiếp sợ cùng đáy mắt phần nộ của thái tử, Quân Vô Song mỉm cười: “Người thật sự cho rằng người bị nhiễm quái chứng ở Nhạc Dương Phong môn sao? Ha ha, cũng khó trách, dựa vào đám lang băm trong cung, sao có thể phát hiện được độc do ta hạ?”

Một ngón tay Quân Vô Song nhẹ nhàng điểm trên mi tâm thái tử: “Có thể chết trên tay ta, người coi như không uống cuộc đời này.”

Sức nóng từ đầu ngón tay lan khắp khuôn mặt, đôi môi cứng ngắt lúc này lại hơi hơi có cảm giác, thái tử dùng hết toàn lực lộ ra một nụ cười giả dối, xảo quyệt: “Người thật sự muốn dốc sức vì hoàng thúc, đáng tiếc, cho dù hắn có lên làm hoàng đế cũng sẽ lập tức hạ chỉ tiêu diệt Hồng Trần giáo?”

“Người sai rồi! Trong thiên hạ, người có thể khiến Quân Vô Song ta cam tâm tình nguyện, chỉ có duy nhất giáo chủ của ta mà thôi. Ta giúp Long Diễn Diệu đoạt vị, chỉ là muốn Thiên triều Long thị các người tự giết lẫn nhau, giáo ta mới có hy vọng phục quốc —”

“Phục, phục quốc?!” Sắc mặt thái tử đột biến: “Người đến tột cùng là ai?”

Quân Vô Song nhàn nhạt cười không đáp.

“Hồng Trần giáo... Hồng Trần Hồng Trần... Thần Hồng...” Thái tử lăm lăm, bỗng nhiên mở to mắt: “Là tiền triều Thần Hồng thái tử sao? Người, là dư nghiệt của Hạ Lan tiền triều? ...”

“Người quả nhiên là người thông minh hiếm thấy trong Long gia, may mà mạng của người không dài, nếu không, người chắc chắn sẽ phá hỏng kế của ta...” Quân Vô Song thở dài, thu hồi ngón tay.

“Chỉ trách người quá thông minh...” Quân Vô Song liếc nhìn thái tử, mép miệng hắn cứng ngắt nhưng vẫn lộ ra ý cười quỷ dị — Cũng trách đáng cười này của người, thật tương tự với hắn...

Quân Vô Song xoay người, tay áo ngân sắc khẽ phát, nghênh ngang rời đi.

“Hoàng thúc của ta, hắn —” Môi nhúc nhích, nhưng rốt cuộc cũng không thể phát ra âm tiết trọn vẹn.

“Ha ha... Mắt không thể nhìn thấy, còn làm được cái gì? ...” Thanh âm trong trẻo tựa thủy tinh dần dần tiêu tán, nhưng tiếng cười nhàn nhạt vẫn còn quanh quẩn. Dáng cười ôn hòa, nhưng lại mang theo vài phần kiêu ngạo, vài phần chán chường...

.....

Gió thổi vù vù qua hai tai, Bích Lạc liều mạng thúc ngựa, đuổi theo bóng lưng đang chạy băng băng phía trước —

“Long Diễn Diệu! Mau dừng lại! ...”

Bích Lạc lo lắng hết lớn, nhưng toàn bộ thanh âm đều bị xuy tán trong gió, đôi mắt thu thủy tràn ngập sợ hãi — Lúc trước vừa ra khỏi hậu viên, lại không gặp Long Diễn Diệu, hỏi tới mới biết Long Diễn Diệu không để ý mọi người khuyên can, phi ngựa lao thẳng ra khỏi vương phủ. Y cả kinh, này không phải chuyện đùa, tuy nói ngựa tốt có thể nhận biết đường xá, nhưng hai mắt Long Diễn Diệu không thể nhìn thấy, làm thế nào không chế ngựa? Kinh hoàng qua đi, y thuận tay kéo một con ngựa khác đuổi theo. Thế nhưng ngựa Long Diễn Diệu cười chính là thiên lý mã quý báu, Bích Lạc đuổi theo một đường đến vùng hoang vu dã ngoại, vẫn bị bỏ lại phía sau hơn mười trượng.

Mắt thấy địa hình càng ngày càng gồ ghề, trong lòng Bích Lạc kinh hoàng, con ngựa phía trước đột nhiên thẳng lại một cái, dừng thẳng người lên, Long Diễn Diệu nhất thời bị quăng khỏi lưng ngựa —

“Long Diễn Diệu!!”

Bích Lạc đỏ mắt, vừa ra sức quát roi, vừa chạy như bay đến gần, y xuống ngựa muốn nâng hấn dậy, lại bị gạt tay ra.

Long Diễn Diệu chống đất đứng lên, không nói một lời mà lao nhanh về phía trước.

“Người nghe ta giải thích!”

Bích Lạc vội vàng kéo ống tay áo hấn, gấp gáp nói: “Không phải như ngươi nghĩ đâu! Ta là muốn đổi —”

“Roẹt” một tiếng, ống tay áo bị xé rách ra, tất cả thanh âm đều ngừng lại.

Long Diễn Diệu chậm rãi buông nửa ống tay áo mình vừa xé xuống, tiếp tục đi về phía trước.

Đôi mắt không còn chuyển động, Bích Lạc gắt gao nhìn mảnh vải bị xé vụn trong tay, bỗng nhiên điên cuồng chạy lên, hung hăng ôm lấy Long Diễn Diệu.

“Dừng đi! Dừng phốt lờ ta! Dừng —”

Y hét đến khàn giọng, nhưng Long Diễn Diệu căn bản không nghe vào tai, hấn vẫn đứng thẳng không hề nhúc nhích.

Tâm không ngừng chìm xuống, không ngừng chìm xuống... Bích Lạc run rẩy, đột nhiên nhớ ra cái gì, hoảng loạn moi từ trong ngực ra một viên đan dược kim hoàng sắc: “Ta đã lấy được giải dược Tuyệt Dung, Long Diễn Diệu, ngươi có thể khôi phục võ công rồi, ngươi —”

Long Diễn Diệu vẫn trầm lặng như trước... Cổ họng Bích Lạc khô khốc đến nói không ra lời, tại sao ngươi một chút cũng không cao hứng? Người đến tốt cùng có đang nghe ta nói hay không?

Đem đan hoàn thả vào lòng bàn tay Long Diễn Diệu: “Ta, ta thật là vì giải dược, mới cùng Đào Tranh... Ta biết ngươi rất tức giận, nhưng mà, ta đã giết hấn rồi, giết rồi...”

“... Chuyện này không quan hệ với ta...”

Thờ ơ nói ra một câu... Long Diễn Diệu không hề cử động, viên đan dược trong lòng bàn tay rơi xuống mặt đất, nhanh như chớp lặn ra ngoài —

Vật tròn tròn kia là cái gì? Hấn mơ hồ nghe được là giải dược? Không muốn biết! Nam nhân kia gọi là Đào Tranh? Đào Tranh là ai? Hấn sống hay chết ta cũng không muốn biết. Chuyện của ngươi, ta cũng không muốn biết nữa!

Ta chỉ biết, tâm của ta đau lắm, từ lúc rời khỏi hậu viên vẫn đau nhức đến tận bây giờ... Đau đến không muốn thấy mặt người, đau đến nghe không rõ người đang nói cái gì... Nhưng sau này, sẽ không tiếp tục đau nhức như vậy nữa, bởi vì ta, thực sự không muốn lưu tâm bất luận chuyện gì của người nữa, không muốn vì người mà đau lòng nữa.

“Long Diễn Diệu —”

Bích Lạc nhặt đan dược lên, nhìn lại đã thấy Long Diễn Diệu bỏ đi thật xa. Y vội vàng chạy lên nắm lấy tay hắn.

“Buông ra.”

Lời hắn bình tĩnh dị thường khiến Bích Lạc hoảng sợ mà rống to hơn: “Ta không buông — —” Ta sao có thể để người lưu lạc bên ngoài một mình? Cho dù, cho dù người thực sự muốn đi, cũng phải ăn giải dược trước đã!

Đôi tay nắm chặt đến chết cũng không buông... Long Diễn Diệu nở nụ cười, hàm chứa vô hạn bi thương cùng châm biếm, tay hắn ra sức gỡ các ngón tay Bích Lạc — Không nghĩ tới có một ngày, ta rốt cuộc muốn gỡ tay người, muốn ly khai khỏi người...

Tay chợt dừng lại, đầu ngón tay chạm tới một vật gì đó, cảm giác mát lạnh, ôn nhuận, là cái gì? ... Vuốt ve thấy đường nứt thật nhỏ, là nhẫn ngọc! Là di vật của mẫu hậu lưu lại, là vật ta trao cho người vào ngày đại hôn... Cũng là vật người không chút lưu tình ném đi, ta lại lần thứ hai thay người đeo vào...

Long Diễn Diệu chìm đắm trong hồi ức, tay không ngừng vuốt ve nhẫn ngọc, trên mặt vừa vui vẻ vừa bi thương...

Hiếm khi Long Diễn Diệu yên tĩnh như thế này, thậm chí còn có một chút ôn nhu, Bích Lạc khó tin nhẹ nhàng ôm lấy tay hắn, không có bị đẩy ra, hai mắt nhất thời không che giấu được kinh hi: “Người chịu tha thứ cho ta rồi? ...”

“Nhẫn ngọc này, người đã nói muốn ta đừng tùy tiện vứt đi nữa, ta, ta sau đó đều rất cẩn thận, luôn luôn đeo trên tay...” Bích Lạc lấy hết dũng khí, kìm nén vào Long Diễn Diệu, đôi môi khẽ run rẩy chạm vào đôi môi hắn.

“Người nói muốn ta làm vợ của Long Diễn Diệu người, khi đó ta rất cao hứng, thực sự đó, không có lừa người. Ta lúc nào cũng mang nó theo, đeo nó cho tới ngày ta chết, người tin ta, Long Diễn Diệu...”

Người bằng lòng theo ta? Ta vốn nên vui sướng mới đúng, nhưng ta, vì sao lại cảm thấy bi thương như vậy? Bi thương đến không thể khống chế được? ... Vô thanh vô tức, một giọt lệ từ đôi mắt vẫn thủy chung nhắm chặt rơi xuống — Ta không muốn vì người mà đau lòng, mà mê vòng nữa, nhưng lại vì người mà rơi lệ...

Thực sự không muốn như vậy.

Hắn bỗng nhiên sử dụng lực, tháo nhẫn ngọc khỏi tay Bích Lạc, ven theo đường đứt dề mạnh một cái —

“A?! Đùng —” Bích Lạc thét lên một tiếng thảm thiết, vô cùng thê lương.

“Rắc.”

Nhẫn bỗng nhiên bị bẻ thành hai nửa, vỡ nát.

“... Ta không muốn thấy người nữa, không muốn nghe thanh âm của người nữa...” Long Diễn Diệu dờ dẫm vứt nhẫn xuống đất, chậm rãi rời đi — tâm quả nhiên không còn đau đớn, có phải hay không, là bởi vì nhẫn kia đã vỡ nát? ...

Thân thể giống như bị vật gì đó xuyên thủng, trước mặt trời đất trắng xóa một mảnh, hỗn loạn đến cực điểm. Bích Lạc chậm chậm cúi người, nhặt hai nửa nhẫn ngọc bên chân lên, y kịch liệt chấn động, cả người cũng không thể đứng dậy nổi —

“Nga, đây là mẫu hậu lưu lại cho ta, bảo sau này tặng con dâu của Long gia, ha ha, người đã đeo rồi thì, ngoan ngoãn làm vợ ta đi, ai nha —”

“Người còn là vợ của Long Diễn Diệu ta, ha ha, phải cùng theo ta đầu bạc đến già mới được...”

“Hoàn hảo còn chưa vỡ, sau này có tức giận cũng không nên ném nó đi, ta không thể tìm ra cái nào khác giống y đúc như vậy để thay thế.”

Ta không có ném đi, mà là người, chính tay người đã bẻ gãy nó, vứt nó...

Hiện tại, ta đã hiểu, người chán ghét ta tới cỡ nào! Người căm hận ta! Vĩnh viễn cũng không chịu tha thứ cho ta! Thế nhưng, không được đi, người còn chưa ăn giải dược của Tuyết Dung!

“Long Diễn Diệu, giải dược của người...” Bích Lạc vươn tay, nhìn bóng lưng phía xa xa, y đã không còn đủ khí lực để đuổi theo.

Trong miệng bỗng nhiên nóng lên, máu tràn ra khỏi khóe môi, hòa lẫn với nước mắt, rơi xuống vạt áo.

Bỗng có một bàn tay trắng nõn, mềm mại vươn tới, xoa nhẹ huyết lệ loang lổ trên khuôn mặt y —

“Người có khi, thật sự rất ngu ngốc...”

Thanh âm như thủy tinh cất lên, hàm chứa vô tận u buồn, đôi mắt muôn vàn biến ảo không ngừng lưu chuyển, cuối cùng hóa thành một mảnh thương tiếc, một mảnh bất đắc dĩ. Quân Vô Song khom người, nhẹ nhàng ôm lấy Bích Lạc: “Ta mang người quay về trị thương a.” Bên dưới vạt áo Bích Lạc vốn dĩ đã dính không ít máu, ngồi trên yên ngựa càng làm vết máu lan ra nhiều hơn...

Bích Lạc lo lắng, tóm chặt tay áo thủy ngân sắc: “Dẫn hần cùng trở lại...”

Khuôn mặt Bích Lạc trắng bệch hầu như sẽ lập tức ngắt đi, nhưng vẫn kiên trì nhìn bóng lưng phía xa xa không chớp mắt. Quân Vô Song nhẹ thở dài một tiếng.

“Được!”

28. Quyển 2 - Chương 26

Sắc trời âm u, mây đen tầng tầng lớp lớp kéo đến, gió lạnh gào thét bên song cửa trúc, thổi vào phòng làm ngọn đèn dầu lay động không ngớt.

Bích Lạc si ngốc nhìn nam tử đang nằm ngủ an ổn trên giường, y chậm rãi vươn tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt hần, làn mi tĩnh tế, cánh mũi thẳng tắp, đường nét môi tươi tắn, rõ ràng... Y cúi người, nhẹ nhàng phủ lên môi nam tử, đẩy khớp hàm hần ra, đem viên đan dược kim hoàng sắc trong miệng mình đẩy vào miệng hần, được rất nhanh được nước bọt hòa tan, thuận lợi chảy vào cổ họng...

Long Diễn Diệu... Nghe được tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hần, Bích Lạc lần thứ hai dán sát miệng mình vào môi hần cẩn thận vuốt ve. Cũng chỉ có lúc này mới có thể an tâm mà hôn hần, không cần lo sợ bị hần cự tuyệt, khinh thường — Lúc trước ở vùng ngoại ô, Quân Vô Song đã điểm huyết ngũ của Long Diễn Diệu, sau đó đưa hần cùng Bích Lạc trở về trúc xá.

*Trúc xá: Dạng nhà lợp từ trúc, thường dựng giữa rừng, núi í.

Cửa vừa mở ra, Bích Lạc đứng thẳng dậy, thấy Quân Vô Song đang bưng một chén dược bước vào, mùi thuốc ngay lập tức tràn ngập khắp phòng.

“Đây là Khu Hần, uống vào có thể làm ấm thân thể.” Quân Vô Song đem chén thuốc đặt vào tay Bích Lạc, liếc thấy sắc mặt tái xanh gần như trắng bệch của y, vội nắm tay y bắt mạch, khẽ lắc đầu nói: “Người mất đi nội lực hộ thể, thân thể càng suy nhược hơn so với người bình thường, sau này phải nghìn vạn lần chú ý, đừng tùy tiện để nhiễm phong hàn hoặc thụ thương, nếu không sẽ khiến các vết thương cũ bạo phát trở lại, nếu thế sợ rằng...” Hần hít sâu một hơi, sửa lời nói: “Vết thương của người đã ngừng chảy máu, dùng thuốc mỡ ta đưa thoa thêm khoảng hai lần, mới có thể khỏi hần...”

*Khu Hần: Khu = xoa vuốt, Hần = lạnh.

Nghe hần đề cập đến vết thương ở hạ thể, Bích Lạc đỏ mặt lên, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ cúi đầu yên lặng uống dược. Đột nhiên một bàn tay ấm áp lướt nhẹ trên gò má, Bích Lạc cả kinh ngừng đầu.

“Là vết thương mới?” Đầu ngón tay Quân Vô Song chạm vào vết sẹo trên mặt y, nhàn nhạt cười nói: “Xem ra thái y trong cung thực đúng là vô dụng, ngay cả vết thương nhỏ nhỏ thế này cũng chữa không được —”

“Quân Vô Song?” Bích Lạc lắc đầu, tránh bàn tay Quân Vô Song, y có chút ngạc nhiên, mở to miệng nhìn hắn. Nhất thời đã quên mất Câu Hồn Ma Nhân của hắn, chạm đến cặp mắt ẩn giấu vô số tình ý đó, trong ngực phách chốc không thể khống chế mà nhảy loạn lên, vội vã di chuyển tầm nhìn.

Thấy y khẩn trương như vậy, Quân Vô Song không khỏi buồn cười, hắn ngồi xuống bên cạnh bàn: “Không cần sợ ta như vậy, ta nói rồi, sẽ không miễn cưỡng người...” Hắn nhắc tay áo, lại vuốt ve khuôn mặt Bích Lạc: “Vết sẹo này thật khiến người khác khó chịu, ta giúp người chữa nó.”

“Người có thể?” Đôi mắt Bích Lạc trừng thật to, vì vết thương trên mặt y, Long Diễn Diệu đã dày vò không biết bao nhiêu thái y trong cung, cho dù dùng linh đan diệu dược thoa lên vô số lần, vẫn cứ để lại sẹo. Lúc này nghe Quân Vô Song nói có thể chữa dễ dàng như vậy, y thực sự không quá tin tưởng.

“Người có biết cái tên Vô Song từ đâu mà có?” Quân Vô Song không vì hoài nghi của y mà khó chịu, ngược lại còn thản nhiên mỉm cười. Thấy môi Bích Lạc cử động như muốn nói, cũng không đợi y kịp trả lời, hắn đã lên tiếng: “Tài hoa vô song, mưu trí vô song, những chuyện này bất quá chỉ là lời đồn đãi mà thôi. Ha ha, bọn họ không biết, thứ ta tâm đắc nhất ở đôi bàn tay vô song này chính là độc thuật cùng y thuật. Nếu không, lúc trước ở vương phủ, ta làm sao có thể dễ dàng phá hủy tất cả độc vật của Tử Minh? A...”

Dường như nhớ đến tình hình thú vị ngày hôm đó, Quân Vô Song cúi đầu cười hai tiếng, bàn tay vẫn tiếp tục xoa nhẹ khuôn mặt Bích Lạc: “Muốn vết sẹo này biến mất, rất dễ dàng —”

Quân Vô Song thật sự có y thuật tuyệt diệu như vậy? Bích Lạc chấn động nắm lấy tay hắn: “Vậy người có thể chữa khỏi đôi mắt cho hắn không?” Bích Lạc trong lòng kích động, ngay cả thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Ta nghe thái y nói, chỉ cần thay màng mắt khác là có thể tiếp tục nhìn thấy mọi vật.”

Quân Vô Song nhíu mày, thu lại bộ dáng tươi cười: “Đúng là như vậy, nhưng có ai muốn đem màng mắt của chính mình đổi cho hắn? Hơn nữa, hai mắt là bộ phận yếu ớt nhất của cơ thể, không được phép sai lầm dù chỉ một chút, cho dù là ta, bất quá cũng chỉ nắm được năm phần thành công...”

“Năm phần sao? ...” Vốn tưởng rằng đôi mắt của Long Diễn Diệu một chút cũng không còn hy vọng, hóa ra còn có thể chữa được a! Bích Lạc gắng sức nắm chặt bàn tay Quân Vô Song, run giọng nói: “Vậy người mau giúp hắn chữa trị a! Ta, lấy màng mắt của ta thay cho hắn là được, hãy dùng của ta đi —”

“Bích Lạc? ...”

Trong đôi mắt Quân Vô Song lại biến ảo một trận, cuối cùng bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói: “Người tại sao phải cứu hắn?” Quân Vô Song lại nở một nụ cười: “Hắn hạ lệnh diệt trừ giáo chúng của ta, ta vốn nên lấy mạng của hắn mới phải.”

Toàn thân Bích Lạc chấn động, y không có lời nào để phản biện, nhưng vẫn mạnh mẽ cầm chặt tay Quân Vô Song, y tựa như người sắp chết đuối bỗng nhiên bắt được một khúc gỗ di động, dù chết cũng không buông tay —

Trong phòng nhất thời trở nên tĩnh mịch, hồi lâu, Quân Vô Song chợt thở dài một tiếng, trong trẻo như thủy tinh.

“Ta không thể nắm chắc mười phần, hắn không thể hồi phục thị lực còn chưa tính, chỉ sợ ngay cả hai mắt của người cũng oan uổng...”

Nhìn môi Bích Lạc run rẩy tái nhợt, Quân Vô Song cúi đầu, hắn im lặng rất lâu mới giương mắt cười nói: “Người cũng đừng nên nản lòng, ta biết một người nhất định có thể làm mất hắn sáng trở lại —”

“Là ai?” Bích Lạc sửng sốt, Quân Vô Song không phải tự xưng là diệu thủ vô song sao? Còn người nào có y thuật cao minh hơn hắn nữa?

*Diệu thủ: Diệu = kỳ diệu, thần kỳ, Thủ = tay.

“Là người được dân làng Nhạc Dương tôn kính như con trai của Lôi thần, Phong môn tứ công tử – Phong Kinh Lôi, ta từng đích thân chứng kiến qua năng lực của hắn, thực sự rất phi thường, không phải người

phạm tục nào cũng có thể tưởng tượng được... Thế nhưng, hắn bị giáo chủ mang đi ngao du tứ phương, lúc này không biết đang ở nơi nào?” Trên khuôn mặt thanh nhã xuất trần của Quân Vô Song hiện lên một chút phiền muộn: “Mặc dù ta có thể phái giáo chúng xuất toàn lực tìm kiếm, nhưng giáo chủ nhất định sẽ không đến gặp ta...”

Đôi mắt lơ đãng lộ ra vài tia hoang mang bối rối mà trước đây chưa từng có, Quân Vô Song lầm bầm: “... Nhất định sẽ không đến gặp ta...”

Hy vọng của Bích Lạc như ngọn lửa vừa nhen nhóm bị tạt một gáo nước lạnh, y ngầy người nửa ngày, quay đầu nhìn Long Diễm Diệu hầy còn ngủ say trên giường, tóc đen theo từng nhịp hô hấp của hắc khê nhấp nhô, rất yên lặng, rất bình thản... Khiến người khác không đành lòng đến quấy nhiễu, chỉ muốn yên lặng nhìn vẻ mặt khi ngủ của hắc, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa...

“... Dừng màng mắt của ta đi...”

Bích Lạc quay đầu lại, nhợt nhạt nở một nụ cười: “Chỉ cần có một cơ hội, đều đáng để thử.”

“Người thực sự, quá ngu ngốc...”

Kinh ngạc qua đi, Quân Vô Song lo lắng thở dài: “Hắn đã không muốn gặp người, không muốn nghe thanh âm của người, người còn chưa muốn buông sao? Nếu tương lai người cảm thấy hối hận, thì sẽ thế nào? ...”

Tương lai?

Bích Lạc cười khê nhắm mắt lại, gió, thật lạnh luồn qua ngực, thổi bay mái tóc, lạnh xuyên thấu tận xương.

— Ai biết tương lai sẽ như thế nào? Lúc ta theo Mạnh Thiên Dương rời khỏi Tùy Mộng Các, cũng không ngờ tới tương lai sau này sẽ vứt bỏ hắc! Lúc ta chạy đến Miêu Cương, cũng không ngờ tới tương lai mình lại thích phụ thân! Lúc ta thề sẽ vì Yến Nam Quy báo thù lại càng không ngờ tương lai sẽ yêu thương Long Diễm Diệu! Nếu có thể biết trước tương lai, con người, sao lại có nhiều phiền não cùng thống khổ như vậy? ...

Ta, không biết tương lai của chính mình... Nhưng ta biết, nếu như lúc này bỏ lỡ cơ hội giúp Long Diễm Diệu khôi phục thị lực, ta nhất định sẽ hối hận.

“Giúp ta đi, Quân Vô Song...”

Môi khê nhếch, câu dẫn thành một tia cười vô cùng quyến rũ, Bích Lạc nhắm chặt hai mắt — trước mặt là một màu hắc ám.

Hóa ra nhìn không thấy là cảm giác như thế này. Kỳ thực, cũng không có gì đáng sợ...

Thực sự, không có gì đáng sợ.

.....

Tĩnh giác, trước mặt một mảng đen tối, đen như trong giấc mộng.

Chầm chậm, có gì đó đang tỏa sáng, vô số điểm trắng xóa trước mặt lả lướt tung bay, tựa như hoa tuyết...

Thế nhưng, ta sao có thể thấy được hoa tuyết? Mắt của ta đã sớm không nhìn được gì rồi a!

Ta cái gì cũng nhìn không thấy! Đây, nhất định là ảo giác! Nhưng vì sao ảo giác lại chân thật như vậy? Chân thực đến mức khiến ta nhìn không được muốn chia tay bắt lấy đóa hoa tuyết kia, xem đến tận cùng nó là gì!

Long Diễm Diệu vươn cánh tay ra giữa không trung rồi bỗng dừng lại, con ngươi đen láy gắt gao nhìn cánh tay của chính mình —

Hắn cư nhiên nhìn thấy rõ bàn tay của hắc!!!

Ánh mắt khó hiểu dời về nơi phát ra ánh sáng trắng xóa kia — ngoài cửa sổ, đúng là tuyết đang nhẹ nhàng thổi. Một đóa, lại một đóa, hoa tuyết trong suốt trắng tinh...

Cả người như muốn nhảy ra khỏi giường, cố sức đâm vào cạnh bàn —

Một chút cũng không đau! Nội lực đã mất đều trở về trong cơ thể, chân khí toàn thân đang lưu chuyển...

Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?! Long Diễn Diệu nhìn quanh bốn phía, trong lòng đầy hoài nghi. Hắn nhớ lúc trước ở vùng ngoại ô đã bẻ đôi nhãn ngọc, một mình lần mò đi về phía trước, sau đó lại bị điểm huyết. Là ai đã đưa hắn đến trúc xá xa lạ này? Võ công của hắn tại sao lại khôi phục? Hai mắt tại sao có thể nhìn thấy? ...

“Người tỉnh rồi.”

Thanh âm ôn hòa, trong trẻo cắt đứt mạch suy nghĩ hỗn loạn của Long Diễn Diệu, hắn xoay người lại, nhìn ngân sam nam tử đang chấp tay đứng trước cửa, đột nhiên rùng mình.

“Là người bắt ta tới đây?”

Không có tiếng trả lời, Quân Vô Song cẩn thận nhìn con người sắc sảo lợi hại của hắn, đạm nhiên gạt đầu: “Cũng không tệ lắm, màng mắt của người mới thay chưa quá ba ngày, phải nhớ kỹ, lúc chải đầu rửa mặt chớ để dính nước bẩn —”

“... Thay mắt màng? ...” Long Diễn Diệu không nhận được sờ sờ lên mí mắt, ngoại trừ có chút đau xót ra, thì không khác gì so với trước đây.

Quân Vô Song lẳng lẳng nhìn hắn một hồi, mới khẽ thả lỏng mi mắt: “Màng mắt của người bị thương, ba ngày trước ta lấy màng mắt của một gã giáo chúng thay cho người, nếu không sao người có thể nhìn thấy mọi vật...”

Long Diễn Diệu ngạc nhiên, không ngờ trên thế gian còn có loại y thuật kỳ diệu như thế này, nhưng hai mắt hắn nhìn thấy được là thật, không muốn tin cũng không được, thế nhưng, giáo chúng nào có thể chịu hy sinh hai mắt? Chỉ sợ là Quân Vô Song cưỡng bức người nọ lấy màng mắt đi...

Long Diễn Diệu giương mày nhìn thẳng Quân Vô Song: “Ta từng hạ lệnh tiêu diệt Hồng Trần giáo, tại sao người còn giúp ta chữa mắt? Hơn nữa, người sao lại có giải được Tuyệt Dung?” Quân Vô Song mưu trí hơn người, hắn cứu trợ mình tất có mưu đồ.

“... Chuyện này sao, ta không muốn nói cho người...” Ông tay áo thủy ngân sắc nhẹ phất, Quân Vô Song chậm rãi xoay người rồi đi: “Nếu mắt của người không còn việc gì, xin mời đi ngay đi, hai mươi dặm về hướng Bắc chính là kinh thành. Trúc ngoại hiên này của ta xưa nay không tiếp khách, mấy ngày qua đã là ngoại lệ.” Lời còn chưa dứt, bóng người đã mất hút, chỉ còn lại một mình Long Diễn Diệu.

Quân Vô Song, người này giả thần giả quỷ! Đôi ưng mâu Long Diễn Diệu trầm xuống, nhưng dù sao cũng được hắn ban ân, không thể tức giận, Long Diễn Diệu hừ một tiếng, hai vai nhẹ nhàng nhún một cái phóng ra khỏi trúc xá, biến mất trong làn mưa bụi gió tuyết.

.....

Tuyệt, dồn dập thổi đến, nhưng không hề chạm được vào y bào thủy ngân sắc.

Nhìn thân ảnh Long Diễn Diệu đã đi xa, Quân Vô Song mới chậm rãi trở về gian phòng nhỏ trọ ở cuối trúc xá, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Hắn đi kinh thành rồi.”

Bóng lưng bạch lục đứng trong phòng khẽ run rẩy, nhưng không hề quay đầu lại.

Quân Vô Song đến gần Bích Lạc, ngưng mắt nhìn mái tóc dài đen nhánh lộn xộn, chỉ buộc lỏng lẻo tại thất lưng, hắn hơi thở dài: “Tại sao không để ta nói cho hắn biết, là người đem màng mắt đổi cho hắn? Người cứ mặc kệ hắn rồi đi như vậy sao?”

Gió thổi tóc đen khẽ gợn sóng, Bích Lạc vẫn đứng lặng như cũ.

Quân Vô Song bắt đầu dĩ lạc đầu, bắt lấy một lọn tóc, nhìn đến say mê: “... Hai ngày trước ta đã truyền huyết lệnh cho giáo chúng, một khi nhìn thấy giáo chủ cùng Phong Môn tứ công tử, lập tức thỉnh bọn họ đến đây. Đến lúc đó, ta sẽ xin giáo chủ để Tứ công tử chữa mắt cho người...” Hắn nói rất đơn giản nhưng

trong ngực cũng không quá nắm chắc, lấy tính tình giáo chủ mà nói, trừ phi tự nguyện xuất hiện, bằng không nếu muốn gặp thực sự khó như lên trời. Mấy năm qua, số lần hai người gặp nhau vốn càng ngày càng ít, từ sau khi giáo chủ mang tứ công tử đi, đến nay chưa từng lộ mặt...

Hắn giật mình, hít lấy một ngụm khí, rồi mới xoay người Bích Lạc lại: “Người trước hết cứ ở lại chỗ này, ta...”

Bích Lạc quay đầu, hai mắt tuy nhắm chặt nhưng trên mặt đã ẩm ướt, nước mắt không ngừng chảy ra từ đáy mắt, cứ lặng yên không một tiếng động mà rơi xuống.

“... Người, tội gì? ...”

Tất cả thương tiếc đều hóa thành tiếng thở dài, Quân Vô Song vươn tay thay y lau đi nước mắt, con người thiên biến vạn hóa nhìn chằm chằm vào Bích Lạc, hắn đột nhiên kề sát lên đôi môi hồng nhuận của y hôn xuống, cái hôn nhẹ nhàng tựa như chuồn chuồn lướt nước rồi ngay lập tức rời ra.

“Theo ta đi, Bích Lạc... Ta có thể giúp ngươi quên hết tất cả, ngươi sẽ không cần thống khổ.” Khẽ ôm đôi vai run rẩy của Bích Lạc, Quân Vô Song vẽ mặt nghiêm túc nói: “Ngươi còn nhớ loại huyết chú mà ngày đó ta đã nói không? Lúc đầu ta vẫn chưa nói hết, kỳ thực vận dụng thuật này, ta cũng sẽ quên hết tất cả, chỉ nhận thức ngươi, chỉ thích một mình ngươi...”

Thân thể đang run rẩy bỗng nhiên cứng ngắc, Bích Lạc cúi đầu xuống, hồi lâu lại ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói: “Nhưng ta, không muốn quên hắn...”

Ông tay áo thủy ngân sắc chột buông lỏng, Quân Vô Song không mở miệng.

“Ta không muốn quên...” Mò mẫm bước qua khỏi người Quân Vô Song, Bích Lạc từng bước từng bước một đi chuyển ra khỏi phòng, khóe môi nhếch lên thành một tia cười đậm nhạt như mây khói — Long Diễn Diệu, ta sao có thể cam lòng quên, hắn đã từng đối ta ôn nhu thế nào? Đối ta yêu thương thế nào? ...

Người cũng yêu thương ta như vậy... Là ta làm tổn thương ngươi, khiến ngươi không còn tin ta! Không còn muốn nhìn thấy ta! Không muốn nghe thanh âm của ta! Là ta hại ngươi mất đi tất cả! Hiện tại, bị ngươi chán ghét, bị ngươi căm hận, đều là do ta tự chuốc lấy, ta không hề trách ngươi!

“Ngươi muốn đi đâu?”

Quân Vô Song bước lên trước đỡ lấy Bích Lạc: “Còn muốn đi tìm hắn? Vậy chờ tuyết ngừng rồi hãy đi cũng không muộn...” Hắn sờ lên khuôn mặt y: “Vừa lúc ta có thể thay ngươi chữa vết sẹo —”

“Không cần.”

Bích Lạc đẩy Quân Vô Song ra, cười đến cực kỳ thản nhiên, người kia, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy ta, mà ta, cũng sẽ không đi gặp hắn nữa. Mặt của ta cho dù đẹp hay xấu, đã không còn quan trọng.

Một cước bước qua khỏi bậc cửa, tuyết ngoài trời vẫn không ngừng lất phất. Bích Lạc kéo chặt vạt áo, chậm chạp đạp trên nền tuyết trắng mà rời đi, phía sau kéo thành hai đường dấu chân nhỏ vun.

“Cảm tạ ngươi đã giúp ta...”

Thanh âm yếu ớt rất nhanh bị gió cuốn đi, Quân Vô Song đứng ở trước cửa, nhìn thân ảnh Bích Lạc dần dần mờ hồ trong làn tuyết, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

.....

Vùng ngoại ô hoang vắng, gió thổi cũng yếu dần, trên mặt đất đã tích tụ một tầng tuyết thật dày, Long Diễn Diệu đứng cô độc trong làn tuyết, gió cuốn lên một góc y bào hoa lệ, mang theo vẻ cô đơn không nói nên lời —

Vài ngày trước, hắn bị ngã ngựa tại chỗ này... Long Diễn Diệu nhắm mắt cười khổ, hôm đó ở hậu viện nghe thấy thanh âm dâm mỹ, tục tĩu, hắn thực sự cảm thấy đau thương tới cực điểm, nên mới hồ đồ giục ngựa thẳng đến đây, cũng may ngựa kia có linh tính, vừa ra khỏi vương phủ liền chạy theo hướng trước đây hắn từng tới săn bắn, nếu như xông vào phố xá, không biết sẽ gây ra náo loạn kiểu gì, lại thành nhục điểm để Thụy Đình nắm lấy.

Tiểu tử Thụy Đình, dám thả hán khỏi địa lao, thực sự nghĩ là hán điên, lại mất võ công, mới thiếu cảnh giác? Hay là có âm mưu khác? Con người bỗng nhiên mở to, sắc bén như mũi nhọn — món nợ bị sỉ nhục, bị vùi thân trong địa lao kia, sớm muộn cũng phải đòi lại! Long Diễn Diệu hán, tuyệt không buông tha đơn giản như vậy!

Thụy Đình! Lão thất phu Đoan Mộc! Còn có mấy thần tử nịnh nọt! Một người cũng sẽ không tha!

Ta vốn muốn buông tha tất cả! Vì người kia mà toàn tâm toàn ý vứt bỏ tất cả, bao gồm cả ngôi vị hoàng đế! Chỉ cần trải qua cuộc sống thanh tịnh không tranh không đoạt! Nhưng trời xanh lại trêu đùa ta, không cho ta ly khai kinh thành như ý nguyện, vậy ta đây, sẽ đoạt lại tất cả những gì đã mất! Tuyệt không buông tha bất cứ kẻ nào đối nghịch!

Có thật là bất cứ ai cũng không buông tha? Long Diễn Diệu nắm tay thành quyền, chặt đến phát ra âm thanh “răng rắc”, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Hán trừng mắt nhìn về khoảng không đầy tuyết, đột nhiên xuất một chữ —

“Vù vù” Hoa tuyết bay tung tóe đầy trời, sương mù che chắn tầm mắt, đợi cho tất cả đều tiêu tán hết trong gió, thì trên mặt đất đã xuất hiện một cái hố thật sâu.

Long Diễn Diệu dùng hai tay ôm lấy đầu, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, quanh thân không ngừng run rẩy — Cho dù ta có thể giết chết tất cả những kẻ đã phụ ta, nhưng đối mặt với người kia, kẻ gạt ta sâu nặng nhất, tổn thương ta sâu nặng nhất, ta chính là, không thể hạ thủ được!

“Bích Lạc! Bích Lạc! ...” Lại từng quyền từng quyền nện xuống nền tuyết, tiếng cười trầm thấp bi thương như muốn phá tan lồng ngực, hòa vào thanh âm gào thét của gió tuyết.

Rõ ràng ta đối với người đã triệt để tuyệt vọng, đã bẻ đôi nhẫn ngọc, quyết tâm đem người trực xuất khỏi suy nghĩ, nhưng khi ta rời khỏi trúc xá, lại không thể kiềm chế được mà đi đến đây, tới nơi cuối cùng gặp người... Ta, cư nhiên còn nghĩ, người có thể hay không, vẫn chờ ta ở chỗ này? ...

Ta, sao lại có ý niệm hoang đường đó trong đầu?! Người chắc hẳn đã sớm quay về Yến vương phủ rồi... Long Diễn Diệu ngừng tay, gương mặt nhẹ nhàng co giật rồi dần dần biến thành hồ hững, hán phất tay áo, đứng thẳng trong gió, đôi ưng màu đen như mực.

.....
“A? Hoàng, hoàng gia, mắt của người...”

Thấy Long Diễn Diệu mắt tích ba ngày trở lại vương phủ, hơn nửa hai mắt lấp lánh có thần sắc, tổng quản cả kinh, ngay cả cằm cũng sắp rớt xuống đất. Nhiều ngày qua, đây là chuyện khó tin nhất trong số các chuyện khó tin a...

Niềm nở theo Long Diễn Diệu vào trong phòng, nhìn trái nhìn phải chỉ thấy có một mình hán, tổng quản lo lắng: “Hoàng gia, Yến vương sao không cùng người trở về?”

Long Diễn Diệu chợt dừng cước bộ lại: “Yến vương không ở trong phủ?”

“Đúng vậy, ngày đó Yến vương đuổi theo hoàng gia, vẫn chưa trở về.” Lẽ nào hai người không gặp nhau? Tổng quản gãi gãi đầu: “Thánh thượng còn đang cấp bách tìm Yến vương, bất quá hôm nay cũng không cần nữa...”

Đang ngạc nhiên, lại nghe được câu nói cuối cùng của quản sự, Long Diễn Diệu ngẩng ra: “Có ý gì?”

“Hoàng gia, người còn chưa nghe nói sao? Mấy ngày trước, tân đế đột nhiên bị quái bệnh, không thể cử động, không thể nói, thái y đều nói thời gian đã không còn nhiều...”

“Nga, có chuyện này?” Long Diễn Diệu nhíu mày, híp mắt lại, lộ ra khí thế sắc bén bức người, tiểu tử Thụy Đình không biết đang muốn diễn trò gì?

“Ta cũng phải vào cung nhìn hoàng chất một chút mới được, ha ha.”

*Hoàng chất: cháu.

29. Quyển 2 - Chương 27-1

“Vù” một tiếng, mũi tên mạnh mẽ phóng ra khỏi dây cung, lao đi với tốc độ cực nhanh, xuyên ngang thân một con chim đang bay, kéo theo từng đường tơ máu rơi xuống nền tuyết —

Long Diễm Diệu thu cung, không nhin được mà cất tiếng cười lớn, vùng hoang dã trống trải nhất thời bị tiếng cười của hắn đánh tan sự yên lặng vốn có.

“Thụy Đình a Thụy Đình, ngươi hao tâm tổn sức làm gì, kết cục bản thân lại lâm bệnh nguy kịch, xem ra ông trời cũng không muốn ngươi làm hoàng đế, ha ha... Ngai vàng này, đã định trước là của Long Diễm Diệu ta, a ha ha...”

Tiếng cười dần dần nhỏ lại, Long Diễm Diệu quát roi một cái thật mạnh, tuấn mã dưới thân đột nhiên phóng nhanh như bay, móng ngựa giẫm mạnh lên nền đất làm tuyết trắng bắn tung tóe, cứ thế nhắm hướng cửa thành phóng đi. Y phục hoa lệ của Long Diễm Diệu tung bay phấp phật trong gió, khoe miệng hắn lại ẩn giấu ý cười ngạo nghễ — Ngôi vị hoàng đế, chắc chắn sẽ trở lại trong tay hắn!

Thật không ngờ, Thụy Đình quả nhiên mắc bệnh lạ, vài ngày trước Long Diễm Diệu vào cung, thấy bộ dáng tựa như người sắp chết của Thụy Đình, trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ sảng khoái. Vốn tưởng rằng phải tập hợp thân tín thêm lần nữa, sau đó đợi thời cơ mà hành động, nhưng hôm nay hắn đã không cần phải tự tay động thủ. Nghe thái y nói, Thụy Đình nội trong một hai ngày nữa liền giống như dầu hết đèn tắt, tiểu hoàng tử lại nằm trong tử lộ, làm sao có thể cùng hắn tranh đoạt?

Trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng lại trở về điểm bắt đầu! Tất cả những gì đã mất đi đều sắp khôi phục trở lại! Nhưng ta rất rõ ràng, ta, vẫn là bị mất đi, mất đi một thứ so với ngôi vị hoàng đế càng quý báu hơn...

Nụ cười hoàn toàn biến mất, đôi mắt sâu thẳm khiến kẻ khác không thể nhìn thấu. Hắn vùng roi thật mạnh, tựa như muốn đem tất cả oán hận chất chứa trong lòng trút hết ra, không khí băng lãnh xung quanh dường như bị hắn tách ra làm nhiều mảnh —

.....

Cửa thành sắp đóng, vài tên binh sĩ đang đùa giỡn, xoa tay sưởi ấm. Trời đổ tuyết mấy ngày liền, không khí giá rét hết như muốn đóng băng mọi thứ, cũng ít người ra vào kinh thành, nên bọn họ đều tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi, ồn ào huyên náo một trận, tất nhiên trong những cuộc tán dóc kiểu này không thể thiếu những chuyện lạc thú hương diễm, thỉnh thoảng lại có người phát ra tiếng cười tục tĩu. Nói rồi lại nói, rốt cuộc cũng không còn đề tài nào mới, thanh âm cũng chậm rãi thấp dần.

“Uy, Tiểu Đình, có muốn đi tìm chuyện vui không?” Binh sĩ mặt đầy râu ria khoác vai tên còn lại, cười đến cực kỳ hèn mọn.

“Đại Hồ Tử, ngươi phát điên cái gì? Hiện tại còn đang trong giờ canh gác, muốn dạo kỹ viện cũng phải chờ thay ca đã a.” Tiểu Đình liếc hắn một cái, nhưng tâm không khỏi ngứa ngáy liền cười nói: “Hay là, tối nay chúng ta cùng đi, thế nào?”

*Đại Hồ Tử = Chòm râu lớn. Là biệt danh đó =))))

“Không cần chờ đến tối, ở đây đã có sẵn.”

“Y?” Tiểu Đình nhìn theo hướng ngón tay Đại Hồ Tử, ở góc tường cách đó không xa có một bóng người nhỏ bé đang nằm co ro, hắn bực bội gõ đầu Đại Hồ Tử một cái: “Có lầm hay không? Ngay cả tên ăn mày bị mù mà người cũng có hứng thú? Hơn nữa kẻ này rất kỳ quái, y ngồi dưới tuyết đã vài ngày, cũng không thêm vào thành, còn nữa, người xem cả người y bẩn như vậy, cũng không biết có bệnh gì hay không? ...”

“Ha ha, y phục của y đúng là dơ bẩn, nhưng mà phía dưới y phục thì ... hắc hắc, đi theo ta, không lầm đâu...” Đại Hồ Tử kéo Tiểu Đình đến gần, hôm qua trong lúc gió thổi mạnh, người mù khờ trở mình, hắn tình cờ thấy được làn da bên dưới quần áo, đúng là trắng đến chói mắt, khiến cả người hắn đều hưng phấn, nhưng e ngại quan lớn đến dò xét, không dám làm xằng bậy, lúc này lại không thể nhin được nữa.

Bọn hắn tiến đến bên cạnh, người mù dường như bị lạnh đến mất hết cảm giác, Đại Hồ Tử dùng chân nâng mặt y lên: “Này! Người mù, chết chưa vậy?”

“... Ai? ...”

Mái tóc dài mất trật tự thoáng lay động, thiếu niên co rúm người lại, cổ sức dán chặt lên chân tường, mũi hôi chân cùng mùi bùn đất trong giày liền xộc thẳng vào mũi y, khiến dạ dày mấy ngày chưa ăn gì liền sôi sục một trận.

Thật khó chịu... y vươn tay mò mẫm, cổ tay ngay lập tức bị một lực đạo mãnh mẽ chế trụ.

“Ai nha, còn có sẹo nữa a, Đại Hồ Tử thôi bỏ đi.” Tiểu Đình nhíu mày, người mù này bộ dạng cũng không tệ, nhưng vết sẹo khó coi trên gương mặt quả thật khiến người khác mất hết hứng thú.

“Người không làm thì đứng qua một bên, chớ làm ta vướng tay vướng chân!” Đại Hồ Tử chịu hết nổi, liền nắm lấy y phục của y hung hăng xé rách, y phục dính nước bùn tuyết bẩn, từ lâu đã không còn nhận rõ màu sắc vốn có.

“Cút, cút ngay —”

Gió lạnh mặc sức xuyên thấu qua vạt áo đã rách nát, ngay cả lông tơ cũng dựng thẳng lên, bàn tay đang dao động qua lại trên khuôn ngực xích lỏa khiến Bích Lạc không khỏi rùng mình, vội vàng kéo chặt áo lại.

“Ta phi, tên mù thối tha, còn giả vờ thanh cao làm gì?”

Đại Hồ Tử hùng hổ nắm tay y bẻ ngược ra sau, hai mảnh ngọc xanh biếc từ trong y phục rút ra ngoài.

“A?! Nhẫn của ta — nhẫn đâu? ...”

Bích Lạc hoảng loạn lần mò trên nền tuyết, Đại Hồ Tử đột nhiên bổ nhào lên lưng y — thở hổn hển lôi kéo vạt áo của y —

Bỗng từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến càng lúc càng gần, chớp mắt đã đến tường thành.

Đây không phải là Mục Thành hoàng gia sáng sớm đã ra khỏi thành sao? Tiểu Đình tái mặt, vội vã kéo Đại Hồ Tử còn đang nằm trên lưng Bích Lạc xuống: “Có người tới, là, là...”

“Đừng náo loạn, đừng náo —” Đại Hồ Tử còn đang mơ hồ, lúc ngẩng mặt lên liền thấy một khuôn mặt uy nghiêm bức người, nhất thời cả người đổ mồ hôi lạnh, hấn lấy lại tỉnh táo, hai chân mềm nhũn quỳ xuống đất. Thảm rồi! Chỉ bằng tội danh lơ là nhiệm vụ, hấn cũng chịu không nổi! Trong lòng sợ hãi, lấp ba lấp bấp ngay cả nói cũng không nên lời.

Long Diễn Diệu nhíu mày, ánh mắt lướt qua người ăn mày, hình như sáng nay có thấy y ở ngoài thành ăn xin... Lạnh lùng nhìn lại hai tên binh sĩ mặt đã đen như màu đất, mày hấn càng nhăn chặt hơn, những binh sĩ này thật là coi trời bằng vung, đợi sau khi hấn trở lại ngôi vị hoàng đế nhất định phải chấn chỉnh một phen. Còn hiện nay, không nên dây dưa thêm phiền phức. Hấn “hừ” một tiếng, chậm rãi giục ngựa đi về phía trước. Tiểu Đình cùng Đại Hồ Tử thấy hấn không giáng tội, vui mừng quá đổi, liền tự mình bò trở về nhóm trực.

“... Ở đâu? Lăn đi đâu rồi? ...”

Thanh âm trầm trầm tuy rất nhỏ nhẹ nhưng lại bay vào hai tai Long Diễn Diệu, hấn nhất thời chấn động, ghì chặt dây cương, xoay người nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ gầy đang nằm sấp trên nền tuyết —

Lăn đi đâu rồi?

Hai tay run rẩy mò mẫm lớp tuyết đọng bên người, sắc mặt Bích Lạc so với tuyết còn muốn trắng hơn, nhẫn ở đâu? Nhẫn ở đâu?

Đầu ngón tay đột nhiên chạm được vật gì cứng rắn... Bích Lạc sờ qua vài lần, là hình dáng chiếc giày, nhưng không phải là giày của binh sĩ hồi nãy, y thở phào nhẹ nhõm, lách qua chủ nhân của chiếc giày, tiếp tục quỳ gối tìm kiếm.

Giày vẫn không hề chuyển động, nhưng vạt áo hoa lệ nhẹ run rẩy một trận. Trong hai mắt Long Diễn Diệu là thần sắc khiếp sợ khó có thể hình dung — Hấn nhận sai người sao? Kẻ ăn xin dơ bẩn, quần áo tả tơi kia thật sự là Bích Lạc?! Chỉ mới mấy ngày, Bích Lạc sao có thể biến thành hình dạng này?! Bích Lạc, sao lại mù hai mắt?!

“... A, tìm được rồi, tìm được rồi...” Tiếng kêu mừng rỡ truyền đến, khuôn mặt Long Diễn Diệu không kiềm chế được mà co giật, hần đột nhiên tiến đến trước mặt Bích Lạc, ngồi xổm xuống, một tay cầm lấy cổ tay lạnh lẽo của y —

Đầu ngón tay thon dài cứ khẳng khẳng nắm vật gì đó, là hai nửa nhẫn ngọc.

Mơ hồ ẩn hiện màu xanh biếc, óng ánh đến lóa mắt, nhẫn nhưng đã bị chia thành hai nửa...

“... Người, người là ai? ...” Bích Lạc hoảng sợ muốn rút tay, nhưng càng giãy giụa lại càng bị siết chặt.

Đôi mắt đen nặng trĩu đến gần như đờ đẫn của Long Diễn Diệu chậm rãi di chuyển trên khuôn mặt Bích Lạc, làn thu thủy quen thuộc mở thật to, mang theo chút kinh hoàng, vẫn trong veo hệt như ngày xưa. Thế nhưng, đã không còn tiêu cự...

Hắn không nhìn lầm, Bích Lạc thực sự bị mù.

Tại sao có thể như vậy? Long Diễn Diệu nhất thời kinh hãi đến quên cả cử động, chỉ chăm chú nhìn đôi mắt không thể thấy hắn kia — Khi nào thì mù? Tại sao người không về Yến vương phủ chữa trị, mà lại lưu lạc bên ngoài để kẻ khác bắt nạt? ...

Ngón tay y chậm rãi vuốt ve các khe nứt trên nhẫn ngọc — hô hấp của Long Diễn Diệu chợt ngừng trệ — Ta không hiểu! Người rõ ràng vẫn luôn lừa dối ta! Chà đạp tình cảm của ta! Tại sao còn muốn giữ lại nhẫn ngọc đã sớm bị ta bẻ thành hai nửa vứt đi? Vì sao người còn lo lắng cho nó như vậy? ...

“Người muốn làm cái gì?” Bích Lạc hoảng loạn cố gắng rút tay về, nhưng người này thủy chung không buông ra, khiến trong lòng y càng thêm thấp thỏm, bàn tay nắm nhẫn càng thêm chặt —

“... Nhẫn này đã vỡ, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền, người có cướp cũng vô dụng...”

Vẫn như cũ không có tiếng đáp lại, tay Bích Lạc lại càng siết chặt hơn, y cả kinh, miễn cưỡng lộ ra bộ dáng tươi cười: “Người đừng cướp nó, thực sự, thực sự không đáng bao nhiêu tiền đâu...” Không nghe được động tĩnh gì, môi y có phần hơi run rẩy, thở dốc vài lần, mới run giọng nói: “Đừng cướp nó, ta đổi với người... Ta lấy chính mình trao đổi.”

Con người đen nhánh chợt trừng lớn, nhìn Bích Lạc không chớp mắt, sau đó thống khổ mà nhắm chặt lại — Bích Lạc, vì sao? ...

“Thân thể của ta rất tuyệt, người nhất định sẽ thích.” Bích Lạc dùng tay kia vén vài sợi tóc ra trước mặt che khuất vết sẹo, lộ ra một nụ cười xinh đẹp: “Ta không có lừa người...”

Long Diễn Diệu sắp không thể kiềm nén nổi tiếng gào khóc đang muốn dâng trào trong lòng, hần bỗng nhiên buông tay, hai tay gắt gao che kín miệng, đứng thẳng dậy từng bước từng bước lui về phía sau. Thế nhưng đôi mắt vẫn nhìn y chằm chằm —

Người này cứ nhiên buông y ra! Bích Lạc kinh hãi vuốt ve nhẫn ngọc!

Tựa như đang che chở cho một bảo vật trân quý, Bích Lạc cẩn thận đưa lên môi, đặt một cái hôn mềm nhẹ đến cực điểm lên hai nửa nhẫn ngọc — Đây là vật duy nhất Long Diễn Diệu còn lưu lại cho y, nếu như ngay cả nó cũng bị mất đi, ta sẽ không thể khiến bản thân tin tưởng, đã từng có một người yêu ta thật sâu đậm...

Long Diễn Diệu, cho dù người không còn thích ta, thế nhưng giấc mộng này ta vẫn chưa muốn tỉnh lại. Người yên tâm, ta sẽ không tiếp tục xuất hiện trước mặt người, sẽ không làm người chán ghét nữa! Ta chỉ cần lưu lại ngoài thành là tốt rồi! Nghe người ra vào kinh thành bàn luận một ít chuyện phiếm, biết thái tử không làm khó dễ người là đủ rồi!

Thực sự, chỉ cần như vậy là đủ rồi! Tuy rằng ta rất nhớ cảm giác được người ôm vào lòng, được người yêu thương, nâng niu như ngày xưa... Nhưng ta cũng rất rõ ràng, hết thấy những chuyện đó chỉ còn là một giấc mộng xa vời. Người, vĩnh viễn sẽ không tin tưởng ta nữa, sẽ không thích ta một lần nữa...

“... Long... Diễn Diệu...”

Bích Lạc lại cúi đầu hôn nhẹ lên nhẫn, nước mắt, lã lã chảy xuống nền tuyết.

Bích Lạc!!! Hai vai Long Diễn Diệu kịch liệt run rẩy, hần nặng nề nhắm mắt, toàn thân hướng phía cửa thành bước tới — Nếu không đi, hần nhất định sẽ kiềm chế không được mà xông lên trước, hung hăng ôm lấy y, gọi tên của y, muốn đem tất cả những thương tổn y đối hần đều vứt hết ra sau đầu!

Không muốn tiếp tục vì người mà đau lòng... Long Diễn Diệu bước nhanh hơn, bàn tay ghì chặt dây cương, sai bước nhanh về phía trước. Lúc đi ngang qua Tiểu Đình cùng Đại Hồ Tử vẫn còn đang co rúm sợ hãi, chợt dừng lại —

“Sau này, bất cứ ai cũng không được đến quấy rối y, làm trái lời ta, xử tử!” Lạnh lùng nói một câu, hần một lần nữa tiếp tục bước về phía trước.

“A? Dạ, dạ.” Tiểu Đình cùng Đại Hồ Tử nhìn nhau, đều thấy mặt đối phương bị hù dọa đến trắng bệch.

Bước hai bước, thân ảnh Long Diễn Diệu lần thứ hai đứng lại, hần im lặng một hồi, rồi cuộc mới thấp giọng nói: “... Đi lấy chăn bông cho y, ngày đông khá lạnh —” Lời nói ra khỏi miệng, tâm lại vì thế mà đau nhức, hần nắm chặt hai tay, xoay người nhảy lên lưng ngựa, một đường phóng vào thành, không tiếp tục quay đầu lại.

Tiểu Đình cùng Đại Hồ Tử khó hiểu, song song lác đầu, vội vã trở về binh doanh lấy đệm chăn.

Cửa thành lại an tĩnh như trước, nhưng chẳng bao lâu, lại nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến, hai con tuần mã một trước một sau chạy ra khỏi kinh thành. Con phía trước chạy cực kỳ nhanh, các binh sĩ đang muốn tiến lên kiểm tra thẻ thông hành liên tục bị ngựa đụng phải, làm bọn họ ngã chống vó, suýt nữa đè lên người Bích Lạc —

Binh sĩ muốn mắng to, nhưng lời còn chưa kịp nói, nam tử tuần tú nhả nhận trên lưng ngựa đã trầm mặt quát lớn: “Vân Thương, người điều khiển ngựa sao lại lỗ mãng như vậy?”

“Lâu chủ giáo huấn thật đúng, thuộc hạ biết tội.”

Vân Thương xoay người xuống ngựa, tiến đến nâng các binh sĩ đang té ngã dậy, còn niềm nở tặng thêm cho bọn hần một khuôn mặt tươi cười, lại từ trong lòng móc ra vài tờ ngân phiếu, đám binh sĩ nhất thời chuyển giận dữ thành kinh hãi, qua quét nhìn thẻ thông hành liền phát tay cho bọn họ qua. Vân Thương cười cười, đang định trở về, khỏe mắt lơ đãng lướt qua người ăn mày bên cạnh, không khỏi sững sờ —

30. Quyển 2 - Chương 27-2

“Còn không mau đi?” Mạnh Thiên Dương giục ngựa đến gần, hôm nay hần vừa cúng thất tuần cho người cha đã mất, cũng coi như đã làm tròn chữ hiếu. Nghĩ đến bản thân ly khai tổng đường đã mấy tháng, sự việc trong lâu lúc này nhất định chồng chất, liền lập tức đem Vân Thương trở về. Thấy Vân Thương còn đang lè mề, không khỏi có chút khó chịu.

*Cúng thất tuần: lễ cúng sau khi mất được 49 ngày.

Vân Thương kinh ngạc chỉ vào Bích Lạc hô lớn: “Lâu chủ, là thất thiếu gia —”

Là Bích Lạc?! Mạnh Thiên Dương nhất thời chấn động, cảm bào vừa lay chuyển, người chớp mắt đã nhảy xuống ngựa, hần tiến lên phía trước xem xét, cả kinh nói: “Thật sự là người?”

“... Mạnh... Thiên Dương? ...” Bích Lạc hơi ngẩng đầu về hướng tiếng nói phát ra, thân thể đột nhiên nhẹ hẫng, y bị ai đó kéo đứng dậy.

“Mắt của ngươi làm sao?!” Mạnh Thiên Dương dùng tay hươu qua hươu lại trước mặt Bích Lạc, nhưng con người kia không có nửa phần chuyển động, mặt hần đột nhiên co giật một hồi: “Khi nào thì mù? Còn vết thương trên mặt ngươi là thế nào? Họ Long kia đâu, sao không ở bên cạnh ngươi? ...” Hần còn chưa quên cái đêm lên vào cung ám sát Long Diễn Diệu, Bích Lạc liều mạng che chở cho người kia... Lúc này lại cô độc một mình, lay lắt trong nền tuyết lạnh, Long Diễn Diệu đã đi đâu? Hần cực kỳ phẫn nộ, cơn giận dữ đột nhiên xông thẳng lên đỉnh đầu, bàn tay hần nắm tay y càng thêm chặt.

Bích Lạc nhàn nhạt cười không trả lời.

“Bích Lạc, người ...”

Mạnh Thiên Dương nhẹ phẩy bùa tuyết còn đọng trên mái tóc của Bích Lạc, sau đó đỡ lấy hai vai y, trong lòng kích động một trận. Ngày ấy, hấn vào cung bày tỏ tình cảm, lại bị Bích Lạc cự tuyệt, từ đó đến nay hấn vẫn luôn cảm thấy sầu não, lúc này nhìn thấy tình trạng thê lương của Bích Lạc, vừa sưng sốt lại vừa thương tiếc, lòng ngực nóng đến phát đau, giống như có cái gì đang muốn lao ra ngoài—

“... Theo ta quay về Phong Nhã Lâu” Bích Lạc đột nhiên thay đổi sắc mặt, Mạnh Thiên Dương càng cố sức nắm chặt vai y, không cho y gãy giữa.

“Hôm nay mắt ngươi nhìn không thấy, lẽ nào vẫn muốn ở ngoài thành ăn xin qua ngày?” Hấn thở một hơi thật dài, sắc mặt cũng dịu xuống một ít, nhẹ nhàng ôm lấy Bích Lạc: “Theo ta trở về a, mắt của ngươi, ta sẽ giúp ngươi nghĩ cách chữa trị...”

Muốn y quay về Phong Nhã Lâu, ly khai kinh thành sao? Bích Lạc run rẩy lắc đầu: “Ta không muốn —“

“Bích Lạc?!”

Ngươi còn quyến luyến cái kẻ đã vứt bỏ ngươi sao? ... Khóe môi Mạnh Thiên Dương khẽ co giật, đột nhiên hấn ôm ngang người y tiến về phía ngựa, không thềm nghe Bích Lạc kháng cự.

Cánh tay duỗi tới, đang định đưa Bích Lạc lên lưng ngựa, lại nghe thấy một tiếng thở dài trong trẻo như thủy tinh vang lên từ phía sau, thanh âm cực kỳ rung động lòng người. Hấn sợ hãi quay đầu lại, một nam tử khoác áo bào dài rộng đang đứng lặng trước gió, y phục ngân sắc dưới nền tuyết càng thêm trong suốt.

Là người này đang thở dài sao? Mạnh Thiên Dương nghi hoặc nhìn ngân sam nam tử xa lạ trước mặt, phản ứng của hấn trước giờ rất nhạy bén, ấy vậy mà không phát giác được người này đứng đây từ bao giờ, thân thủ của người nọ, chắc hẳn đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa? ...

“Nếu y không muốn đi theo ngươi, cần gì phải miễn cưỡng?” Quân Vô Song thản nhiên lướt qua Mạnh Thiên Dương nhìn về phía Bích Lạc, giọng nói êm tai của hấn chợt lộ ra một chút bất đắc dĩ: “Ngươi tội gì phải tự hành hạ bản thân như vậy?”

“Ta không có...” Bích Lạc theo hướng tiếng nói phát ra nhìn Quân Vô Song, y đã mù nên cũng không cần phải cố kỵ ma nhãn của hấn: “Sao ngươi lại tới đây? ...”

“... Sau khi ngươi rời khỏi Trúc ngoại hiền, ta vẫn luôn âm thầm theo ngươi...”

Quân Vô Song khổ sở cười, nắm lấy cổ tay Bích Lạc: “Ta không muốn tiếp tục thấy ngươi như vậy nữa, theo ta đi.” Hấn hạ quyết tâm, sau khi quay về liền tìm một giáo chúng, lấy màng mắt thay cho Bích Lạc, thực sự không muốn Bích Lạc giao hoạt, linh động trước kia cứ thế mà biến mất.

Mạnh Thiên Dương không biết Quân Vô Song cùng Bích Lạc rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng thấy Quân Vô Song muốn dẫn Bích Lạc đi, dựa vào đâu? Hấn đột nhiên xuất một chưởng ngăn Quân Vô Song: “Buông tay, y vốn là người của Phong Nhã Lâu ta, sao có thể đi theo ngươi?”

Sợ một chưởng kia ảnh hưởng đến Bích Lạc, Quân Vô Song khẽ nhún mào buông tay Bích Lạc ra. Đôi mắt sâu thẳm đầy biến ảo lướt qua nét mặt tuấn nhã nhưng ẩn giấu đồ kị của Mạnh Thiên Dương, Quân Vô Song chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Ngươi không cam lòng sao? Mạnh Thiên Dương...”

Không cam lòng?! Thanh âm ma mị, mê hoặc đột nhiên sôi sục trong lòng, tim Mạnh Thiên Dương đập mạnh, cả người hốt hoảng — Thực sự không cam lòng sao? ...

Trước khi cảm giác được mọi việc, hai mắt của Mạnh Thiên Dương đã không thể khống chế mà nhìn vào con người thiên biến vạn hóa kia, u buồn, bi phẫn, châm biếm, nghi hoặc, kiêu ngạo, ôn nhu, chán chường, ... Tất cả mọi loại tình cảm trên thế gian tựa như được đan dệt tầng tầng lớp lớp trong hai mắt Quân Vô Song, dường như muốn hiển thị tất cả mọi suy nghĩ trong lòng hấn...

Cặp mắt nhìn thấu lòng người... Mạnh Thiên Dương rùng mình, hai bên thái dương chảy xuống hai hàng mồ hôi lạnh, gắng sức né tránh ánh mắt khiếp người kia, nhưng khi Quân Vô Song chăm chú nhìn hấn, toàn thân hấn cứ nhiên mềm nhũn vô lực, làm thế nào cũng không thể di chuyển đường nhìn —

Đừng tiếp tục nhìn ta! Tim đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cổ họng khô khốc đến không thể phát ra một chữ. Huyết sắc trên mặt Mạnh Thiên Dương toàn bộ biến mất, nhưng hắn vẫn nhìn thẳng Quân Vô Song, không thể dời mắt.

Lâu chủ sao đột nhiên lại ngây người? Vân Thương khó hiểu nhìn Mạnh Thiên Dương đang đứng bất động, rồi lại nhìn Quân Vô Song, tuy ngân sam nam tử này thanh nhã xuất trần, nhưng dù sao cũng không phải kiểu mà lâu chủ thích a! Bất quá cũng khó nói, ban đầu Ti Phi Tình kia tướng mạo vừa bình thường lại còn ngốc nghếch, vậy mà cũng khiến lâu chủ chết mê chết mệt? ...

Bích Lạc nhìn không thấy bọn họ đang làm gì, nên không thể nói gì, trong phút chốc, bốn người đều lặng lẽ đứng, người ngoài nhìn vào sẽ thấy cực kỳ yên bình, nhưng nỗi khổ cực của Mạnh Thiên Dương, sợ rằng chỉ có hắn cùng Quân Vô Song mới biết.

Giữa bốn bề yên tĩnh, đột nhiên có một thanh âm cường điệu vang lên —

“Oa! Vô Song, người quả nhiên ở chỗ này a, tìm một chết ta...” Thanh âm vui mừng luôn miệng vang lên, một thiếu niên toàn thân toàn thân rực rỡ giống như một bông tú cầu đang khua tay múa chân chạy đến.

Thanh âm vang dội tựa như sấm sét, khiến hai tai Mạnh Thiên Dương nổ đùng đùng một trận, ngược lại giúp hắn thanh tỉnh đôi chút, tròng mắt nhìn hoa y thiếu niên đang bỏ nhào tới gần Quân Vô Song, hắn thực sự không dám tin thiếu niên không hề cao lớn ngược lại còn rất gầy yếu này có thể phát sinh thanh âm lớn như vậy.

Thiếu niên hớn hở ôm lấy cổ Quân Vô Song, giống như con bạch tuộc gắt gao quấn lấy hắn, toàn bộ thân thể đều dán lên người Quân Vô Song, mặt mày rạng rỡ: “Ta vừa mới đến Trúc ngoại hiên, nhưng không thấy người. Hắn bảo người đang nói đùa, để lừa ta và hắn đến kinh thành. Ha ha, cũng may ta tính thử một chút, biết người đang ở ngoài thành, hi hi...” Thiếu niên đột nhiên nghiêm mặt: “Nhưng mà ta lại thấy người hình như đang dùng ma nhãn câu dẫn người khác a, ta rất thương tâm nha...”

Thiếu niên cắn cắn môi, bộ dạng dường như sắp khóc, Mạnh Thiên Dương thấy vậy vừa giật mình lại vừa buồn cười, vẻ mặt Quân Vô Song càng hết sức cổ quái.

Thiếu niên ngẩng đầu, lau lau hai con ngươi không hề có nước mắt, tươi cười vỗ ngực: “Quên đi, ta rất rộng rãi, dù sao người cũng chưa thành công, ta sẽ không tức giận nữa. Nhưng mà sau này, người muốn câu dẫn người thì chỉ được phép tìm ta a —”

“Người lại đang nói bậy cái gì? Mau leo xuống!” Tiếng quát lớn vừa vang lên, nhưng không hề có nửa điểm tức giận, một hồng y nhân tựa như hành vân lưu thủy chậm rãi đến gần, xiêm y đỏ rực dưới nền tuyết trắng trông đặc biệt chói mắt, y phục nhẹ nhàng tung bay trong gió, lộ ra bộ dáng ung dung phóng khoáng. Nhưng gương mặt của hắn, lại cực kỳ bình thường, bình thường đến mức không tìm ra bất luận cái gì đặc trưng, thậm chí có thể nói là hiền hậu, chất phác.

*Hành vân lưu thủy: Mây bay nước chảy.

Nhìn thấy gương mặt bình thường đến không thể bình thường hơn kia, hai mắt Quân Vô Song chợt hiện lên một tia vui mừng, nhưng ngay lập tức tan biến. Hắn nhẹ nhàng kéo tay thiếu niên xuống: “Kính Lôi công tử, xin đừng trêu chọc Vô Song.”

Thanh âm lạnh nhai của thiếu niên rốt cuộc cũng bị cắt ngang, thiếu niên rất không dễ chịu, chậm rì rì bò xuống khỏi người Quân Vô Song, cũng không biết từ đâu lấy ra được một thanh chiết phiến. Trên hai mặt chiết phiến là đủ mọi loại màu sắc rực rỡ, khiến người khác phải hoa mắt, cũng giống như y phục đang mặc trên người thiếu niên. Trong ngày đông lạnh đến khắc nghiệt liễu mạng quạt tới quạt lui, tròng mắt nhìn hồng y nhân: “Ta không phải nói cho người nghe! Người không thích, có thể che lỗ tai lại a.”

*Chiết phiến: Quạt giấy.

Hồng y nhân cúi đầu cười khúc khích, Quân Vô Song nhưng lại quỳ xuống đất, trên mặt biểu hiện thái độ cung kính: “Vô Song kiến quá giáo chủ.”

Tiếng cười đột nhiên biến mất, hồng y nhân tuy chăm chú nhìn về phía trước, nhưng căn bản không thèm liếc mắt xem hắn một cái, chỉ thần nhiên nói: “Người tìm ta, có chuyện gì? Loại chuyện nào lại có thể làm

cho người kinh hoảng đến mức phải sử dụng đến huyết lệnh?”

Quân Vô Song vẫn quỳ dưới đất, chỉ tay về hướng Bích Lạc: “Hai mắt của y không thể nhìn thấy, Vô Song cả gan, khấn cầu giáo chủ để Kinh Lôi công tử sử dụng thần lực, giúp y chữa mắt.”

“Là vì chuyện này?” Khuôn mặt bình thường không có một chút biến hóa nào, hồng y nhân nhưng lại có chút giật mình: “Người thích y? Quân Vô Song!”

“Thỉnh giáo chủ giúp đỡ!” Quân Vô Song cúi đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hai mắt hồng y nhân chợt lạnh lẽo, hần còn chưa kịp mở miệng, Kinh Lôi công tử một thân y phục rực rỡ đang kia đã phe phẩy chiết phiến, cười đến ngay cả con mắt cũng bị che mất, giống như hồ ly gian xảo: “Vô Song, người muốn ta giúp người thì cứ việc mở miệng là được rồi, không cần phải xin hần.” Nghênh ngang đi tới bên cạnh Bích Lạc, nghiêng đầu nhìn y hồi lâu, sờ sờ lên má phải của y: “Ai nha, ai làm mặt người biến thành như vậy? Vô Song, sao người không chữa trị giúp y —”

Bàn tay ấm áp đang vuốt ve khuôn mặt, cảm giác thoải mái dễ chịu kỳ lạ, Bích Lạc nhất thời quên mất phải đẩy tay của thiếu niên xa lạ này ra.

“Làm cái gì?” Mạnh Thiên Dương thấy bàn tay hần không ngừng vuốt ve trên mặt Bích Lạc, đột nhiên nổi giận xông lên trước, bắt lấy cổ tay hần: “Người sờ loạn cái gì ...? Aa —” Tiếng hét giận dữ đột nhiên chuyển thành tiếng kinh hô, dưới bàn tay Kinh Lôi công tử lộ ra một mảng da thịt trắng nõn, vết sẹo xấu xí kia cứ nhiên vô hình mà biến mất.

Không phải đang hoa mắt đi? Mạnh Thiên Dương mở to miệng, ngạc nhiên nói không ra lời.

“Người không có hoa mắt, hơn nữa, cẩn thận coi chừng cầm rớt xuống đất.” Kinh Lôi công tử tốt bụng nhắc nhở hần, vẻ mặt thờ ơ như không có gì, chuyện này căn bản dễ như trở bàn tay.

“Người có thể chữa trị đôi mắt cho y?” Mạnh Thiên Dương cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ hoàn hồn trở lại, vui mừng nhìn thiếu niên đang cười đến xảo quyệt như hồ ly trước mắt.

“Đây là đương nhiên.” Thiếu niên tỏ vẻ đắc ý ngửa đầu cười lớn, lộ ra hàm răng trắng muốt: “Ta chính là con của Lôi thần – Phong Kinh Lôi, trừ khi bị băm thành thịt vụn hoặc bị đốt thành tro, bằng không cho dù là người chết, ta cũng có thể khiến hần sống lại một lần nữa. Nếu như cứu không được, là do ta không có hứng thú cứu, nhưng ngàn vạn lần không nên hoài nghi bản lĩnh của ta a.”

Phong Kinh Lôi tự biên tự diễn một tràng như vậy, tựa hồ cũng có chút tương tự như Tử Minh... Bích Lạc vô thức nở một nụ cười, vẻ mặt u ám phiền muộn lúc trước hoàn toàn bị tan biến.

“Oa — —”

Lại là thanh âm đinh tai chấn óc vang lên, Phong Kinh Lôi nhìn chằm chằm nụ cười quyến rũ của Bích Lạc, hưng phấn khua gong chiết phiến liên tục: “Không ngờ người cười lên lại đẹp như thế a, oa, giống như là, thực sự rất giống ... Ta quyết định sẽ cứu người a.”

Thanh âm vang dội như sấm sét, khiến mỗi binh sĩ đang trấn giữ tường thành đều phải bịt kín lỗ tai, Tiểu Đình cùng Đại Hồ Tử đang cầm chân đệ tử về, lại vừa đúng lúc nghe thấy thanh âm kia, đầu liền choáng váng, não căng thẳng, nhưng bọn hần không dám làm trái mệnh lệnh của Mục Thành hoàng gia, đành dùng tay che kín hai tai, đến gần đem đệ tử chặn thả dưới chân Bích Lạc: “Người mù, xem như người may mắn, lúc trước hoàng gia đi ngang qua, thương cảm cho người, mới bảo hai ca ca bọn ta mang chăn bông cho người —”

Nụ cười trên mặt Bích Lạc bỗng nhiên cứng đờ, mái tóc dài khẽ run rẩy: “... Hoàng gia... nào? ...” Tâm giống như đột nhiên bị đập mạnh một cái — người xa lạ trầm mặc lúc này, người chăm chăm nắm lấy cổ tay y...

“Hiện nay ngoại trừ hoàng thúc của thánh thượng – Mục Thành hoàng gia, kinh thành còn có ai là hoàng gia thứ hai nữa?” Đại Hồ Tử phần nộ nói, nhớ tới chuyện tốt bị Long Diễn Diệu phá hư, nhin không được lại liếc mắt nhìn Bích Lạc một cái, đột nhiên sững sốt, vết sẹo trên mặt người mù biến đâu mất? Còn chưa nghĩ xong, đã bị Tiểu Đình lôi kéo trở về nhóm trực: “Đại Hồ Tử chết tiệt, đừng có nhìn loạn nữa, nếu hoàng gia biết, cẩn thận rơi đầu...”

Hóa ra đúng là người, Long Diễn Diệu... Mái tóc dài không còn tiếp tục run rẩy, chỉ lẳng lẳng phủ lên hai gò má Bích Lạc, Bích Lạc chậm rãi nở một nụ cười đậm nhạt như mây khói — Hóa ra Long Diễn Diệu đã phát hiện ra y, nhưng một chữ cũng không nói mà lẳng lẳng bỏ đi...

Người, thật sự buông tha ta... Nhưng ta, còn ở trước mặt người khoe khoang, lẳng lơ, còn muốn dùng chính mình trao đổi với nhân ngọc đã sớm bị người vứt bỏ, người, có phải cho rằng việc này rất buồn cười hay không? ...

Đầu ngón tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve hai nửa nhân ngọc, cảm giác truyền đến vừa cứng rắn mà lại vừa ấm áp... Bích Lạc nhắm chặt mi mắt, theo trực giác quay đầu về hướng người bên cạnh y.

“Mạnh Thiên Dương, mang ta quay về Phong Nhã Lâu đi.”

Mạnh Thiên Dương cả kinh một hồi, rồi khẽ cười nói: “Được!” Bích Lạc nguyện ý trở về bên cạnh hắn sao? ...

“Này này, ta còn chưa giúp người chữa mắt a!”

Phong Kinh Lôi thét lớn kéo Bích Lạc lại, con người liên tục đảo tới đảo lui: “Hay là ta với người cùng đi Phong Nhã Lâu, đầu tiên giúp người chữa mắt, thêm nữa cũng là để giải sầu. A, được rồi, Phong Nhã Lâu là ở đâu a?”

“Thiên Sơn.” Mạnh Thiên Dương vẻ mặt bình tĩnh, cực kỳ không vui khi thấy thiếu niên dán dính lên người Bích Lạc.

“Oa, Thiên Sơn, tốt! Ta còn chưa đến đó a, lúc này cũng thật vừa vặn, ăn ở chơi đùa cũng cần có thêm người nha?” Phong Kinh Lôi vừa cười đến híp mắt vừa quay đầu lại nói: “Hong Trần, người có đi không? Còn có Vô —”

“Đi!” Hong y nhân vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên vươn tay ôm lấy Phong Kinh Lôi: “Ta không yên tâm để tiểu hồ ly như người đi khắp nơi chạy loạn.”

“Hong Trần, người lo lắng quá nhiều rồi, ai có thể tổn thương ta a? Ta chính là con của Lôi thần —”

“Ai nói ta sợ người bị thương? Ta là lo lắng người đi hại người.” Hong y nhân ung dung thốt ra một câu chặn cái miệng đang âm ỉ của Phong Kinh Lôi, khuôn mặt bình thường hướng phía Mạnh Thiên Dương đang tái mặt khẽ gật đầu một cái: “Trước tiên cảm ơn các hạ đã chiêu đãi.”

Ta nói mời các người khi nào?! Hai tên hồ ly thối tha! Mạnh Thiên Dương thầm mắng trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hơn hớn: “Đâu có, đâu có? Hai vị, thỉnh!” Hắn ôm Bích Lạc nhảy lên ngựa, nhanh chóng lao đi. Hong y tung bay, chăm chú theo sát bên cạnh ngựa, không có tí mảy may tổn sức nào. Văn Thương ngăn người, cũng vội vã giục ngựa đuổi theo.

Bụi tuyết cuộn cuộn, rất lâu mới phiêu tán, cửa thành lần thứ hai khôi phục yên tĩnh trở lại, trên mặt tuyết trống trải chỉ còn lại một mình Quân Vô Song, vẫn như trước duy trì tư thế nửa quỳ nửa ngồi dưới đất, yên lặng cúi đầu. Ánh mặt trời chiếu xuống y bào thủy ngân sắc, càng lộ vẻ trong suốt mà trống trải —

“Ta, cũng muốn đi...”

Thanh âm nỉ non nhẹ đến hầu như khó có thể nghe thấy, chậm rãi phiêu tán trong gió, ống tay áo hơi dao động, hắn cúi đầu xuống càng ngày càng thấp.

31. Quyển 2 - Chương 28

Ánh trắng ló ra khỏi những rặng mây chiếu xuống nền tuyết đọng, xuyên qua song cửa tạo thành vô số quang sáng mờ ảo, màn cửa nương theo gió mà lay động.

Buổi đêm khí trời càng thêm lạnh lẽo.

Long Diễn Diệu đứng trước cửa sổ, ánh mắt lưu chuyển theo từng cử động lắc lư của bóng cây trước mắt — Gió thật lớn... Đất hoang ngoài thành lại không có mái nhà che chắn, có phải càng âm hàn đến tận xương? Hai tên binh sĩ kia, có đem chăn bông cho Bích Lạc chưa? ...

Y phục của Bích Lạc đã bị rách nát như vậy, hơn nữa đôi tay mà ban ngày hấn nắm lấy kia, gần như muốn lộ cả xương ra ngoài, so với lúc trước càng thêm gầy... Long Diễn Diệu nhắm mắt, hai cánh môi bị hấn cắn đến trắng bệch, mấy ngày nay Bích Lạc ăn cái gì để no bụng? Tại sao không trở về vương phủ? Đến tột cùng là thế nào, vì sao lại mù hai mắt?

Long Diễn Diệu dùng hai tay ôm đầu, bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thở hổn hển — Lúc đầu, là ta đã nói không muốn nhìn thấy người, nhưng hôm nay mắt ta đã sáng trở lại, còn người thì bị mù. Người không thể nhìn thấy ta được nữa, ta cũng sẽ không thể tìm được hình bóng của mình trong mắt người nữa...

“A ôi, a...” Hấn ra sức lắc đầu, vùng vẫy thật mạnh, dường như muốn cặp mắt sáng tựa làn thu thủy nhưng hiện tại đã mất đi tiêu cự của Bích Lạc rơi ra khỏi tâm trí, nhưng trái lại hình ảnh kia càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng lại tràn ngập trong suy nghĩ. Hết lần này đến lần khác, trong mắt hấn chỉ thấy có Bích Lạc, y mở to đôi mắt không thể nhìn thấy, nhẹ nhàng, ôn nhu tới cực điểm hôn lên hai nửa nhẫn ngọc, nhẹ nhàng mà...

“...Long... Diễn Diệu...”

“... Long Diễn Diệu...”

Tiếng nước nở lại một lần nữa quanh quẩn trong tai, tuy rất nhỏ, nhưng làm thế nào cũng không thể quên được, càng không thể phủ nhận tình ý ẩn giấu trong tiếng gọi đó.

“Bích Lạc! Vì sao?!”

Long Diễn Diệu dựa vào bàn trang điểm, cố gắng ổn định thân thể đang không ngừng run rẩy, trong ngực hấn dường như có một dòng thác đang muốn lao nhanh ra ngoài, tưởng chừng đến ngay cả xương sườn đều ăn ắn đau — Tại sao người lại biểu lộ vẻ mặt yêu thương vạn phần như vậy? Người, thật sự yêu ta? Người, không tiếp tục hận ta sao?

Người có biết lúc đó, ta muốn ôm người, muốn đem người trở về biết bao nhiêu không?! Nhưng ta thực sự rất sợ, sợ người còn đang căm hận ta, sợ tương lai lại thống khổ vì bị người lừa dối, loại thống khổ này mất đi, mất đi rồi lại quay về, quay về rồi lại tiếp tục mất đi, cứ mãi luẩn quẩn như vậy, ta chịu không nổi!

Nhưng ta lúc này, càng không thể mặc kệ người ngồi trong gió lạnh chịu đói, chịu rét! Chỉ mới tưởng tượng thôi, ta đã chịu không nổi...

Ngón tay nắm chặt song cửa đã trở nên trắng bệch, trong phòng ngủ chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nặng nhọc. Hồi lâu, bờ vai run rẩy của Long Diễn Diệu rốt cuộc cũng ổn định trở lại, hấn chậm rãi đi tới tủ quần áo, lấy ra một kiện áo lông cừu thật dày, đẩy cửa phòng, tiến vào trong màn đêm.

.....

Cửa thành đã đóng từ lâu, chỉ còn vài tia sáng yếu ớt phát ra từ ngọn đèn lồng trong trạm canh gác. Long Diễn Diệu cũng không đánh thức binh sĩ trực đêm, mũi chân hấn điểm lên tường vài cái, thân thể đã nhẹ nhàng bay qua khỏi tường thành, đáp xuống mặt đất không gây ra nửa điểm tiếng động.

Giương mắt nhìn quanh, bốn phía đều trống trải không người, chỉ nghe tiếng gió thổi xì xào qua những bụi cây khô, cùng với tiếng tru không ngừng của đám chó hoang —

Bích Lạc? Bích Lạc thì sao? Đi đâu mất rồi?

Vội vàng tìm kiếm xung quanh hết mấy lần, nhưng không hề thấy bóng người, con người Long Diễn Diệu chợt hoảng hốt, đôi tay đang cầm lấy áo lông cừu nhịn không được mà run rẩy kịch liệt. Bích Lạc mù hai mắt, lại không có võ công hộ thân, một người như vậy có thể chạy đi đâu? Chẳng lẽ, hai tên dâm ô binh sĩ kia tà tâm chưa dứt, không cam lòng nghe lời hấn răn dạy, muốn trút giận lên người Bích Lạc, đợi hấn đi liền đem y ra lăng nhục? Hay là gặp phải chó hoang? ...

Vừa nghĩ đến điểm này, mặt hấn đột nhiên trắng bệch, cất tiếng gọi lớn —

“Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc...”

Trong tuyết truyền đến từng trận tiếng vọng, tiếng sau còn to hơn tiếng trước, làm cú đêm kinh động bay tán loạn.

Nhưng không có tiếng người đáp lại.

“Bích...” Nỗi sợ hãi không ngừng xâm chiếm hết tâm trí, cổ họng Long Diễn Diệu co giật một trận, muốn gọi cũng không gọi nổi nữa. Hai mắt nhìn chăm chăm vào màn đêm hắc ám, nhìn không được mà thở dốc — Bích Lạc, người rốt cuộc đang ở đâu? Có nghe được ta đang gọi người không? Tại sao không chịu đi ra gặp ta?

Ta rất hối hận, tại sao ban ngày không chịu nhận thức người, tại sao không đưa người về vương phủ? Ta không nên để người cô độc ở ngoài thành! Ta lúc này thực sự rất hối hận! Bích Lạc, nếu người nghe thấy thanh âm của ta, xin người xuất hiện đi! Những chuyện lúc trước ta sẽ không tiếp tục để tâm nữa, ta hiện tại, chỉ muốn nhìn thấy người!

“Đi ra a, Bích Lạc! Ta muốn thấy người, muốn... thấy người...”

Long Diễn Diệu kêu gào đến khản cả giọng, bị thương mà lắc đầu, vài giọt lệ vô thanh mà rơi xuống áo lông cừu — Bích Lạc, tuy rằng rất thông minh, thận trọng, nhưng chưa bao giờ biết cách tự chăm sóc chính mình, mà nay hai mắt y bị mù, không có hắc ở bên cạnh, Bích Lạc làm sao bây giờ?

“...Bích Lạc...”

Nước mắt rơi xuống y phục ngày càng nhiều, trong bị thương nghẹn ngào đột nhiên truyền đến một tiếng than nhẹ.

“Là ai?!”

Long Diễn Diệu kinh sợ lau nước mắt, quay đầu nhìn ngân sam nam tử đang chậm rãi bước ra khỏi màn đêm: “... Người ở chỗ này làm cái gì?”

Liếc thấy khoeo mắt còn đang ngấn lệ của Long Diễn Diệu, Quân Vô Song nhàn nhạt cười, nụ cười ẩn chứa một nỗi chán chường nói không nên lời: “Người còn biết quay lại tìm y, vì y rơi lệ, xem như cũng không uống công y một lòng yêu người, còn vì người mà mù hai mắt...”

Toàn thân Long Diễn Diệu chấn động, con người đen nhánh bỗng nhiên trợn to: “Vì, vì ta mù hai mắt?!” Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, tựa như có chuyện gì đó vô cùng trọng yếu đã bị hắc quên lãng, nay đang nỗ lực vùng vẫy phá kén mà chui ra — Vì ta? Đôi mắt của ta không phải Quân Vô Song chữa trị sao? Thay màng mắt nên mới khôi phục trở lại? ...

Thay màng mắt?!!!

Con người đang mở lớn ngay lập tức dờ dẫm, hô hấp của Long Diễn Diệu càng lúc càng nặng nề — Đôi mắt của ta tốt rồi, nhưng Bích Lạc lại nhìn không thấy... Tại sao ta một chút cũng chưa từng nghĩ đến?! Ta tại sao lại ngu muội đến mức này?!

Quân Vô Song thở dài, tiếng thở dài nặng tựa như chùy ngàn cân hung hăng nện lên ngực Long Diễn Diệu: “Người thật sự tin rằng ta vô duyên vô cớ giúp người chữa trị sao? Người giết giáo chúng của ta, nếu không phải y cầu xin, ta hà cớ gì phải ra tay giúp người?”

“Là y cầu ta dùng màng mắt của y thay cho người, mới khiến người có thể thấy được ánh sáng lần nữa... Giải được Tuyệt Dung kia, cũng là y liều mạng chịu nhục thay người đổi lấy, nhưng người căn bản không có nghe y giải thích, ngược lại còn đập nát nhẫn ngọc, tuyệt tình rời đi...” Thanh âm tựa thủy tinh hiếm khi nổi giận, nhưng lập tức biến mất, Quân Vô Song ngẩng mặt nhìn trời, thở dài không nói gì.

Đầu Long Diễn Diệu kinh hãi đến dường như trống rỗng, hắc ngơ ngẩn cả nửa ngày mới tìm lại được một chút lí trí, lại nghe thấy chính mình khó khăn nói một câu: “Tại sao y không trở về vương phủ, tại sao không nói cho ta biết? Ta, ta...” Một dòng nước ấm nghẹn lại nơi cổ họng, chặn đứng tất cả ngôn ngữ.

“... Ngày ấy ở vùng dã ngoại, là chính người đã nói qua, không muốn tiếp tục thấy y, không muốn tiếp tục nghe thanh âm của y, người, quên rồi sao? ...”

Quân Vô Song cười cười, giọng cười vừa ưu thương lại vừa mỉa mai châm biếm, hắc xoay người bước vào bóng đêm dày đặc.

“Khoan đã!”

Long Diễn Diệu đột nhiên xông lên trước, run giọng nói: “Người nhất định biết y đi đâu, mau nói cho ta biết!”

Không hề dừng lại cước bộ, Quân Vô Song chỉ phất nhẹ ống tay áo thủy ngân sắc, chỉ về phía Tây xa xôi — “Thiên Sơn, sau khi người rời khỏi, y liền gặp phải Mạnh Thiên Dương, có lẽ là quay về Phong Nhã lâu chăng...”

Ngân ảnh rớt cuộc cũng tan biến vào bóng đêm, nhưng tiếng thở dài phiền muộn còn đang ẩn hiện trong làn gió.

Quay về Phong Nhã lâu? Theo Mạnh Thiên Dương? Hẳn chính là người đầu tiên người tự mình chọn lựa, cho dù hẳn dùng mọi cách lắng nghe người, nhưng người vẫn không hận hấn sao? ... Bích Lạc...

Long Diễn Diệu chờ dẫn đứng tại chỗ hồi lâu, đột nhiên quỳ sát xuống nền tuyết, cả người hướng về phía tây. Tay hắn vẫn khẳng khẳng nắm chặt áo lông cừu.

Tóc đen xòa tung trên đầu vai không hề lay động, ngưng trọng tương tự như bóng đêm.

Trong không gian tịch mịch, đột nhiên lại có tiếng chuông từ hướng hoàng thành vang vọng lại, từng tiếng từng tiếng cứ liên tục truyền đến —

Hồi chuông cuối cùng đã dứt, nhưng dư âm của nó vẫn còn vương lại, Long Diễn Diệu ngẩng đầu, ánh mắt trầm hắc như mực.

Đó là tiếng chuông Trấn Hồn trong hoàng cung, bốn mươi lăm tiếng liên tục — chỉ có ngôi cửu ngũ chí tôn mới có thể được hưởng đặc quyền tối cao này...

Thánh thượng đã băng hà.

.....

Lúc hồi chuông thứ nhất vang lên, Quân Vô Song liền xoay người nhìn về phía hoàng thành. Mãi cho đến khi tiếng vọng dư âm kia hoàn toàn biến mất, y bồng thủy ngân sắc vẫn như cũ không có chút lay động, chỉ có khóe mắt khẽ lóe sáng: Đây là chuông báo tử của thánh thượng, Thụy Đình thái tử bị độc phát mà chết...

Gió bỗng nhiên thổi mạnh phía sau đầu, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn, ánh trăng lộ ra khỏi tầng mây, chiếu xuống một mũi nhọn đầy hàn khí, bất thành linh xẹt qua trước mắt Quân Vô Song.

“Quân Vô Song!”

Tiếng gầm cực kỳ phẫn nộ vang lên, tử ảnh nhanh chóng lao tới gần, so với thanh âm còn muốn nhanh hơn, dùng kiếm chém thẳng tới —

Thế kiếm nhanh như chớp! Quân Vô Song cau chặt mi, nghiêng đầu, vài sợi tóc bị cắt đứt giữa không trung, ngón tay vô thanh vô thức mà vươn ra, bắt lấy cổ tay đang cầm kiếm, kiếm quang đột nhiên đình trệ.

Dưới ánh trăng, hiện ra gương mặt đầy phẫn nộ của Tử y nhân.

“Lại là người.” Quân Vô Song có chút mệt mỏi cười châm biếm: “Người không phải là đối thủ của ta, còn muốn đến tìm cái chết?”

“Người hại chết Yến Nam Quy, thù này, ta không thể không đòi!”

Tử Minh rất không cam lòng muốn rút kiếm ra, nhưng hai ngón tay Quân Vô Song nhìn qua cứ như đang hơi hột đặt trên cổ tay hắn, nhưng hắn có cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi khống chế của Quân Vô Song, Tử Minh thử vài lần không có kết quả, cũng không tiếp tục miễn cưỡng, đành trừng mắt nhìn hắn: “Trừ khi người giết ta, hoặc là vĩnh viễn đừng để ta tìm được, bằng không, ta đã quyết định, thấy người một lần liền giết người một lần, sẽ có một ngày, người phải đền mạng cho hắn.” Thấy Quân Vô Song cau mày, Tử Minh cười hắc hắc: “Ta là âm hồn khó tiêu tan như vậy đó, nếu người sợ phiền, vậy giết ta sớm một chút đi, ha ha...”

Quân Vô Song giương mi cảm thấy buồn cười, cuối cùng cũng thả cổ tay Tử Minh ra.

Tử Minh thu kiếm vào tay áo, xoa xoa cổ tay còn đang đau nhức, vừa ngẩng đầu đã thấy Quân Vô Song chậm chậm đi ra xa, nhìn không được hướng phía bóng lưng của hắn hô lớn: “Sao ngươi không động thủ? Ta sẽ không từ bỏ ý định, sau này, nói không chừng ta sẽ dưỡng vài loại độc vật mới, còn có thể tìm một đồng người đến quần áo, đến lúc đó ngươi đừng có hối hận!”

*Chep chep, Tử Minh dễ thương quá, có ai nói cho đôi thủ âm mưu của mình ko, ta phục luôn =))))))

*Quần áo: Đánh hội đồng =)))

“Tùy ngươi!”

Quân Vô Song cười khê, nụ cười đẹp tựa như thủy tinh hàm chứa một chút kiêu ngạo như có như không, quay đầu lại nói: “Chuyện ta đã quyết định, sẽ không thay đổi! Thế nhưng, ngươi thực sự nghĩ rằng giết ta thì có thể an ủi linh hồn của Yến Nam Quy sao?” Quân Vô Song chán nản cười: “Khi đó, nếu hắn không cố tình tìm cái chết, cần gì phải lấy thân can kiếm? Cho dù lúc đó không chết dưới kiếm của ta, hắn cũng sẽ tìm cơ hội khác tự kết thúc thôi. Ngươi tại sao không chịu hiểu, còn đi báo thù vô nghĩa?”

Tử Minh bỗng nhiên chấn động, nói không ra lời.

“... Ngươi chỉ không muốn tin hắn thực sự mặc kệ ngươi, bỏ lại ngươi một mình, mới tự mình lừa mình xem ta là kẻ giết hắn, hại các ngươi sinh tử cách biệt...” Quân Vô Song lắc đầu, thở một hơi thật dài: “Ngươi và Bích Lạc, đều đang tự tìm phiền não, tự lừa mình dối người. A, Yến Nam Quy kia, thật đúng là hại hai người các ngươi không ít —”

“Câm miệng! Không được sỉ nhục hắn!”

Tử Minh vốn đã có chút hoảng hốt, nhưng nghe trong lời nói của Quân Vô Song có ý làm nhục Yến Nam Quy, bảo hắn làm sao kiềm chế được? Hắn hét lớn một tiếng, khuôn mặt nhả nhận trong phút chốc trở nên u ám: “Hắn bị kiếm của ngươi xuyên thủng ngực chẳng lẽ là giả sao? Ngươi còn ngụy biện? Nếu ngươi không xuất thủ, cho dù, cho dù hắn muốn tự sát, ta sao có thể mặc hắn chết đi?”

Quân Vô Song cười lạnh, quả nhiên sự thật là vậy, phát tay áo bỏ đi.

Tử Minh cắn răng, mắt thấy thân ảnh thủy ngân sắc rớt cuộc cũng biến mất trong màn đêm, nhưng những lời Quân Vô Song vừa nói vẫn cuộn cuộn trong lòng hắn — Hắn thật sự đang tự mình gạt mình sao? Đột nhiên lấy tay che mặt, phát ra vài tiếng cười vô cùng chua chát.

Rất nhiều ngày qua, hắn một mực tìm kiếm phương pháp, tính toán xem phải làm sao để báo thù cho Yến Nam Quy, mới có thể để chính mình không vì cảm giác trống rỗng mà phát điên. Chỉ cần có một chút yên ắng, hắn lại nhớ tới hình ảnh lúc sắp lâm chung của Yến Nam Quy — khỏe miệng không ngừng chảy máu, nhưng Yến Nam Quy vẫn cứ cười, nụ cười tựa như sắp được giải thoát, như sắp trút được hết tất cả gánh nặng...

“... Thiếu chủ, sau này... Không thể tiếp tục làm cơm cho ngươi nữa...”

“Yến Nam Quy —”

Hắn gào to, một quyền đập lên thân cây, mạnh đến nỗi lá khô trên cành xào xạc rơi xuống. Hai vai Tử Minh liên tục run rẩy — Yến Nam Quy, ngươi thực sự vứt bỏ ta mà đi? Không bao giờ nấu cơm, giặt giũ cho ta nữa, cũng không bao giờ thêm quần áo ta nữa sao? ... Lúc đó, ngươi tại sao phải lao ra? Ngươi muốn vì ta ngăn cản kiếm của Quân Vô Song? Nhưng ngươi có biết hay không, ta thà rằng ngươi bị kiếm xuyên qua chính là ta, cũng không muốn ngươi phải chết a!

Ta chỉ muốn ngươi vui vẻ! Ngươi tin không? Từ ngày gặp ngươi, ta đã nói cho chính mình, sau này nhất định phải khiến ngươi thật vui vẻ!

Khi đó, ta chỉ mới ba tuổi, đang ngồi khóc bên cạnh thi thể phụ thân, là ngươi đã ôm lấy ta, vừa giúp ta lau nước mắt, vừa dỗ dành ta, bảo ta không nên khóc. Nhưng ta lại nhìn thấy ngươi âm thầm ngẩng đầu, len lén gạt lệ... Vào giờ phút đó, ta đã biết, ngươi kỳ thực cũng là một người rất yếu đuối... Cũng vào lúc đó, ta đã thề rằng, muốn làm cho ngươi từ nay về sau đều vui vui vẻ vẻ.

Bắt đầu từ khi đó, ta ngày đêm đều chăm chỉ luyện võ công, cho dù nằm mơ cũng muốn bản thân mình mau chóng trưởng thành, trở thành một người so với người càng cao to hơn, càng mạnh mẽ hơn, làm một nam tử hán có thể bảo vệ người! Ta lúc nào cũng học không được nấu cơm giặt quần áo, muốn người lo lắng cho ta, tất cả chuyện này đều là ta cố ý, chỉ có như vậy, người mới không còn cả ngày đều chìm đắm trong hồi ức về mẫu thân đã mất của ta! Cho dù, người mê luyện Bích Lạc – người có dung mạo tương tự như nàng, ta cũng thuận theo người, đem y về Miêu Cương, còn hao tâm tổn sức giúp y giải á huyết... Người nghĩ ta làm tất cả những chuyện này là vì cái gì? Ta chỉ muốn người vui về a!

“... Những chuyện như vậy, người có biết hay không? ...”

Tử Minh ngẩng đầu nhìn trời, thì thào tự nói.

Ánh trăng lạnh lẽo, cây cối lay động. Thật giống như buổi tối ở Mai Sơn, hắc cô độc nằm trên một gốc mai, nhìn ngôi nhà tranh cách đó không xa, ánh trăng hắt vào song cửa sổ hiện lên thân ảnh hai người đang triền miên không dứt...

Hắn nhắm mắt lại, gió lướt qua, phảng phất cũng tựa như cái đêm đó, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ trộn lẫn vào nhau... Còn có thanh âm ôn hòa nhưng tràn ngập dự vọng của Yến Nam Quy cứ luôn miên gọi lớn —

Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc! Bích Lạc!

“Yến Nam Quy...” Thanh âm nỉ non trầm thấp, Tử Minh thất vọng cúi đầu, cả người tựa trên thân cây lạnh lẽo — Người, cứ như vậy mà vứt bỏ ta.

.....

“Bích Lạc, cảm thấy thế nào? Hôm nay hàn khí dưới chân núi cũng giảm bớt không ít?”

Mạnh Thiên Dương khẽ mỉm cười, tiếp nhận trường bào lông hồ trên tay Vân Thương, hướng bóng lưng trước mặt đi đến. Ánh ban mai chiếu xuống lớp tuyết đọng trong viện tử, tạo thành một mảnh trắng lóa đến chói mắt, mái tóc dài đen nhánh của Bích Lạc đã đọng hơi sương.

Bích Lạc, nhất định đã đứng rất lâu. Sau khi hắn quay về tổng đường, đã thấy Bích Lạc lẳng lặng một mình trong viện, không biết y đang suy nghĩ cái gì. Tuyệt không giống như ngày xưa, âm ỉ náo loạn, không ngừng hướng hắn làm nũng đòi sủng ái, nuông chiều... Khuôn mặt tuấn nhã đột nhiên trở nên thâm trầm, nhưng ngay lập tức biến mất, Mạnh Thiên Dương đem trường bào phủ lên đầu vai thon gầy của Bích Lạc: “Mặc nó vào, đừng để bị cảm lạnh.”

“Cảm tạ.” Nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn, Bích Lạc xoay người, bình tĩnh nở nụ cười: “Ngày trước ta đợi ở Lăng Tiêu thành cũng không ngắn, lạnh thế này, chưa tính là gì cả.” Đầu ngón tay vuốt ve áo lông hồ, Bích Lạc buồn bã nói: “Đây chính là lông của con cáo đen người săn được ở quan ngoại vào hai năm trước a. Áo choàng này, lúc đó ta đã xin người đến mấy lần, nhưng người cũng không chịu cho ta, a...”

Mái tóc nương theo tiếng cười nhạt mà khẽ rung động, Mạnh Thiên Dương chăm chú nhìn y hồi lâu mới thấp giọng nói: “Chuyện trước đây, người cũng chưa hề quên.”

Tiếng cười chậm rãi biến mất, Bích Lạc im lặng một hồi, lại mở miệng, mang theo một chút ý cười —

“Đã nghĩ phải quên đi, nhưng lại không thể quên được. Bỏ đi, cứ coi như là một giấc mộng dài. Con người của ta, vốn ưa thích cuộc sống mơ mơ màng màng...”

“Bích Lạc! Đừng nói những lời như vậy!”

Tâm tựa như bị mũi kiếm sắc nhọn đâm một cái, Mạnh Thiên Dương ôm chặt bờ vai của Bích Lạc: “Ta biết trước kia đối xử với người không tốt, nhưng mà, sau này ta nhất định sẽ sửa.” Chợt nhận thấy mình có hơi dùng lực, hắn vội vàng buông lỏng tay, thoáng nhìn Vân Thương phía sau, quay đầu lại cười nói: “Người chắc hẳn đã nghe nói, sau khi vết thương của Ti Phi Tình tốt hơn, hắn liền theo Lăng Tiêu trở về thành rồi... Người yên tâm, ta không phải vì mất đi hắn, mới đối xử tốt với người. Ta là thực sự thích người, Bích Lạc —”

“... Ti Phi Tình thì sao? Người từng si mê hấn như vậy, có thể đơn giản mà vứt bỏ sao?” Bích Lạc ngơ ngẩn tự thì thầm.

Mạnh Thiên Dương cười khở: “Phi Tình đối với ta, kỳ thực xưa nay chỉ có tình thân, không giống với người... Là ta lúc đầu bị hãm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế. Nhưng hôm nay, hấn đã có Lăng Tiêu, ta bất quá chỉ là có thêm một người đệ đệ a.” Tuy nói như vậy, nhưng nhớ đến chuyện cũ trước đây, hấn cũng không khỏi thất vọng, phiền não một trận, chậm rãi thở dài, kéo tay Bích Lạc qua, nói: “Người mới là người chân chính yêu thương ta nhiều năm qua, lại chịu theo ta quay về Phong Nhã lâu, ta sao có thể bỏ lỡ lần thứ hai?”

Hấn hôn lên đầu ngón tay Bích Lạc: “Ngày ấy trong Ngự hoa viên, người đã nói không còn yêu ta, không quan trọng, cứ xem như hôm nay là ngày đầu tiên gặp nhau, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được hay không? Chỉ cần người nguyện ý, hết thấy vẫn chưa quá trễ, lần này, ta sẽ không phụ người. Cho dù người thích nằm mơ, ta cũng có thể cho người sống thoải mái như trong mộng. A, đúng rồi, nội lực của người bị mất, cũng có thể luyện trở lại lần nữa, ngày mai ta sẽ mang người đến Lăng Tiêu thành, Phi Tình đã nói qua, có một thạch thất có thể giúp công lực tăng gấp đôi, ta sẽ để Phi Tình cùng người đi vào —”

“Thế nhưng ta, đã không còn muốn tiếp tục nằm mộng nữa.”

Nhẹ nhàng thốt ra một câu, cắt ngang lời nói đang cao hứng của Mạnh Thiên Dương, dáng tươi cười của hấn trở nên cứng ngắt, bình tĩnh nhìn bóng lưng Bích Lạc.

“Mấy ngày qua, ta đã suy nghĩ rất kỹ, tại sao mộng của ta, lần sau so với lần trước càng thống khổ hơn? Người mà ta thích, cuối cùng cũng sẽ rời bỏ ta? Có lẽ mệnh của ta đã được định trước là như thế, phải sống cô độc cả cuộc đời này? Đã không thuộc về ta, cho dù ta có cầu thế nào, đều là vô ích. Cho dù đã nắm được trong tay, cũng nhất định sẽ mất đi, rốt cuộc chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.” Bích Lạc yên lặng nở nụ cười, rút bàn tay đang bị Mạnh Thiên Dương nắm chặt trở về.

“Ta lúc này, chỉ cầu thanh tịnh vượt qua quãng đời còn lại. Những cái khác, ta đều không cần nữa.”

Vậy tại sao người còn muốn theo ta về Phong Nhã lâu?! Người xem nơi của ta là chỗ dùng để tránh né hỗn loạn sao?! Hai gò má Mạnh Thiên Dương co giật một trận, nhưng cuối cùng cũng không nói thành lời, hấn thở dài, lần thứ hai nắm lấy cổ tay Bích Lạc: “Quay về phòng đi! Hai mắt của người vừa mới hồi phục, tiểu... tiểu đại phu họ Phong kia cũng đã nói, không được nhìn ánh sáng quá lâu.”

“Ta có thể tự đi.”

Bích Lạc vén tóc, rút tay khỏi người Mạnh Thiên Dương, y quay người lại, ánh mặt trời chiếu thẳng vào đôi mắt, sáng trong vắt tựa như bầu trời sau cơn mưa, nhưng tìm không thấy vẻ quyến rũ yêu mị ngày nào, chỉ còn là một mảnh lạnh lẽo, vô tình.

“Đa tạ người đã quan tâm, ta về phòng trước.” Bích Lạc nhàn nhạt cười, đi lướt qua bên cạnh Mạnh Thiên Dương.

Bích ảnh biến mất sau chỗ ngoặc đầu hành lang, Mạnh Thiên Dương vẫn còn đứng lặng tại chỗ, rất lâu cũng không nói được một lời.

32. Quyển 2 - Chương 29

Ánh mặt trời dần dần lên cao, chiếu xuống đầu vai Mạnh Thiên Dương, hấn vẫn đứng lặng tại chỗ như cũ, Vân Thương ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trong viện nhất thời trở nên yên lặng như tờ, đột nhiên từ xa truyền đến tiếng bước chân, một thiếu niên thân mặc y bào rực rỡ hoa lệ hiện ra trước tầm nhìn.

“Sớm a, Mạnh lâu chủ!”

Thanh âm chào hỏi của thiếu niên tựa như tiếng sấm vang lên bên tai, Vân Thương từ lúc thiếu niên xuất hiện thì đã theo phản xạ mà bịt kín lỗ tai, nhưng vẫn bị chấn động đến ong ong cả đầu, không khỏi liếc mắt nhìn hồng y nhân vẫn luôn đi theo thiếu niên đằng kia, ném cho hấn một cái ánh mắt thông cảm, thật sự không hiểu, hấn làm sao có thể chịu được thanh âm kinh người này mỗi ngày.

Mạnh Thiên Dương cũng nhú mày, còn kẻ gây ra tai họa là thiếu niên lại làm như không có việc gì, tiến đến trên thành lan can ngồi xuống, xòe chiết phiến, cười híp mắt ra sức quạt: “Không biết hôm nay Lâu chủ sắp xếp cho ta trò gì mới mẻ? Săn thú, trượt tuyết đều đã thử qua rồi, hay là cùng ta lên núi hái Thiên Sơn Tuyết Liên a. A, không đúng không đúng, Tuyết Liên phải tháng bảy mới nở hoa nha, ta lại hồ đồ rồi.”

*Chiết phiến: Quạt giấy.

*Thiên Sơn Tuyết Liên: Một loại thảo dược cực kỳ quý hiếm chỉ mọc trên núi tuyết.

Phong Kinh Lôi dùng chiết phiến đập mấy cái sau ót mình, khi cười lên đôi mắt của hắn đẹp tựa như trăng rằm: “Nếu không thì, hôm nay gió lớn trời trong, chúng ta cùng đi thả điều là được rồi.” Cũng không chờ Mạnh Thiên Dương đồng ý, hắn đã quay đầu lại hét lớn: “Hong Trần, có đi thả điều không?”

Đoạn Hồng Trần gật đầu, Mạnh Thiên Dương vừa dặn dò Vân Thương đi chuẩn bị điều vừa chấp tay nói: “Mạnh mỗi hôm nay có chút không khỏe, thứ lỗi không thể theo cùng. Hai vị xin cứ tự nhiên.” Sau khi Phong Kinh Lôi đến Phong Nhã lâu, mỗi ngày hắn đều bày đủ trò này trò nọ, sự tinh quái của hắn so với Bích Lạc năm đó chỉ có hơn chứ không hề kém, nháo đến nỗi trên dưới tổng đường đều rung chuyển. Mạnh Thiên Dương nể tình hắn chữa trị hai mắt cho Bích Lạc, đành phải chiều ý hắn. Nhưng lúc này Bích Lạc đã hồi phục thị lực, thật sự không muốn tiếp tục cùng tiểu hồ ly này náo loạn nữa.

“Ai nha, người không thể không đi a!”

Thấy Mạnh Thiên Dương từ chối, Phong Kinh Lôi hét lớn nhảy đến trước mặt hắn, dang hai tay cản lại, cười hề hề đầy gian xảo.

Mạnh Thiên Dương trầm mặt xuống: “Đã có người đi cùng người, cần gì mỗi ngày đều kéo ta theo bên cạnh?” Trong lòng hơi bức bối, nhịn không được liếc mắt nhìn Đoạn Hồng Trần bên cạnh, thấy vẻ mặt hắn vẫn hiền lành, chất phác như cũ, không khỏi thảm tắc đầu. Theo tin tức mà thuộc hạ thu thập được, họ Đoạn kia thực sự đúng là giáo chủ ma giáo thần bí khó lường trong truyền thuyết. Nhưng hắn mỗi ngày đều theo Phong Kinh Lôi không náo loạn thì là nhân rồi, có chỗ nào giống một đại nhân vật rung trời chuyển đất trong lời đồn?

“Chuyện này nha, ta chỉ muốn người đi theo chứng kiến, miễn cho bị người khác hiểu lầm ta và Hồng Trần có cái gì đó, hi hi.”

Phong Kinh Lôi ung dung phe phẩy cây quạt: “Tính ra hôm nay hắn cũng nên đến rồi, người mà không đi, ta và Hồng Trần hai người cô nam, có hơi mờ ám a. Ngô, người không đi không được.” Hắn gật đầu đắc ý, tay không ngừng lôi kéo ống tay áo Mạnh Thiên Dương.

Mạnh Thiên Dương cũng không biết hắn đang lải nhải cái gì, nhưng thấy hắn nhất định không chịu buông tha mình, cau mày hỏi: “Là ai sắp tới?”

“Hi, là người ngày đó đem người câu dẫn đến thất hồn lạc phách – Vô Song a!”

Sắc mặt Mạnh Thiên Dương đột nhiên khó coi tới cực điểm, Phong Kinh Lôi nhón chân, làm như thông cảm mà vỗ vỗ vai hắn: “Người đừng nên tức giận, hắn cũng không phải cố ý muốn hại người, mà nhân của hắn chỉ có thể dùng để đọc nội tâm người khác. Thứ hắn nhìn thấy được, kỳ thực cũng chỉ là thất tình lục dục của người mà thôi. Người không nhìn vào mắt hắn liền không có chuyện gì.” Phong Kinh Lôi cười dài thu chiết phiến lại: “Bị đôi mắt của Vô Song mê hoặc, người cũng không phải người đầu tiên, không cần phải xấu hổ? Cho dù là Hồng Trần, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.”

Nói xong câu cuối cùng, Phong Kinh Lôi xoay người về hướng hồng y nhân: “Đúng không, Hồng Trần?”

Gương mặt chất phác kia không có nửa phần biến động, chỉ có đôi mắt mở to: “Tiểu hồ ly, ta đã dặn người nhiều lần, không được ở trước mặt ta nhắc tới hắn.”

“Ta không nhắc, thì người sẽ không nhớ tới sao? Phong Kinh Lôi hiếm khi nghiêm túc, không khoan nhượng mà hỏi vặn lại.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên cổ quái? Mạnh Thiên Dương kinh ngạc, nhưng cũng không muốn xen vào việc của người khác, phất tay áo bỏ đi. Phong Kinh Lôi cư nhiên không để ý, chỉ trừng mắt

nhìn Đoạn Hồng Trần: “Người dám nói trong lòng người không có hình bóng của hấn không? Người mang theo ta chạy ngược chạy xuôi, không chịu quay về tổng đàn, tránh né không gặp hấn, là vì cái gì?”

Đối diện với vẻ mặt đang muốn gây sự của Phong Kinh Lôi, Đoạn Hồng Trần không có trả lời, chỉ lẳng lẳng nhìn tuyết dần dần tan ra bên dưới ánh nắng, hấn thu hồi ánh mắt, sờ sờ đầu Phong Kinh Lôi, cười nhạt: “Đừng có nhắc hấn nữa... Ta không phải đang ở cùng người sao, người còn không vui cái gì nữa? Hay là, người còn giận chuyện ta đem người cướp khỏi Phong gia?”

“Ta đâu có hẹp hòi như vậy?”

Phong Kinh Lôi không hài lòng trẻ môi, Đoạn Hồng Trần liếc mắt nhìn hấn, đúng là xinh đẹp đến khó tin. Đôi mắt đối diện Đoạn Hồng Trần trong veo, óng ánh, chậm rãi lộ ra một nụ cười xảo quyệt tựa như hồ ly: “Người không vui, chỉ sợ là người mới đúng? Người người thích, chính là Vô Song —”

“Phong Kinh Lôi!”

Đoạn Hồng Trần đột nhiên quát lớn một tiếng, hít một ngụm khí khôi phục bình tĩnh, trầm giọng nói: “Đừng nhắc đến hấn! Ta chưa từng thích hấn!”

“Thật sao?”

Nụ cười của Phong Kinh Lôi lộ ra chút gian xảo khó có thể phát hiện, hấn giơ tay lên, chỉ thẳng về phía sau Đoạn Hồng Trần: “Người có dám nhìn thẳng vào mắt hấn, nói người không thích hấn?”

Đoạn Hồng Trần bỗng nhiên rung mình, toàn thân run rẩy, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của ngân sam nam tử, dưới ánh mặt trời y phục càng thêm trong suốt như thủy tinh, hấn nhắm mắt đứng đó, yên lặng không lên tiếng.

“... Người đuổi theo làm gì?” Đoạn Hồng Trần lùi về sau, đột nhiên lạnh lùng cười: “Người là đến xem hai mắt của y? Kinh Lôi đã giúp y chữa trị rồi, người có thể yên tâm tiếp tục đại kế phục quốc của người —”

Lão hồ ly thối, có biết chính mình đang nói năng lộn xộn cái gì hay không? Phong Kinh Lôi thở dài ra sức quát: Đoạn Hồng Trần này, rõ ràng chỉ cần nghe thấy tên của Vô Song thì tâm đã loạn, ngay cả lúc Vô Song nhảy tường vào cũng không phát giác ra, vậy mà còn dám mạnh miệng! Phong Kinh Lôi lắc đầu, trông thấy Vân Thương đang cầm một con điều đi đến gần, mắt hấn đảo một vòng, liền nhảy tới, kéo theo Vân Thương chạy ra ngoài, còn không quên quay đầu lại cười to nói: “Các người cứ chậm rãi trò chuyện, ta đi thả điều a, không cần lo lắng cho ta!”

“Tiểu hồ ly!”

Hồng y tung bay, đang định đuổi theo, thân ảnh Quân Vô Song vừa lay động, đã che ở trước mặt hấn, vẫn như cũ nhắm mắt không lên tiếng.

“Tránh ra.”

Chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt muôn vạn biến hóa rơi xuống khuôn mặt lạnh lùng của Đoạn Hồng Trần, Quân Vô Song nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần người có thể nhìn thẳng vào ta, nói một câu không thích ta, ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa.”

“Người —” Hai mắt Đoạn Hồng Trần tựa như có ngọn lửa muốn bốc lên, hấn đột nhiên phát tay áo, cả người nhẹ nhàng bay ra khỏi vách tường.

“Còn đi theo, ta sẽ giết người!”

Thanh âm băng lãnh lọt vào tai, gương mặt thanh nhã xuất trần của Quân Vô Song càng trắng bạc đến gần như trong suốt, hơi thở cũng trở nên nặng nề, hấn cắn cắn môi, sau đó cũng nhanh chóng phóng ra ngoài.

.....

Trên sườn núi vẫn còn bị tuyết phủ trắng, nhưng dưới chân núi tuyết đã tan gần hết, tạo thành một dòng nước trong sạch lưu chuyển, thấm vào mầm hoa cỏ, lộc non mới nhú. Gió thổi qua mang theo mùi thơm mát của bùn đất, cũng lướt nhẹ qua cây cuốc của bích sam thiếu niên.

Ông tay áo vén cao, gấu quần cũng được quần lên, lộ ra phân nửa cặp chân nhỏ trắng nõn, bị vài vết bùn mới bắn tung tóe lên. Thiếu niên nhưng lại không thềm lau đi, chỉ cẩn thận lách qua vùng đất xộp do băng tan, mái tóc dài đen nhánh tùy tiện buộc lại phía sau lưng, có vài sợi còn dính trên gương mặt đỏ bừng ẩm ướt mồ hôi.

Bỗng nhiên có một trận tiếng vó ngựa truyền tới gần sơn cốc, thiếu niên đứng thẳng dậy, nhìn thấy rõ người đến, đôi mắt trong vắt hiện lộ một chút ý cười.

“Đã lớn tới như vậy sao? Lau mồ hôi đi a!”

Mạnh Thiên Dương nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho Vân Thương ở phía sau, lấy một cái khăn đưa cho thiếu niên.

“Đúng vậy, hôm qua đã gieo hết những hạt giống này, nhân rồi không có việc gì, nên thuận tiện xới đất bên này một chút.” Bích Lạc lau mồ hôi, chỉ về mảnh đất lớn phía sau, mỉm cười nói: “Không tới mấy tháng nữa, ở đây nhất định sẽ là một vườn hoa a.”

Chăm chú nhìn vẻ mặt tươi cười của Bích Lạc, Mạnh Thiên Dương rút cuộc nhẹ thở dài: “Người thực sự quyết định ở chỗ này trồng hoa sống suốt đời sao? Trong cốc hoang vắng như vậy, cũng không có người ở.”

“Vận nên mới thanh tịnh a.”

Bích Lạc cười cười, kéo vài buộc tóc xuống, để gió núi thổi khô mồ hôi trên tóc, vẻ mặt y thanh thản nói không nên lời.

“Tuy chỉ có một người ở, nhưng mỗi ngày đều có thể nghe tiếng chim hót nước chảy, kỳ thực cũng không quá tịch mịch. Huống chi, người cách vài ngày sẽ đến xem ta, thực sự không có gì buồn.” Nhìn thấy trong đáy mắt của Mạnh Thiên Dương có một chút bất đắc dĩ cùng thương xót, Bích Lạc yên lặng một lát, mới khẽ cười nói: “Nếu người không an tâm, có thể bảo vài tiểu hài tử trong tổng đường rảnh rỗi đến đây chơi cũng tốt, dù sao nhà tranh này cách tổng đường cũng không quá vài dặm. Nhưng mà ta chỉ có cơm rau chiều đãi bọn họ thôi, đến lúc đó còn phải nhờ người mang kẹo đến dụ dỗ bọn chúng.” Nhớ đến hoàn cảnh lúc trước, khi y còn ở nhà chăm sóc đệ muội, không khỏi mỉm môi cười, buồn cười: “Nói đến trà, các người chắc cũng khát nước rồi, ta đi rót hai chén đến.”

Nhìn Bích Lạc chậm rãi trở về ngôi nhà tranh đơn sơ kia, vẻ mặt Mạnh Thiên Dương càng thêm phức tạp — Bích Lạc, thực sự muốn ở lại u cốc này cả đời sao?

Nửa tháng trước, hai tên hồ ly thói không từ biệt mà đi, lúc hẩn nghĩ cuối cùng cũng sắp thanh tịnh trở lại, cho nên hạ quyết tâm sử dụng hết các loại công phu, để khiến Bích Lạc hồi tâm chuyển ý, quay về trong lòng của hẩn. Vậy mà ngày hôm sau, Bích Lạc lại nói muốn tìm một chỗ vắng vẻ sống một mình, hẩn khuyên can cũng vô dụng, lại không muốn xem nhẹ tâm ý của Bích Lạc, đành tìm sơn cốc này sai người dựng nhà. Vốn tưởng Bích Lạc nhất định không quen sinh hoạt ở đây, chưa đến mấy ngày sẽ quay về Phong Nhã Lâu... Nhưng nhìn tình cảnh lúc này, Bích Lạc đúng là đang sống rất hạnh phúc và an ổn.

Bởi vì đã từng bỏ lỡ một lần, cho nên hôm nay có truy đuổi như thế nào, đều không thể vãn hồi như cũ? ...

“Trà tới đây.”

Bích Lạc cầm hai chén trà đi ra, đưa cho Mạnh Thiên Dương cùng Vân Thương: “Trà này do chính tay ta pha a, nước trà cũng là sáng nay vừa tìm được ở sơn tuyến trong núi, so với lúc trước thì trong hơn nhiều lắm. Thế nào?”

“Rất ngon.” Mạnh Thiên Dương khen ngợi một tiếng, nhưng chỉ cảm thấy đầy chua chát, nỗi bi thương không ngừng quần lấy suy nghĩ hẩn, nhạt như hương trà, nhưng làm thế nào cũng không gạt đi hết được.

Ngửa đầu uống cạn, đem chén trả lại cho Bích Lạc, đầu ngón tay chạm đến lòng bàn tay y, da thịt vốn nhẵn nhụi nay vì cực nhọc mà có không ít vết chai... Khóe miệng hẩn khẽ co giật, đột nhiên lật tay lại, nắm chặt cổ tay Bích Lạc.

“Mạnh Thiên Dương?”

Chén trà rơi xuống đất, Bích Lạc thử giấy dựa nhưng không được, đành phải nhìn nam tử tuần nhã trước mắt, lắc đầu thở dài.

Bích Lạc không vùng vẫy nhưng cũng không nói lời nào... Mạnh Thiên Dương thất vọng buông tay, ngây người nhìn chằm chằm mũi giấy của chính mình, nghiêm nghị nói: “Người ngay cả một cơ hội sửa chữa cũng không chịu cho ta sao? Bích Lạc!”

“... Ta hiện tại, sống rất tốt...” Bích Lạc xoa xoa cổ tay bị Mạnh Thiên Dương nắm đến đau nhức, cũng có chút xuất thần, sóng mắt lưu chuyển, nhìn về hướng mảnh đất trống trải trước mắt —

Trời xanh, u cốc. Một nơi chân chính thuộc về y, tuy rằng trống vắng, nhưng lại không có hỗn loạn...

“Loại cuộc sống này rất khó có được, ta cũng không muốn bỏ lỡ.” Bên môi lộ ra một tia cười, Bích Lạc dường như đang trả lời hắn, lại dường như đang tự lẩm bẩm. Y nhìn về phía xa xa, có vài áng mây đang nhẹ nhàng lưu chuyển. Thật khó khăn mới có được yên ổn như thế này...

Nghe được câu trả lời y như trong dự liệu, Mạnh Thiên Dương im lặng, chậm rãi giương mắt, cũng theo hướng ánh mắt của Bích Lạc nhìn về phía trời.

“Nếu như, người đứng trước mặt người lúc này là Long Diễn Diệu, người cũng sẽ cự tuyệt hắn sao?”

“...Cái... gì? ...” Đôi mắt trong veo bỗng chốc trở nên hoảng hốt — Long Diễn Diệu?! Cái tên có bao nhiêu quen thuộc, cũng có bao nhiêu xa lạ... Nam tử cuồng ngạo có đôi mắt sắc bén như chim ưng...

Ký ức trước kia như thủy triều cuộn cuộn kéo tới, Bích Lạc nhất thời quên mất phải chớp mắt, tay không kiềm chế được gắt gao siết chặt vật áo.

Mạnh Thiên Dương thở dài, từ trong ống tay áo lấy ra một tờ hoàng bảng được gấp đến gọn gàng ngay ngắn, đặt vào trong tay Bích Lạc: “Thứ này ta đã mang theo bên mình nhiều ngày, vốn không định cho người xem...”

*Hoàng bảng: tờ cáo thị/ thông báo của triều đình hay dán trên mấy bảng thông báo í.

Bích Lạc cẩn thận nhìn hoàng bảng, đôi mắt không nhìn được mà mở càng lớn — Tân đế tháng trước đã băng hà! Thụy Đình thái tử thân thanh thể kiện, sao đột nhiên nhiễm quái bệnh chết bất đắc kỳ tử? Chuyện này còn chưa tính, hắc cư nhiên để lại di chiếu, lập hoàng thúc Long Diễn Diệu cùng Yến vương Bích Lạc cùng đăng cơ xưng đế, luận bàn quốc sự, cho đến ngày tiểu hoàng tử trưởng thành...

*Thân thanh thể kiện: Khỏe mạnh.

Nói như thế, Long Diễn Diệu lại lần nữa đăng cơ làm hoàng đế?! Bích Lạc gấp hoàng bảng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn Mạnh Thiên Dương, thấy hắn gật đầu một cái.

“Sau tang lễ của tân đế, Long Diễn Diệu liền đăng cơ, vẫn lấy danh hiệu là Huyền đế, thủ đoạn so với lúc trước càng lợi hại hơn. Nghe nói lúc vừa đăng cơ, liền bỏ ngoài tai mọi lời khuyên can, dị nghị, đem Đoàn Mộc thái sư, hình bộ Lý thượng thư cùng vây cánh lập tức tử hình ngay tại chỗ, chức vị quan trọng trong triều cũng lần lượt do các thân tín của hắn nắm giữ... Tiểu hoàng tử càng chưa từng lộ mặt, cũng không biết là còn sống hay đã chết...”

Mạnh Thiên Dương vừa nói vừa nhíu mày, không giải thích được tại sao tân đế lại lập cái di chiếu hết sức cổ quái như thế? Long Diễn Diệu đã làm hoàng đế, sao còn có thể cam lòng đem đế vị truyền cho tiểu hoàng tử? Là dùng để ràng buộc hắn? Theo như di chiếu, nếu tiểu hoàng tử có sơ suất gì, quần thần có thể phế đế bất cứ lúc nào. Nhưng Long Diễn Diệu há lại để đám triều thần đó đối phó hắn? Kỳ lạ nhất chính là đưa thân tử khác họ như Bích Lạc tham gia vào, thật không biết trong hồ lô của tân đế vừa qua đời rốt cuộc là bán thứ thuốc gì? Mạnh Thiên Dương tất nhiên không biết, lúc đó hai mắt Long Diễn Diệu bị mù, lại mất võ công, hơn nữa còn giả trang điên điên khùng khùng, Thụy Đình thái tử mới hao tâm tổn trí, lập hạ sách vừa bảo vệ hoàng đế mà vừa bảo toàn cơ nghiệp Long thị. Nhưng, thế sự trong chớp mắt đã thay đổi, lại không nằm trong khả năng dự liệu của Thụy Đình.

Long y xoay một vòng, rốt cuộc vẫn rơi vào trong tay Long Diễn Diệu, chắc hẳn đây cũng là ý trời... Bích Lạc muốn cười nhưng lại cười không được, y thả lỏng tay vứt hoàng bảng xuống đất, tay gắt gao nắm vật

áo trước ngực ho khan vài tiếng, cuối cùng nhin không được nở nụ cười: “Ông trời a... Thật đúng là đang đùa giỡn con người, a...”

Người chết đi, là kết cục được định sẵn, cho dù có cầm hận tận xương, cho dù có hối hận tận tâm, cho dù yêu thương, cho dù thống khổ, kỳ thực đều không thể thay đổi bất luận cái gì... Long Diễn Diệu, vẫn muốn leo lên ngôi vị hoàng đế như ngày nào, mà Bích Lạc y, cũng lại là hai bàn tay trắng như trước...

Nhưng, cũng không phải là không có gì cả, chỉ ít côi niết bàn trước mặt là thuộc về y... Bích Lạc cười cười lau từng giọt nước mắt tràn ra nơi khóe mắt, lại nhặt cái cuốc trên mặt đất lên, xoay người bắt đầu cuốc bùn đất, tay nhưng lại khẽ run rẩy, cái cuốc so với ngày thường dường như nặng hơn đến mấy lần, động tác cũng trở nên vụng về —

“... Đừng làm nữa.” Mạnh Thiên Dương nhẹ nhàng đoạt lấy cái cuốc, nhìn bộ dạng của Bích Lạc, thực sự sợ y vô ý sẽ cuốc vào chân mình. Hắn giúp y phủi bùn đất còn dính trên y phục, thở dài: “Người sắp làm quốc vương, đừng làm những công việc nặng nhọc này nữa.”

Bích Lạc giật mình, trừng mắt nhìn Mạnh Thiên Dương, đột nhiên chợt hiểu ra, chỉ vào hoàng băng trên mặt đất: “Người, người cho rằng ta đọc nó rồi, sẽ trở lại kinh thành đi làm cái hoàng đế gì đó, mới giấu không cho ta biết?” Thấy Mạnh Thiên Dương im lặng không nói, Bích Lạc không khỏi lắc đầu cười khổ: “Làm sao có thể? Xuất thân của ta như vậy, nếu thật sự làm hoàng đế, chẳng phải sẽ làm trò cười cho tất cả mọi người trong thiên hạ sao? Ha ha.” Cả kinh thành ai ai cũng biết, Yến vương, bất quá chỉ là nam sủng của Huyền đế mà thôi. Thái tử cư nhiên lập di chiếu như vậy, hay là bị bệnh nặng đến hỏng cả đầu óc? Chẳng trách các thần tử không phục. Nhưng cho dù khắp thiên hạ có ủng hộ, y cũng sẽ không trở lại kinh thành tiếp tục đối mặt với người nọ.

“Ta làm sao có thể trở lại?” Bích Lạc ôm ngực cười, đột nhiên ho khan vài tiếng — gần đây thật sự rất mệt nhọc, khiến y ho đến lợi hại, có lẽ mấy ngày trước ngồi dưới nền tuyết ngoài kinh thành đã bị nhiễm cảm lạnh làm tổn thương đến phổi, gần đây mới dần dần phát tác? Hoặc là từ sớm đã có bệnh nhưng lại không muốn nói ra...

“Bích Lạc? ...”

Mạnh Thiên Dương vỗ lưng y, thở dài một tiếng buồn bã nói: “Người có lẽ không muốn quay về, nhưng nếu Long Diễn Diệu đích thân đến Thiên Sơn đón người thì sao?”

Tiếng ho khan đột nhiên ngừng lại, đôi môi hồng nhuận khẽ run rẩy, đôi mắt trong trẻo như bầu trời xanh sau cơn mưa đột nhiên kinh ngạc mê loạn, chỉ nghe thấy thanh âm của Mạnh Thiên Dương từng chữ từng chữ lọt vào tai —

“Mấy ngày trước ta nhận được bô câu đưa tin từ phân đường ở kinh thành, nói là Long Diễn Diệu đã dẫn theo một số trọng thần rời kinh hướng về phía Tây, đến Phong Nha lâu nghênh đón Yến đế trở về kinh.”

Mạnh Thiên Dương cười khổ, ngẩng mặt lên trời thở dài: “Nói thật, ta rất muốn đem người giấu đi, nhưng hắn giống trống khua chiêng âm ỉ như vậy, người cuối cùng cũng sẽ biết. Ta không muốn người sau này lại oán ta.” Hắn nắm lấy cánh tay Bích Lạc: “Tính toán hành trình, nội trong hai ngày nữa, hẳn nhất định sẽ đến nơi. Hôm nay ta sẽ mang người quay về tổng đường, đi a.” Hắn ra hiệu cho Vân Thương dắt ngựa sang, tay nâng lên, đưa Bích Lạc vững vàng leo lên lưng ngựa. Sau đó, chính mình cũng xoay người lên ngựa.

Bích Lạc vẫn còn chìm đắm trong nỗi khiếp sợ, mơ mơ màng màng nắm chặt dây cương mà Mạnh Thiên Dương nhét vào tay y, ngựa hí một tiếng, nhanh chóng chạy như bay về phía trước.

Gió mạnh thổi vù vù qua hai huyệt Thái dương, suy nghĩ đang nóng đến trướng căng trong lòng cũng dần dần nguội lạnh — y đang cách u cốc thanh tịnh càng ngày càng xa...

Phải quay về tổng đường chờ gặp mặt Long Diễn Diệu sao?! Gặp cái người lúc ở ngoài cửa thành vô thanh vô tức bỏ y rồi đi... Đôi mắt sáng càng mở lớn hơn nữa, dưới đáy mắt đột nhiên hiện lên một tia hoảng hốt không thể gọi tên.

33. Quyển 2 - Chương 30

Gặp Long Diễn Diệu... Sau đó thì sao? ...

Môi Bích Lạc khẽ run lên, y bất thành linh ghì chặt dây cương, tuần mã đang chạy nhanh như bay đột nhiên bị kéo lại —

“Bích Lạc, người làm cái gì vậy?” Mạnh Thiên Dương kinh ngạc nhìn y quay đầu ngựa, vội vàng đưa tay ngăn lại: “Người muốn về sơn cốc?”

Vân Thương cũng chạy chậm lại, tiến đến gần nói: “Thất thiếu gia để quên vật gì trong cốc sao? Ta đến mang về là được.” Vừa nói xong liền tự vỗ đầu mình một cái, lâu chủ đã căn dặn nhiều lần không được tiếp tục gọi Bích Lạc là Thất thiếu gia, nhưng từ trước đến nay hắn gọi như vậy đã thành thói quen, nhất thời không thể sửa được.

Phải rời xa nơi trần thế thanh tịnh kia, ai cũng đều cảm lòng không được — Hai hàng mi của Bích Lạc nhẹ nhàng run, y đột nhiên nhảy vọt xuống ngựa.

“Ta không muốn quay về những ngày đó nữa...”

Bích Lạc che miệng ho nhẹ, hàng lông mày thanh mảnh bởi vì khó thở mà cau chặt, lồng ngực tựa như bị vật nặng đè nén lên, khó chịu đến không nói nên lời — Ngày đó, Long Diễn Diệu ở trước mặt y dứt khoát rời đi, hiện tại vì sao còn muốn tìm y? Là bởi vì di chiếu kia sao? Hay là vì nguyên nhân khác...

Ta không biết, cũng không muốn biết. Ta chỉ biết là, ta bây giờ đang sống rất yên ổn, không muốn sự an bình này lại mất đi, không muốn giống như ngày trước, hăm sâu trong tình yêu và thống khổ vì cầu mà không có được, thống khổ đến không thể chịu nổi. Ta không muốn tiếp tục sống những ngày khổ cực, mệt mỏi như vậy nữa...

“... Ta, khụ, không muốn gặp hắn...” Bích Lạc thở hổn hển, cổ họng vừa đau lại vừa rát, y che miệng, hướng phía sơn cốc trở về. Nhưng cứ bước tới một bước, ngực lại không kiềm chế được mà đau buốt. Y cắn môi, cước bộ càng trở nên nhanh hơn. Chỉ cần quay về cốc, tâm của y chắc chắn có thể an ổn trở lại a...

Mạnh Thiên Dương thần thờ hồi lâu, muốn gọi y, nhưng hắn lại không rõ Bích Lạc và Long Diễn Diệu đến tột cùng là có quan hệ gì, cuối cùng cũng không lên tiếng. Trong lúc hắn do dự, Bích Lạc đã đi thật xa. Hắn lo lắng thở dài, đang định giục ngựa quay về tổng đường, đột nhiên thấy bóng lưng nhỏ gầy phía trước rung động, tựa như sắp ngã sắp xuống mặt đất —

“Bích Lạc!” Mạnh Thiên Dương kinh hãi hét lên một tiếng, vội vàng nhảy về phía y. Trước khi y phục của Bích Lạc chạm đất, đã được hắn đỡ lấy. Thân thể trong tay cực kỳ nhẹ, so với tưởng tượng của hắn càng gầy yếu hơn, môi trắng xám đến dị thường.

Đang yên lành, tại sao lại bị ngắt đi? Mạnh Thiên Dương ôm chặt Bích Lạc, nhưng thân thể trong lòng không hề có động tĩnh, hắn hoảng hốt, vội vàng đưa y lên lưng ngựa, trở về tổng đường.

.....

Sau khi đặt Bích Lạc nằm xuống cấm tháp, Mạnh Thiên Dương lập tức gọi thầy thuốc trong tổng đường đến khám cho y. Thầy thuốc kia bắt mạch cả nửa ngày, sắc mặt càng lúc càng hoảng hốt, đột nhiên nói: “Kỳ quái, kỳ quái, làm sao có thể? ...”

*Cấm tháp: giường gấm.

“Y rốt cuộc là bị bệnh gì?” Mạnh Thiên Dương nhìn sắc mặt thầy thuốc, cũng cảm lòng không nổi mà khẩn trương theo, hắn sờ cổ tay Bích Lạc, hàn khí lập tức thuận theo đầu ngón tay chảy vào, hắn lo lắng cau chặt mi tâm: “Ta thấy y bình thường chỉ ho khan một chút, sao ngắt này giờ mà vẫn không tỉnh?”

“Chuyện này, thuộc hạ vẫn chưa chắc chắn lắm.”

Thầy thuốc đem tay Bích Lạc đặt lại trong chăn bông, khẽ vuốt ve chòm râu đã điểm hoa râu: “Hài tử này, bình thường nhất định không chú ý chăm sóc thân thể, để bị nhiễm phong hàn, tổn thương lá phổi...”

Mạnh Thiên Dương thở phào, mặt cũng giãn ra, cười nói: “Đã là phong hàn, vậy cứ đúng bệnh hốt thuốc, sau này điều dưỡng nhiều hơn một chút là được.”

“Không chỉ đơn giản như vậy.” Thầy thuốc tựa như tạt một chậu nước lạnh vào mặt hắn: “Lục phủ ngũ tạng của y bị ứ đọng nội thương, cũng không biết lúc trước đã bị thương bao nhiêu lần, dường như vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại kéo đến, y vẫn kiên cường chống đỡ, bên trong thực chất đã sớm suy yếu không chịu nổi rồi. Hiện tại nhiễm phong hàn, bệnh cũ liền toàn bộ phát tác.” Thầy thuốc thở dài lắc đầu: “Kỳ lạ nhất chính là, mạch của y giống như một người trung niên bốn mươi tuổi suy nhược bệnh hoạn, thuộc hạ chưa từng gặp qua chuyện như thế này.”

Mạnh Thiên Dương cả kinh, nhìn về phía khuôn mặt diễm lệ nhưng vẫn tái nhợt của Bích Lạc, rõ ràng là bộ dáng có chút trẻ con của thiếu niên. Nhưng hắn biết thầy thuốc sẽ không dám nói đùa, hắn vừa nghi hoặc vừa không ngừng lo lắng: “Vậy, vậy có thuốc gì chữa trị hay không?”

“Khu Hàn có thể giảm ho, thuốc hạ sẽ viết đơn thuốc. Nhưng với thể chất già yếu trước tuổi của y, căn bản chịu không nổi những vết thương cũ kia, chỉ sợ qua không được mùa hạ năm nay...”

Mạnh Thiên Dương sợ hãi chấn động, tâm đột nhiên chìm xuống, để thầy thuốc tự kê đơn. Vươn tay khe vuốt gương mặt lạnh lẽo của Bích Lạc, đột nhiên nhớ lại trước đây hắn từng đánh Bích Lạc bị thương đến nôn ra máu, nhất thời hổ thẹn tới cực điểm, hắn cúi đầu nhẹ hôn lên đôi môi trắng bệch đến không còn chút máu của y, cảm giác thân thể bên dưới run nhẹ —

Hóa ra Bích Lạc đã tỉnh từ lâu... Mạnh Thiên Dương ngừng hôn, nhìn Bích Lạc không mở mắt cũng không cử động — Bích Lạc, chắc chắn cũng nghe được lời thầy thuốc vừa nói...

“Người không cần lo lắng, thầy thuốc chỉ nói quá sự thật thôi.” Mạnh Thiên Dương nắm chặt đôi tay gầy trơ xương của y, cười cười nói: “Ta đi tìm tên họ Phong kia, hắn có thể chữa khỏi mắt cho người, chút bệnh nhỏ này đương nhiên không thành vấn đề.”

Cái thân thể tàn tạ, sức khỏe này cuối cùng cũng tới giới hạn rồi a, cho dù tán đi công lực, cũng không thể lấy lại tuổi thọ đã mất... Không để ý lời an ủi của Mạnh Thiên Dương, Bích Lạc chỉ nhàn nhạt cười, cho dù y không còn ham muốn bất luận thứ gì, chỉ một lòng cầu thanh tịnh vượt qua quãng đời còn lại, nhưng hóa ra, ngay cả một mong ước nhỏ nhoi này cũng không thể thành hiện thực...

Có lẽ mệnh của ta đã được định trước là như thế, luôn luôn không thể có được thứ bản thân mình mong muốn? ...

“... Để ta yên lặng một chút, Mạnh Thiên Dương...”

Mạnh Thiên Dương im lặng buông tay y, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Y xoay người lại, vùi mặt vào gối, cảm giác vừa lạnh vừa trơn... Nước mắt chậm chậm lan ra thấm ướt một mảnh gối —

Tay run rẩy tìm tòi trong lòng ngực, nắm được một cái túi nhỏ được gói thật chặt, y mở ra, hai mảnh nhẫn ngọc màu lục bích mơ hồ phản chiếu vào hai mắt đắm lệ.

— Người rốt cuộc đã chịu gặp mặt ta sao? Là bởi vì người tin tưởng ta? Long Diễm Diệu...

Nhưng ta, có phải là quá muộn rồi hay không? Thời gian của ta đã không còn nhiều... Bích Lạc cười cười đem hai mảnh ngọc ghép thành một vòng, cố gắng đeo vào ngón tay, nhưng dù làm thế nào cũng không đeo vào được. Vuốt ve chỗ gãy, Bích Lạc vừa ho vừa cười lớn —

“Người nói muốn ta làm vợ của Long Diễm Diệu người, khi đó ta rất cao hứng, thực sự đó, không có lừa người. Ta lúc nào cũng mang nó theo, đeo nó cho tới ngày ta chết, người tin ta, Long Diễm Diệu...”

Nếu người tin tưởng ta sớm một chút, thì thật tốt... Ta sẽ không tự chà đạp chính mình ngồi trong nền tuyết, có lẽ cũng sẽ không nhiễm phong hàn, khiến bệnh cũ tái phát... Nếu như người sớm một chút...

Tiếng kèn lãnh lót mơ hồ tiến vào trong phòng, càng ngày càng rõ ràng, thanh âm hoàng tráng nhưng dường như lộ ra một tia bi thương không nói nên lời —

Bàn tay đang nắm nhẫn ngọc càng thêm siết chặt, Bích Lạc che miệng, tiếng ho khan liền bị hòa lẫn trong tiếng kèn.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Mạnh Thiên Dương tiến vào, thấy Bích Lạc ho đến cuồn mình nằm trên giường, nhìn không được thở dài một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng chạm tới huyệt Linh Đài sau lưng Bích Lạc, chậm rãi truyền chân khí vào. Thân thể đang khó chịu đột nhiên được dòng khí tức ấm áp chạy qua, khiến y cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Bích Lạc thở gấp hai tiếng, chỉ nghe Mạnh Thiên Dương buồn bã nói: “Hắn cách Phong Nhã lâu chỉ còn vài dặm thôi, có muốn ta gọi người tới giúp người rửa mặt chải đầu một chút hay không...”

Quả nhiên là hắn sắp tới! Bích Lạc chấn động đến ngừng ho, ngơ ngẩn xuất thần. Trong ngực bỗng nhiên cuồn cuộn một trận, mùi máu tanh liền xộc thẳng lên đầu —

“Bích Lạc?!” Tơ máu đỏ thẫm bất thình lình chảy ra khỏi miệng khiến Mạnh Thiên Dương cực kỳ sợ hãi, vội vàng lấy tay áo lau đi giúp y, hắn nói: “Ta đi gọi thầy thuốc đến —”

“Không cần.”

Bích Lạc ngồi dậy, kéo tay áo dính máu của Mạnh Thiên Dương, hai tròng mắt trong vắt tựa như bầu trời mang theo khăn cầu vô hạn.

“Giúp ta một chuyện, được chứ?”

.....

Quốc kỳ hoàng sắc trong gió bay phấp phới, dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, phía trên mặt có thêu năm trảo kim long nhìn sống động như thật, tựa như muốn xé rách không khí lao ra ngoài, cùng tiếng kèn lệnh âm ỉ không ngớt, bao phủ cả một vùng Thiên Sơn.

*Trảo kim long: móng rồng màu vàng.

Một đoàn binh sĩ đông nghịt, im lặng giục ngựa chạy theo sau một con tuần mã quý hiếm màu đỏ thẫm, tiếng vó ngựa bay tán loạn, mơ hồ truyền đến từng ngõ ngách — Mãi cho đến khi nhìn ba chữ “Phong Nhã Lâu” rồng bay phượng múa trên tấm biển gỗ đàn hương mới dừng lại.

Mạnh mẽ ghìm cương ngựa, nam tử dẫn đầu có đôi ưng mâu sâu thẳm, dưới đáy mắt ẩn hiện ngọn lửa điên cuồng — Rốt cuộc cũng tới rồi! Ngày đêm phi ngựa ngàn dặm, rốt cuộc đã đến gần người, Bích Lạc...

Ta tới đón người quay về kinh.

Người hiện tại sống thế nào? Có còn oán hận ta hay không? Hận ta lúc trước đã tuyệt tình? ... Đừng hận ta! Ta đã biết, người yêu ta sâu đậm đến nhường nào, ngay cả hai mắt, ngay cả thân thể đều có thể vì ta mà vứt bỏ, bảo ta còn lý do gì không tin người?!

Ta chỉ hận chính mình quá ngu muội, không hiểu lòng người sớm một chút. Cho nên lần này, sau khi ta trừ tận gốc các phe phái đối lập, bình ổn đại cục, liền ngày đêm đến tìm người! Lần này, ta sẽ không bao giờ để vượt mắt người nữa! Ta nhất định sẽ giữ chặt lấy người, không bao giờ buông tay nữa!

“Bích Lạc...”

Lời nỉ non mang theo yêu thương vô hạn hòa vào trong gió.

Hắn nâng tay ra hiệu, tiếng hô rung trời đột nhiên vang lên —

“Cung nghênh Yến đế hồi kinh! Cung nghênh Yến đế hồi kinh! Cung nghênh...”

Thanh âm vang lên từng tiếng từng tiếng một, cắt ngang sự yên tĩnh vốn có, cả một vùng Thiên Sơn như bị nổ vang trời.

Bích Lạc, người nghe thấy không? Trở về đi... Mũi ngọc trên đầu bởi vì hắn kích động mà khẽ run, dưới ánh mặt trời phản chiếu hào quang rực rỡ đến chói mắt, con người sâu thẳm cứ nhìn chăm chú vào cánh cửa lớn, ẩn giấu vô hạn chờ mong, tha thiết nói không nên lời, còn có một tia hỗn loạn khó có thể nhận thấy...

Cửa bỗng nhiên mở ra, mắt Long Diễn Diệu chợt lóe sáng lên, nhưng khi nhìn thấy nam tử cầm y đai ngọc bước ra thì khuôn mặt không nén nổi thất vọng.

Không phải Bích Lạc...

Tướng sĩ ngừng hô, lẳng lặng chờ đợi Huyền để ra lệnh.

Long Diễn Diệu đột nhiên xuống ngựa, hai người không chút nào chịu thua kém chăm chăm đứng đối mặt nhau.

“Ta muốn gặp y.” Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng Long Diễn Diệu cũng mở miệng trước, ánh mắt lướt qua người Mạnh Thiên Dương, nhìn về phía tường cao phía sau —

Gương mặt tuấn nhã của nam tử khê co giắt, Mạnh Thiên Dương lãnh đạm nói: “Y đã không còn ở Phong Nhã lâu.” Hắn vung tay lên, ném sang cho Long Diễn Diệu một cái túi vải nho nhỏ.

“Đây là trước khi y đi muốn ta chuyển cho người.”

Chiếc túi vải nhẹ đến hầu như không hề có trọng lực rơi vào tay, tim Long Diễn Diệu đập thành thạch mỷ cái, hắn mở ra, mặt nhất thời trắng bệch.

“... Cái này, tại sao? ...” Đầu ngón tay run rẩy sờ hai mảnh ngọc lấp lánh trong túi vải, toàn thân tựa như rơi xuống hầm băng — Đây không phải là nhẫn ngọc mà Bích Lạc che chở tựa như trên bảo sao? Tại sao hôm nay lại trả lại cho hắn?

Long Diễn Diệu đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Mạnh Thiên Dương, nhưng người trước mặt lại nghiêng đầu, né tránh tầm nhìn điên cuồng, kinh hoàng của hắn, hướng về phía bầu trời xanh xa xa —

“Y còn nhờ ta chuyển lời cho người: Nhẫn đã vỡ, tình cảm xem như đoạn tuyệt, mọi chuyện cũ cũng nên xóa bỏ, từ nay về sau không ai nợ ai.” Mạnh Thiên Dương thở dài, xoay người đi vào bên trong.

“Người quay về đi.”

“Không!”

Long Diễn Diệu rống lên một tiếng, mắt đi về thân nhiên, trầm tĩnh vốn có: “Người nói dối! Y rõ ràng một lòng mong ta tin tưởng y, làm sao có thể nói những lời này? Làm thế nào? ...”

Làm thế nào à?! Mạnh Thiên Dương đột nhiên cười điên cuồng, cũng không quay đầu lại: “Y nếu muốn gặp người, ta hà cớ gì phải phí công đóng vai kẻ tiểu nhân? A, người lúc đầu chưa từng nắm chặt y, giờ mất đi, cũng đừng đến trách kẻ khác...” Giống như ta, cũng là sau khi mất đi rồi mới biết được phải quý trọng, nhưng rốt cuộc cũng không thể vẫn hồi như trước...

Mắt thấy hai cánh cửa sau lưng Mạnh Thiên Dương dần dần đóng lại, Long Diễn Diệu nhưng lại không hề nhúc nhích, chỉ gắt gao siết chặt hai tay, gân xanh trên mu bàn tay đột nhiên nổi lên.

“Bích Lạc —”

Hắn dùng hết sức lực gọi to, tiếng gọi chạm vào núi không ngừng vang vọng trở lại, nhưng không hề có tiếng trả lời.

Người thực sự không muốn gặp ta? ...

Đôi ưng mâu trầm hắc chậm rãi di chuyển tới hai mảnh ngọc, là chính tay ta đã chặt đứt nó... Khóe miệng co giắt lộ ra một nụ cười mang theo tự giễu vô hạn — Không thể trách ai khác, là chính ta đã đem người đẩy ra xa.

Người nhất định đối với ta đã hoàn toàn thất vọng rồi, phải không? Bích Lạc...

Long Diễn Diệu nhắm mắt, đứng lẳng mặc cho gió thổi y bào tung bay, khiến toàn thân phát lạnh.

Hồi lâu, Long Diễn Diệu xoay đầu ngựa, hướng lối về chạy như bay. Nghìn binh sĩ theo sát phía sau, bụi đất cuộn cuộn bay lên, đất trời bỗng nhiên mịt mù, ngày không còn ánh sáng ảm đạm tựa như màu máu

34. Quyển 2 - Chương 31

Uống cạn ngụm được cuối cùng, Bích Lạc buông chén xuống, nhìn Mạnh Thiên Dương – người từ nãy đến giờ vẫn một mực yên lặng ngồi bên cạnh y: “... Hẳn đi rồi sao? Ta cũng phải quay về sơn cốc...”

Mạnh Thiên Dương lẳng lặng đứng lên, lấy vài kiện áo lông cừu thật dày xếp vào trong bao quần áo. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết rồi mới kéo tay Bích Lạc nói: “Đi nào, ta tiễn ngươi ra ngoài —”

“Mạnh Thiên Dương? ... Bích Lạc có chút ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Mạnh Thiên Dương sẽ không đồng ý, y đã nghĩ cần phí lời một phen, vậy mà hẳn lại không ngăn cản.

“... Nếu ngươi không muốn ở chỗ này, ta cứ tiếp tục níu giữ cũng chỉ là phí công, không phải sao?”

Mạnh Thiên Dương khổ sở cười, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Bích Lạc một lần rồi lập tức thu hồi. Đờ y ra khỏi phòng, đi về hướng xe ngựa trong viện.

“Ngươi thích thanh tịnh, ta cũng sẽ không tiếp tục đến quấy rối ngươi nữa. Nhưng ngươi cần phải uống thuốc, ta sẽ bảo Vân Thương đưa tới đúng hạn, thiếu vật gì ngươi cứ bảo hẳn là được.” Hẳn buồn bã, vuốt ve xương cổ tay gầy mảnh của Bích Lạc: “Nếu ta tìm được Phong Kinh Lôi, sẽ tức khắc dẫn hẳn đến sơn cốc chữa trị cho ngươi. Nhưng mà ngươi, cũng phải tự bảo trọng...”

“Ta đã biết...” Bích Lạc cúi đầu, khẽ khép hai mắt lại — Ở chung lâu ngày, y mới phát hiện thì ra Mạnh Thiên Dương vốn lãnh huyết vô tình hóa ra cũng có mặt ôn nhu như vậy, cũng là thứ mà bốn năm qua y vẫn luôn khao khát. Chỉ tiếc, lúc hẳn nguyện ý vì y thể hiện, thì đã quá muộn...

“Bích Lạc!” Trên cổ tay đột nhiên gia tăng thêm một chút lực đạo khiến Bích Lạc giật mình hoàn hồn, giương mắt nhìn Mạnh Thiên Dương, khuôn mặt hẳn lúc này hàm chứa hối hận cùng bất đắc dĩ — cùng là bộ dáng tuấn nhã năm nào tại Túy Mộng các, cùng là dung nhan đã cướp đi tâm hồn y, khiến y không oán không hối mà chạy theo một nam tử xa lạ, từ đó, cái gì cũng đã thay đổi, cũng không còn có thể quay về như trước... Năm ấy, y chỉ mới mười lăm tuổi đi...

Trên đôi môi tái nhợt chợt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, Bích Lạc chậm rãi rút tay ra khỏi lòng bàn tay ấm áp của Mạnh Thiên Dương, nhẹ nhàng nói: “Ngươi cũng bảo trọng.”

Màn xe được vén xuống, Vân Thương hướng Mạnh Thiên Dương khom người hành lễ, sau đó nhảy lên điều khiển xe ngựa, bánh xe lộc cộc lăn, chậm rãi chạy ra khỏi tiểu viện. Mạnh Thiên Dương đứng bất động nhìn xe ngựa đi xa.

Tuy không nhìn, nhưng ta biết, ta đang ly khai ngươi càng ngày càng xa, như vậy cũng tốt rồi, lúc ta chết đi, ngươi cũng sẽ không quá mức thống khổ... Bởi vì ta là người rõ ràng hơn ai khác, bởi vì ta đã từng tận mắt chứng kiến người ta yêu thương tan biến trước mặt ta, đó là cảm giác thống khổ đến nhường nào... Bích Lạc ho nhẹ dựa vào tấm đệm phía sau, mệt mỏi nhắm chặt hai mắt — Lần từ biệt này, có thể sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa...

Sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa, còn có, Long Diễn Diệu...

Tay theo thói quen mà sờ lên ngực, nhưng lại không tìm thấy túi vải nho nhỏ kia, nhẫn ngọc đã nhờ Mạnh Thiên Dương trả lại cho Long Diễn Diệu.

Bích Lạc che miệng, hai vai không khống chế được mà run rẩy — Long Diễn Diệu, ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng ta, thực sự không muốn cùng ngươi quay về kinh, để ngươi nhìn thấy ta chết đi, ta không muốn khiến ngươi tiếp tục vì ta mà thống khổ...

Long Diễn Diệu...

Thanh âm nghẹn ngào, nức nở dường như có lại dường như không, phút chốc liền bị tiếng bánh xe nghiền nát.

Ánh mặt trời ấm áp lướt qua mặt, rất dịu dàng. Bích Lạc nhắc tay lau mồ hôi hai bên thái dương, cẩn thận trông đám hoa hồng cuối cùng, tỉ mỉ đắp đất lên phía trên, sau đó mới đứng thẳng người thở hổn hển. Hai

gò má hiện lên một chút ửng hồng, đôi mắt lấp lánh dường như đang mỉm cười nhìn mảnh vườn trổ đầy nụ trước mắt, chẳng mấy chốc sẽ nở thành hoa.

Thời gian thấm thoát, từ sau khi y trở về sơn cốc cũng đã mười bảy mười tám ngày, Mạnh Thiên Dương quả nhiên không đến quấy rầy, chỉ có Vân Thương vẫn thường xuyên mang đan dược, y phục cùng rau củ dầu mỡ đường muối tới. Sáng nay, lại đưa đến hơn mười chậu hoa hồng để y giải sầu. Bích Lạc vừa mừng vừa sợ, Vân Thương vừa đi liền nhanh chóng đem hoa trồng xuống xung quanh nhà tranh, bận rộn một hồi. Lúc này ngẩng nhìn nụ hoa đỏ thắm cùng chồi non xanh mơn mớn trước mắt, lòng không khỏi cảm thấy dạt dào.

Y ngồi trên bãi cỏ, nhìn căn phòng nhỏ tràn đầy màu sắc rực rỡ trước mắt vừa hài lòng vừa dắc ý, đột nhiên lớn tiếng ho khan, nửa ngày sau mới ngừng. Nhìn tờ máu dính trên lòng bàn tay, Bích Lạc cười cười lắc đầu, dùng lá cây lau đi vết máu, ngay cả dược cũng lười quay về phòng uống — dược này y uống đã nhiều lần, nhưng cũng không cảm thấy khá hơn được chút nào. Mấy ngày gần đây, số lần y ho ra máu càng lúc càng nhiều, thân thể cũng từ từ suy nhược, hôm qua lúc đang giặt quần áo bên cạnh suối không ngờ lại bị ngất đi...

Là đại nạn đang giáng xuống đầu sao? Nét tươi cười dần dần biến mất, Bích Lạc gối hai tay ra sau đầu, nhẹ nhàng nằm xuống bãi cỏ, ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn, những áng mây đang ung dung di chuyển, y chậm chậm nhắm mắt lại — mệt mỏi quá...

Ta biết, với thân thể của ta ngày hôm nay, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng thật tốt mới đúng, căn bản không thể tiếp tục đi chăm sóc hoa cỏ. Thế nhưng, nếu không tìm được chuyện để làm, bảo ta làm sao sống nổi trong sơn cốc thanh tịnh nhưng vô cùng tịch mịch?!

Cũng chỉ có liên tục bận rộn, ta mới không rảnh đi nhớ lại quá khứ...

Bất tri bất giác, khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra một tia cười đậm nhạt, chua chát, mi mắt, chậm chậm cau chặt lại —

Bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, trước mặt bị bóng tối bao phủ, là mây đã che khuất ánh mặt trời sao?

Bích Lạc vẫn không mở mắt ra, chỉ thoáng nghiêng người, tiếp tục chợp mắt, y thực sự quá mệt mỏi rồi...

Mái tóc dài đen nhánh xõa ra trên cổ, khuôn mặt lộ ra nét diễm lệ như ngày xưa, cảm giác như đã trải qua rất lâu rất lâu rồi ...

Tim đập nhanh và loạn nhịp, nam tử hoa phục đầu đội kim quan im lặng không một tiếng động ngồi xuống bên cạnh Bích Lạc, tựa hồ sợ đánh thức y. Hai tròng mắt tinh tế đảo qua trên người Bích Lạc, mang theo yêu thương nói không nên lời — Bích Lạc, gây đi nhiều quá...

Ánh mắt lướt qua hai gò má trơn bóng, rồi đột nhiên ngưng trệ, nam tử ngẩng người một hồi, khó tin mà dùng tay vuốt ve, vết sẹo xấu xí trước đây biến đâu mất rồi?

Cảm giác ngứa ngáy đem Bích Lạc từ trong mê man kéo trở lại, y hé mắt ra, đột nhiên ngẩng người.

Long Diễn Diệu!!!

Ta đang nằm mơ phải không? Người sao lại có thể xuất hiện trước mắt ta? — Hai mắt y nhìn hẩn chăm chăm, hoàn toàn quên mất phải chuyển động.

“... Bích Lạc...”

Long Diễn Diệu hoảng sợ nhìn cặp mắt trong suốt trước mắt, con người kia đang phản chiếu lại thân ảnh của hắn —

“Người, người có thể nhìn thấy ta? Bích Lạc! Có thể nhìn thấy ta sao?!”

Trong lòng Long Diễn Diệu mừng như điên, còn chưa kịp đợi y trả lời, hắn hét lớn kéo Bích Lạc đang ngẩng người ôm vào lòng, đôi môi cuồng nhiệt như vũ bão điểm xuống mỗi một tấc da thịt trên khuôn mặt Bích Lạc, cuối cùng hôn lên mi mắt đang run rẩy của y, chậm chậm vuốt ve, không muốn rời đi.

“Đừng rời xa ta nữa, Bích Lạc...” Long Diễn Diệu gắt gao ôm chặt thân thể gầy mảnh vào lòng, hận không thể đem y tiến vào hòa làm một với chính mình: “Ta nhớ ngươi, nhớ đến vô cùng đau khổ, vô cùng đau khổ...” Ngươi có biết, lúc ta cầm theo hai mảnh ngọc kia quay về kinh, dọc đường đi ta so với cái xác không hồn cũng không khác là bao. Ta làm sao có thể chịu đựng được khi suốt đời không thể thấy hình dáng của ngươi, không nghe được thanh âm của ngươi?! Thống khổ kiểu này dường như muốn đem tâm của ta xé làm hai nửa, ta làm sao có thể chịu được?!

Ta không chịu nổi! Càng đến gần kinh thành, ta lại càng không thể chịu nổi! Vì vậy, ta một mình trở lại Thiên Sơn... Ta đoán, ngươi nhất định vẫn chưa đi xa. Ngươi lúc đó, nhất định bởi vì vẫn còn đang giận ta, mới không chịu gặp ta. Quả nhiên, ta đi theo người của Phong Nhã lâu tìm được sơn cốc này, tìm được ngươi!

“Bích Lạc, là ta sai rồi, ta không nên không tin ngươi, không nên bẻ đứt nhẫn ngọc, ngươi đừng giận ta nữa có được không...”

Hắn lại tìm tới bờ môi mềm mại, một lần nữa đặt lên đó một nụ hôn, cảm giác quen thuộc, ngọt ngào đến nỗi làm hắn phải chìm đắm, say mê: “Đừng giận ta nữa! Đừng rời khỏi ta! Bích Lạc, ta biết trước đây ta đã làm sai rất nhiều chuyện, chọc ngươi tức giận, ngươi muốn dần vặt ta thế nào, nghiêm phạt ta thế nào cũng đều có thể, nhưng ngươi đừng không để ý đến ta, đừng rời khỏi ta...”

Để cùng ngươi ở một chỗ, cái gì ta cũng có thể buông bỏ, ta cái gì cũng đều có thể làm, chỉ xin ngươi đừng rời khỏi ta, Bích Lạc!

“Bích Lạc, Bích Lạc, Bích Lạc...”

Thanh âm mê loạn lúc đầu dần dần biến mất, nhưng vẫn mang theo vô hạn yêu thương đến không thể nói nên lời, không ngừng gọi lên cái tên vẫn ngày ngày đêm đêm quanh quẩn trong đầu, Long Diễn Diệu gắt gao ôm lấy Bích Lạc, tựa như sợ chỉ cần buông tay, người trong lòng sẽ đột nhiên biến mất không dấu vết.

Cái ôm chặt đến mức giữa hai người không còn khe hở, hơi thở nóng rực theo từng cái hôn dồn dập của nam tử bao phủ toàn thân y. Bích Lạc cảm thấy thời gian dường như đã trôi qua cả mấy thế hệ, y hoảng sợ, nhìn không thấy cũng nghe không được tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ thấy trước mắt là một con người tràn ngập tình ý. Dần dần, ngay cả đôi mắt kia cũng trở nên không thật, cái gì cũng đều nhìn không rõ nữa...

Không ngờ ngươi lại quay về tìm ta, lúc ta trả lại nhẫn ngọc đã nói những lời ân đoạt nghĩa tuyệt, ngươi cứ nhiên còn có thể đến tìm ta!

Ngươi cứ nhiên trở lại bên cạnh ta! ...

“Long... Diễn Diệu... a ách...”

Tất cả tiếng gọi đều bị nghẹn ngào trụ lại trong cổ họng, Bích Lạc bỗng nhiên tóm chặt y phục sau lưng của Long Diễn Diệu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống y phục, ầm ứt cả một vùng.

“Bích Lạc, đừng khóc, đừng khóc...” Long Diễn Diệu có chút luống cuống giúp Bích Lạc lau nước mắt trên khuôn mặt, nhưng nước mắt chảy ngày càng nhiều. Bích Lạc ngẩng đầu, Long Diễn Diệu thân mật hôn lên những giọt lệ đang chảy xuống: “Sau này ta sẽ không bao giờ chọc ngươi tức giận nữa, đừng khóc, Bích Lạc...”

“A... ôi...” Tiếng nức nở phiêu tán trong gió, nước mắt thấm vào khóe môi tiến vào trong miệng, thống khổ không nói thành lời — Ta sao có thể khóc? Ngươi quay về tìm ta, ta vốn nên cười mới phải, vốn nên vui vẻ mới phải. Nhưng mà ta, có lẽ sau này cũng không còn cơ hội bị ngươi chọc cho tức giận nữa rồi... Ta, sắp chết rồi...

Tại sao ngươi còn đến tìm ta? Ngươi thế nào lại ngu ngốc như vậy a? Long Diễn Diệu...

Lòng ngực tựa như bị tiêm nhọn đâm vào, cổ họng đột nhiên cảm thấy một trận ngọt liếm, máu sắp trào ra khỏi khoang miệng —

Tuyệt đối không thể để Long Diễn Diệu phát hiện!

Bích Lạc dùng hết khí lực cố gắng kéo cổ Long Diễn Diệu xuống, áp đầu hắn vào hõm vai của chính mình, y che miệng, dòng chất lỏng nóng bỏng, tanh nồng nhất thời tràn ra đầy lòng bàn tay —

“Bích Lạc?!” Long Diễn Diệu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Bích Lạc hơi nghiêng đầu, ngạc nhiên hỏi: “Người làm sao vậy?”

Bích Lạc lặng lẽ dùng bụi cổ phía sau người hắn lau đi máu trên bàn tay, y cắn môi thật mạnh, đôi môi vốn tái nhợt nhất thời liền đỏ mọng trở lại, Bích Lạc quay đầu, gương mặt loang lổ đầy nước mắt lộ ra một bộ dáng tươi cười: “Không có gì! Ta chỉ là đang rất vui thôi...”

Nụ cười quyến rũ, rung động lòng người, không biết đã bao nhiêu ngày đêm hắn không được nhìn thấy? ... Long Diễn Diệu si ngốc ngắm nhìn, nhất thời đã quên hết ngôn ngữ, đã quên suy nghĩ...

“Long Diễn Diệu, ôm ta quay về trong phòng a.” Bích Lạc cười ôm lấy cổ của hắn, cúi đầu vào lòng ngực đầy rộng của hắn, cực lực áp chế trận ho khan đang muốn bạo phát khỏi ngực.

Ta không muốn cho người biết bệnh của ta, ta không muốn trước khi chết nhìn thấy người vì ta mà thống khổ.

Cho nên, cho phép ta lại được lừa dối người một lần. Lần này, cũng là lần cuối cùng...

Xin đừng trách ta, Long Diễn Diệu...

.....

“Người vẫn luôn ở chỗ này sao?” Dem Bích Lạc vào trong nhà tranh, đặt y nằm xuống cái giường nhỏ được ghép lại từ vài tấm gỗ đơn giản, Long Diễn Diệu giúp y đắp chăn, hắn ngồi ở mép giường chăm chú đánh giá cách bày trí thô sơ trong phòng, vì đã quen với cuộc sống xa hoa lãng phí trong hoàng cung, nhất thời liền cảm thấy cực kỳ khó chịu — Bích Lạc, sao có thể ở nơi này? Hơn nữa, ngay cả một tên hạ nhân theo hầu cũng không có.

“Ở đây, rất thanh tịnh... Chỉ sợ người không quen.”

Long Diễn Diệu ngoài dự kiến lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, Bích Lạc không khỏi mỉm cười, kéo tay hắn sang, đôi tay thon dài mạnh mẽ, cũng là đôi tay nắm giữ hết thấy sinh tử của mọi người trong thiên hạ. Sóng mắt dịu dàng nhìn chủ nhân của nó từ đầu đến đuôi, thật lâu mới dừng lại — Người là thiên tử cao quý, thật sự có thể buông bỏ cuộc sống đế vương xa hoa quyền quý, ở sơn cốc buồn tẻ, nhàm chán này cùng ta sống qua ngày sao? Tuy người đã từng nói muốn ly khai kinh thành, cùng ta tìm một chỗ sống hết cuộc đời này, nhưng người thật sự nguyện ý vứt bỏ đế vị sao? Hay là phải nói, người đến đây để đưa ta quay về kinh? ...

Cho dù lúc này người một lòng muốn lưu lại, nhưng có hay không một ngày nào đó, người sẽ không chịu nổi sự tịch mịch trong cốc, sẽ oán hận ta, hận ta làm liên lụy đến người?

“... Người muốn lưu lại sao? Long Diễn Diệu...”

“Trước kia, ta muốn đón người trở lại kinh thành, dù sao người cũng là Yến đế —” Vẻ mặt Bích Lạc lộ ra một chút ưu thương làm tâm Long Diễn Diệu đau đớn một trận, hắn cầm lấy ngón tay nhỏ gầy của y, thở dài nói: “Ta cũng không nghĩ người lại ủy khuất chính mình ở một nơi hoang vu, vắng vẻ như vậy.. Bất quá, nếu người thích, ta tất nhiên sẽ ở lại đây cùng người.” Nhìn hai hàng lệ đang chảy ra khỏi khóe mắt Bích Lạc, Long Diễn Diệu khẽ cười nói: “Ta đã sớm biết, kiếp này của ta nhất định sẽ thua trong tay tiểu yêu tinh nhà người...”

Từ lúc ta bắt đầu yêu người, ta tựa như một thiếu niên vô tri vô giác lần đầu tiên trải nghiệm tình cảm, bị mất hết phương hướng, bị người xoay vòng vòng. Ta từng hận người, cũng hận chính bản thân mình. Nhưng hôm nay, ta chỉ muốn cùng người ở một chỗ, cái gì cũng đều không muốn nữa...

Tuy rằng ta rất muốn người theo ta cùng chủ quản thiên hạ, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận. Nhưng nếu người yêu thích cuộc sống thanh tịnh, không tranh không đoạt, ta cũng sẽ yêu thích sơn cốc này. Chỉ vì, có người ở bên cạnh ta, bất luận nơi nào cũng sẽ trở thành thế ngoại đào nguyên.

*Thế ngoại đào nguyên: bồng lai tiên cảnh.

Long Diễn Diệu cúi người, hôn lên đôi mắt trong veo của y: “Ai kêu ta đi yêu thương tiểu yêu tinh nhà người làm gì? A...”

Tiếng cười thuần hậu, trầm thấp, nụ hôn ôn nhu đến khiến người ta muốn khóc... Bích Lạc nhẹ nhàng cúi đầu, đem áo gối lau đi lệ trên khóe mắt: “Người đi rồi, triều đình làm sao bây giờ?”

“Mặc kệ chứ sao.”

Đôi môi Long Diễn Diệu trượt một đường dài trên cánh mũi của y, cuối cùng dừng lại trên đôi môi y khẽ cọ, bởi vậy nên thanh âm của hắn có chút hàm hồ: “Còn có tiểu hoàng tử, để hắn làm hoàng đế từ trong nôi đi. Cùng lắm thì ta quay về kinh một lần, chọn thêm mấy người đại thần nhiếp chính. Dù sao binh phù ở trong tay ta, đám ngoại thần kia cũng không dám lỗ mãng —”

“Tiểu hoàng tử còn sống?” Bích Lạc sững sốt, nhớ ngày đó Mạnh Thiên Dương nói tiểu hoàng tử đã lâu chưa xuất hiện, hắn còn nói đã bị Long Diễn Diệu hạ độc thủ: “Ta nghe đồn sau khi người đăng cơ, tiểu hoàng tử chưa bao giờ lộ diện, ta còn tưởng...”

“Người nghĩ ta giết nó? Sao có thể? Hắn là cốt nhục duy nhất còn lại của hoàng huynh ta, ta lại đang thống trị thiên hạ, giết nó làm cái gì? Chỉ là sau khi Thụy Đình mất, tiểu gia hỏa kia suốt ngày khóc rống liên tục, ai cũng đỡ không được nó, gặp người lạ càng khóc đến lợi hại, nên ta mới đưa nó vào trong nội cung, nơi đó có ít người.” Long Diễn Diệu càng nói, hai hàng lông mày càng cau chặt — Ngày ấy, hắn khó khăn lắm mới có được chút hào hứng, ôm tiểu hoàng tử muốn dỗ nó cười, vậy mà lại bị nó tiểu cho ướt cả người, khiến hắn vừa tức vừa giận, nhưng cũng không thể phát cáu với nó. Bất quá, chuyện này hắn không muốn cho Bích Lạc biết.

Sợ Bích Lạc tiếp tục hỏi, Long Diễn Diệu liền cướp lấy đôi môi mềm mại của y: “Chuyện nhỏ này, người không cần để ý tới. Nhưng còn mắt của người, làm sao hồi phục? Còn có vết thương trên mặt người?”

Đầu ngón tay lướt nhẹ trên gò má của Bích Lạc, vuốt ve đôi mắt so với ngày trước càng trong trẻo hơn: “May mà mắt của người tốt rồi, nếu không, ta thực hận không thể khoét hai mắt chính mình đem trả lại cho người...” Cảm giác được thân thể Bích Lạc run lên, Long Diễn Diệu đau khổ cười: “Có đôi khiغمغم lại, ta thấy mình rất ngu dốt, có mắt không trông, thực sự không xứng để người thích như vậy, Bích Lạc...”

Tiếng than thở hàm chứa hối tiếc vô hạn quanh quẩn trong phòng: “Nếu không phải Quân Vô Song nói tất cả cho ta biết, ta có lẽ còn đang hoài nghi người, không tin người. Ta sao có thể ngu xuẩn như vậy? Bích Lạc, thực sự xin lỗi, xin lỗi... cho ta một cơ hội nữa được không, để ta lưu lại đây, bồi thường cả đời cho người.”

Đôi mắt chưa xót, Bích Lạc hít một hơi, nuốt xuống cổ máu tanh đang dâng lên trong cổ họng, vén chăn bước xuống giường.

“Bích Lạc?” Long Diễn Diệu khó hiểu đứng lên theo y: “Người muốn làm gì, để ta giúp người là được.”

Bích Lạc dừng lại bên cạnh bếp, cuốn ống tay áo lên, mỉm cười nói: “Vậy giúp ta ra sau nhà lấy thêm củi đến đây, người cũng đã đói bụng rồi a, ta làm cơm xào trứng cho người ăn.”

Long Diễn Diệu đáp lại một tiếng, sau đó đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng hắn biến mất khỏi góc quẹo sau nhà, Bích Lạc ngồi xổm xuống đất, dùng kim sắt gấp củi ngày hôm qua vẫn còn lưu lại vào trong bếp lò, khóe miệng vẫn tươi cười như cũ, nhưng dần dần chuyển thành thê lương — ta chỉ sợ không thể cho người cơ hội này, Long Diễn Diệu... Ta sống không được tới ngày cùng người bạc đầu...

Trong đầu đột nhiên choáng váng, một tiếng ho phát ra, máu tươi liền nhiễm đỏ vạt áo màu ngọc bích, đổ đến chói mắt.

Bích Lạc nhắm mắt thở gấp vài lần, xé góc áo dính máu xuống, ném vào trong bếp.

35. Quyển 2 - Chương 32

Bát cơm xào trứng vàng óng, thơm phức được bung lên trên bàn, Long Diễn Diệu sớm đã ngồi một bên nhìn đến chảy nước bọt, nâng đũa dùng thử hai miếng, hắn cảm thấy mỹ thực trong thiên hạ cùng lắm

cũng chỉ như thế này thôi, hẳn đã ăn cả ba bát lớn, mà vẫn còn muốn ăn nữa. Thấy Bích Lạc mỉm cười nhìn mình, Long Diễn Diệu có chút xấu hổ buông bát xuống: “Trước đây ta không biết, thì ra trứng xào chung với cơm lại ngon như vậy. Bích Lạc, trù nghệ của ngươi so với ngự trù trong cung tốt hơn nhiều.”

*Trù nghệ: tài năng làm bếp.

*Ngự trù: đầu bếp trong cung.

Không ngờ Long Diễn Diệu từ trước đến nay khí khái bức người cũng sẽ có lúc tham ăn giống như tiểu hài tử... Bích Lạc kinh ngạc mở to mắt, nhìn không được cười khúc khích, vươn tay lấy xuống hạt cơm còn đang dính bên khóe miệng hắn, thở dài nói: “Tại ngươi đói bụng nên mới thấy ngon, loại thức ăn tầm thường này, ăn vài lần ngươi sẽ cảm thấy chán ghét thôi —“

“Sẽ không!” Long Diễn Diệu nắm lấy ngón tay Bích Lạc ngậm vào miệng, nhẹ nhàng liếm hạt cơm nuốt xuống bụng: “Chỉ cần là cơm ngươi làm, ta ăn cả đời cũng không sao, huống chi mùi vị ngon như vậy. A, ta còn muốn ngươi mỗi ngày đều làm cơm xào trứng cho ta ăn a, ha ha...”

Tiếng cười sáng khoái dường như phát ra từ sâu trong nội tâm của hắn, khiến ngực Bích Lạc đau đến co quắp lại, hai mắt không nhìn được mà nhắm chặt lại. Bên ngoài, ánh hoàng hôn chầm chậm đi qua song cửa, màu vàng nhạt bao phủ khắp phòng rõ ràng là rất ấm áp, nhưng trong tâm y lại là một mảnh băng lãnh...

Đôi tay ấm áp vuốt ve trên khuôn mặt, Bích Lạc mở mắt ra, đối diện là con người đen lầy ẩn chứa lo âu.

“... Ngươi lại đang nghĩ ngợi chuyện gì?” Long Diễn Diệu nhìn Bích Lạc một lúc lâu rồi mới cúi đầu sát lại, nhẹ nhàng cọ cọ trên gương mặt nhẵn nhụi có chút lạnh giá của Bích Lạc, cười nói: “Ngoan, không được tưởng tượng lung tung, nếu không ta sẽ đánh vào mông ngươi, ha ha.”

Nụ cười đầy vẻ trêu tức nhưng cũng mang theo vô hạn yêu thương hết như ngày trước... Còn có hơi thở nóng rực tiến vào chóp mũi cũng mê người hết như ngày nào... Nhưng giờ lại có thêm mùi vị cơm xào trứng thoang thoảng xung quanh...

Bích Lạc chậm rãi nở nụ cười, đôi môi của hắn hãy còn vì dính dầu mỡ mà trở nên bóng loáng, y vươn tay vuốt ve, một tiếng ngậm nga nhẹ nhàng phát ra như trong dự đoán.

“Chỉ cần ngươi thích, nhất định mỗi ngày ta đều làm cho ngươi ăn...”

Đúng vậy, chỉ cần ngươi thích, chỉ cần ngươi vui vẻ, cái gì ta cũng nguyện ý làm.

Tuy rằng, ta không có cách nào làm cơm xào trứng cả đời cho ngươi, nhưng chỉ cần ta còn sống ngày nào, nhất định sẽ làm cho ngươi ngày đó. Là thật đó, không có lừa ngươi.

“... Ta không lừa ngươi, Long Diễn Diệu...”

Nụ hôn dần dần sâu sắc hơn, đầu lưỡi tinh xảo lướt qua khe hở giữa hai hàm răng, tìm tới cái lưỡi mềm mại nóng bỏng của y, cùng nhau dây dưa —

Lúc này, ta đột nhiên nghĩ, bất kể cái gì cũng đều không còn quan trọng nữa. Khi nào ta chết? Sau khi ta chết ngươi sẽ bị thương như thế nào? Qua bao lâu ngươi mới có thể quên ta? ... Tất cả những chuyện trong tương lai, ta đều không muốn nghĩ tới nữa. Bởi vì con người sống trên đời, cái không thể nhìn thấu được chính là tương lai.

Ta không muốn tiếp tục vì cái tương lai không thể nhìn thấu kia mà phiền não, chỉ cần có thể làm cho ngươi trước mắt hạnh phúc, vậy cũng đủ rồi.

Chỉ cần ngươi hạnh phúc, Long Diễn Diệu...

.....

“Ân a...a... Ha a...” Trong phòng phát ra thanh âm khàn khàn ám muội, hai người nằm trên giường, khiến cho chiếc giường vốn đã nhỏ càng thêm chật chội chen chúc. Ván giường không chịu nổi mà rung động kịch liệt, liên tục phát ra tiếng kéo kẹt, nhưng đều bị tiếng thở gấp cùng rên rỉ che lấp mất.

Bích Lạc ngẩng cao đầu lộ ra cái cổ có vô số hồng ngân, y phải liên tục hít khí mới có thể khiến chính mình bảo trì thanh tỉnh, thuận theo tiết tấu đong đưa không ngừng nghỉ của nam tử phía trên. Mái tóc dài đen nhánh đã bị mồ hôi của y cùng Long Diễn Diệu ngấm vào, thấm lên gối, hóa thành vô số vệt thủy ấn. Đem chần dưới thân đều đã sớm thấm ướt, mồ hôi cùng dịch thể của hai người hòa lẫn vào nhau.

*Hồng ngân: dấu hôn.

*Thủy ấn: nói chung là vệt nước. (mà để vệt nước nghe ko hay =))))))

Đã không còn cảm thấy đau nhức, thứ duy nhất cảm nhận được là sự tiến nhập dường như vĩnh viễn cũng không dừng lại. Cuồng nhiệt, lần sau so với lần trước càng xâm nhập sâu hơn, phảng phất như muốn đem cả người hấn tiến vào trong cơ thể y... Cả người Long Diễn Diệu nóng hừng hực tựa như cả thể xác và tâm hồn đều đang bị thiêu rụi...

Nếu như có thể, ta thật sự muốn bị tình cảm mãnh liệt của người đốt thành tro tàn, không cần phải tỉnh lại nữa!

Mi mắt nhẹ nhàng buông xuống...

“... Bích Lạc...”

“Bích Lạc, Bích Lạc...”

Ai đang gọi? Là ai đang gọi ta? Thanh âm hô hoán không dứt bên tai, khiến thần trí sắp bị phiêu tán một lần nữa quay về thân thể, y nặng nề mở hai mắt, lọt vào trong mắt vẫn là đôi ưng mâu tràn đầy tình ý kia, lộ ra một chút áy náy cùng yêu thương vô hạn.

“Người cuối cùng cũng tỉnh!” Lúc phát hiện Bích Lạc đột nhiên ngất đi thì tâm của hấn tựa như rơi xuống vực thẳm, Long Diễn Diệu gắt gao ôm y vào lòng, kéo cái chăn bị đá rớt xuống giường lên che lại thân thể trần trụi của hai người, hấn lau mồ hôi trên mặt Bích Lạc, xúc cảm dưới da lạnh lạnh...

“Xin lỗi, ta cứ luôn không khống chế được chính mình.”

Long Diễn Diệu ảo não nhéo đuôi y, dục vọng nhẩn nại nhiều ngày chưa được thỏa mãn vẫn đang kêu gào, khiến toàn thân hấn nóng rực đến khó chịu. Nhưng Bích Lạc, bị hấn dày vò một muốn chết rồi a...

“Ta không phải cố ý...” Long Diễn Diệu áy náy nói, tâm nhưng lại cực kỳ lo sợ: Không để ý đến cảm thụ của y như vậy, sẽ không lại chọc y nổi giận chứ? Dù sao, hấn cũng vừa trải nghiệm qua, loại cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu...

Không nghe tiếng đáp lại, Long Diễn Diệu cúi đầu càng thêm thấp, hấn bỗng nắm chặt quyền giống như đã hạ quyết tâm, một bên ngẩng đầu nghiêm túc nói: “Nếu người tức giận, vậy, vậy cứ đối xử với ta giống như lần trước cũng được...” Hấn mạnh bạo nói, nhưng nhớ tới đau đớn tê tâm liệt phế ngày hôm đó, thanh âm không khỏi càng ngày càng nhẹ xuống, ánh mắt do dự, cũng không dám tiếp tục nhìn Bích Lạc, mặt xấu hổ đến trường đỏ.

*Tê tâm liệt phế: Tim phổi đều bị tê liệt.

“Khụ, khụ, người a... a...” Bích Lạc này giờ vẫn cố nén khó chịu ở ngực, cuối cùng cũng nhịn không được buồn cười ho một trận. Dùng tay xoa nhẹ lên cánh tay đang căng thẳng của Long Diễn Diệu, dưới ánh trăng mờ ảo, da thịt được tô điểm một màu nhàn nhạt...

“Ta lúc đó thực sự là giận đến điên rồi, mới có thể làm ra chuyện như vậy, khụ.”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy điểm hồng nhạt trên cánh tay, nơi đó, đã từng bị y điên cuồng cắn xé, Long Diễn Diệu ngày ấy phải nói là rất thê thảm, máu chảy đầy người...

“Xin lỗi...” Y vùi đầu thật sâu vào ngực Long Diễn Diệu: “Thực sự xin lỗi...”

— Ta sao có thể đối xử với người như vậy! Đem tất cả phần nộ của bản thân mình trút hết lên người người, kỳ thực, người cũng không hề có lỗi.

Người bắt quả chỉ vì quá yêu thương ta mà thôi...

Vài giọt lệ dính lên lòng ngực, Long Diễn Diệu kinh ngạc nâng mặt Bích Lạc lên, thở dài: “Người sao phải xin lỗi?” Hắn thở hắt ra, cười khổ: “Là ta hạ lệnh đánh Mai Sơn, hại chết Yến Nam Quy, còn lãng nhục người, người hận ta, muốn trả thù ta, một chút cũng không sai. A, ta còn phát điên mà đào mộ, hủy xác của hắn, cho dù người vĩnh viễn không tha thứ cho ta, cũng là ta tự làm tự chịu —” Thân thể hắn hơi run rẩy một chút, đột nhiên ra sức ôm chặt Bích Lạc: “Người thực sự không còn trách ta sao? Ta hại người mất đi hắn...”

Đôi mắt hàm chứa lo lắng cùng mong đợi nhìn y chăm chú, Bích Lạc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt ưu thương, lắc đầu: “Thật ra, không trách được người...” Ngay cả không có mệnh lệnh của người, Yến Nam Quy cũng sẽ tự tìm cái chết... Chuyện này kỳ thực, ta đã sớm rõ ràng, nhưng lại không tình nguyện thừa nhận. Đơn giản vì ta không cam lòng...

“... Hắn, là phụ thân của ta...”

Long Diễn Diệu kinh ngạc, hai mắt trừng lớn: “Cái gì?”

Bích Lạc mệt mỏi nhắm mắt: “Người chắc hẳn không ngờ tới, ta cứ nhiên đi thích phụ thân của mình. Ta —”

“... Đừng nói nữa...” Nhẹ nhàng che miệng Bích Lạc lại, hai tay Long Diễn Diệu không ngừng run rẩy — Vào những lúc không có hắn, Bích Lạc đến tột cùng đã gặp bao nhiêu chuyện thê thảm? “... Chuyện của quá khứ, không nên nhắc lại nữa, Bích Lạc...”

Nếu không nhắc đến, sợ rằng từ nay về sau sẽ không còn cơ hội nữa. Bích Lạc cười cười kéo tay Long Diễn Diệu, tại khuỷu tay hắn tìm một vị trí thích hợp rồi vòng tay ôm lấy thắt lưng hắn: “Nghe ta nói hết có được hay không? Có rất nhiều chuyện ta vẫn luôn giấu trong lòng, rất khó chịu... Người để ta nói ra đi...”

“Nói đi, ta đang nghe.”

Long Diễn Diệu ôm chặt thân thể nhỏ gầy vào lòng, im lặng không lên tiếng. Ánh trăng như nước, chậm chậm rơi xuống cái gối thêu tuyết trắng, rồi chiếu đến mái tóc đen, mãi cho đến lúc biến mất...

Trời, bỗng nhiên chuyển sáng. Gió sớm thổi vào trong phòng, mang theo cảm giác mát lạnh.

Bích Lạc nói nói rồi lại cười cười, cả đêm đều kể những chuyện vụn vặt, từ lúc nhỏ nói đến Túc Mộng các, từ Phong Nha lâu nói đến Lăng Tiêu thành, từ Miêu Cương nói đến kinh thành... Cuối cùng cũng không chống đỡ được cơn buồn ngủ, thân thể co lại nép vào lòng Long Diễn Diệu, hưởng thụ sự ấm áp của hắn.

Long Diễn Diệu vẫn nằm bất động ôm lấy Bích Lạc, chờ đến khi nghe thấy hơi thở trầm ổn của y truyền đến, hắn mới chậm rãi đứng dậy, cẩn thận xuống giường, lại thay Bích Lạc đắp chăn thật tốt. Động tác nhẹ tới cực điểm, không tí mảy may nào ảnh hưởng đến người đang ngủ trên giường. Hắn chỉnh lại y phục gọn gàng, nhìn Bích Lạc thật lâu — Bích Lạc diễm lệ, mê người, nhưng thân thể lại trải qua nhiều tang thương, đau khổ... Người như vậy, bảo ta làm sao có thể buông tay? Cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không buông tay! Thật may mắn vì đã quay lại tìm người, nếu không, ta nhất định sẽ hối hận cả đời, nhất định...

Nhẹ nhàng vén vài sợi tóc trên trán y, Long Diễn Diệu mỉm cười, nụ cười mang theo vô hạn thương yêu.

.....

Mùi khói tràn ngập trong gian nhà tranh, Long Diễn Diệu trừng mắt nhìn làn khói xanh liên tục bốc lên từ trong nồi, còn có cái thứ đã bị cháy đen ở bên trong, không khói luồng cuống chân tay. Vốn muốn bắt chước Bích Lạc làm món cơm xào trứng giống hôm qua để làm chút điểm tâm sáng cho hai người, đợi khi Bích Lạc tỉnh dậy, đỡ y cười một chút. Vậy mà xuống bếp so với ra trận giết địch còn khó hơn gấp trăm lần, trứng gà bị hắn bóp nát hết sáu cái, rau củ không cẩn thận bị hắn thái nát, cuối cùng ngay cả tướng mạo của hắn cũng không khác màu than cốc là bao.

Phải làm sao bây giờ? Long Diễn Diệu lúng túng múc một gáo nước to đổ vào trong cái nồi đang cháy xèo xèo, bất thành hình, khói bay lên cuộn cuộn, hắn nhìn không được ho mấy tiếng, cay đến nỗi suýt nữa chảy nước mắt.

“A... Khụ khụ...”

Bích Lạc đang ngủ bị đánh thức, thấy trong phòng xảy ra hỏa hoạn. Sau khi ho mãnh liệt một trận, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng người đang chật vật trong làn khói dày đặc, không khỏi mở to mắt: “Người đây là đang làm cái gì a?”

“Ta... muốn ăn cơm xào trứng...” Giống như một hài tử đang làm chuyện xấu bị người lớn bắt gặp, Long Diễn Diệu nhìn Bích Lạc, ấp a ấp úng trả lời.

“Người, khụ...” Bích Lạc vội vàng khoác áo xuống giường, khói bụi bay vào trong cổ họng, lồng ngực vốn đang khó chịu càng thêm đau đớn, y che miệng, cố sức ngăn chặn dòng nhiệt ẩm nóng đang muốn lao ra khỏi miệng, mở tung cửa sổ: “Vậy sao người không gọi ta thức dậy? Người đâu có biết nấu —”

“Ta muốn để người ngủ thêm một giấc! Hơn nữa, ta cũng muốn người nếm thử cơm do ta làm...” Thanh âm của Long Diễn Diệu rất nhỏ, rất ủy khuất.

Bóng lưng nhỏ gầy đột nhiên khựng lại, khóe mắt Bích Lạc đột nhiên hiện lên một chút sương mờ, y gạt gao che miệng lại.

“Bích Lạc? Người lại giận?” Long Diễn Diệu vén tóc, có chút hoảng hốt, lúng túng nói: “Sau này ta sẽ không bao giờ nấu ăn nữa, được không? Nhưng mà, ta thật sự không muốn để một mình người làm tất cả mọi chuyện —”

Long Diễn Diệu... Hai vai Bích Lạc khẽ run, y hít một hơi thật dài, nhưng vẫn cứ ần chặt môi.

“Ta dọn dẹp trong phòng, còn cái nồi này, người cầm đến bên suối rửa đi.”

Long Diễn Diệu thành thành thật thật mà xách cái nồi ra khe suối nhỏ bên ngoài phòng. Bích Lạc ho hai tiếng, hạ bàn tay đang che miệng xuống, đã đỏ sẫm một mảnh.

Đầu rất choáng, ngực, đau quá...

Bỗng nhiên có một cổ đau đớn kịch liệt từ ngực xông thẳng lên cổ họng. Bích Lạc vô lực quỳ xuống mép giường, ho liên một mạch, máu tươi trong miệng liên tục chảy ra, nhiễm đỏ cái gối tuyết trắng dưới thân.

Thật khó chịu, tựa như tim phổi đều bị lôi ra ngoài...

Qua một hồi, cơn ho cuối cùng cũng giảm xuống, nhưng cổ họng vẫn bỏng rát như trước. Bích Lạc thở hổn hển, vùng người đứng lên. Bỗng nhiên xoang mũi nóng lên, máu từng giọt từng giọt mà rơi xuống, khí lực toàn thân cũng theo đó mà biến mất.

Sẽ không phải bởi vì đổ máu mà chết chứ? Bích Lạc che miệng mũi, cúi đầu cười — Nghĩ không ra, ngày này cứ nhiên tới nhanh như vậy! Nhưng ta, cũng đã không còn gì tiếc nuối...

Cẩn thận lau sạch sẽ mọi vết máu, đem cái gối giấu vào trong chăn, Bích Lạc quay sang hướng gương đồng, dùng lược chải mái tóc dài đang tán loạn.

Thiếu niên trong gương vẫn xinh đẹp như trước...

Nhưng mà môi, tựa hồ quá mức tái nhợt rồi. Bích Lạc thả cây lược xuống, đến gần bếp lấy bột ớt hòa vào nước, vẽ lên hai cánh môi. Nhìn thấy đôi môi trong gương đã trở nên hồng nhuận, y mới thỏa mãn nở nụ cười, vừa vuốt tóc, vừa chậm rãi đi ra ngoài.

Bên ngoài, ánh mặt trời rất ấm áp...

Loài chim không biết tên đang hót líu lo rải cánh bay lượn. Đóa hồng xinh đẹp lay động trong gió.

Bên dòng suối, Long Diễn Diệu đang ngồi chồm hổm chăm chú tẩy rửa cái nồi. Mái tóc rối tung xoa dài trên lưng, theo cử động của hắn mà đong đưa, tựa như có sinh mệnh...

Rất muốn, vĩnh viễn yên lặng mà nhìn hắn như vậy...

Cảm giác được đường nhìn chăm chú từ phía sau, Long Diễn Diệu ngừng tay, xoay người lại.

“Sắp rửa xong rồi! Đợi một chút, ta vẫn muốn người dạy ta làm cơm xào trứng, ta không tin nấu không được, ha ha...”

Bích Lạc cũng nhàn nhạt cười, đến bên cạnh hắn ngồi xuống, vén tóc của hắn lên —

“... Tóc của người còn chưa có chải, để ta giúp người...”

Bích Lạc buộc cao tóc của Long Diễn Diệu ra sau tai, đột nhiên nổi lên ý muốn đùa hắn, liền ngậm lấy vành tai hắn cắn một cái.

“A —”

Bị tấn công bất ngờ, Long Diễn Diệu thở gấp một tiếng, ném cái nôi sang một bên, mạnh mẽ ôm lấy Bích Lạc, giả vờ cả giận nói: “Tiểu yêu tinh nhà người, có phải muốn bị ta đánh mông không? Hắc...” Hắn sờ soạng cái mông vênh bên dưới y phục, vẻ mặt có chút mờ ám: “Chờ đến tối xem ta giáo huấn người như thế nào... A ha ha...” Long Diễn Diệu búng mũi Bích Lạc một cái, cười đến cực kỳ đen tối.

Bích Lạc thâm phỉ nhở một ngụm, tiếp tục ngồi phía sau hắn, giúp hắn chải lại mấy sợi tóc còn đang lộn xộn.

Y chải rất chậm rãi.

Cây lược gỗ lướt qua từng sợi tóc đen, phát ra thanh âm sột soạt.

Là tiếng gió đang thổi? Là tiếng cây cỏ đang lay động? Hay là tiếng nước đang lưu chuyển? ... Ta đã không thể phân biệt rõ nữa rồi. Ta chỉ nghe thấy, tiếng tim đập của người, dồn dập, hữu lực.

Cho dù cái gì cũng không nghe được, nhưng ta vẫn còn nghe được tiếng tim đập của người...

Trời tối quá, là mây đen đột nhiên kéo tới che lấp vàng thái dương sao? Không phải, ta tại sao lại cảm thấy thân thể rất lạnh, rất lạnh... Trời cũng rất tối, cái gì cũng nhìn không thấy, trước mắt chỉ là một mảnh đen như mực. Là tóc của người sao? ...

Hắn là vậy rồi... Ta vẫn luôn mong muốn, có thể nghe thấy tiếng tim đập của người, ở phía sau người, vì người chải tóc... Vĩnh viễn đều giúp người chải tóc, vĩnh viễn cũng không muốn ngừng...

Nói ta ngốc, nói ta khờ, đều có thể. Nhưng ta, không muốn ngừng lại...

Yếu ớt ngả lên trên tấm lưng dày rộng của Long Diễn Diệu, cây lược gỗ đang cắm trên tóc, nhẹ nhàng, chậm rãi, rơi xuống, rơi xuống...

“Bích Lạc?”

Động tác trên đầu càng ngày càng nhẹ làm Long Diễn Diệu vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn lập tức lắc đầu cười trừ, tối hôm qua Bích Lạc bị hắn lấn qua lấn lại đến nửa đêm, sáng sớm lại không được ngủ nhiều, chắc là mệt mỏi, cứ để y nghỉ ngơi đi a.

Long Diễn Diệu đập đập cái nôi vào đầu gối, cười hì hì, hắn phải nhanh chóng học được cách làm cơm, đem Bích Lạc dưỡng mập một chút. Bích Lạc đêm qua gây trơ cả xương, ôm vào khiến hắn yêu thương không ngớt.

Phía sau đột nhiên nặng hơn một chút, bàn tay đang nắm lược buông lỏng xuống, Bích Lạc cũng không còn động tĩnh nào, đại khái là quá mệt mỏi nên ngủ rồi đi... Long Diễn Diệu xoay tay, kéo Bích Lạc qua, cười nói: “Ta ôm người trở lại giường ngủ a? Bích —”

Mái tóc dài buông xuống hai bên vai, càng làm tôn thêm khuôn mặt trắng như tuyết của y, mi mắt nhắm lại, từ lông mi kéo dài xuống cánh mũi hiện lên một đường mờ ảo, giống như nước mắt, khóe môi lại hơi cong lên, tạo thành nụ cười đẹp tựa như đóa quỳnh.

Chậm chậm, nụ cười cũng ngưng đọng lại.

“... Bích... Bích Lạc? ...”

Dáng tươi cười của Long Diễn Diệu biến mất, trong con người đen lộ ra một chút cuồng loạn khó tin, không nháy mắt nhìn y chăm chăm —

Tại sao cánh mũi của người không cử động?! Tại sao không nghe được tiếng tim đập của người?!

Tay run lên, đuổi tới cánh mũi của Bích Lạc —

Da thịt vẫn còn ẩm áp, nhưng hô hấp đã không còn.

Ngay cả một chút, cũng không có.

Bích... Lạc...

“A — — —”

Từ sâu trong linh hồn bật ra tiếng gào thét tuyệt vọng chấn động cả vùng sơn cốc. Bích Lạc vẫn cười đến quỵên rũ, nhưng không hề mở mắt.

“Người không được ngủ! Người hôm qua mới đáp ứng ta, mỗi ngày đều làm cơm xào trứng cho ta ăn! Người còn chưa có dạy ta phải làm như thế nào a! Người sao có thể ngủ như vậy? Bích Lạc! Tỉnh lại cho ta! Người tỉnh lại cho ta!”

Hung hăng lắc thân thể vốn đã không còn phản ứng trong tay, Long Diễn Diệu đỏ mắt: “Là chính miệng người đã đáp ứng ta! Người nói không gạt ta! Người sao lại không giữ lời? A? Người nói a! Nói đi — a— —”

Mái tóc dài bị hắt lắc lư đến xoa tung khắp mọi nơi, nhưng người, vẫn cứ mỉm cười như trước, không nói gì.

“... Người đã nói sẽ không gạt ta, Bích Lạc, Bích Lạc...” Tiếng gào thét cuối cùng cũng nhỏ xuống. Không có bất luận lời nào đáp lại, Long Diễn Diệu nhẹ nhàng đem Bích Lạc tựa vào ngực hắt, vuốt ve mái tóc của y. Hắt chậm rãi cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đã dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Người tại sao, lại muốn gạt ta? ...”

Nước mắt, vô thanh vô tức chảy xuống, rơi lên khóe mắt, khóe môi Bích Lạc.

Tại sao phải lừa gạt ta? Bích Lạc...

“Chúng ta cùng ly khai kinh thành, đi tìm một nơi thanh tịnh để sống, có được hay không? Ta vĩnh viễn sẽ cùng người ở một chỗ, sẽ chăm sóc người thật tốt, ta, a —”

“Chỉ cần người thích, ta nhất định mỗi ngày đều làm cho người ăn...”

“... Ta không lừa người, Long Diễn Diệu...”

— Rốt cuộc, người vẫn là dối gạt ta! Cứ như vậy, vô thanh vô thức mà rời khỏi ta!

Cứ như vậy, bỏ ta lại một mình mà đi.

“Bích Lạc...”

Hết thấy mọi thứ trước mắt đều nhìn không rõ nữa, chỉ thấy nụ cười tươi đẹp tựa quỳnh hoa kia cùng nước mắt vương bên khóe môi —

Ta trở về tìm người, là muốn cùng người bạc đầu tới già! Không phải vì nhìn người ở trước mặt ta chết đi a! ...

Ta không muốn người chết! Bích Lạc...

Nước mắt, dường như cứ tuôn chảy không ngừng, thấm ướt cả hai khuôn mặt.

...

“Thất thiếu gia?!” Một tiếng kêu sợ hãi đột ngột vang lên, Vân Thương kinh hãi nhìn chăm chăm nam tử xa lạ đang khóc lóc thảm thiết bên dòng suối, còn có Bích Lạc không hề cử động bên cạnh. Tay hắt run lên, lọ thuốc liền rơi xuống đất.

Mỗi ngày đến cốc đưa đồ ăn, hắt đều thấy Bích Lạc ho ra máu càng lúc càng nhiều, tự nhiên cũng hiểu được rõ ràng được mà thấy thuốc kê đơn hoàn toàn vô dụng, nhưng Bích Lạc sợ lâu chủ lo lắng, nên toàn

bộ được đều nhận lấy, còn dặn dò hẳn không được tiết lộ tình hình của y cho lâu chủ. Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng lẽ Bích Lạc đã chết?!

Vân Thương nghiêng người phóng lên ngựa, chạy nhanh như bay về Phong Nhã lâu, phải nhanh chóng nói cho lâu chủ biết.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, Long Diễn Diệu phảng phất như không thấy hẳn, chỉ ôm chặt Bích Lạc, mặc cho nước mắt chảy xuống.

36. Quyển 2 - Chương 33: Vĩ Thanh

Đầu tháng ba, Huyền đề quay về kinh. Sau đó liền treo hoàng băng khắp cả nước, tìm họ Quân cùng thân y họ Phong đến chữa trị cho Yến đế, nếu ai có tung tích của bọn họ, liền thưởng vạn lượng hoàng kim, phong làm Thiên Hộ hầu. Nhất thời người người đều hứng khởi đua nhau tìm kiếm, nhưng thời gian trôi qua đã mấy tháng vẫn bật vô âm tín.

Chớp mắt một cái đã là ngày hè nắng chói chang, các loại tin đồn về Yến đế đã sớm biến mất trong trí nhớ của bách tính. Chỉ còn lại vài người thích ngồi lê đôi mách, mỗi lúc rỗi rãi thường đem chuyện cũ về Huyền Yến hai người ra bàn luận. Tất nhiên đều có thêm mắm dặm muối, nói đến cả nước bọ đều tung bay, thậm chí có người bảo, Yến đế kỳ thực đang ẩn cư ở Thiên Sơn, bởi vì mỗi tháng Huyền đề đều sẽ rời kinh đến Thiên Sơn một lần...

Trong thạch thất âm hàn, sương trắng phủ dày đặc, phải rất lâu sau mới có thể nhìn rõ có một cỗ quan tài lớn được bày trên mặt đất, toàn bộ đều sử dụng Huyền Băng chạm khắc thành, hàn khí không ngừng từ bên trong quan tài tràn ra ngoài. Phía trong, một bích sam thiếu niên lẳng lặng nằm ở đó, khuôn mặt diễm lệ nhìn sống động như thật, khóe mắt ẩn chứa ý cười, tựa như đang mỉm cười trong mộng.

Sau khi đứng ngắm nhìn thật lâu, nam tử thân mặc hoa phục, đầu đội kim quan mới chậm rãi quỳ xuống bên cạnh quan tài, hẳn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của thiếu niên, tuy lạnh lẽo nhưng vẫn có gần giống như trước —

“... Bích Lạc, ta lại tới nhìn ngươi đây...”

Tiếng nói trầm thấp ôn nhu không ngừng vang vọng lại trong thạch thất vắng vẻ.

“... Trước khi lên núi, ta đã ghé qua sơn cốc, đám hạt giống trước kia ngươi gieo trồng đã nở thành một vườn hoa rất đẹp...”

“Ta vẫn còn dán hoàng băng, tuy rằng mấy tháng qua không có người đến yết bả, cũng không có ai phát hiện tung tích Quân Vô Song hoặc Phong Kinh Lôi, nhưng mà ngươi không cần phải sốt ruột. Ta đã phái người ngày đêm tìm kiếm, chỉ cần tìm được một người bọn họ, chắc chắn có thể khiến ngươi tỉnh lại, Bích Lạc...”

Hắn cúi đầu hôn lên trán thiếu niên: “Thời gian qua, mỗi ngày ta đều nghĩ đến ngươi a! Quên nói cho ngươi biết, ta rốt cuộc đã học được cách làm món cơm xào trứng, ha ha, chờ ngươi tỉnh lại, ta sẽ mang ngươi quay về sơn cốc, nhất định phải để ngươi nếm thử tay nghề của ta. Ta nấu ngon lắm đó...”

“...”

Tiếng thì thầm không dứt bay ra khỏi thạch thất, toàn bộ đều tiến vào trong tai của ba người đang đứng ở bên ngoài.

“Thất thiếu gia còn có thể sống lại sao?” Thiếu niên vận thanh y kinh ngạc nhìn nam tử tuần nhã trước mặt: “Mạnh Thiên Dương, không phải ngươi thích y sao? Từ ngày ngươi cùng Long Diễn Diệu đưa y tới đây cũng đã mấy tháng trôi qua rồi, tại sao ngươi không đi vào nhìn y một cái?” Thế nhưng mỗi ngày đều ở ngoài động ngơ ngẩn xuất thần?

Mạnh Thiên Dương cười chua chát, lắc đầu: “Bích Lạc thích thanh tịnh, ta cũng đã đáp ứng với y, sẽ không vô cớ tới quấy rối y...” Nhìn thấy vẻ mặt thanh y thiếu niên có chút ngẩn ra, hắn cười cười, hòa nhã nói: “Phi Tình, lúc ngươi còn ở Phong Nhã lâu, từng nói là ta thích y, quả thật không hề nói sai. A, chỉ tiếc, khi

ta phát hiện ra thì đã là quá muộn.” Hấn thở một hơi thật dài, ngửa đầu nhìn bầu trời — đã quá muộn, Bích Lạc đã mất, ngay cả cơ hội tranh đoạt hấn cũng đã mất đi.

“Nếu lúc đầu không phải bởi vì ta đẩy y ra, Bích Lạc hôm nay vẫn sẽ sống tốt ở Phong Nha lâu, làm thất thiếu gia của y, sao có thể chết? ... Xét đến cùng, là ta đã hại y...”

Khuôn mặt tao nhã của Mạnh Thiên Dương lộ vẻ vô cùng hối tiếc, từ sau ngày theo Vân Thương đến sơn cốc thấy thi thể của Bích Lạc, nỗi hổ thẹn vẫn thủy chung quanh quẩn trong lòng hấn. Hao hết miệng lưỡi mới khiến Long Diễm Diệu dần dần tỉnh ngộ, cùng đưa Bích Lạc tới Lăng Tiêu thành, mượn hàn khí của Huyền Băng trong thạch thất để bảo vệ thi thể của Bích Lạc. Sau đó, hấn cùng Long Diễm Diệu chia nhau tìm kiếm hành tung của Phong Kinh Lô cùng Quân Vô Song, nhất định phải cứu được Bích Lạc trở về, để chuộc lại tội lỗi lúc trước. Vậy mà hai người kia tựa như nê ngư nhập hải, biến mất không dấu vết. Mất thấy thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, sự thất vọng trong lòng hấn cũng càng lúc càng sâu thêm — Bích Lạc, chỉ sợ vĩnh viễn đều phải chờ đợi trong thạch thất băng lãnh này...

*Nê ngư nhập hải: Trâu đất xuống biển (ví với việc một đi không trở lại).

“Ta không cứu được y...” Mạnh Thiên Dương buồn bã thì thầm.

“... Có lẽ sẽ có kỳ tích a...” Đôi mắt trong vắt của Ti Phi Tình khẽ chuyển động: “Ta lúc trước cũng cho rằng bản thân mình chắc chắn phải chết, may mắn Lăng Tiêu dẫn theo vị dị nhân Miêu Cương kia chạy đến đúng lúc. Nếu người thật sự thích một người, thì không nên từ bỏ đơn giản như vậy, trời xanh nhất định sẽ giúp người... Cho dù kỳ tích không xảy ra, chí ít bản thân cũng đã nỗ lực, sẽ không cảm thấy hối hận.”

Hấn quay đầu lại, kéo tay tuyết y nhân bên cạnh: “Lăng Tiêu, ta nói có đúng hay không?”

“Không sai!”

Tuyết y nhân thản nhiên cười, gương mặt tuấn mỹ sắc sảo khiến kẻ khác không thể đến gần, nhưng biểu tình lúc nhìn Ti Phi Tình thì cực kỳ dịu dàng: “Người nghe y ở bên trong nói cái gì?”

Ti Phi Tình sửng sốt, tập trung lắng nghe, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc nức nở.

“... Y lại bắt đầu khóc...” Ti Phi Tình rầu rĩ, mỗi lần Long Diễm Diệu tự mình lẩm bẩm, y nhất định sẽ khóc.

“Đi thôi, chúng ta không nên đến quấy rối hai người bọn họ.”

Tay áo phất lên, tuyết y nhân nắm lấy cánh tay của Ti Phi Tình, hai người họ biến mất trong làn băng tuyết mờ mịt. Mạnh Thiên Dương đứng lặng hồi lâu sau đó mới thở dài, chậm rãi rời đi.

Trong thạch thất, tiếng khóc vẫn vang vọng như cũ.

*Nàng nào muốn biết thêm chuyện về Lăng Tiêu và Ti Phi Tình thì tham khảo Phi Tình Quyển nhé.

~oOo~[TOÀN VĂN HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-sinh-mong-chi-bich-lac>